LEE CHILD

LEE CHILD

Capcana Margrave

Margrave. Un punct neînsemnat pe harta statului Georgia.

Un orăşel unic în felul lui: este perfect, chiar înspăimântător de perfect. Peluzele şi străzile sunt imaculate; magazinele şi localurile sunt pustii, dar prospere. Când Jack Reacher se opreşte acolo, vrea doar să mănânce şi să bea o cafea. După o jumătate de oră va fi arestat şi acuzat de crimă. Aşa începe coşmarul. Apoi Reacher este eliberat şi secretele ascunse sub faţada bine întreţinută explodează. Margrave, desăvârşitul Margrave, se transformă într-o capcană.

UNU.

Am fost arestat în restaurantul lui Eno. La orele douăsprezece. Mâncam nişte ouă şi beam cafea. Un mic dejun întârziat, nu un prânz. Eram ud şi obosit după un drum lung pe jos printr-o ploaie torenţială. Tocmai de la autostradă până la marginea oraşului. Restaurantul era mic, dar luminos şi curat. Nou-nouţ, construit ca să semene cu un vagon de cale ferată modificat, îngust, cu o tejghea lungă pe o latură şi o bucătărie ieşită în spate. Avea separeuri aliniate pe peretele opus şi o uşă în locul în care ar fi trebuit să fie separeul central.

Mă aflam într-un separeu, la fereastră, şi citeam în ziarul uitat de cineva un articol despre un preşedinte pe care nu l-am votat la ultimele alegeri şi n-aveam de gând să-l votez nici de data asta. Afară, ploaia se oprise, dar geamul era încă împestriţat de picături strălucitoare. Am văzut maşinile de poliţie oprind în parcarea acoperită cu pietriş. Se mişcau repede şi roţile au scrâşnit la oprire. Barele luminoase de pe capotă pâlpâiau şi piuiau. Lumini roşii şi albastre în

picăturile de ploaie de pe fereastra din dreptul meu. Portierele s-au deschis brusc, iar poliţiştii au sărit afară. Câte doi din fiecare maşină, cu armele pregătite. Două revolvere şi două puşti. Marfă grea. Un revolver şi o puşcă au alergat în spate. Unul dintre ei a dat buzna pe uşă.

Eu stăteam şi mă uitam la ei. Ştiam cine era în restaurant. Un bucătar în spate. Două chelneriţe. Doi bătrâni. Şi eu. Operaţiunea asta îmi era destinată. Mă aflam în oraş de mai puţin de o jumătate de oră. Ceilalţi cinci probabil că fuseseră aici toată viaţa lor. Orice problemă ar fi avut oricare dintre ei, un sergent stânjenit ar fi intrat fără gălăgie în local. Mai-mai că şi-ar fi cerut scuze. Ar fi rostit ceva nedesluşit. L-ar fi rugat pe respectivul să vină până la secţia de poliţie. Aşadar, armamentul greu şi graba nu erau pentru vreunul dintre ei. Erau pentru mine. Am înfulecat ce mai rămăsese din ou şi am strecurat o bancnotă de cinci dolari sub farfurie. Am împăturit ziarul uitat şi l-am vârât în buzunarul hainei. Ţinându-mi mâinile pe masă, la vedere, am golit ceaşca.

Tipul cu revolverul a rămas la uşă. S-a ghemuit şi a luat poziţia de tragere ţinând pistolul cu două mâini. Îndreptat spre capul meu. Tipul cu puşca s-a dat mai aproape. Erau nişte băieţi zvelţi, în formă. Curăţei şi ordonaţi. Cu mişcări ca din manual. Revolverul de la uşă putea să acopere încăperea cu un anumit grad de exactitate. Invers, ar fi fost o greşeală. Revolverul şi-ar fi putut rata ţinta într-o încăierare directă, iar o salvă trasă la distanţă de lângă uşă i-ar fi ucis pe poliţistul care urma să efectueze arestarea şi pe bătrânul din separeul din spate, precum şi pe mine. Până în acel moment, procedau corect. Nici o îndoială în privinţa asta. Avantajul era de partea lor. Nici în privinţa asta nu încăpea vreo îndoială. Separeul strâmt mă ţinea prizonier. Eram prea înghesuit ca să pot face ceva. Mi-am întins palmele pe masă. Poliţistul cu puşca s-a apropiat.

— Nu mişca! Poliţia! a ţipat el.

Ţipa cât de tare putea. Încerca să-şi alunge încordarea şi, totodată, să mă sperie. Mişcări ca la carte. Gălăgie şi furie cât cuprinde, ca să frăgezească ţinta. Am ridicat mâinile. Tipul cu revolverul a început să se apropie, venind dinspre uşă. Cel cu puşcociul s-a dat şi mai aproape. Prea aproape. Prima lor greşeală. Prins la înghesuială, m-aş fi putut repezi la ţeava puştii, îndreptând-o cu forţa în sus. Poate-ar fi urmat o salvă şi, după un cot în faţa poliţaiului, arma ar fi fost a mea. Tipul cu revolverul îşi micşorase unghiul şi nu putea risca să-şi rănească partenerul. S-ar fi putut sfârşi rău pentru ei. Dar am stat acolo, nemişcat, cu mâinile ridicate. Tipul cu puşca continua să zbiere şi să ţopăie.

— Ieşi de-acolo, întinde-te pe podea! a ţipat el.

Am ieşit încet din separeu şi mi-am întins încheieturile spre poliţistul cu revolverul. N-aveam de gând să mă întind pe podea. Nu voiam să le dau satisfacţie băieţilor ăştia de la ţară. Nici dacă ar fi adus cu ei întregul departament de poliţie înarmat cu mortiere. Tipul cu revolverul era sergent. Îşi păstra destul de bine calmul. Am stat în bătaia puştii în timp ce sergentul şi-a pus revolverul în toc, şi-a desprins cătuşele de la centură şi mi le-a prins la încheieturi. Cei din echipa de acoperire au intrat prin bucătărie. Au dat ocol tejghelei. Au luat poziţie în spatele meu. M-au percheziţionat. Cu meticulozitate. L-am văzut pe sergent luând act de clătinările din cap ale celorlalţi: nu aveam la mine nici o armă.

Băieţii din trupa de acoperire s-au dat cu un pas înapoi. Mă aflam în continuare în bătaia puştii. Sergentul a ieşit în faţă. Era un bărbat alb, îndesat, cu o constituţie atletică. Suplu şi bronzat. De vârsta mea. Pe ecusonul de plastic de deasupra buzunarului de la cămaşă scria „Baker”. S-a uitat la mine.

— Eşti arestat pentru crimă, a spus el. Ai dreptul să nu spui nimic. Orice spui poate fi folosit drept dovadă împotriva ta. Dacă nu-ţi permiţi să angajezi un avocat,

statul Georgia va numi un avocat care să te reprezinte din oficiu. Înţelegi aceste drepturi?

Era o redare reuşită a Codului Miranda. Omul vorbea clar. Nu citea cuvintele de pe vreun bileţel. Vorbea ca şi cum ştia ce însemna şi de ce era important. Pentru el şi pentru mine. Nu i-am răspuns.

— Îţi înţelegi drepturile? a repetat.

Nici de data asta nu i-am răspuns. O experienţă îndelungată m-a învăţat că tăcerea absolută e calea cea mai bună. Cum ai spus ceva, rişti să fie auzit aiurea. Înţeles greşit. Interpretat pe dos. Te poate incrimina. Te poate ucide. Tăcerea îl tulbură pe poliţistul venit să te aresteze. E nevoit să-ţi spună că ai dreptul să taci, dar îl calcă pe nervi când te foloseşti de acel drept. Eram arestat pentru crimă. Dar n-am spus nimic.

— Înţelegi care-ţi sunt drepturile? m-a întrebat iarăşi tipul numit Baker. Vorbeşti englezeşte?

Era calm. Eu n-am spus nimic. El a rămas calm. Avea calmul unui om care depăşise nişte momente de pericol. N-avea decât să mă ducă la secţie, după care deveneam problema altcuiva. S-a uitat la cei trei colegi ai săi.

— Bun, reţineţi, n-a spus nimic, a mormăit el. Să mer-gem.

Am fost condus către uşă. Acolo am format un şir indian. Mai întâi Baker. Apoi tipul cu puşca, mergând cu spatele, având încă îndreptată spre mine ţeava mare şi neagră. Pe ecusonul lui scria „Stevenson”. Şi el era un bărbat alb, de înălţime medie, în bună formă fizică. Arma lui arăta ca o ţeavă de scurgere. Îndreptată spre măruntaiele mele. În spatele meu erau băieţii care asigurau acoperirea. Am fost împins prin cadrul uşii cu palma lipită de spate.

Afară, în parcarea cu pietriş, era arşiţă de-a dreptul. Plouase toată noaptea şi cea mai mare parte a dimineţii. Acum soarele ardea, iar din pământ ieşeau aburi. În mod normal, ar fi fost un loc extrem de călduros şi plin de praf. Astăzi aerul era încărcat de acea minunată aromă îmbătătoare de asfalt umed în bătaia soarelui de amiază.

Mi-am ridicat faţa spre soare şi am tras aer în piept în timp ce poliţiştii se regrupau. Mergeau umăr lângă umăr pe scurta distanţă până la maşinile de patrulare. Stevenson continua să stea cu arma pregătită de tragere. La prima maşină a făcut un pas înapoi când Baker a deschis uşa din spate. Capul mi-a fost apăsat în jos. Am fost împins în maşină printr-un foarte corect contact şold la şold din partea agentului de acoperire din stânga. Băieţii se mişcau bine. Într-un oraş atât de izolat, mişcările acestea erau cu siguranţă consecinţa unor antrenamente temeinice şi nu ale unei experienţe bogate. Eram singur pe bancheta din spate, izolată de restul maşinii cu un geam gros. Uşile din faţă erau încă deschise. Baker şi Stevenson s-au urcat şi ei. Baker s-a aşezat la volan. Stevenson stătea pe jumătate întors ca să mă ţină sub observaţie. Nimeni nu vorbea. Maşina de acoperire venea în urma noastră. Maşinile erau noi. Mergeau liniştit şi fără hurducăieli. Înăuntru era curat şi răcoare. Nu se vedeau urmele impregnate ale unor oameni disperaţi şi jalnici mergând spre locul către care eram dus şi eu.

M-am uitat pe fereastră. Georgia. Am văzut un ţinut bogat. Cu sol mănos, umed şi roşu. Pe câmpuri, rânduri foarte lungi şi drepte de arbuşti scunzi. Arahide, probabil. Recolte mărunte, dar preţioase pentru agricultori. Sau pentru proprietari. Oare oamenii de aici îşi stăpânesc pământurile? Sau acestea sunt ale marilor corporaţii? Nu ştiam.

Drumul până-n oraş a fost scurt. Pneurile maşinii fâşâiau pe asfaltul neted şi umed. După vreo opt sute de metri am văzut două clădiri curăţele, ambele noi, înconjurate de grădini cu plante bine îngrijite. Secţia de poliţie şi cea de pompieri. Se înălţau împreună izolate, la marginea nordică a oraşului, îndărătul unui gazon larg, având în mijloc o statuie. Arhitectură provincială atractivă, realizată cu un buget generos. Şosele cu asfaltul neted, trotuare cu pavele roşii. La nici trei sute de metri mai la sud se înălţa turla de un alb orbitor a bisericii, în spatele unui mic grup de clădiri.

Se puteau vedea catargele pentru steaguri, copertinele, zugrăveala proaspătă, gazonul verde. Totul înviorat de ploaia torenţială. Acum, din toate acestea ieşeau aburi; arşiţa le făcea mai impunătoare. O comunitate prosperă. Clădită, am presupus, pe baza unor venituri agricole considerabile şi a unor impozite mari impuse navetiştilor care lucrau în Atlanta.

Stevenson continua să mă privească fix în timp ce maşina încetinea şi se legăna apropiindu-se de secţie. O alee ce descria un semicerc larg. Pe o placă aplicată pe un zid jos se putea citi: Margrave – Sediul central al Poliţiei. Mi-am zis: oare ar trebui să-mi fac griji? Eram arestat. Într-un oraş în care nu mai fusesem niciodată. După toate aparenţele, pentru crimă. Dar ştiam două lucruri. Primul, că nu puteau dovedi că aşa ceva s-a întâmplat dacă nu s-a întâmplat. Al doilea, că nu omorâsem pe nimeni. În orice caz, nu în oraşul lor şi nu în ultima vreme.

DOI.

Maşina a oprit în dreptul uşilor unei clădiri joase şi lungi. Baker s-a dat jos din maşină şi s-a uitat în susul şi în josul faţadei. Băieţii din trupa de acoperire stăteau prin preajmă. Stevenson a dat ocol maşinii prin spate. A luat poziţie vizavi de Baker. A îndreptat puşca spre mine. Băieţii ăştia alcătuiau o echipă bună. Baker mi-a deschis uşa.

— OK, hai, să mergem, a spus el, aproape în şoaptă.

Îşi muta greutatea de pe un călcâi pe celălalt, scanând zona cu privirea. M-am răsucit încet şi m-am dat jos cu greu din maşină. Cătuşele nu-mi uşurau deloc sarcina. Se făcuse şi mai cald. Am păşit în faţă şi am aşteptat. Băieţii de la acoperire s-au postat în spatele meu. În faţa mea era intrarea în secţia de poliţie. Pe buiandrugul uşii era gravat cu litere groase:

Oraşul Margrave – Sediul central al Poliţiei.

Dedesubt erau uşile cu canaturi din sticlă. Băieţii de la acoperire m-au împins înăuntru, în spatele meu uşile acţionate pneumatic s-au închis cu un şuierat.

Înăuntru era din nou răcoare. Totul era zugrăvit în alb şi cromat. Luminile erau fluorescente. Arăta ca o bancă sau ca sediul unei firme de asigurări. Pardoseala era mochetată. Un sergent stătea în spatele unui birou de recep-ţie lung. După cum arăta locul, te-ai fi aşteptat să spună: „Cu ce vă pot fi de folos, domnule?” Dar el n-a spus nimic. S-a mulţumit să se uite la mine. În spatele lui era un imens spaţiu deschis. O brunetă îmbrăcată în uniformă stătea la un alt birou lat şi jos. Îşi îndeplinea sarcinile birocratice lucrând la calculator. Acum se uita şi ea la mine. Am rămas pe loc, flancat de doi poliţişti. Stevenson stătea cu spatele lipit de biroul de recepţie. Ţinea puşca îndreptată spre mine. Baker stătea şi el prin preajmă, uitându-se la mine. Sergentul de la recepţie şi femeia în uniformă se uitau la mine. Iar eu mă uitam pe rând la ei. Apoi am fost condus către stânga. Ne-am oprit în faţa unei uşi. Baker a deschis-o şi am fost împins în încăpere. Era o sală pentru interogatorii. Fără ferestre. O masă albă şi trei scaune. Mochetă. Sus, într-un colţ, o cameră de luat vederi. Aerul din încăpere era rece. Eram încă ud din pricina ploii.

Am stat în picioare, cât timp Baker mi-a scotocit prin toate buzunarele. Lucrurile mele personale alcătuiau o grămăjoară pe masă. Un teanc de bancnote. Câteva monede. Chitanţe, bilete, hârtiuţe. Baker a controlat ziarul şi mi l-a lăsat în buzunar. S-a uitat în treacăt la ceasul de la mână şi l-a lăsat la locul lui. Obiectele acelea nu-l interesau. Toate celelalte au fost introduse într-o pungă de plastic. O pungă făcută pentru oameni care aveau prin buzunare mai multe obiecte decât avusesem eu. Punga avea imprimată pe ea o etichetă albă. Stevenson a scris acolo un fel de număr. Baker mi-a spus să stau. După care au ieşit cu toţii din încăpere. Stevenson a luat cu el punga cu obiectele mele. Au ieşit, au închis uşa şi am auzit broasca încuindu-se. Era un zgomot greu, de mecanism bine uns.

Zgomotul preciziei. Zgomotul unei încuietori mari, din oţel. Părea o încuietoare care avea să mă ţină încuiat.

Mi-am zis c-or să mă lase izolat o vreme. De regulă, aşa se întâmplă. Izolarea provoacă nevoia de a vorbi. Iar nevoia de a vorbi se transformă în nevoie de a mărturisi. O arestare brutală urmată de o oră de izolare constituie o strategie destul de bună.

Dar socoteala mea a fost greşită. Nu plănuiseră o izolare de o oră. Asta a fost probabil a doua lor mică eroare tactică. Baker a descuiat uşa şi a intrat în încăpere. Avea o ceaşcă din plastic cu cafea. Apoi i-a făcut semn femeii în uniformă să intre. Cea pe care o văzusem la birou în holul de recepţie. Încuietoarea solidă a zăngănit în spatele ei. Adusese cu ea o valiză metalică pe care a pus-o pe masă. A deschis-o şi a scos din ea un suport pentru numere de culoare neagră. Înăuntru erau numere din plastic alb.

Mi-a întins suportul cu acea compasiune bruscă, dar sfioasă, tipică asistentelor de stomatologi. Am apucat suportul cu mâinile încătuşate. M-am uitat în jos ca să mă asigur că e corect orientat şi l-am ridicat sub bărbie. Femeia a scos din valiză un aparat foto hidos şi s-a postat vizavi de mine. Şi-a sprijinit coatele pe masă şi a apucat aparatul. Aplecată în faţă. Sânii i se sprijineau pe marginea mesei. Era o femeie arătoasă. Păr negru, ochi frumoşi. Am privit lung la ea şi i-am zâmbit. Aparatul a scos un ţăcănit şi bliţul a fulgerat. Înainte să mi-o ceară, m-am întors pe scaun într-o parte, pentru fotografia din profil. Am ţinut numărul lung lipit de umăr şi am privit ţintă la perete. Din nou s-a auzit declicul aparatului, însoţit de fulgerul bliţului. M-am întors la loc şi i-am înapoiat numărul. Cu amândouă mâinile, din pricina cătuşelor. L-a luat de la mine cu acel zâmbet chinuit care spunea: da, e neplăcut, dar e necesar. Ca o asistentă de dentist.

Apoi a scos dispozitivul de luat amprentele. Un carton cu zece dreptunghiuri delimitate, deja etichetate cu un număr. Spaţiile pentru amprente sunt întotdeauna prea mici. Dispozitivul de faţă avea prevăzut pe revers două pătrate pentru amprentele palmelor. Cătuşele îngreunau

procedura. Baker nu s-a oferit să mi le scoată. Femeia mi-a dat cu cerneală pe mâini. Avea degetele catifelate şi reci. Nu purta verighetă. După aceea mi-a dat nişte şerveţele. Cerneala se îndepărta foarte uşor. Un tip nou de cerneală, cum nu mai văzusem până atunci.

Femeia a scos filmul din aparat şi l-a pus pe masă alături de cartonul cu amprente. A aşezat apoi aparatul foto în valiză. Baker a bătut la uşă. S-a auzit din nou declicul încuietorii. Femeia şi-a luat obiectele. Nimeni n-a scos un cuvânt. Femeia a ieşit din cameră. Baker a rămas înăuntru, cu mine. A tras uşa, care s-a închis cu acelaşi ţăcănit de mecanism uns. Apoi s-a rezemat de uşă şi s-a uitat la mine.

— Şeful meu o să vină aici, a spus. O să trebuiască să vorbeşti cu el. Avem o problemă. Trebuie clarificată.

Nu i-am răspuns nimic. Faptul că vorbea cu mine nu avea să clarifice nici o situaţie pentru nimeni. Dar tipul se comporta civilizat. Respectuos. Aşa că l-am supus la un test. Am întins mâinile spre el. O solicitare nerostită de a-mi desface cătuşele. O clipă, n-a schiţat nici un gest, dar apoi a scos cheia şi le-a descuiat. Le-a prins la centură. S-a uitat la mine. M-am uitat şi eu la el şi mi-am lăsat braţele pe lângă corp. Fără să răsuflu, plin de recunoştinţă. Fără să-mi frec jalnic mâinile. Nu voiam să încheg vreo relaţie cu individul acesta. Dar am catadicsit să vorbesc.

— Bun, am spus. Să mergem să vorbim cu şeful dumitale.

Era prima oară când vorbeam de când comandasem micul dejun. Acum era rândul lui Baker să se arate recunoscător. A bătut de două ori în uşă, care a fost descuiată din exterior. A deschis-o şi mi-a făcut semn să ies. Stevenson aştepta cu spatele spre marea zonă deschisă de la intrare. Puşca dispăruse. La fel şi băieţii din echipa de acoperire. Lucrurile se domoleau. Cei doi m-au încadrat. Baker m-a prins uşor de cot. Am traversat zona de recepţie printr-o parte şi am ajuns la o uşă din spate. Stevenson a deschis-o şi am intrat prin ea într-un birou spaţios. Peste tot, lemn de trandafir.

Un grăsan stătea aşezat la un birou mare din lemn de trandafir. În spatele lui erau două steaguri mari. În stânga, steagul Americii, cu tiv aurit, iar în dreapta un drapel care era, probabil, steagul statului Georgia. Pe perete, între cele două steaguri, era un ceas. Era un obiect mare, rotund şi vechi, în ramă de mahon. Arăta de parcă acumulase decenii de lustru. Am presupus că trebuie să fie ceasul recuperat din vechiul sediu al secţiei de poliţie pe care o dărâmaseră ca s-o construiască pe cea nouă. Mi-am zis că arhitectul îl folosise ca să dea o tentă istorică noii construcţii. Arăta aproape douăsprezece şi jumătate. Grăsanul de la biroul cel mare a ridicat spre mine privirea în momentul când am fost împins către el. L-am văzut cum se uita la mine fără expresie, cântărindu-mă din ochi. M-a privit din nou, şi mai dur. Apoi, aruncându-mi un rânjet dispreţuitor, mi-a vorbit cu un gâjâit care ar fi putut să fie un răcnet, dacă n-ar fi ieşit din nişte plămâni obosiţi.

— Ia scaunu' ăla-n cur şi ţine-ţi închisă gura aia scârboasă, mi-a zis.

Grăsanul era o surpriză. Chiar arăta ca un nemernic sadea. Cu totul diferit faţă de ce văzusem până atunci. Baker şi colegii din echipajul venit să mă aresteze erau nişte meseriaşi. Profesionişti şi eficienţi. Femeia care-mi luase amprentele fusese cumsecade. Dar şeful ăsta de poliţie grăsan irosea spaţiul ocupat. Păr rar şi slinos. Transpirat, în ciuda aerului răcoros. Avea tenul cenuşiu şi plin de pete roşii al unui individ supraponderal, certat cu exerciţiile fizice. Tensiunea arterială mare cât casa. Arte-rele tari ca piatra. Nu părea nici pe jumătate competent.

— Mă numesc Morrison, a gâjâit el. (Ca şi cum m-ar fi interesat.) Sunt şeful departamentului de poliţie de aici, din Margrave. Iar tu eşti un ticălos criminal din afara oraşului. Ai venit aici, în oraşul meu, şi ai zbârcit-o chiar pe proprietatea privată a domnului Kliner. Aşa că acum o să depui o mărturie completă în faţa şefului detectivilor.

S-a oprit şi s-a uitat la mine. De parcă tot se mai chinuia să mă citească. Sau parcă aştepta un răspuns. N-a primit niciunul. Aşa că degetul lui dolofan a străpuns aerul, îndreptat spre mine.

— După care-o să te duci la puşcărie, a spus. Iar pe urm-o s-ajungi pe scaunul electric. Şi după aia o să mă uşurez pe mormântul tău căcăcios de sărăntoc.

Şi-a ridicat hoitul masiv de pe scaun şi s-a uitat în altă parte.

— M-aş ocupa chiar eu de trebşoara asta, a spus. Dar sunt foarte prins.

A ieşit legănându-se din spatele biroului. Stăteam acolo, între birou şi uşă. În timp ce trecea pe lângă mine, s-a oprit. Nasul lui umflat abia dacă-mi ajungea la nasturele mijlociu al hainei. Continua să se uite la mine de parcă l-ar fi frământat ceva.

— Te-am mai văzut înainte, a spus. Dar unde?

A aruncat o privire spre Baker, apoi către Stevenson. De parcă s-ar fi aşteptat ca aceştia să noteze ce spunea şi când spunea.

— L-am mai văzut pe individul ăsta, le-a spus el.

A trântit uşa de la birou şi am rămas în aşteptare cu cei doi poliţişti până când şeful detectivilor şi-a făcut apariţia. Un negru înalt, nu bătrân, dar cu tâmple cărunte şi cu un început de chelie. Exact cât trebuia ca să-i dea un aer patrician. Sprinten şi încrezător. Bine îmbrăcat, într-un costum de tweed de modă veche. Vestă din moleschin. Pantofi lustruiţi. Nenişorul ăsta arăta aşa cum trebuie să arate un şef. Le făcu semn din cap lui Baker şi Stevenson să iasă din birou. Aceştia închiseră uşa în urma lor. Omul se aşeză la birou şi îmi făcu semn să mă aşez pe scaunul de vizavi. Deschise cu zgomot un sertar, de unde scoase un casetofon. Îl ridică deasupra capului ca să descâlcească firele. Îl băgă în priză şi conectă microfonul. Introduse o casetă. Apăsă butonul de înregistrare şi acţionă butonul microfonului cu unghia. Opri caseta şi o derulă înapoi.

Apăsă butonul de redare. Se auzi pocnetul unghiei. Dădu din cap aprobator. O derulă din nou înapoi şi apăsă butonul de înregistrare. Eu şedeam şi mă uitam la el.

Pentru o clipă s-a lăsat liniştea. Nu se mai auzea decât un zumzet slab: aerul condiţionat, luminile sau computerul. Sau casetofonul care huruia încetişor. Auzeam şi ticăitul lent al ceasului vechi de pe perete. Scotea un sunet răbdător, ca şi cum ar fi fost pregătit să ticăie o veşnicie, indiferent ce aş fi făcut eu. Deodată tipul s-a îndreptat de spate şi s-a uitat cu asprime la mine. A făcut şmecheria cu degetele împreunate care închipuie o piramidă, aşa cum numai indivizii înalţi şi eleganţi reuşesc.

— Bun, a spus. Avem câteva întrebări, nu-i aşa?

Avea o voce gravă. Ca un huruit. Fără accent sudic.

Arăta şi vorbea ca un bancher din Boston, doar că era negru.

— Mă numesc Finlay, a spus. Am gradul de căpitan. Sunt şeful biroului de investigaţii al acestui departament. Înţeleg că ţi s-au adus la cunoştinţă drepturile, încă nu ai confirmat că ai înţeles care sunt ele. Înainte de a continua, trebuie să depăşim această etapă preliminară.

Nu un bancher din Boston. Mai degrabă un tip de la Harvard.

— Înţeleg care-mi sunt drepturile, am spus, iar el a încuviinţat din cap.

— Bun. Mă bucur să aud asta. Unde ţi-e avocatul?

— Nu am nevoie de avocat, am spus.

— Eşti acuzat de crimă, a spus. Ai nevoie de un avocat. O să-ţi punem la dispoziţie unul, să ştii. Din oficiu. Vrei să-ţi asigurăm un avocat din oficiu?

— Nu, nu am nevoie de avocat, am spus.

Tipul pe care-l chema Finlay m-a privit fix pe deasupra degetelor împreunate.

— Bine, a spus. Dar va trebui să semnezi o declaraţie cum că ai fost înştiinţat că poţi avea un avocat din oficiu, dar tu nu vrei aşa ceva.

— În regulă, am spus.

A scos un formular dintr-un alt sertar şi s-a uitat la ceasul de la mână ca să treacă data şi ora. Mi-a întins formularul peste masă. O cruce mare imprimată marca linia unde trebuia să semnez. Mi-a întins şi un pix. Am semnat şi i-am înapoiat formularul. După ce l-a verificat, l-a pus într-un dosar de culoare gălbuie.

— Nu reuşesc să descifrez semnătura, a spus. Aşa că, pentru evidenţele noastre, vom începe cu numele, adresa şi data naşterii.

A urmat din nou un moment de tăcere. M-am uitat la el. Era un tip încăpăţânat. La vreo patruzeci şi cinci de ani. N-ajungi şeful detectivilor într-o circumscripţie din Georgia când eşti negru şi ai patruzeci şi cinci de ani decât dacă eşti un tip încăpăţânat. N-aveam nici o şansă dacă-l luam în balon. Am tras aer în piept.

— Mă numesc Jack Reacher, am spus. Fără al doilea nume. Fără adresă.

Şeful detectivilor şi-a notat informaţiile pe care i le-am dat. Nu era prea mult de scris. T-am spus data la care mă născusem.

— În regulă, domnule Reacher, a spus Finlay. Cum spuneam, avem o mulţime de întrebări. Am aruncat o privire la efectele dumitale personale. N-aveai nici un act de identitate. Nici permis de conducere, nici cărţi de credit, nimic. Zici că n-ai nici o adresă. Aşa că îmi pun întrebarea: cine-i individul ăsta?

N-a aşteptat ca eu să comentez chestia asta.

— Cine era tipul cu capul ras? m-a întrebat el.

N-am răspuns. Mă uitam la ceasul cel mare de pe pere-te, aşteptând ca minutarul să se mişte.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, a spus el.

Habar n-aveam ce se întâmplase. Absolut deloc. Ceva i se întâmplase cuiva, dar nu mie. Am rămas acolo, fără să răspund.

— Ce este Pluribus? a întrebat Finlay.

M-am uitat la el, ridicând din umeri.

— Deviza Statelor Unite? am spus. E Pluribus Unum? Adoptată în 1776 la al doilea Congres Continental, aşa e?

S-a mulţumit să mormăie ceva. Am continuat să mă uit ţintă la el. Mi-am zis că ăsta era genul de om care ar putea să răspundă la o întrebare.

— Despre ce e vorba? l-am întrebat.

Din nou, tăcere. S-a întors ca să se uite la mine. Îl vedeam cum se gândeşte dacă să-mi răspundă şi în ce fel.

— Despre ce e vorba? l-am întrebat din nou.

S-a lăsat pe spătarul scaunului, împreunându-şi de-getele.

— Ştii bine despre ce e vorba, a spus. Omucidere. Cu unele caracteristici deconcertante. Victima a fost găsită în dimineaţa asta la depozitul Kliner. La capătul nordic al drumului regional, la intersecţia cu autostrada. Un martor a relatat că a văzut un bărbat îndepărtându-se de locul cu pricina. La scurt timp după orele opt, în această dimineaţă. În descrierea dată se vorbea despre un bărbat alb, foarte înalt, blond, purtând un pardesiu lung, de culoare neagră, fără pălărie, fără bagaj.

Din nou tăcere. Sunt bărbat alb. Sunt foarte înalt. Am părul blond. Stăteam în faţa lui, fiind îmbrăcat într-un pardesiu lung, de culoare neagră. Nu aveam nimic pe cap. Şi nici bagaj n-aveam. În dimineaţa aceea, mersesem pe jos, pe drumul regional, timp de aproape patru ore. De la opt până pe la douăsprezece fără un sfert.

— Cât de lung este drumul regional? am spus. De la autostradă până aici?

Finlay s-a gândit la întrebare şi mi-a răspuns:

— Cred că vreo douăzeci şi doi de kilometri.

— Exact. Am mers pe jos tot drumul de la autostradă până în oraş. Vreo douăzeci şi doi de kilometri. O mulţime de oameni trebuie să mă fi văzut. Asta nu înseamnă că am făcut ceva cuiva.

N-a răspuns. Curiozitatea începea să-mi fie stârnită de această situaţie.

— E teritoriul vostru? l-am întrebat. De aici tocmai până la autostradă?

— Da, e al nostru, a spus. Aspectele legate de jurisdicţie sunt clare. Nici o scăpare pentru dumneata în direcţia asta, domnule Reacher. Graniţa oraşului se întinde cale de douăzeci şi doi de kilometri, exact până la autostradă. Iar depozitul de acolo e în parohia mea, fără doar şi poate.

A făcut o pauză. Am încuviinţat din cap. A continuat:

— Kliner a construit clădirile acum cinci ani, a spus. Ai auzit de el?

Am clătinat din cap.

— Cum puteam să aud de el? N-am mai fost niciodată aici.

— E un barosan de prin părţile locului, a spus Finlay. Afacerea lui de acolo ne aduce multe impozite, ne face mult bine. O mulţime de venituri şi multe beneficii pentru oraş, fără prea multă mizerie, fiindcă e atât de departe, pricepi? Aşa că încercăm să avem grijă de această afacere. Dar acum a devenit scena unei omucideri, iar dumneata trebuie să dai nişte explicaţii.

Omul îşi făcea meseria, dar îmi irosea timpul.

— În regulă, Finlay, am spus. O să dau o declaraţie în care o să descriu toate chestiile mărunte pe care le-am făcut de când am intrat pe teritoriul amărâtului vostru de oraş şi până când am fost luat pe sus tocmai când serveam micul dejun. Dacă dumneata poţi să pricepi ceva din treaba asta, îţi dau o medalie. Fiindcă tot ce-am făcut a fost să pun un picior în faţa celuilalt timp de aproape patru ore printr-o ploaie torenţială, pe toată lungimea celor douăjdoi de kilometri preţioşi ai tăi.

Ăsta a fost cel mai lung discurs pe care-l ţinusem în ultimele şase luni. Finlay stătea şi se uita fix la mine. Îl vedeam cum e frământat de dilema fundamentală a oricărui detectiv. Intuiţia îi spunea că s-ar putea să nu fiu eu omul căutat. Dar stăteam chiar în faţa lui. Deci, ce era de făcut? L-am lăsat să cugete. Încercam să găsesc momentul potrivit ca să-i dau un mic ghiont în direcţia potrivită. Urma

să spun ceva despre adevăratul făptaş care alerga liber prin împrejurimi în vreme ce el îşi irosea timpul aici, cu mine. Asta i-ar fi hrănit sentimentul de nesiguranţă. Dar el a sărit primul. În direcţia greşită.

— Nu vreau nici o declaraţie, a spus. Eu o să-ţi pun întrebări, iar tu o să răspunzi la ele. Te cheamă Jack – fără iniţială – Reacher. Fără domiciliu. Fără acte de identitate. Ce eşti, un vagabond?

Am oftat. Era vineri. Ceasul de perete arăta că trecuse mai bine de jumătate din zi. Finlay avea de gând să treacă ancheta asta prin toate etapele ei chinuitoare. Aveam să-mi petrec weekendul în celulă. Şi să ies, probabil, pe luni.

— Nu sunt un vagabond, Finlay, am spus. Sunt un hoinar. E o mare diferenţă.

A clătinat din cap, încet.

— Nu face pe deşteptul cu mine, Reacher, a spus. Eşti într-un mare căcat. În zona aia s-au întâmplat nişte chestii urâte. Martorul nostru te-a văzut plecând de la locul faptei. Eşti un străin fără acte de identitate şi fără alibi. Aşa că nu face pe deşteptul cu mine.

Chiar dacă-şi făcea meseria, omul ăsta continua să mă facă să irosesc timpul.

— N-am plecat de la locul crimei, am spus. Pur şi simplu mergeam pe un nenorocit de drum. E o diferenţă, corect? Oamenii care pleacă de la locul faptei fug şi se ascund. Nu merg pe drum aşa, ca să-i vadă oricine. Ce e greşit în a merge pe un drum? Oamenii merg pe drumuri tot timpul, fir-ar să fie, nu-i aşa?

Finlay se aplecă în faţă şi clătină din cap.

— Nu, spuse el. Nimeni n-a mai bătut atâta drum pe jos de când s-a inventat automobilul. Deci, de ce n-ai domiciliu? De unde eşti? Răspunde la întrebări. Hai să terminăm treaba asta.

— Bine, Finlay, hai s-o terminăm, am spus. Nu am domiciliu pentru că nu locuiesc nicăieri. Poate că-ntr-o zi o să mă stabilesc pe undeva şi-atunci o să am o adresă; o să-ţi

trimit o carte poştală şi-o să ţi-o poţi pune în albumul tău cu adrese, că văd că te frige grija tare de tot.

Finlay se uită la mine şi-şi trecu în revistă opţiunile. Alese calea răbdării. A răbdării dublate de încăpăţânare.

O cale de la care nu putea fi abătut.

— De unde eşti? întrebă el. Care a fost ultima ta adresă?

— Ce anume vrei să ştii când mă întrebi de unde sunt? am întrebat la rândul meu.

Îşi ţinea buzele strâns lipite. Şi eu îl călcam pe nervi. Dar şi-a păstrat răbdarea, îmbinând-o cu un sarcasm glacial.

— Bun, spuse el. Nu-mi înţelegi întrebările, aşa că dă-mi voie să mă exprim mai clar. Ce vreau să ştiu e unde te-ai născut, sau unde ţi-ai trăit cea mai mare parte din viaţa pe care o consider ca fiind derulată într-un context social sau cultural?

M-am mulţumit să mă uit la el.

— O să-ţi dau un exemplu, spuse el. Eu m-am născut în Boston, am făcut şcoala în Boston şi, în consecinţă, am lucrat vreme de douăzeci de ani în Boston, aşa că aş spune, şi cred că vei fi de acord, că sunt din Boston.

Avusesem dreptate. Un absolvent de la Harvard. Un absolvent de la Harvard care-şi pierdea răbdarea.

— Bine, am spus. Ai pus întrebările. O să răspund la ele. Dar dă-mi voie să-ţi spun ceva. Nu sunt omul pe care-l cauţi. Până luni o să-ţi dai seama că nu sunt omul tău. Aşa că fă-ţi un bine: mai caută.

Finlay abia se abţinea să nu zâmbească. A încuviinţat din cap cu gravitate.

— Îţi sunt recunoscător pentru sfat, spuse el. Şi pentru grija pe care o porţi carierei mele.

— Cu plăcere, am spus.

— Zi mai departe, a spus.

— În regulă, am spus. Conform elegantei tale definiţii, eu nu vin de nicăieri. Vin dintr-un loc care se cheamă Armată. M-am născut într-o bază militară americană din Berlinul de Vest. Taică-meu făcea parte din Infanteria Marină, iar

maică-mea era o franţuzoaică pe care a cunoscut-o în Olanda. S-au căsătorit în Coreea.

Finlay încuviinţă din cap şi făcu o însemnare.

— Am fost copil de trupă, am spus. Ia orice listă a bazelor militare americane de pe glob şi aia e o listă a locurilor în care mi-am dus traiul. Am făcut liceul într-o duzină de ţări diferite şi am făcut patru ani la West Point.

— Mai departe, zise Finlay.

— Am rămas în armată. La Poliţia Militară. Am lucrat şi am trăit în toate acele baze, luând-o de la capăt. Şi deodată, Finlay, după treizeci şi şase de ani în care, mai întâi am fost copil de ofiţer şi pe urmă eu însumi ofiţer, uite că nu mai e nevoie de o mare şi puternică armată fiindcă sovietele au mierlit-o. Aşa că, uraaaa, acum încasăm dividendele pe starea de pace. Ceea ce pentru tine înseamnă că impozitele pe care le plăteşti sunt cheltuite pe alte chestii, dar pentru mine înseamnă că sunt un şomer de treizeci şi şase de ani, fost membru al Poliţiei Militare, ajuns să fie făcut vagabond de nişte mucoşi de civili care n-ar rezista nici cinci minute în lumea căreia i-am supra-vieţuit eu.

S-a gândit un moment, fără a fi impresionat.

— Continuă, spuse.

Am ridicat din umeri.

— Aşa că în momentul ăsta îmi petrec timpul cât mai plăcut cu putinţă, am spus. Poate că până la urmă o să găsesc ceva de făcut, sau poate că nu. Poate c-o să mă stabilesc pe undeva, poate că nu. Dar în momentul ăsta nu mă interesează aşa ceva.

A încuviinţat din cap. A mai făcut ceva însemnări.

— Când ai plecat din armată? a întrebat.

— Acum şase luni. În aprilie.

— Ai lucrat pe undeva de atunci?

— Glumeşti, am spus. Când ai căutat ultima oară de lucru?

— În aprilie, m-a maimuţărit el. Acum şase luni. Am obţinut slujba asta.

— Ei bine, bravo ţie, Finlay, am spus.

Nu mi-a venit în minte altă replică. Finlay s-a uitat la mine preţ de o clipă.

— Şi din ce-ai trăit? a întrebat. Ce grad ai avut?

— Maior, am spus. Când te dau afară primeşti nişte plăţi compensatorii. Mai am încă cea mai mare parte din banii ăia. Încerc să-i legumesc.

O tăcere prelungită. Finlay bătea darabana cu pixul, dar îl ţinea aiurea.

— Atunci, hai să vorbim despre ultimele douăzeci şi patru de ore, a spus.

Am oftat. Acum chiar că o-ncurcasem.

— Am venit cu un autobuz Greyhound, am spus. M-am dat jos la drumul regional. La ora opt dimineaţa. Am mers pe jos până în oraş, am ajuns la restaurantul ăla, am comandat un mic dejun şi tocmai mâncam când oamenii tăi au venit şi m-au luat pe sus.

— Ai treburi pe-aici? a întrebat.

Am clătinat din cap.

— Sunt şomer, am spus. N-am nici o treabă pe nicăieri.

Şi-a notat chestia asta.

— Unde te-ai urcat în autobuz? m-a întrebat.

— În Tampa. Am plecat azi-noapte, pe la miezul nopţii.

— Tampa din Florida? a întrebat.

Am încuviinţat din cap. A deschis cu zgomot un alt sertar. A scos de acolo un orar Greyhound. L-a răsfoit şi şi-a plimbat degetul cafeniu în josul unei pagini. Era un tip foarte meticulos. S-a uitat la mine.

— E o cursă expres, a spus. Merge direct spre nord, spre Atlanta. Ajunge acolo la nouă dimineaţa. Nu opreşte aici la opt.

Am clătinat din cap.

— L-am rugat pe şofer să oprească, am spus. A zis că n-are voie, dar a oprit. A oprit anume ca să pot coborî.

— Ai mai fost pe-aici înainte?

Iarăşi am clătinat din cap.

— Ai rude aici? a întrebat.

— Nu, nu aici, am spus.

— Ai rude prin alte părţi? a întrebat.

— Un frate la Washington, am spus. Lucrează la Departamentul Trezoreriei.

— Ai prieteni aici, în Georgia? a întrebat.

— Nu, am spus.

Finlay îşi nota totul. Apoi a urmat o tăcere prelungă. Ştiam cu certitudine care avea să fie următoarea întrebare.

— Atunci, de ce? a întrebat. De ce să te dai jos din autobuz, într-o localitate în care nu avea staţie, şi să mergi prin ploaie cale de douăzeci şi doi de kilometri către o destinaţie la care n-aveai absolut nici un motiv să ajungi?

Asta era întrebarea decisivă. Finlay o alesese fără ezitare. Aşa ar fi procedat şi un procuror. Iar eu nu aveam nici un răspuns valabil.

— Ce pot să-ţi zic? am spus. A fost o decizie arbitrară. Eram agitat. Trebuia să fiu undeva, nu?

— Dar de ce aici? a întrebat.

— Nu ştiu, am spus. Tipul de lângă mine avea o hartă, iar eu am ales de acolo localitatea asta. Voiam să mă abat de la rutele principale. Mă gândeam că aş putea să o iau înapoi spre Golf, poate mai spre vest.

— Şi zici c-ai ales locul ăsta? a spus Finlay. Nu-ncerca să mă abureşti. Cum puteai să alegi locul ăsta? E doar un nume. E doar un punct pe hartă. Trebuie să fi avut un motiv.

Am încuviinţat din cap.

— Mă gândeam să vin să-l caut pe Blind Blake, am spus.

— Cine naiba e Blind Blake?

— Blind Blake a fost un chitarist, am spus. A murit în urmă cu şaizeci de ani, se pare că a fost ucis. Frate-meu a cumpărat un disc, pe coperta căruia spunea că s-a-ntâmplat la Margrave. Mi-a scris despre chestia asta. A zis că a trecut pe-aici de vreo două ori astă-primăvară, cu nu ştiu ce afaceri. Mi-am zis să vin aici ca să verific chestia asta.

Finlay se uita la mine fără expresie. Probabil că povestea mea i se păruse cam subţire. Şi mie mi s-ar fi părut, dac-aş

fi fost în locul lui.

— Ai venit aici ca să cauţi un chitarist? Un chitarist care-a murit acum şaizeci de ani? De ce? Eşti chitarist?

— Nu, am spus.

— Cum de ţi-a scris fratele tău, dacă n-ai nici o adresă?

— A scris la fosta mea unitate militară, am spus. Ăia au retrimis scrisoarea la banca mea, unde mi-am depus plăţile compensatorii. Mi-o trimit când le trimit o telegramă ca să le mai cer nişte bani.

A clătinat din cap. A mai scris ceva în carnet.

— Autobuzul de la miezul nopţii din Tampa, corect? a spus.

Am încuviinţat din cap.

— Mai ai biletul de autobuz? a întrebat.

— Cred că e în punga cu obiecte personale, am spus. Mi-aduc aminte că Baker a pus acolo tot ce-a găsit prin buzunarele mele. Iar Stevenson a lipit etichete.

— Şoferul de autobuz crezi că şi-ar aduce aminte? a întrebat Finlay.

— Tot ce se poate, am spus. A făcut o excepţie pentru mine. A trebuit să mă rog de el.

Începeam să privesc lucrurile ca un spectator. Situaţia devenise abstractă. Misiunea mea nu fusese prea diferită de cea a lui Finlay. Aveam senzaţia stranie că discutam cu el despre cazul altcuiva. Ca doi colegi care dezbat o problemă spinoasă.

— De ce nu munceşti? a întrebat Finlay.

Am ridicat din umeri. Am încercat să-i explic.

— Pentru că nu vreau să muncesc, am spus. Am lucrat treisprezece ani şi uite unde-am ajuns. Am încercat să fac ca ei, şi să-i ia dracu'. Acum o să încerc să fac ca mine.

Finlay stătea şi se uita lung la mine.

— Ai avut vreo problemă în armată? a întrebat.

— Nu mai multe decât ai avut tu la Boston, am spus.

S-a arătat surprins.

— Ce vrei să spui cu asta? s-a interesat.

— Ai lucrat douăzeci de ani în Boston, am spus. Aşa mi-ai zis, Finlay. Aşa că de ce te afli aici, în oraşul ăsta de trei parale? Ar fi trebuit să ieşi la pensie, să mergi la pescuit. La Cape Cod sau în altă parte. Care-i povestea ta?

— Asta e treaba mea, domnule Reacher. Răspunde la întrebarea mea.

— Întreabă-i p-ăia din armată, am spus, ridicând din umeri.

— Am să-i întreb. Poţi să fii sigur de asta. Ai fost trecut în rezervă cu onoruri militare?

— Păi, mi-ar mai fi dat plăţile compensatorii dacă n-ar fi fost aşa? am spus.

— De ce-ar trebui să te cred că ţi-au dat vreun sfanţ? Trăieşti ca un nenorocit de vagabond. Onoruri militare? Da sau nu?

— Da, am spus. Bineînţeles.

A mai făcut o însemnare. S-a gândit un timp.

— Cum te-a făcut să te simţi faptul că ai fost pus pe liber? a întrebat el.

Am reflectat la întrebare. Am ridicat din umeri.

— Nu m-a făcut să mă simt în nici un fel, am spus. Mă simţeam ca unul care făcea parte din armată, iar acum nu mai face parte din armată.

— Ai avut resentimente? a spus. Te-ai simţit dezamăgit?

— Nu, i-am răspuns. Trebuia?

— Nici un fel de probleme? a întrebat el, de parcă era musai să fi fost ceva.

Am simţit că ar trebui să-i ofer un fel de răspuns. Dar nu mi-a venit în minte nimic. M-am aflat în serviciul militar din ziua în care m-am născut. Acum eram în afara lui. Iar asta mă făcea să mă simt nemaipomenit. Era ceva foarte asemănător cu libertatea. Ca şi cum toată viaţa avusesem o uşoară durere de cap. Pe care n-o remarcasem până când nu dispăruse. Singura mea problemă era câştigarea existenţei. Nu-i deloc uşor să-ţi câştigi existenţa fără să renunţi la libertate. În ultimele şase luni nu câştigasem nici

un cent. Asta era singura mea problemă. Dar n-aveam de gând să-i spun asta lui Finlay. Ar fi considerat-o un motiv. S-ar fi gândit că hotărâsem să-mi finanţez viaţa de vagabond jefuind oamenii. În depozite. Pentru ca după aia să-i omor.

— Îmi vine destul de greu să mă obişnuiesc cu tranziţia, am spus. Mai ales că am dus o viaţă cazonă încă din copilărie.

Finlay a încuviinţat din cap, reflectând la răspunsul meu.

— De ce tocmai tu? a spus el. Te-ai oferit voluntar să fii trecut în rezervă?

— Nu m-am oferit voluntar pentru nimic, am spus. Regula de bază a soldatului.

Altă perioadă de tăcere.

— Te-ai specializat? a întrebat el. În cadrul serviciu-lui?

— La început, am avut îndatoriri cu caracter general. Aşa e sistemul. Apoi m-am ocupat de securitatea secretelor timp de cinci ani. Iar în ultimii şase ani m-am ocupat cu altceva.

Lasă-l să întrebe.

— Cu ce anume? a întrebat.

— Cu anchete de omucideri, am spus.

Finlay s-a rezemat de spătarul fotoliului. A mârâit. Şi-a împreunat din nou degetele. S-a uitat la mine şi a răsuflat puternic. S-a aplecat în faţă, îndreptând degetul spre mine.

— Da. O să verific tot ce-ai spus. Avem amprentele tale. Ar trebui să fie în arhiva armatei. O să obţinem dosarul tău militar. Complet. Cu toate detaliile. O să verificăm şi la compania de autobuze. O să-ţi verificăm biletul. O să-i găsim pe şofer şi pe pasageri. O să aflăm cât se poate de curând dacă povestea ta e adevărată. Iar dacă e adevărată, s-ar putea să-ţi dau drumul. Evident, anumite detalii legate de timp şi de modul de operare vor fi determinante. Detaliile alea sunt încă neclare.

S-a oprit şi a expirat din nou. S-a uitat drept la mine.

— Până atunci, sunt un om precaut, a spus. La prima vedere, n-arăţi bine deloc. Un pierde-vară. Un vagabond. Fără domiciliu stabil, fără istorie. S-ar putea ca povestea ta

să fie inventată. Ai putea fi un evadat. Poate c-ai ucis oameni în dreapta şi-n stânga într-o duzină de state. N-am de unde să ştiu. Nimeni nu s-ar aştepta să-ţi acord prezumţia de nevinovăţie. Chiar în acest moment, de ce aş avea vreo îndoială? Rămâi în celulă până vom şti ceva sigur, bine?

Era aşa cum mă aşteptasem. Exact ceea ce aş fi spus şi eu. Dar n-am făcut decât să mă uit la el şi să dau din cap.

— Zici că eşti un om precaut? am spus. Asta e mai mult ca sigur.

S-a uitat la mine.

— Dacă greşesc, o să-ţi fac cinste cu o masă luni, a spus. La Eno, ca să compensăm pentru azi.

Am clătinat din cap iar.

— Nu caut să-mi fac prieteni pe-aici, am spus.

Finlay s-a mulţumit să ridice din umeri. A oprit casetofonul. A derulat caseta. A scos-o din aparat. A scris ceva pe ea. A apăsat butonul interfonului de pe biroul masiv din lemn de trandafir. L-a rugat pe Baker să intre. Am aşteptat. Încă mi-era frig. Dar hainele mi se uscaseră. Ploaia revărsată din cerul de deasupra Georgiei mă udase până la piele. Acum umezeala fusese absorbită de aerul uscat din birou. Un deumidificator o aspirase şi o transmisese mai departe, pe circuit.

Baker a bătut la uşă şi a intrat. Finlay i-a spus să mă escorteze până la celulă. Apoi a dat din cap către mine. Era un gest care spunea: dacă se dovedeşte că nu tu eşti făptaşul, să ţii minte că mi-am făcut doar datoria. I-am răspuns tot printr-o mişcare a capului. Gestul meu spunea: în timp ce tu îţi aperi pielea, adevăratul ucigaş umblă liber prin împrejurimi.

Blocul de celule era doar o nişă largă la care se ajungea direct din sala principală a secţiei de poliţie. Era divizată în trei celule separate cu zăbrele verticale. Peretele frontal era alcătuit numai din zăbrele. O secţiune-poartă prinsă în balamale în fiecare celulă. Metalul avea un luciu mat

fabulos. Arăta ca titanul. Toate celulele aveau mochetă pe jos. Dar erau complet goale. Nici un fel de mobilă sau vreun prici. Era doar o versiune de buget ridicat a demodatelor ţarcuri pentru animale, pe care le ştim cu toţii.

— Nimic pentru dormit? l-am întrebat pe Baker.

— Nici vorbă, a replicat el. Vei fi mutat mai târziu la închisoarea de stat. Autobuzul ajunge aici pe la şase. O să te aducă înapoi luni.

A închis uşa cu un zăngănit şi a răsucit cheia. Am auzit cum bolţurile de blocare pătrundeau în orificiile corespunzătoare pe toată rama uşii. Acţionare electrică. Mi-am scos ziarul din buzunar. Mi-am scos pardesiul şi l-am făcut sul. M-am întins pe podea şi mi-am vârât haina sub cap.

Acum chiar că eram sictirit. Urma să fiu dus la închisoare în timpul weekendului. N-aveam să rămân în celula secţiei de poliţie. Nu că aş fi avut alte planuri. Dar cunoşteam închisorile civile. Mulţi dintre dezertorii din armată ajungeau în puşcăriile civile. Dintr-un motiv sau altul. Autorităţile înştiinţează armata. Poliţia Militară e trimisă să-i aducă înapoi. Aşa că am văzut cum e în puşcăriile civile. Nu m-au umplut de entuziasm. Supărat, stăteam întins şi ascultam zgomotele din secţie. Telefoanele sunau. Tastaturile ţăcăneau. Ritmul creştea şi scădea. Ofiţerii se mişcau de colo-colo, vorbind cu glas scăzut. Pe urmă am încercat să termin de citit ziarul pe care-l împrumutasem. Era plin de prostii despre preşedinte şi campania pe care o purta ca să fie ales pentru un al doilea mandat. Bătrânelul era în Pensacola, pe coasta Golfului. Avea obiectivul să echilibreze bugetul înainte ca nepoţii lui să încărunţească. Hăcuia lucrurile ca un tip care-şi croieşte drum prin junglă cu o macetă. Ajuns în Pensacola, arăta cu degetul spre Garda de Coastă. În ultimele douăsprezece luni, cei de-acolo puseseră în practică o iniţiativă. Vreme de un an, în fiecare zi, au ieşit în largul coastei Florida şi s-au desfăşurat asemeni unui scut curbat, acostând şi percheziţionând toate

navele participante la traficul marin al căror miros nu le era pe plac. Toată acţiunea fusese anunţată cu surle şi trâmbiţe. Şi succesul repurtat depăşise visele lor cele mai îndrăzneţe. Au capturat tot felul de mărfuri. Droguri, mai ales, dar şi arme, imigranţi ilegali din Haiti şi Cuba. Interdicţia a dus la reducerea criminalităţii pe întreg teritoriul Statelor Unite câteva luni mai târziu şi pe distanţe de mii de kilometri de-a lungul graniţelor. Un succes uriaş.

Aşa că urma să fie abandonat. Era prea costisitor. Bu-getul Gărzii de Coastă se afla într-un mare deficit. Preşedintele declara că nu poate să-l suplimenteze. De fapt, era nevoit să-l reducă. Economia era într-o situaţie dificilă. Nu putea face nimic altceva. Aşa că iniţiativa privind interdicţia urma să fie anulată în şapte zile. Preşedintele încerca să iasă din încurcătură ca un adevărat politician. Mai-marii organelor de apărare a legii erau supăraţi fiindcă, după părerea lor, era mai bine să previi decât să vindeci. „Iniţiaţii" de la Washington erau fericiţi fiindcă cincizeci de cenţi cheltuiţi pe poliţiştii de proximitate erau mult mai vizibili decât doi dolari cheltuiţi în largul oceanului, la trei mii de kilometri distanţă de alegători. Schimbul de argumente a fost crâncen. Iar în fotografiile de proastă calitate preşedintele zâmbea într-una, spunând că nu poate să facă nimic. Am renunţat să mai citesc, pentru că nu făcea decât să-mi sporească mânia.

Ca să mă calmez, am cântat ceva în gând. Refrenul de la Smokestack Lightning1. Versiunea lui Howling Wolf adaugă un minunat ţipăt gâtuit la finele primului vers. Se spune că trebuie să fi călătorit cu trenul ca să poţi înţelege melodiile travelling blues. Greşit. Ca să înţelegi melodiile travelling blues trebuie să fii încuiat undeva, într-o celulă. Sau în armată. Undeva unde să te simţi ca într-o cuşcă. Undeva unde fulgerul de la gura coşului locomotivei să semene cu un îndepărtat far călăuzitor către o libertate imposibilă. Stau culcat cu capul pe pardesiul făcut sul şi ascult muzică în gând. La finele celui de-al treilea refren, adorm.

M-am trezit din nou când Baker a început să dea cu piciorul în gratii. Acestea scoteau un zgomot metalic răsunător. Ca un clopot funerar. Baker stătea acolo împreună cu Finlay. Amândoi se uitau la mine. Eu stăteam întins pe podea: mă simţeam confortabil acolo.

— Unde ziceai că erai noaptea trecută, pe la orele douăsprezece? m-a întrebat Finlay.

— În Tampa, mă urcam în autobuz, am spus.

— Avem un martor nou, a spus Finlay. Te-a văzut la depozit. Azi-noapte. Te aflai prin zonă. La miezul nopţii.

— Astea-s gogoşi, Finlay, am spus. E imposibil. Cine naiba e acest nou martor?

— Martorul este domnul Morrison, a spus Finlay. Comandantul nostru. Zicea că e sigur că te-a mai văzut înainte. Acum şi-a amintit unde.

TREI.

M-au dus înapoi la biroul din lemn de trandafir, cu cătuşele la mâini. Finlay stătea la biroul masiv, în faţa steagurilor, sub ceasul vechi. Baker a aşezat un scaun la capătul biroului. M-am aşezat vizavi de Finlay. Acesta a scos casetofonul. A întins cablurile. A plasat microfonul între noi. L-a încercat cu unghia. A derulat caseta. Gata.

— Ultimele douăzeci şi patru de ore, Reacher, a spus. În detaliu.

Cei doi poliţişti erau cuprinşi de un entuziasm reţinut cu greu. Era un caz firav care se transformase subit într-unul beton. Emoţiile victoriei începeau să pună stăpânire pe ei. Recunoşteam semnele.

— Azi-noapte am fost în Tampa, am spus. M-am urcat în autobuz la miezul nopţii. Există martori care pot să confirme asta. M-am dat jos din autobuz azi la orele opt dimineaţa, la intersecţia dintre autostradă şi drumul regional. Dacă domnul şef de poliţie Morrison zice că m-a văzut la miezul nopţii, se înşală. La ora aia mă aflam la o depărtare de peste şase sute de kilometri. Nu mai am nimic de adăugat. Verificaţi.

Finlay se uită lung la mine. Apoi îi făcu un semn din cap lui Baker, care deschise un dosar de culoare galben-închis.

— Victima e neidentificată, a spus Baker. Fără act de identitate. Fără portofel. Fără semne distinctive. Bărbat alb, probabil de patruzeci de ani, foarte înalt, ras în cap. Cadavrul a fost găsit la locul cu pricina la orele opt dimineaţa, pe terenul de vizavi de gardul de împrejmuire, aproape de poarta principală. Era parţial acoperit cu carton. Am reuşit să luăm amprentele cadavrului. Rezultate negative. Nu există corespondenţe cu niciuna din amprentele din baza de date.

— Cine era mortul, Reacher? întrebă Finlay.

Baker a aşteptat o reacţie din partea mea. N-a avut parte de niciuna. Stăteam acolo şi ascultam ticăitul liniştit al ceasului de perete. Arătătoarele se mişcau lent în jurul orelor două şi jumătate. N-am spus nimic. Baker a frunzărit prin dosar şi a ales o nouă foaie. Şi-a ridicat privirea din nou şi a continuat:

— Victima a fost împuşcată de două ori în cap. Probabil cu un pistol automat de calibru mic, cu amortizor. Primul glonţ a fost tras de aproape, în tâmpla stângă, al doilea a fost tras cu pistolul lipit de cap, în spatele urechii stângi. Evident au fost gloanţe explozive, pentru că plăgile de ieşire au distrus faţa victimei. Ploaia a spălat depunerile de praf de puşcă, dar dispunerea arsurilor sugerează că s-a folosit un amortizor. Împuşcătura fatală trebuie să fi fost prima. Niciunul din gloanţe nu a rămas în craniu. Nu s-au găsit tuburile cartuşelor.

— Unde e arma, Reacher? a întrebat Finlay.

M-am uitat la el şi am făcut o grimasă. Fără să vorbesc.

— Victima a murit azi-noapte, între orele opt şi jumătate şi nouă, a spus Baker. Cadavrul nu se afla acolo la unsprezece şi jumătate, când portarul din schimbul de seară şi-a terminat programul. Omul a confirmat acest lucru. A fost descoperit când cel din schimbul de zi a venit să deschidă

poarta. Pe la opt. Te-a văzut plecând de la locul faptei şi a telefonat.

— Cine era, Reacher? a întrebat iarăşi Finlay.

L-am ignorat şi m-am uitat la Baker.

— De ce înainte de ora unu? l-am întrebat.

— Ploaia torenţială de azi-noapte a început la unu, a spus el. Asfaltul de sub cadavru era uscat. Prin urmare, cadavrul se afla pe asfalt înainte de ora unu, când a început să plouă. Medicul legist este de părere că a fost împuşcat la miezul nopţii.

Am dat din cap. Le-am zâmbit. Momentul morţii avea să mă repună în libertate.

— Spune-ne ce s-a întâmplat în continuare, a zis Finlay, pe un ton liniştit.

Am ridicat din umeri către el.

— Tu să-mi spui, am zis. Eu n-am fost acolo. Eram în Tampa la miezul nopţii.

Baker s-a aplecat în faţă şi a scos altă foaie de hârtie din dosar.

— Ce s-a întâmplat în continuare e că te-ai comportat straniu, a spus el. Ai înnebunit.

Am clătinat iarăşi din cap.

— N-am fost acolo la miezul nopţii, am repetat. Mă urcam în autobuz în Tampa. Nu e nimic straniu în asta.

Cei doi poliţişti n-au reacţionat. Arătau cam posomorâţi.

— Primul tău glonţ l-a ucis, a spus Baker. Pe urmă l-ai mai împuşcat o dată, după care ai luat-o razna şi ai început să-l joci în picioare. S-au constatat răni post-mortem extinse. L-ai împuşcat şi după aia ai încercat să-l snopeşti în bătaie. Ai dat în cadavrul ăla până n-ai mai putut. Ai fost cuprins de nebunie. După care te-ai potolit şi ai încercat să ascunzi cadavrul sub cartoane.

Un lung moment n-am spus nimic.

— Răni post-mortem? am spus.

Baker a încuviinţat din cap.

— Cuprins de nebunie, a spus el. Individul arată de parc-ar fi fost călcat de un camion. Cred că nu mai are nici un oscior întreg. Dar doctorul zice că asta s-a întâmplat când omul era deja mort. Eşti un tip ciudat, Reacher, asta e cât se poate de sigur.

— Cine era omul ăla? a întrebat Finlay pentru a treia oară.

N-am făcut decât să mă uit la el. Baker avea dreptate. Treaba se petrecuse într-un mod ciudat. Foarte ciudat.

Nebunia ucigaşă e îndeajuns de rea. Dar nebunia post-mortem e şi mai rea. M-am întâlnit cu ea de vreo câteva ori. Nu mai voiam să am de-a face cu aşa ceva. Dar felul cum mi-au descris lucrurile nu avea nici o noimă.

— Cum l-ai cunoscut pe tip? a întrebat Finlay.

Am continuat să mă uit la el, fără să răspund.

— Ce înseamnă Pluribus? a întrebat el.

Am ridicat din umeri. Am tăcut.

— Cine era, Reacher? a întrebat din nou Finlay.

— N-am fost acolo, am spus. Nu ştiu nimic.

Finlay tăcea.

— Care e numărul tău de telefon? a spus el pe neaşteptate.

M-am uitat la el de parcă înnebunise.

— Finlay, despre ce naiba vorbeşti? am spus. N-am telefon. Tu nu asculţi? Nu locuiesc nicăieri.

— Mă refeream la telefonul mobil, a spus.

— Ce telefon mobil? am spus. N-am aşa ceva.

Am simţit cum mă loveşte teama. Mă considerau un asasin. Un mercenar ciudat, itinerant, cu telefon mobil, care se deplasa dintr-un loc în altul şi omora oameni. După care îi snopea în bătaie. Ţinea legătura cu o organizaţie subversivă pentru a afla care e următoarea ţintă. Tot timpul în mişcare. Finlay se aplecă în faţă, întinzând către mine un petic de hârtie. Era o bucăţică ruptă dintr-un print de computer. Nu era veche. Avea pe ea un luciu soios. Patina pe care o capătă hârtia după ce e ţinută timp de o lună într-un buzunar. Pe ea scria „Pluribus”.

Sub acest titlu era un număr de telefon. M-am uitat la peticul de hârtie. Nu l-am atins. Nu voiam ca amprentele să se amestece.

— E numărul tău? a întrebat Finlay.

— Nu am telefon, am spus din nou. N-am fost acolo azi-noapte. Cu cât mă hărţuieşti mai mult, cu atât pierzi mai mult timp, Finlay.

— E un număr de mobil, a spus. Asta ştim. Aparţine unui operator din Atlanta. Dar nu putem să aflăm mai multe despre acest număr până luni. Aşa că te întrebăm pe tine. Ar trebui să cooperezi, Reacher.

M-am uitat din nou la peticul de hârtie.

— Unde l-aţi găsit? l-am întrebat.

Finlay a reflectat asupra întrebării şi a decis să răspundă la ea.

— Era în pantoful victimei tale, a spus el. Împăturit şi ascuns.

Am rămas tăcut vreme îndelungată. Eram îngrijorat. Mă simţeam ca un personaj dintr-o carte pentru copii care cade într-o gaură. Şi se pomeneşte într-o lume ciudată, în care totul e diferit şi straniu. Ca Alice în Ţara Minunilor. A căzut ea printr-o gaură? Sau a coborât din Greyhound unde nu trebuia?

Mă aflam într-un birou luxos şi opulent. Văzusem birouri mai sărăcăcioase prin băncile elveţiene. Mă aflam în compania a doi poliţişti. Inteligenţi şi profesionişti. Probabil că experienţa lor cumulată depăşea treizeci de ani. Un departament matur şi competent. Cu un personal corespunzător şi bine finanţat. Un punct slab era nemernicul de Morrison cocoţat în frunte, dar era una dintre cele mai bune organizaţii pe care le văzusem în ultima vreme. Numai că toţi dispăreau de-a lungul unui drum înfundat, atât de repede cât puteau să fugă. Ei păreau convinşi că pământul este plat. Că imensul cer al Georgiei este ca un bol care se potriveşte la fix deasupra. Eu eram singurul care ştia că pământul e rotund.

— Două lucruri, am spus. Tipul e împuşcat în cap de aproape cu un pistol automat cu amortizor. Primul glonţ îl ucide. Al doilea glonţ e pentru asigurare. Tuburile cartuşelor lipsesc. Ce vă spune asta? Din punct de vedere profesional?

Finlay n-a spus nimic. Principalul său suspect discuta cazul cu el ca un coleg. Ca anchetator, n-ar fi trebuit să îngăduie aşa ceva. Ar fi trebuit să mi-o reteze. Dar voia să mă asculte până la capăt. Îl vedeam cum se frământă. Chiar dacă stătea neclintit, în mintea lui se dădea o luptă ca-ntr-un sac plin cu pisoi.

— Continuă, a spus el în cele din urmă, cu gravitate, ca şi cum mi-ar fi făcut un mare favor.

— Asta e o execuţie, Finlay, am spus. Nu un jaf sau o ciorovăială. E o lovitură executată detaşat, cu sânge rece. Nici o dovadă lăsată în urmă. Avem a face cu un individ deştept, dotat cu o lanternă, care, după ce dă lovitura, caută în jur două tuburi de cartuş de calibru mic.

— Continuă, a spus din nou Finlay.

— Foc tras de la mică distanţă în tâmpla stângă, am spus. Se poate ca victima să se fi aflat într-o maşină. Asasinul vorbeşte cu el prin fereastră şi ridică pistolul. Bum! Se apleacă înăuntru şi trage al doilea glonţ. După care-şi adună tuburile goale şi pleacă.

— Pleacă? spuse Finlay. Şi cu restul lucrurilor care s-au întâmplat? Sugerezi că a existat şi un al doilea individ?

Am clătinat din cap.

— Au fost trei oameni, am spus. E limpede, nu?

— De ce trei?

— Minimul practic era de doi inşi, corect? am spus. Cum a ajuns victima până la depozit? A mers cu maşina, nu? E prea departe faţă de oriunde ca să fi ajuns pe jos. Aşa că unde e maşina acum? Nici asasinul n-a ajuns pe jos acolo. Deci, minimul practic ar fi o echipă de doi inşi. Au mers până acolo cu maşina, împreună, şi-au plecat de acolo separat, unul dintre ei luând maşina victimei.

— Dar? a spus Finlay.

— Dar dovezile indică un minim de trei, am spus. Trebuie gândit din perspectivă psihologică. Asta e cheia acestei întâmplări. Un tip care foloseşte un pistol automat de calibru mic ca să tragă un glonţ în cap de aproape şi apoi să mai tragă unul, de asigurare, nu e tipul de om care să-nnebunească apoi subit şi să snopească un cadavru în bătaie, corect? Iar genul de om care o ia razna în halul ăsta nu se potoleşte dintr-odată şi ascunde cadavrul sub nişte cartoane vechi. Avem de a face aici cu trei lucruri complet diferite, Finlay. Aşa că au fost implicaţi trei indivizi.

Finlay a ridicat din umeri către mine.

— Doi, poate, a spus el. Ucigaşul ar fi putut să facă ordine după aia.

— În nici un caz, am spus. N-ar fi aşteptat prin preajmă. Nu i-ar fi plăcut genul ăla de nebunie. L-ar fi făcut să se simtă jenat. Şi i-ar fi creat griji în plus pentru că dă un plus de vizibilitate şi de risc întregii afaceri. Iar un om ca ăsta, dacă ar fi făcut ordine după aia, ar fi făcut-o cum trebuie. N-ar fi lăsat cadavrul într-un loc în care să-l găsească primul trecător. Aşa că au fost trei indivizi.

Finlay gândea intens.

— Deci? a spus el.

— Deci care dintre ei aş fi eu? am zis. Ucigaşul, nebunul sau tâmpitul care a ascuns cadavrul?

Finlay şi Baker s-au uitat unul la celălalt. Nu mi-au răspuns.

— Deci care dintre ei, ce părere aveţi? i-am întrebat. Am mers acolo cu maşina, împreună cu cei doi tovarăşi ai mei, l-am mătrăşit pe individ la miezul nopţii, după care cei doi amici au plecat, iar eu am hotărât să rămân? De ce-aş fi făcut asta? E o tâmpenie, Finlay.

N-a dat nici o replică. Se gândea.

— Nu am doi tovarăşi, am spus. Şi nici maşină. Aşa că singurul lucru pe care poţi să-l spui e că victima a ajuns pe jos acolo, ca şi mine. M-am întâlnit cu el, l-am împuşcat cu

mare băgare de seamă, ca un profesionist, iar apoi mi-am recuperat tuburile de cartuş, i-am luat portofelul şi i-am golit buzunarele, dar am uitat să-i scotocesc prin pantofi. După aceea mi-am ascuns arma, amortizorul, lanterna, telefonul mobil, tuburile de cartuş, portofelul şi toate celelalte. Apoi mi-am schimbat complet personalitatea şi am început să dau cu şutul în cadavru ca un nebun. Pe urmă, iar mi-am schimbat complet personalitatea şi am încercat, fără mare succes, să ascund cadavrul. În fine, am aşteptat opt ore în ploaie şi abia apoi am plecat pe jos spre oraş. Asta-i varianta cea mai bună pe care poţi s-o încropeşti. Şi e o tâmpenie absolută, Finlay. Pentru că de ce naiba aş fi aşteptat opt ore în ploaie, până s-a făcut ziuă, ca să plec de la locul crimei?

S-a uitat la mine îndelung.

— Nu ştiu, a spus.

Un tip ca Finlay nu spune un lucru ca ăsta decât dacă e pradă unei mari frământări. Părea dezumflat. Cazul pe care-l ancheta nu stătea deloc în picioare şi ştia asta. Dar avea o problemă gravă cu noua dovadă a şefului său. Nu putea să se ducă la el şi să-i spună: mănânci rahat, Morrison. Nu putea să treacă pe faţă la verificarea unei alternative când şeful lui îi dăduse un suspect pe tavă. Putea să-mi verifice alibiul. Asta putea să facă. Nimeni nu l-ar fi criticat fiindcă fusese excesiv de meticulos. Apoi putea să o ia de la capăt luni. Dar era foarte nemulţumit fiindcă urmau să se irosească şaptezeci şi două de ore. Şi putea să întrevadă o mare problemă. Trebuia să-i spună şefului său că în realitate nu avusesem cum să fiu acolo la miezul nopţii. Trebuia să-l convingă politicos pe individ să retracteze. Greu de făcut când eşti un subordonat nou, venit în post de şase luni. Şi când persoana cu care ai de a face e un nemernic absolut. Şi şeful tău, pe deasupra. Dificultăţile îl copleşeau şi omul era cât se poate de nemulţumit din pricina asta. Stătea şi respira cu greutate.

Se afla la ananghie şi era momentul să-i dau o mână de ajutor.

— Numărul de telefon, am spus. L-ai verificat că e de la un mobil?

— După prefix, a spus el. În locul prefixului regional, au un prefix cu care se accesează reţeaua mobilă.

— Bun, am spus. Dar nu poţi să identifici cui îi aparţine pentru că nu ai o carte de telefon pentru mobile şi cei de la reţeaua respectivă nu vor să-ţi spună, corect?

— Au spus că e nevoie de mandat.

— Dar tu trebuie să ştii al cui e numărul, corect?

— Ştii cum se poate face asta fără mandat? a întrebat el.

— Poate că da, am spus. De ce nu suni ca să vezi cine răspunde?

Nu se gândiseră la asta. A urmat o nouă perioadă de tăcere. Erau stânjeniţi. Nu voiau să se uite unul la celălalt. Sau la mine. Tăcere.

Baker a ieşit din situaţia jenantă. L-a lăsat pe Finlay să ţină mingea. Şi-a adunat dosarele şi a dat de înţeles că vrea să plece să lucreze asupra lor. Finlay a încuviinţat din cap şi i-a făcut semn să plece. Baker s-a ridicat şi a ieşit din încăpere. A închis uşa cu foarte mare grijă. Finlay a deschis gura. Apoi a închis-o. Avea nevoie să-şi salveze o parte din prestigiu. Avea nevoie de asta ca de aer.

— E un mobil, spuse el. Dacă sun, n-am cum să ştiu al cui e sau de unde e.

— Ascultă-mă, Finlay, am spus. Nu-mi pasă al cui e. Dar îmi pasă al cui nu e. Ai priceput? Nu e telefonul meu. Aşa că sună şi-o să-ţi răspundă Cutărică din Atlanta sau Cutărică din Charleston. Atunci o să ştii că nu e al meu.

Finlay se uita la mine. Bătea darabana cu degetele, fără să spună nimic.

— Ştii cum se face asta, am spus. Formează numărul şi inventează o poveste despre o eroare tehnică sau o factură neplătită, ceva legat de computere, ca să-l faci pe

respectivul să-ţi confirme numele şi adresa. Fă-o, Finlay, doar eşti detectiv, ce naiba!

Se întinse spre locul unde lăsase numărul de telefon. Trase peticul de hârtie cu degetele sale lungi şi cafenii, îl întoarse ca să poată citi şi ridică receptorul. Formă nu-mărul. Apăsă butonul difuzorului. Se auzi soneria. Nu era un ton lung şi sonor, ca telefoanele obişnuite. Un sunet electronic ascuţit, urgent. Sunetul încetă. Cineva răspundea la telefon.

— Paul Hubble, spuse o voce. Cu ce vă pot fi de folos?

Accent sudic. Vocea trăda siguranţă de sine, dublată de obişnuinţa de a răspunde la telefon.

— Domnul Hubble? spuse Finlay. (Se uita la birou, notându-şi numele.) Bună ziua. Sunt de la compania de telefonie, divizia mobilă. Managerul cu probleme tehnice. Avem raportat un deranjament la numărul dumneavoastră.

— Un deranjament? spuse vocea. Mie mi se pare totul în regulă. N-am reclamat nici un deranjament.

— Când sunaţi dumneavoastră, totul ar trebui să fie în regulă, spuse Finlay. Problemele încep când alţii încearcă să vă apeleze. Chiar acum am conectat aparatul de măsurare a intensităţii semnalului şi, după cum văd eu, domnule, valorile sunt destul de mici.

— Dar eu vă aud foarte bine, spuse vocea.

— Alo? zise Finlay. Vă aud slab, domnu' Hubble. Alo? M-ar ajuta să ştiu poziţia geografică exactă a telefonului dumneavoastră în acest moment, domnule, ca să vedem cum e situat în raport cu staţiile noastre de emisie.

— Sunt chiar la mine acasă, spuse vocea.

— Bun, spuse Finlay, care-şi luă din nou pixul. Puteţi să-mi confirmaţi adresa exactă?

— Cum adică n-aveţi adresa mea? zise vocea, pe un ton glumeţ, ca de la bărbat la bărbat. Văd că facturile reuşiţi să mi le trimiteţi mereu, lună de lună.

Finlay îmi aruncă o privire. Eu îi zâmbeam. Făcu o grimasă.

— În acest moment, sunt la departamentul tehnic, zise el, pe un ton la fel de glumeţ. Format din doi tipi obişnuiţi care se luptau cu tehnologia. Detaliile privind clienţii sunt la un alt departament. Aş putea să accesez datele, dar ar dura un pic, ştiţi cum e. De asemenea, domnule, trebuie oricum să continuaţi să vorbiţi cât timp avem conectat aparatul ăsta ca să pot avea o valoare exactă a intensităţii semnalului, nu? Aţi putea la fel de bine să vă recitaţi adresa, în afară de cazul în care aveţi un poem preferat, sau ceva de genul ăsta.

Difuzorul minuscul lăsă să se audă un hohot de râs de la individul numit Hubble.

— Bine, începem, probă de microfon, probă de microfon, zise vocea. Aici e Paul Hubble, mă aflu la mine acasă, adică pe Beckman Drive, la numărul 25, repet, Beckman Drive, zero-doi-cinci, în bătrânul orăşel Margrave, respectiv, M-A-R-G-R-A-V-E, din statul Georgia, Statele Unite ale Americii. Cum stăm cu intensitatea semnalului?

Finlay nu răspunse. Arăta foarte îngrijorat.

— Alo? spuse vocea. Mai sunteţi acolo?

— Da, domnu' Hubble, spuse Finlay. Sunt aici. Nu am găsit nici un fel de problemă, domnule. Cred c-a fost doar o alarmă falsă. Vă mulţumesc pentru ajutor.

— În regulă, spuse tipul numit Hubble. Cu plăcere.

Legătura se întrerupse şi sunetul tonului umplu încăperea. Finlay puse receptorul la loc. Se lăsă pe spate şi-şi pironi privirea în tavan. Vorbea cu el însuşi.

— Dar-ar dracii! Chiar aici în oraş. Cine naiba mai e şi Paul Hubble ăsta?

— Nu-l cunoşti? am spus.

Se uită la mine cam cu regret. De parc-ar fi uitat că eram acolo.

— Sunt aici doar de şase luni, spuse el. Nu-i cunosc pe toţi.

Se aplecă şi apăsă butonul interfonului de pe biroul din lemn de trandafir. Îl chemă pe Baker înapoi.

— Ai auzit vreodată de un tip pe care-l cheamă Hubble? îl întrebă Finlay. Paul Hubble, de aici, din oraş, stă pe Beckman Drive, la numărul 25?

— Paul Hubble? zise Baker. Bineînţeles. Locuieşte aici, în oraş, cum ziceai, întotdeauna a locuit aici. Om cu familie. Stevenson îl ştie, sunt un fel de rude prin alianţă, ceva de genul ăsta. Sunt amici, cred. Se duc la bowling împreună. Hubble lucrează la o bancă. Un fel de finanţist, ştii, genul de mare şef executiv, lucrează în Atlanta. La o bancă mare de-acolo. Îl mai văd prin oraş, când şi când.

Finlay se uită la el.

— El e cel care-a răspuns la numărul ăsta de telefon, spuse el.

— Hubble? zise Baker. Chiar aici, în Margrave? Asta chiar că e o chestie ciudată.

Finlay se întoarse din nou către mine.

— Presupun că o să spui că n-ai auzit niciodată de individul ăsta? m-a întrebat el.

— N-am auzit niciodată de el, am spus.

Mi-a aruncat o căutătură urâtă, după care s-a întors către Baker.

— Fă bine şi adu-l pe Hubble ăsta la secţie, zise el. Beckman Drive, numărul 25. Dumnezeu ştie ce legătură are cu toate astea, dar ar fi bine să stăm de vorbă cu el. Ia-l cu binişorul, probabil că e un tip respectabil.

S-a uitat din nou urât la mine şi a ieşit din încăpere. A trântit uşa masivă. Baker s-a întins şi a oprit casetofonul. Apoi m-a condus afară din birou. Înapoi în celulă. Am intrat. A venit după mine şi mi-a scos cătuşele. Şi le-a prins la loc, la centură. A ieşit şi a închis poarta. A acţionat încuietoarea. Bolţurile electrice au intrat ţăcănind în orificii. Apoi omul a plecat.

— Hei, Baker, am strigat eu.

S-a întors şi a revenit. Mi-a aruncat o privire directă. Neprietenoasă.

— Vreau ceva de mâncare, am spus. Şi cafea.

— O să mănânci la închisoarea de stat, spuse el. Autobuzul vine la şase.

A plecat. Trebuia să se ducă după Hubble. Se va duce la el cu capul plecat. Îl va ruga să vină la secţia de poliţie, unde Finlay se va purta politicos cu el. În timp ce eu şedeam în celulă, Finlay avea să-l întrebe politicos pe Hubble de ce numărul lui de telefon fusese găsit în pantoful mortului.

Pardesiul meu era tot pe pardoseala celulei, făcut sul. L-am scuturat şi l-am pus pe mine. Mi se făcuse iarăşi frig. Mi-am înfundat mâinile în buzunare. Rezemându-mă de zăbrele, am încercat să citesc din nou ziarul, ca să-mi omor timpul. Dar nu reuşeam să receptez nimic. Mă gândeam la cineva care îşi urmărise partenerul cum îl împuşcă pe un tip în cap. Care a înşfăcat apoi cadavrul cuprins încă de spasme şi a început să-l izbească cu picioarele. Care a avut destulă forţă şi furie ca să-i facă zob toate oscioarele. Stăteam acolo şi mă gândeam la nişte chestii cu care credeam că n-am să mă mai întâlnesc. Chestii la care nu voiam să mă mai gândesc. Aşa că am lăsat ziarul pe mochetă şi am încercat să mă gândesc la altceva.

Am constatat că dacă mă ridicam pe vârfuri în celălalt colţ din partea din faţă a celulei puteam să văd întreaga zonă deschisă de la intrare. Vedeam peste biroul de la recepţie, prin uşile de sticlă. Afară, soarele după-amiezii părea strălucitor şi fierbinte. Împrejurimile căpătaseră din nou un aspect uscat şi prăfos. Ploaia torenţială plecase mai departe. Înăuntru atmosfera era răcoroasă şi fluorescentă. Sergentul de serviciu stătea pe un taburet. Bătea ceva la o tastatură. Probabil completa nişte dosare. Îl vedeam în spatele biroului său. Dedesubt erau spaţii care nu erau destinate să fie văzute din faţă. Compartimente ordonate ce conţineau hârtii şi dosare cu coperte tari. Erau secţiuni ce conţineau spray uri paralizante. O puşcă. Butoane de alarmă. În spatele sergentului de serviciu, femeia în uniformă care-mi luase amprentele era ocupată. Tot cu

tastatura. Încăperea spaţioasă era liniştită, dar zumzăia de energia investigaţiei.

PATRU.

Oamenii cheltuiesc mii de dolari pe aparatură stereo, uneori zeci de mii de dolari. Există o industrie destinată specialiştilor chiar aici, în State, care construieşte instalaţii stereo la nişte standarde incredibile. Amplificatoare cu tuburi care costă mai mult decât o casă. Boxe mai înalte decât mine. Cabluri mai groase ca un furtun de udat grădina. Unii tipi din armată aveau asemenea instalaţii. Le-am auzit în diferite baze militare, din toată lumea. Minunate. Dar oamenii ăia îşi iroseau banii. Pentru că cea mai bună instalaţie stereo din lume e gratuită. E în capul fiecăruia dintre noi. Iar calitatea sunetului e aia pe care ţi-o doreşti. Şi volumul, cât vrei să fie.

Stăteam rezemat în colţul meu şi tocmai reproduceam în gând un cântec cu Bobby Bland. Unul din cântecele mele preferate, de demult. Dădusem volumul foarte tare. Further On up the Road2. Bobby Bland o cântă în sol major. Gama asta conferă piesei o tonalitate stranie, însorită şi optimistă. Elimină înţepăturile ranchiunoase din text. Îl transformă într-o litanie, o prezicere, o consolare. O face să fie ceea ce trebuie să fie un blues. Gama sol major relaxată o învăluie într-o pâclă melodioasă. Lipsită de răutate.

Dar deodată l-am văzut trecând pe şeful de poliţie cel grăsan. Morrison, în trecere pe lângă celule, în drum spre marele birou din spate. Exact când începea al treilea vers. Am strivit cântecul într-un mi bemol. O gamă sumbră şi ameninţătoare. Adevărata gamă a bluesului. L-am anihilat pe Bobby Bland cel prietenos. Aveam nevoie de o voce mai dură. Ceva care să sune mult mai rău. Muzical, dar să aibă răguşeala aia dată de combinaţia dintre ţigări şi whisky. Poate Wild Child Butler. Cineva cu care n-ai prea vrea să ai de-a face. Am dat volumul din capul meu şi mai tare, pentru partea în care se spune că ce semeni, aia culegi, mai încolo, pe drum.

Morrison minţea în legătură cu noaptea trecută. Nu fusesem acolo la miezul nopţii. O vreme, mă pregătisem să accept posibilitatea unei greşeli. Poate că văzuse pe cineva care semăna cu mine. Dar asta ar fi însemnat să-l tratez ca pe un om de bună-credinţă. În acel moment voiam să-l tratez cu un pumn în meclă. Să-i sparg nasul şi să-i împrăştii sângele peste tot. Am închis ochii. Wild Child Butler şi cu mine ne-am promis că lucrul ăsta se va întâmpla. Mai încolo, pe drum.

Am deschis ochii şi am oprit muzica din gând. În faţa mea, de cealaltă parte a zăbrelelor, stătea tipa care-mi luase amprentele. Tocmai se întorcea de la automatul de cafea.

— Vrei să-ţi aduc o cafea? m-a întrebat.

— Sigur, am spus. Minunat. Fără frişcă, fără zahăr.

Şi-a pus paharul de plastic pe cel mai apropiat birou şi s-a întors la cafetieră. Mi-a umplut un pahar şi a venit înapoi. Era o tipă bine. La vreo treizeci de ani, brunetă, nu foarte înaltă. Dar să fi zis despre ea că e de înălţime mijlocie ar fi fost nedrept. Avea un soi de vitalitate. La prima întâlnire, în sala de interogatorii, mi se păruse a fi un fel de vioiciune plină de compasiune. Agitaţie profesională. Acum părea să aibă un aer neoficial. Probabil chiar aşa era. Probabil că era împotriva regulilor stabilite de şeful cel grăsan să aduci cafea deţinutului. Asta ne făcea să fim la fel.

Mi-a întins paharul printre gratii. De aproape, arăta bine de tot. Mirosea frumos. Nu-mi aminteam amănuntul ăsta de la precedenta întrevedere. Mi-am amintit că mă gândisem la ea ca la o asistentă de dentist. Dacă toate asistentele dentiştilor ar fi arătat la fel de bine, m-aş fi dus mai des pe la respectivele cabinete. Am luat paharul. Mă bucuram c-o primisem. Mi se făcuse sete şi îmi place cafeaua. Dacă am ocazia, sunt în stare să beau cafea aşa cum un alcoolic bea votcă. Am luat prima gură. Cafeaua era bună. Am ridicat paharul ca la un toast.

— Mulţumesc, am spus.

— Cu plăcere, a spus şi a zâmbit, şi cu gura, dar şi cu ochii.

I-am zâmbit şi eu. Ochii ei erau ca o rază de soare într-o după-amiază posomorâtă.

— Aşadar, tu crezi că n-am făcut-o? am întrebat-o.

Şi-a luat paharul din locul unde îl lăsase.

— Crezi că n-aş aduce cafea unei persoane vinovate? a spus.

— Poate că nici nu discuţi cu vinovaţii, am spus.

— Ştiu că nu eşti vinovat de multe, a spus.

— După ce-ţi dai seama? am spus. După faptul că ochii mei nu sunt foarte apropiaţi unul de celălalt?

— Nu, caraghiosule, a zis ea râzând. Pentru că încă n-am primit nici o înştiinţare de la Washington.

Avea un râs minunat. Am vrut să mă uit la ecusonul prins deasupra buzunarului cămăşii. Dar n-am vrut să creadă că mă uit la sânii ei. Mi i-am amintit cum stăteau rezemaţi pe marginea mesei când mi-a făcut fotografia. M-am uitat. Sâni frumoşi. Se numea Roscoe. S-a uitat în jur repede şi s-a apropiat de gratii. Am sorbit din cafea.

— Ţi-am trimis amprentele la Washington prin computer, mi-a spus. Asta se-ntâmpla la douăsprezece şi treizeci şi şase de minute. Au acolo o bază de date mare, ştii, aia de la FBI. Au milioane de amprente în computerele lor. Amprentele trimise acolo sunt verificate. Există o ordine a priorităţilor. Mai întâi ţi se compară amprentele cu cele aflate pe lista celor mai căutaţi zece indivizi, apoi cu primii o sută, apoi cu primii o mie, înţelegi? Dacă ai fi fost în partea de sus a clasamentului, activ şi nerezolvat, am fi primit de ştire aproape imediat. E automat. Nu dorim ca marii infractori să scape, aşa că sistemul reacţionează imediat. Dar noi am trimis amprentele de aproape trei ore şi n-am primit nici o veste. Aşa că pot să-mi dau seama că nu eşti înregistrat cu vreo fărădelege gravă.

Sergentul de serviciu s-a uitat la ea. Dezaprobator. Era nevoită să plece. Am golit paharul şi i l-am întins printre gratii.

— Nu sunt înregistrat pentru nimic, am spus.

— Nu, a spus ea. Nu te încadrezi în tiparele comportamentului deviant.

— Nu?

— Mi-am dat seama de asta imediat, a spus ea zâmbind. Ai ochi frumoşi.

Mi-a făcut cu ochiul şi a plecat. A aruncat paharele la gunoi şi s-a dus la punctul ei de lucru. S-a aşezat. Nu-i vedeam decât ceafa. M-am mutat în colţul meu şi m-am rezemat de barele metalice dure. Vreme de şase luni fusesem un hoinar singuratic. Învăţasem, ceva. Ca Blanche din filmul acela vechi, învăţasem că un hoinar depinde de bunătatea străinilor. Nu pentru ceva anume sau material. Ci pentru starea de spirit. M-am uitat din nou la ceafa lui Roscoe şi am zâmbit. Îmi plăcea de ea.

Baker s-a întors după vreo douăzeci de minute. Îndeajuns de mult ca să se întoarcă de la locuinţa lui Hubble, indiferent unde s-ar fi aflat aceasta. Mi-am zis că în douăzeci de minute puteai să ajungi până acolo şi-napoi pe jos. Era doar un orăşel, nu? Un punct pe hartă. Mi-am zis că în douăzeci de minute puteai să ajungi în orice punct şi să te şi întorci. Chiar de-ai fi mers în mâini. Cu toate că graniţele oraşului sunt destul de ciudate. Depindea dacă Hubble locuia în oraş sau în altă parte, la limita exterioară a aşezării. Conform experienţei mele, te aflai în oraş chiar dacă erai la douăzeci şi doi de kilometri depărtare. Dacă acei kilometri se întindeau în toate direcţiile, atunci Margrave era cam la fel de mare ca New Yorkul.

Baker spusese că Hubble e familist. Un bancher care lucra în Atlanta. Asta însemna o casă undeva, în apro-pierea oraşului. Aproape de şcoli şi de prieteni pentru copii. Aproape de magazine şi de country club, pentru soţie. Un loc de unde să poată ajunge uşor cu maşina, la autostradă. O navetă convenabilă pe autostradă, până la biroul din marele oraş. Adresa părea a fi o adresă de oraş. Beckman Drive, numărul 25. Nu foarte aproape de strada principală. Probabil că Beckman Drive pornea din centrul oraşului şi

ajungea la periferie, în zona rezidenţială. Hubble era un specialist în finanţe. Probabil bogat. Probabil că avea o casă albă mare, pe un teren întins. Copaci umbroşi. Poate şi o piscină. Să zicem cam un hectar şi jumătate. Un teren pătrat cu suprafaţa de un hectar şi jumătate ar avea latura cam de o sută douăzeci de metri. O casă situată la numărul 25 ar fi situată la vreo douăsprezece loturi de la ieşirea din oraş. Cam la un kilometru şi jumătate.

Dincolo de uşile mari din sticlă, soarele după-amiezii cobora spre orizont. Lumina devenise mai roşiatică. Umbrele erau mai lungi. Am văzut maşina lui Baker legănându-se şi cotind pe alee. Nu pornise girofarele. A ocolit uşor semicercul şi s-a oprit lin. A mai tresărit o dată pe suspensii. Lungimea ei umplea tot câmpul vizual al uşilor de sticlă. Baker s-a dat jos pe partea îndepărtată a maşinii şi a dat ocol vehiculului, dispărând din câmpul vizual. A reapărut în timp ce se apropia de portiera de pe partea dreaptă a maşinii. A deschis-o cu gesturile unui şofer de limuzină. Părea răscolit sufleteşte, stare trădată de limbajul corporal contradictoriu, în parte respectuos, fiindcă avea de a face cu un bancher din Atlanta. În parte prietenos, fiindcă era tovarăşul de bowling al partenerului său. În fine, în parte oficial, pentru că era vorba de un individ al cărui număr de telefon fusese găsit în pantoful unui cadavru.

Paul Hubble coborî din maşină. Baker închise uşa. Hubble aşteptă. Baker îl ocoli şi îi deschise uşa masivă din sticlă a secţiei de poliţie. Etanşarea din cauciuc o făcu să se desprindă ca o ventuză. Hubble păşi înăuntru. Era un bărbat alb înalt. Arăta ca o pagină de revistă. O reclamă. Din acelea în care banii puşi în joc apar fotografiaţi cu o granulaţie mare. Avea vreo treizeci şi ceva de ani. Zvelt, fără a fi puternic. Păr de culoarea nisipului, răvăşit, cu un început de chelie suficient ca să pună în evidenţă o frunte de om inteligent. Îndeajuns ca să poată spune: da, am fost la o şcoală privată, dar, ce naiba, acum sunt bărbat. Purta ochelari rotunzi, cu ramă aurie. Avea maxilarul pătrăţos.

Bronzat atât cât trebuie. Dinţi foarte albi. Şi-a etalat o bună parte din ei când i-a zâmbit sergentului de serviciu.

Era îmbrăcat cu un tricou cu guler uşor decolorat, având brodată o mică emblemă, şi pantaloni din doc kaki, prespălaţi. Genul de haine care arată învechite din momentul în care le cumperi şi dai pe ele cinci sute de dolari. Avea aruncat pe spate un pulover gros, de culoare albă, cu mânecile înnodate lejer în faţă. Nu-i vedeam picioarele din pricina biroului de la recepţie. Eram sigur că poartă tenişi de culoare bej. Am făcut un pariu substanţial cu mine însumi că individul purta respectivele încălţări fără ciorapi. Omul ăsta se bălăcea în bunăstarea clasei de mijloc ca un porc în rahat. Era într-o stare de oarecare agitaţie. Şi-a pus palmele pe biroul de la recepţie după care s-a întors şi şi-a lăsat mâinile să cadă pe lângă corp. Am văzut nişte antebraţe de culoarea nisipului şi reflexia fulgerătoare a unui ceas masiv, din aur. Se vedea că atitudinea lui firească era să se poarte ca un tip bogat şi prietenos. Vizita secţia de poliţie aşa cum preşedintele aflat în campanie ar fi vizitat o fabrică. Dar era descumpănit. Încordat. Nu ştiam ce-i spusese Baker. Cât de multe îi dezvăluise. Probabil că nimic. Un sergent bine instruit precum Baker ar fi lăsat bombele în seama lui Finlay. Aşa că Hubble nu ştia de ce fusese adus aici. Dar ştia ceva. Vreme de treisprezece ani am fost un fel de poliţist şi simt mirosul unui om îngrijorat de la mai bine de un kilometru. Iar Hubble era un om îngrijorat.

Am rămas rezemat de gratii, nemişcat. Baker i-a făcut semn lui Hubble să-l însoţească în jurul capătului îndepărtat al secţiei. Către biroul din lemn de trandafir din spate. Pe când ocolea biroul de la recepţie, i-am văzut picioarele. Tenişi de culoare bej. Fără ciorapi. Cei doi bărbaţi au ieşit din câmpul vizual când au intrat în birou. Uşa s-a închis. Sergentul de serviciu şi-a părăsit postul şi a ieşit ca să parcheze maşina de patrulare a lui Baker.

S-a întors însoţit de Finlay. Acesta s-a dus direct spre biroul în care-l aştepta Hubble. A traversat sala principală fără să mă bage în seamă. A deschis uşa biroului şi a intrat. Am aşteptat în colţul meu ca Baker să iasă. Baker nu putea să rămână acolo, atâta timp cât tovarăşul de bowling al partenerului său intrase pe orbita anchetei unei crime. N-ar fi fost corect din punct de vedere etic. Absolut deloc. Finlay îmi lăsase impresia unui tip care făcea mare caz de chestiunile de etică. Orice tip cu un costum de tweed ca al lui, cu vestă din moleschin şi cu facultatea terminată la Harvard ar fi făcut mare caz de chestiunile de etică. După o clipă, uşa s-a deschis şi Baker a ieşit. A pătruns în spaţiul deschis şi s-a îndreptat spre biroul său.

— Hei, Baker, am strigat.

Şi-a schimbat direcţia şi s-a îndreptat spre celule. A rămas în faţa gratiilor. Unde stătuse Roscoe.

— Trebuie să merg la toaletă, am spus. Sau trebuie să aştept şi pentru asta până ajung la închisoarea aia mare?

Mi-a răspuns cu un zâmbet larg. Cam în silă, dar era un zâmbet. Avea un dinte de aur undeva, în spate. Îi dădea un aer dezinvolt. Oleacă mai uman. A strigat ceva către sergentul de serviciu. Probabil codul pentru procedura corespunzătoare. A scos cheile şi a activat încuietoarea electrică. Bolţurile s-au retras cu un ţăcănit. M-am întrebat în treacăt cum procedau dacă li se întrerupea curentul? Puteau să descuie porţile astea în absenţa electricităţii? Speram că da. Probabil că aici se produceau o mulţime de furtuni cu trăsnete. Iar curentul se întrerupea destul de des. A împins poarta masivă spre interior. Ne-am dus în partea din spate a secţiei. În colţul opus faţă de biroul din lemn de trandafir. Acolo era un hol, iar din acel hol se intra în două toalete. S-a aplecat un pic pe lângă mine şi a deschis uşa de la toaleta pentru bărbaţi.

Ştiau că nu eu eram cel pe care-l căutau. Nu-şi luau nici o măsură de precauţie. Absolut niciuna. Când ne aflam în hol, aş fi putut să-l trântesc pe Baker cu un pumn bine plasat şi

să-i iau revolverul. Fără nici o problemă. Aş fi putut să-i scot revolverul de la centură înainte să cadă la pământ. Apoi, cu arma în mână, aş fi putut să ies din secţie şi să ajung la una din maşinile de patrulare. Toate erau parcate în faţă. Cu cheile în contact, cu siguranţă. Aş fi putut s-o şterg spre Atlanta înainte ca ei să fie-n stare să organizeze o opoziţie eficientă. Apoi aş fi putut să dispar. Fără nici o problemă. Dar n-am făcut decât să intru în toaletă.

— Să n-o încui, spuse Baker.

N-am încuiat-o. Mă subestimau în modul cel mai flagrant cu putinţă. Le spusesem că lucrasem în Poliţia Militară. Poate mă crezuseră, poate nu. Poate că în niciuna dintre eventualităţi amănuntul ăsta nu însemna mare lucru pentru ei. Deşi ar fi trebuit. Un poliţist militar are de-a face cu delincvenţii militari. Acei delincvenţi sunt oameni din armată. Antrenaţi la sânge în folosirea armelor, operaţiuni de sabotaj şi lupta corp la corp. Rangers, Beretele Verzi, puşcaşi marini. Nu doar ucigaşi. Ucigaşi antrenaţi. Extrem de bine antrenaţi, cu cheltuieli uriaşe din banii publici. Aşa că poliţiştii militari sunt antrenaţi şi mai bine. Sunt mai buni la folosirea armelor. Mai buni în lupta corp la corp. De bună seamă că Baker habar n-avea de toate astea. Nici nu se gândise la aşa ceva. Altfel mi-ar fi supravegheat drumul până la toaletă cu ajutorul a două puşti aţintite asupra mea. Dacă ar fi crezut că sunt omul pe care-l căutau. Mi-am tras fermoarul şi am revenit în hol. Baker mă aştepta. Ne-am înapoiat la celule. Am intrat în celula mea. M-am dus să stau rezemat în colţul meu. Baker a închis uşa masivă. A acţionat încuietoarea electrică cu ajutorul cheii. Bolţurile au intrat în găurile corespunzătoare. S-a dus apoi în sala principală a secţiei. Liniştea s-a aşternut în următoarele douăzeci de minute. Baker lucra la biroul său. La fel ca şi Roscoe. Sergentul de serviciu şedea pe taburetul său. Finlay se afla în biroul cel mare împreună cu Hubble. Deasupra uşilor de la intrare era un ceas modern. Nu era la fel de elegant precum antichitatea din birou, dar ticăia la fel de încet.

Linişte. Patru şi jumătate. M-am rezemat de barele de titan şi am aşteptat. Linişte. Cinci fără un sfert.

Timpul şi-a reînceput curgerea înainte de orele cinci. Am auzit zgomote venind dinspre marele birou cu lemn de trandafir din spate. Urlete, ţipete, obiecte trântite. Cineva realmente agitat. O sonerie sună pe biroul lui Baker şi interfonul păcăni. Am auzit vocea lui Finlay. Stresată. Cerându-i lui Baker să se ducă în birou. Baker se ridică şi se duse într-acolo. Ciocăni şi intră.

Uşile din sticlă de la intrare se deschiseră şi grăsanul îşi făcu apariţia. Comandantul Morrison. Se duse direct spre biroul din lemn de trandafir. Baker ieşi în momentul în care Morrison intra. Baker se grăbi spre biroul de la recepţie. Pradă agitaţiei, îi şopti ceva sergentului de serviciu. Roscoe li se alătură. Cei trei discutau între ei. Era o noutate foarte importantă, pesemne. Nu auzeam despre ce era vorba, căci mă aflam prea departe. Interfonul de pe biroul lui Baker păcăni din nou. Se duse din nou în birou. Uşa de la intrare se deschise din nou. Stevenson intra în sediul secţiei de poliţie. Era prima oară când îl vedeam de la arestarea mea. Era ca şi cum starea de agitaţie îi atrăgea pe oameni înăuntru.

Stevenson discută cu sergentul de serviciu. Deveni nervos. Sergentul de serviciu puse o mână pe braţul lui Stevenson. Acesta se scutură şi o luă la fugă către biroul cu mobilier din lemn de trandafir. Evită mesele de lucru ca un jucător de fotbal. Când ajunse la uşa biroului, aceasta se deschise. Un mic grup de oameni tocmai ieşea. Morrison. Finlay. Şi Baker, care-l ţinea pe Hubble de cot. O strânsoare uşoară, dar eficientă, la fel cum mă ţinuse şi pe mine. Stevenson se holbă fără expresie la Hubble şi apoi îl înşfăcă pe Finlay de braţ. Îl trase înapoi în birou. Morrison îşi răsuci hoitul asudat şi intră după ei, trântind uşa. Baker îl conduse pe Hubble în direcţia mea.

Hubble arăta acum ca un cu totul alt om. Era cenuşiu la faţă şi transpirat. Bronzul îi dispăruse. Părea mai mărunt.

Arăta ca şi cum cineva scosese aer din el şi îl dezumflase. Stătea cocârjat ca un om sfâşiat de suferinţă. Ochii din spatele ramelor aurite erau goi şi priveau fix, cuprinşi de panică şi de teamă. Tremura în timp ce Baker descuia celula învecinată cu a mea. Stătea nemişcat. Tremura. Baker îl prinse de braţ şi-l împinse înăuntru. Apoi închise uşa şi o încuie. Bolţurile electrice pătrunseră în orificiile corespunzătoare. Baker se întoarse către biroul cu lemn de trandafir.

Hubble a rămas ţintuit în locul în care-l lăsase Baker. Cu privirea goală pironită undeva, în aer. Apoi a început să meargă încet înapoi, până când a ajuns la zidul din spate al celulei. Cu spatele lipit de zid, a alunecat la podea. Şi-a lăsat capul pe genunchi. Mâinile i-au căzut la podea. Auzeam răpăitul degetului mare care tremura şi se lovea de mocheta rigidă, din nailon. Roscoe se uita fix la el de la biroul ei. Sergentul de la biroul de recepţie se uita şi el. Amândoi priveau cum se prăbuşeşte un om.

Am auzit voci ridicate în biroul cu lemn de trandafir. Voci angrenate într-o ciorovăială. Plesnetul unei palme lovite de tăblia mesei. Uşa se deschise şi Stevenson ieşi din birou însoţit de Morrison. Stevenson părea furios. Traversă zona deschisă cu paşi mari şi grăbiţi. Avea gâtul ţeapăn de furie şi-şi ţinea ochii fixaţi pe uşile de la intrare. Îl ignora pe şeful de poliţie cel grăsan. Trecu pe lângă biroul de la recepţie şi ieşi pe uşile grele în lumina după-amiezii. Morrison ieşi şi el.

Baker ieşi din birou şi veni până la celula mea. Fără să vorbească. Doar descuie celula şi îmi făcu semn să ies. Mi-am strâns pe lângă mine pardesiul şi am lăsat pe podea ziarul cu fotografiile mari înfăţişându-le pe preşedintele aflat în vizită în Pensacola. Am ieşit şi l-am urmat pe Baker înapoi în biroul cu lemn de trandafir.

Finlay stătea la birou. Casetofonul era acolo, cu cablurile întinse. Aerul era nemişcat şi răcoros. Finlay părea hărţuit. Îşi slăbise nodul de la cravată. A răsuflat din toţi rărunchii,

cu năduf. M-am aşezat pe scaun, iar Finlay i-a făcut semn lui Baker să iasă. Uşa s-a închis încet în urma lui.

— Avem o problemă, domnule Reacher, a spus Finlay. O problemă gravă.

Apoi a tăcut, dezorientat. Aveam mai puţin de o jumătate de oră până sosea autobuzul închisorii şi voiam să aflu cât mai repede nişte concluzii. Finlay şi-a ridicat privirea şi s-a concentrat din nou. A început să vorbească repede, sintaxa lui elegantă de Harvard fiind sub presiune.

— L-am adus pe acest Hubble aici, corect? a spus. Poate că l-ai văzut. Bancher, din Atlanta, nu-i aşa? Costumaţie Calvin Klein, de o mie de dolari. Rolex din aur. Un tip foarte înţepat. La început, am crezut că era doar iritat. De cum am început să vorbesc, mi-a recunoscut vocea. De la telefonul dat pe mobilul lui. Mă acuză de comportament înşelător. Zice că n-ar fi trebuit să mă dau drept un angajat al companiei de telefonie. Are dreptate, fireşte.

Altă tăcere. Avea mustrări de conştiinţă.

— Haide, Finlay, zi mai departe, am spus, ştiind că am la dispoziţie mai puţin de o jumătate de oră.

— Bun, deci omul e înţepat şi iritat, a spus Finlay. Îl întreb dacă te cunoaşte. Jack Reacher, ofiţer de armată în retragere. Zice că nu. N-a auzit niciodată de tine. Îl cred. Începe să se relaxeze. Ca şi cum toată povestea era despre un tip pe care-l cheamă Jack Reacher. N-a auzit niciodată de un tip numit Jack Reacher, prin urmare a fost adus degeaba aici. Şi e foarte calm, da?

— Mai departe, am spus.

— Pe urmă îl întreb dacă ştie un tip înalt, ras în cap. Şi-l întreb despre Pluribus. Ei bine, Dumnezeule! Parcă i-aş fi înfipt un vătrai înroşit în cur. O dată a-nţepenit. Parc-ar fi suferit un şoc. Complet rigid. Nu mai vrea să răspundă. Prin urmare, îi spun că ştim că tipul înalt e mort. Ucis prin împuşcare. Ei bine, ăsta a fost al doilea vătrai înfipt în cur. Practic, a căzut de pe scaun.

— Mai departe, am spus.

Mai aveam douăzeci şi cinci de minute până sosea autobuzul închisorii.

— Începe să tremure nebuneşte, continuă Finlay. Pe urmă îi spun că ştim despre numărul de telefon din pantof. Numărul de telefon scris pe un petic de hârtie, având deasupra cuvântul „Pluribus”. Al treilea vătrai înfipt în cur.

S-a oprit din nou. Şi-a pipăit, pe rând, buzunarele.

— Nu voia să spună nimic, a continuat el. Nici un cuvinţel. Şocul îl transformase în stană de piatră. Se făcuse cenuşiu la faţă. Am crezut că face un infarct. Gura i se deschidea şi i se închidea la loc, ca la peşte. Dar nu rostea nici un cuvânt. Aşa că i-am spus că ştim despre cadavrul snopit în bătaie. L-am întrebat cine mai era implicat. I-am spus şi despre ascunderea cadavrului sub nişte cartoane. Nu voia să spună nimic. Se tot uita în jurul lui. După o vreme, mi-am dat seama că omul se gândea la turaţie maximă. Încerca să se hotărască ce să-mi spună. A tăcut, cuprins de panică, timp de vreo patruzeci de minute. Timp în care casetofonul a mers încontinuu. A înregistrat patruzeci de minute de linişte.

Finlay s-a oprit din nou. De data asta, pentru efect. S-a uitat la mine.

— Apoi a mărturisit, a spus el. Eu am făcut-o, a spus. Eu l-am împuşcat. Tipul a mărturisit, corect? Pe casetă.

— Mai departe, am spus.

— L-am întrebat: vrei un avocat? a spus. Zice că nu şi o ţine una şi bună că el l-a ucis pe tip. Aşa că-i spun Codul Miranda, tare şi clar, ca să rămână înregistrat pe casetă. Apoi îmi zic că poate omul e nebun sau ceva de genul ăsta, ştii? Aşa că-l întreb, pe cine ai ucis? Zice că pe tipul înalt, ras în cap. Îl întreb: cum? Zice: l-am împuşcat în cap. Îl întreb: când? Zice că azi-noapte, pe la miezul nopţii. Îl întreb cine a lovit cadavrul? Cine era individul? Ce înseamnă Pluribus? Nu răspunde. Devine din nou ţeapăn de frică. Refuză să mai spună vreun cuvânt.

Îi spun: nu sunt sigur că ai făcut vreunul din lucrurile astea. Sare în picioare şi mă înşfacă de guler. Ţipă: mărturisesc, mărturisesc, eu l-am împuşcat, eu l-am împuşcat. Îl împing cât colo. Devine tăcut.

Finlay stă rezemat de spătar. Îşi prinde mâinile la ceafă. Se uită întrebător la mine. Hubble să fie cel care a tras cu pistolul? Nu credeam aşa ceva. Din cauza stării sale de agitaţie. Oamenii care împuşcă pe cineva cu un pistol vechi, într-o încăierare sau pradă unei stări impulsive, trăgând la întâmplare în piept, ăia sunt agitaţi după aceea. Dar tipii care plasează două gloanţe în cap, cu un pistol cu amortizor, şi pe urmă-şi adună tuburile goale, ăştia fac parte din altă categorie. Ăştia nu se agită după aia. Pur şi simplu pleacă şi uită totul. Hubble nu era cel care trăsese cu pistolul. Felul cum ţopăise în faţa biroului de la recepţie era o dovadă împotriva acestei ipoteze. Dar m-am mulţumit să ridic din umeri şi să zâmbesc.

— Bun, am spus. Acum poţi să-mi dai drumul, corect?

Finlay s-a uitat la mine şi a clătinat din cap.

— Greşit, a spus. Nu l-am crezut. Au fost implicaţi trei indivizi aici. Chiar tu m-ai convins de asta. Aşadar, care dintre ei susţine Hubble că ar fi fost? Nu cred că e cel cuprins de nebunie. Nu-l văd să aibă suficientă forţă pentru asta. Nu-l văd nici în postura comisionarului. Şi, hotărât lucru, nu e nici cel care-a tras cu pistolul, pentru numele lui Dumnezeu. Unul ca ăsta nu e-n stare să nimerească nici măcar o bilă de biliard cu tacul.

Am încuviinţat din cap. De parcă eram partenerul lui Finlay. Preocupat de o anumită problemă.

— Deocamdată, sunt nevoit să-l bag la răcoare, a spus el. N-am de ales. A mărturisit, dând şi câteva detalii plauzibile. Dar fără doar şi poate că ipoteza nu stă în picioare.

Am încuviinţat din nou. Simţeam că urma ceva şi mai tare.

— Zi mai departe, am spus, cu resemnare.

Finlay s-a uitat la mine cu o privire lipsită de expresie.

— Nici măcar n-a fost acolo la miezul nopţii, a spus. A fost la petrecerea aniversară a unui cuplu în vârstă. O chestie de familie. Nu departe de locuinţa lui. A ajuns acolo aseară, pe la opt. S-a dus pe jos, împreună cu soţia. A plecat abia pe la două noaptea. Peste douăzeci de oameni l-au văzut când a sosit, peste douăzeci l-au văzut plecând. A fost dus acasă cu maşina de către cumnatul cumnatei sale. A fost dus cu maşina pentru că între timp începuse să plouă cu găleata.

— Haide, Finlay, spune-mi totul.

— Şi cine crezi că e cumnatul cumnatei sale? Ăla care l-a dus acasă cu maşina, prin ploaie, la două dimineaţa? Ofiţerul de poliţie Stevenson.

CINCI.

Finlay se lăsă pe spate în fotoliu. Îşi ţinea mâinile la ceafă. Era un bărbat înalt, elegant. Educat la Boston. Civilizat. Experimentat. Şi omul ăsta mă trimitea la puşcărie pentru ceva ce nu făcusem. Se îndreptă de spate şi-şi puse mâinile pe masă, cu palmele în sus.

— Îmi pare rău, Reacher.

— Îţi pare rău? am spus. Bagi în puşcărie doi oameni care n-aveau cum să fie făptaşii şi zici că-ţi pare rău?

Ridică din umeri, părând nemulţumit din pricina asta.

— Aşa vrea comandantul Morrison. Vrea să încheie toată tărăşenia, să n-avem probleme în weekend. Iar el e şeful, nu-i aşa?

— Cred că glumeşti, am spus. E un jeg. L-a făcut pe Stevenson mincinos. Pe propriul său om.

— Nu tocmai, a zis Finlay, ridicând din umeri. Zice că poate e vorba de o conspiraţie, că poate Hubble n-a fost efectiv acolo, dar că te-a angajat pe tine s-o faci. O conspiraţie, corect? Consideră că mărturia e exagerată probabil pentru că lui Hubble îi e frică de tine şi se teme să te arate cu degetul din prima. Morrison e de părere că tu te aflai în drum spre Hubble ca să-ţi încasezi plata când te-am săltat. Zice că de-aia ai aşteptat opt ore. Şi că de-aia Hubble

a rămas acasă azi. Nu s-a dus la muncă fiindcă te aştepta ca să te plătească.

N-am mai zis nimic. Eram îngrijorat. Morrison era un om periculos. Teoria lui era plauzibilă. Până când Finlay făcea verificarea. Dacă avea s-o facă.

— Aşa că, Reacher, îmi pare rău, spuse el. Tu şi Hubble o să staţi la răcoare până luni. Treci tu şi peste asta. O să mergeţi la Warburton. E cam nasol acolo, dar secţia de arest preventiv e în regulă. Mai rău e dacă rămâi acolo mai mult timp. Mult mai rău. Între timp, o să mă ocup de problemă până luni. O s-o rog pe Roscoe să vină la serviciu sâmbătă şi duminică. Ea e tipa drăguţă de afară. E bună în specialitatea ei, e cea mai bună. Dacă ceea ce spui e adevărat, luni o să fii liber. E bine aşa?

M-am uitat lung la el. Începeam să mă înfurii.

— Nu, Finlay, nu e bine deloc, am spus. Ştii bine că n-am făcut nimic. Ştii că nu eu sunt făptaşul. Atât doar că eşti speriat din pricina lui Morrison, un grăsan nemernic şi inutil. Aşa că eu mă duc la puşcărie pentru că tu eşti un laş lipsit de şira spinării.

A primit insulta destul de bine. Faţa lui întunecată s-a închis şi mai mult la culoare. A rămas tăcut vreme îndelungată. Am tras aer în piept şi m-am uitat urât la el. Când mi-au mai trecut nervii, privirea mea a devenit şi ea mai blândă. Îmi recăpătasem cumpătul. Era rândul lui să se uite urât la mine.

— Două lucruri, Reacher, a spus, articulând cuvintele cu precizie. Primul, dacă va fi necesar, o să mă ocup de Morrison luni. Al doilea, nu sunt laş. Nu mă cunoşti deloc. Nu ştii nimic despre mine.

M-am uitat la el. Se făcuse şase. Ora de sosire a autobuzului.

— Ştiu mai multe decât crezi, am spus. Ştiu că ţi-ai luat masteratul la Harvard, că ai divorţat şi te-ai lăsat de fumat în aprilie.

Finlay rămase cu privirea în gol. Baker ciocăni şi intră ca să anunţe că sosise autobuzul. Finlay se ridică şi dădu ocol mesei de lucru. Îi spuse lui Baker că mă va conduce personal afară. Baker s-a dus în spate ca să-l ia pe Hubble.

— De unde ştii lucrurile astea? m-a întrebat Finlay.

Era intrigat. Pierdea partida.

— Simplu, am spus. Eşti un tip deştept, corect? Educat la Boston, aşa cum mi-ai zis. Dar când aveai vârsta de colegiu, la Harvard nu prea erau admişi negrii. Eşti deştept, dar nu un geniu, aşa că facultatea ai făcut-o la Boston, corect?

— Corect, a recunoscut el.

— Apoi te-ai dus la Harvard, pentru masterat, am spus. Te-ai descurcat bine la Universitatea din Boston, viaţa şi-a continuat cursul, ai ajuns la Harvard. Vorbeşti ca un tip provenit de la Harvard. Mi-am dat seama de asta din primul moment. Ţi-ai luat doctoratul în criminalistică?

— Aşa e, a spus din nou. Criminalistică.

— După care ai obţinut postul ăsta în aprilie. Tu mi-ai spus asta. Primeşti pensie de la Departamentul de Poliţie din Boston, fiindcă ai făcut cei douăzeci de ani necesari. Aşa că ai venit aici cu nişte bani puşi deoparte. Dar ai venit singur, fără nici o femeie, fiindcă altfel ea ar fi cheltuit o parte din banii ăia pe nişte haine noi pentru tine. Probabil că ura vechitura asta din tweed pe care o porţi. Ar fi aruncat-o cât colo şi te-ar fi înţolit cu nişte îmbrăcăminte mai potrivită pentru Sud, ca să începi cu dreptul noua ta viaţă. Dar continui să porţi costumul ăla vechi oribil, de unde reiese că femeia a dispărut din peisaj. Ori a murit, ori a divorţat de tine, cu probabilităţi egale pentru ambele variante. Se pare că am ghicit-o pe cea corectă.

Finlay încuviinţă din cap absent.

— Iar cu fumatul a fost simplu, am spus. Erai stresat şi-ai început să-ţi pipăi buzunarele, în căutarea ţigărilor. De unde reiese că te-ai lăsat de curând. Uşor de ghicit că s-a-ntâmplat în aprilie, ştii, o viaţă nouă, o slujbă nouă, gata cu

ţigările. Ţi-ai zis că, dacă te laşi acum, s-ar putea să scapi de cancer.

Finlay îmi aruncă o privire aprigă, cam în silă.

— Bravo, Reacher, a spus. Deducţie elementară, nu-i aşa?

Am ridicat din umeri, fără să spun nimic.

— Atunci, n-ai decât să deduci cine l-a mătrăşit pe tipul de la depozit, a spus el.

— Nu-mi pasă cine-a mătrăşit pe cine şi unde, am spus. Asta e problema ta, nu a mea. Iar întrebarea e pusă greşit, Finlay. Mai întâi va trebui să afli cine era victima, corect?

— Ai vreo metodă prin care să rezolvi problema asta, isteţule? m-a întrebat el. Când n-ai nici un act, mortul a rămas, practic, fără faţă, din verificarea amprentelor n-ai obţinut nici un indiciu, iar Hubble nu vrea să scoată nici o vorbuliţă?

— Verifică din nou amprentele, am spus. Vorbesc serios, Finlay. Pune-o pe Roscoe s-o facă.

— De ce? a întrebat el.

— E ceva naşpa aici, am spus.

— Ce anume? m-a întrebat.

— Verifică-le din nou, da? am spus. O să faci asta?

S-a mulţumit să mormăie ceva. N-a spus nici da, nici nu. Am deschis uşa biroului şi am ieşit. Roscoe plecase. Nu mai era nimeni acolo, în afară de Baker şi Hubble, la celule. Îl vedeam pe sergentul de serviciu afară, prin uşile de la intrare. Scria ceva pe formularul ţinut de şoferul autobuzului. Maşina era parcată pe aleea semicirculară. Umplea întreg câmpul vizual al marii intrări din sticlă. Era un autobuz de şcoală vopsit în gri-deschis. Pe el scria: Administraţia Penitenciarelor, statul Georgia. Inscripţia se întindea pe toată lungimea vehiculului, sub linia geamurilor. Sub inscripţie era un blazon. Ferestrele erau protejate de nişte grilaje sudate.

Finlay a ieşit din birou în urma mea. Mi-a atins cotul şi m-a condus la Baker. Acesta ţinea trei perechi de cătuşe petrecute pe degetul mare. Cătuşele erau vopsite cu

portocaliu. Vopseaua era ciupită ici-colo, lăsând să se vadă oţelul mat. Baker prinse câte o pereche de cătuşe pe fiecare dintre încheieturile mele. Descuie celula lui Hubble şi-i făcu semn bancherului speriat să iasă. Apoi prinse capătul liber al cătuşelor de la mâna mea stângă şi-l prinse de încheietura dreaptă a lui Hubble. Al treilea rând de cătuşe îl prinse de cealaltă încheietură a bancherului. Eram gata de plecare.

— Ia-i ceasul, Baker, am spus. O să-l piardă în puşcărie.

Baker încuviinţă din cap. Ştia la ce mă refeream. Un tip ca Hubble poate să piardă o mulţime de chestii în puşcărie. Baker încercă să-i desfacă Rolex-ul masiv de la mână, dar brăţara nu se lăsa petrecută peste cătuşe, aşa că Baker avu de furcă până desfăcu din nou cătuşele şi le prinse la loc. Şoferul autobuzului întredeschise uşa şi aruncă o uitătură încruntată înăuntru. Era un om cu un orar strict. Baker lăsă ceasul lui Hubble pe cel mai apropiat birou. Fix în locul în care prietena mea, Roscoe, îşi aşezase paharul de cafea.

— În regulă, băieţi, să mergem, spuse Baker.

Ne-a condus până la intrarea principală. Am ieşit în conul orbitor al unei raze de soare. Prinşi unul de celălalt cu cătuşele. Era destul de anevoios să mergem aşa. Înainte să traversăm spre autobuz, Hubble se opri. Îşi lungi gâtul şi se uită în jur cu atenţie. Era mai vigilent decât Baker sau şoferul autobuzului. Poate că se temea să nu-l vadă vreun vecin. Dar nu era nimeni prin preajmă. Ne aflam la trei sute de metri nord de oraş. Se vedea turla bisericii în depărtare. Ne-am deplasat spre autobuz în aerul cald al înserării. Razele domoale îmi gâdilau obrazul drept. Şoferul împinse uşa autobuzului spre interior. Hubble îşi târşâi picioarele lateral şi urcă pe treaptă. L-am urmat. M-am răsucit cu stângăcie pe culoar. Autobuzul era gol. Şoferul l-a condus pe Hubble pe un scaun. A tras perdeaua din vinilin peste fereastră. Am fost împins alături. Şoferul a îngenuncheat pe scaunul din faţa noastră şi ne-a prins cătuşele de pe încheieturile exterioare de inelul mare de deasupra. Ne-a

scuturat, pe rând, toate cele trei perechi de cătuşe. Voia să se asigure că sunt bine prinse. Nu-l condamnam deloc. Şi eu fusesem în postura lui. Nimic nu e mai rău decât să conduci o maşină când ai în spate nişte prizonieri scăpaţi de sub control.

Şoferul plecă în faţă, către locul său. Porni motorul cu un clănţănit zgomotos de diesel. Autobuzul începu să vibreze din toate încheieturile. Aerul era încins. Sufocant.

Nu avea aer condiţionat. Niciunul dintre geamuri nu se deschidea. Se simţea mirosul vaporilor de motorină. Se auzi clămpănitul schimbătorului de viteze şi vehiculul se puse în mişcare. M-am uitat în dreapta. Nimeni nu ne făcea cu mâna la despărţire.

Am pornit spre nord din parcarea secţiei de poliţie, întorcând spatele oraşului şi îndreptându-ne spre autostradă. După vreo opt sute de metri, am trecut pe lângă restaurantul lui Eno. Parcarea era goală. Nici un amator de-o cină timpurie. O vreme, am ţinut-o spre nord. Apoi am cotit brusc spre stânga, părăsind drumul districtual şi luând-o spre vest, pe un drum ce tăia nişte lanuri. Autobuzul îşi vedea de mersul său zgomotos. Şiruri nesfârşite de tufişuri treceau fulgerător pe lângă noi. Intre ele, nenumărate petice de pământ roşu. În faţă, soarele se înscrisese pe o traiectorie descendentă. Ca o uriaşă minge roşie ce se îndrepta spre câmpuri. Şoferul îşi lăsase jos apărătoarea de soare. Pe ea erau tipărite instrucţiunile fabricantului despre modul de utilizare a autobuzului.

Hubble se legăna şi se zdruncina alături de mine. Nu scotea o vorbă. Stătea aplecat în faţă, moale, cu faţa paralelă cu podeaua. Avea braţul stâng ridicat pentru că era legat cu cătuşele de bara cromată din faţa noastră. Braţul lui drept stătea inert între noi. Avea încă petrecut peste umeri puloverul scump. În locul unde se aflase Rolex-ul rămăsese o fâşie de piele palidă. Forţa vitală îl cam părăsise. Se afla în ghearele unei frici paralizante.

Ne-am legănat şi ne-am hurducăit aproape încă o oră, străbătând peisajul vast din jur. Un mic pâlc de copaci trecu ca un fulger prin dreapta mea. Apoi, în depărtare, am văzut o structură. Stătea izolată în mijlocul unui teren agricol de vreo patru sute de hectare. Pe fundalul roşiatic al soarelui coborât la asfinţit părea ceva ieşit din iad. Ceva forţat să iasă prin scoarţa terestră. Era un complex de clădiri. Semăna cu o uzină chimică sau cu o centrală nucleară. Buncăre masive din beton şi pasarele din metal strălucitor. Ici-colo, ţevăraie din care ieşeau aburi. Totul era înconjurat de o împrejmuire punctată de turnuri.

Pe măsură ce ne apropiam, puteam să văd reflectoare puternice şi sârmă ghimpată. Alte reflectoare şi puşti în turnuri. Şiruri de garduri separate de pământ roşu arat. Hubble n-a ridicat privirea de jos. Nici nu l-am făcut atent, căci în faţă nu se întindea Disneyland.

Autobuzul încetinea pe măsură ce ne apropiam. Gardul exterior era la o distanţă de vreo sută de metri de celelalte, formând un perimetru imens. Era un gard foarte solid. Înalt de vreo patru metri şi jumătate, având presărate pe toată lungimea perechi de reflectoare cu sodiu. Câte unul din fiecare pereche era orientat spre interior, luminând întreaga distanţă de o sută de metri de pământ arat. Celălalt era îndreptat spre terenul agricol din jur. Toate reflectoarele erau aprinse. Întregul complex era inundat de lumina gălbuie a lămpilor cu sodiu. De aproape, lumina era foarte puternică. Galbenul reflectoarelor transforma pământul roşu într-un brun înspăimântător. Autobuzul se opri zăngănind. Motorul în ralanti făcea să vibreze întregul vehicul. Puţina ventilaţie care se mai simţise până atunci încetă. Era înăbuşitor. În sfârşit, Hubble îşi ridică privirea. Se uită afară prin ochelarii lui cu rame aurite. Privi în jurul lui şi pe fereastră. Gemu. Era un geamăt de descurajare. Capul îi căzu la loc în piept. Şoferul aştepta un semnal de la paznicul primei porţi. Acesta vorbea într-o staţie radio. Şoferul porni motorul şi schimbă viteza. Paznicul îi făcu

semn, folosindu-se de staţia radio ca de un baston. Autobuzul pătrunse într-o cuşcă. Lângă bordură era un panou jos pe care scria: Închisoarea Warburton, Administraţia Penitenciarelor din Georgia. În spatele nostru, o poartă se închise. Eram izolaţi într-o cuşcă din sârmă. Acoperişul era din sârmă. La capătul îndepărtat, se deschise o poartă, prin care trecu autobuzul.

Am parcurs cei o sută de metri până la gardul următor. Acolo, altă cuşcă pentru vehicule. Autobuzul a intrat, a aşteptat, şi a mers mai departe. Apoi am pornit spre inima închisorii. Am oprit în apropierea unui buncăr din beton. Zona de recepţie. Zgomotul motorului se izbea de betonul înconjurător. Deodată, se opri, făcând ca vibraţia şi zăngănitul să lase locul liniştii. Şoferul s-a dat jos de pe scaunul lui şi a luat-o pe culoar, către noi, gârbovit şi sprijinindu-se de spătarele scaunelor de-ai fi zis că-i un căţărător. Şi-a scos cheile şi a desfăcut cătuşele care ne ţintuiseră de scaunul din faţă.

— Bine, băieţi, să mergem, a rânjit el. Începe distracţia.

Ne-am ridicat cu greu de pe scaune şi-am străbătut culoarul târşâindu-ne picioarele. Braţul stâng mi-era tras înapoi de Hubble. Şoferul ne-a oprit în faţă. Ne-a desfăcut toate cele trei perechi de cătuşe şi le-a aruncat într-o ladă de lângă compartimentul său. A tras un levier şi uşa s-a deschis. Ne-am dat jos din autobuz. O uşă de vizavi s-a deschis şi un paznic a ieşit de-acolo. Ne-a strigat. Mânca o gogoaşă şi vorbea cu gura plină. O mustăcioară de zahăr îi pudra buza. Era un tip cu o atitudine foarte lejeră. Am intrat pe uşă într-o mică încăpere din beton. Era jegoasă. Scaune desperecheate înconjurau o masă din lemn vopsit. La masă stătea un alt paznic, care citea dintr-un dosar ferfeniţit.

— Staţi jos, da? spuse el, ridicându-se.

Partenerul său, cel cu gogoaşa, încuie uşa exterioară şi i se alătură.

— Uite care-i treaba, spuse tipul cu dosarul. Voi doi sunteţi Reacher şi Hubble, aduşi aici de la Margrave. Nu sunteţi condamnaţi pentru nici un delict. În custodie, în aşteptarea anchetei. Nici o cerere de cauţiune pentru niciunul dintre voi. Aţi auzit ce-am spus? Nu sunteţi condamnaţi pentru nici un delict. Asta e un amănunt important. Vă scuteşte de o groază de belele cât timp staţi aici, da? Fără uniformă, fără procesare, fără prea multă agitaţie, aţi priceput? Sunt condiţii ca lumea la etajul de sus.

— Aşa e, spuse tipul cu gogoaşa. Chestia e că, dacă eraţi condamnaţi, trebuia să vă scotocim şi să vă scormonim prin toate orificiile, ba chiar să vă ardem câteva scatoalce, apoi v-am fi dat nişte uniforme şi v-am fi făcut vânt la nivelul condamnaţilor, în compania celorlalte animale, iar noi am fi urmărit spectacolul şi ne-am fi distrat pe cinste, aşa e?

— Aşa e, confirmă partenerul său. Prin urmare, ce vrem noi să vă spunem e că nu ne aflăm aici ca să vă facem viaţa amară, aşa că nici voi să nu ne-o amărâţi pe-a noastră, aţi priceput? Această instituţie nenorocită n-are oameni suficienţi. Guvernatorul a dat afară cam jumătate din personal, da? Trebuie să ne încadrăm în buget, corect? Trebuie să reducem deficitul, nu-i aşa? De-aia n-avem oameni ca să facem lucrurile aşa cum s-ar cuveni. Încercăm să ne facem treaba cu jumătate din efectiv în fiecare schimb, da? Prin urmare, ce vreau să spun e că o să vă ducem acolo şi nu vrem să vă mai vedem până când vă scoatem de acolo luni. Fără scandal, nu-i aşa? N-avem oameni suficienţi pentru asta. N-avem destui oameni nici pentru scandalurile de la nivelul condamnaţilor, darămite pentru cele de la etajul de arest preventiv, aţi înţeles? Hei, Hubble, ai înţeles?

Hubble ridică privirea spre el şi încuviinţă din cap absent. Fără să vorbească.

— Reacher? zise tipul cu dosarul. Ai înţeles?

— Sigur, am spus.

Înţelesesem. Omul ăsta nu avea suficient personal. Avea probleme din cauze bugetare. În vreme ce prietenii lui îşi luau ajutorul de şomaj. Cunoşteam prea bine situaţia.

— Bun, a spus el. Prin urmare, iată care-o să fie înţelegerea. Noi doi ieşim din tură la şapte. Ceea ce se va-ntâmpla în următorul minut. Nu rămânem peste program pentru voi, băieţi. Nu vrem asta şi nici sindicatul nu ne-ar da voie. Aşa că veţi primi ceva de mâncare, după care rămâneţi încuiaţi aici, jos, până când o să fie un om disponibil ca să vă ducă sus. Nu avem oameni până când se dă stingerea, probabil în jur de zece, s-a-nţeles? Dar, pe de altă parte, nici un gardian n-o să se apuce să mute deţinuţii dintr-un loc în altul după ce s-au stins luminile, nu? Nu le dă voie sindicatul. Aşa că Spivey o să vină în persoană ca să vă preia. E gardian asistent. E cel mai mare în grad în noaptea asta. Pe la zece, s-a-nţeles? Dacă nu vă place, nu-mi spuneţi mie, spuneţi-i guvernatorului, s-a-nţeles?

Mâncătorul de gogoşi ieşi pe coridor şi se întoarse o clipă mai târziu cu o tavă. Pe ea erau nişte farfurii cu capac, pahare din carton şi un termos. Puse tava pe masă şi amândoi ieşiră pe coridor. Încuiară uşa pe dinafară, înăuntru se lăsă o linişte mormântală.

Am mâncat. Peşte şi orez. Mâncare de vineri. Cafea în termos. Hubble n-a scos o vorbă. A lăsat cea mai mare parte din cafea pentru mine. O bilă albă pentru Hubble. Am pus resturile pe tavă şi tava pe podea. Mai aveam trei ore de omorât. Mi-am lăsat scaunul pe spate şi mi-am pus picioarele pe masă. Nu era prea comod, dar altceva mai bun n-aveam cum să obţin. O seară caldă. Septembrie în Georgia.

M-am uitat la Hubble fără curiozitate. Continua să tacă. Nu-l auzisem vorbind decât prin interfonul lui Finlay. Mi-a întors privirea. Avea pe faţă o expresie de descurajare şi teamă. Se uita la mine ca la o creatură de pe altă planetă. Se holba la mine de parc-aş fi fost ceva care-l îngrijora. După care s-a uitat în altă parte.

Poate că n-aveam să mă întorc în Golf. Dar era prea spre sfârşitul anului ca să mă-ndrept spre nord. Era prea frig acolo. Poate c-aveam s-o iau în jos, spre insule. Poate în Jamaica. Au o muzică bună acolo. Un bungalow pe plajă. Să-mi petrec iarna într-un bungalow de pe plaja jamaicană. Să fumez o juma de kil de marijuana pe săptămână. Să fac ce fac jamaicanii. Poate chiar un kil întreg de iarbă pe săptămână, dacă mai aduceam pe cineva în bungalow. Roscoe îmi tot apărea în tabloul imaginar. Cămaşa de la uniforma ei era ireal de apretată. O cămaşă albastră, strâmtă şi apretată. Niciodată nu mai văzusem o cămaşă care să arate atât de bine. Pe o plajă jamaicană însorită n-ar fi avut nevoie de cămaşă. Nu mi se părea că asta ar fi reprezentat vreo problemă gravă.

Felul cum îmi făcuse cu ochiul mă dăduse gata. Mi-a luat paharul de cafea. A spus că am ochi frumoşi. Şi mi-a făcut cu ochiul. Asta trebuie să-nsemne ceva, nu? Chestia cu ochii o mai auzisem. O tânără englezoaică, cu care petrecusem minunat o vreme, zicea că-i plac ochii mei. O spunea tot timpul. Sunt albaştri. La fel de mulţi oameni au spus că seamănă cu nişte iceberguri dintr-un ocean îngheţat. Dacă mă concentrez, pot să-i împiedic să clipească. Asta îmi dă un aer intimidant. Util. Dar partea cea mai bună a zilei a fost semnul făcut cu ochiul de Roscoe. De fapt, singura parte bună a zilei, în afară de ouăle prăjite ale lui Eno, care nu erau deloc rele. Ouă poţi să găseşti oriunde. Dar o să-mi fie dor de Roscoe. Am plutit mai departe prin seara pustie.

Puţin după ora zece, uşa dinspre coridor a fost descuiată, lăsând să intre un bărbat în uniformă. Avea un dosar. Şi o puşcă. L-am cântărit din priviri. Un fiu al Sudului. Un bărbat masiv, aproape obez. Piele înroşită, burtoi tare şi ceafă groasă. Ochi mici. O uniformă strâmtă şi soioasă, care se chinuia să-l cuprindă. Probabil că se născuse chiar pe teritoriul fermei pe care o rechiziţionaseră ca să construiască puşcăria. Ajutorul de gardian Spivey. Cel mai mare în grad din schimbul ăsta. Personal insuficient şi

stresat. Conducându-i chiar el pe musafirii veniţi aici pentru scurt timp. Cu o puşcă în mâinile mari şi roşii de fermier.

Individul îşi studie dosarul.

— Care dintre voi e Hubble? întrebă el.

Avea o voce piţigăiată, în contrast cu statura lui mătăhăloasă. Hubble ridică mâna ca un elev. Ochii mici ai lui Spivey îl cântăriră din creştet până-n tălpi. Ca nişte ochi de şarpe. Mormăi ceva şi ne făcu semn cu dosarul. Ne-am aliniat şi am ieşit din încăpere. Hubble era apatic şi supus, ca un soldat epuizat.

— O luaţi la stânga şi urmaţi linia roşie, spuse Spivey.

Arătă spre stânga cu ţeava puştii. Pe perete, la înălţimea taliei, se vedea o dungă de vopsea roşie. Era traseul de ieşire în caz de incendiu. Probabil că ducea spre exterior, dar noi mergeam în direcţia opusă. Spre interiorul închisorii, nu în afara ei. Am urmărit linia roşie de-a lungul coridoarelor, pe scări şi pe după colţuri. Hubble mergea în faţă, iar eu după el. Apoi venea Spivey, omul cu puşca. Era foarte întuneric. Doar luminile de urgenţă, slabe. Când am ajuns la un nivel, Spivey ne-a ordonat să ne oprim. Cu ajutorul unei chei, a descuiat o broască electronică. În caz că s-ar fi declanşat alarma, broasca aceea ar fi deschis automat uşa de incendiu.

— Să nu scoateţi o vorbă, a spus el. Regulamentul zice că aici trebuie să fie linişte absolută în orice moment după ce se sting luminile. Celula din capăt, pe dreapta.

Am intrat pe uşa exterioară. Mirosul urât de puşcărie m-a izbit. Exalaţiile nocturne ale nenumăraţilor oameni descurajaţi. Domnea un întuneric aproape absolut. O lampă de veghe abia dacă lumina. Mai mult am simţit decât să văd şirurile de celule. Auzeam bolboroseala zgomotelor nocturne. Respiraţii şi sforăituri. Mormăituri şi smiorcăieli. Spivey ne-a condus până la capătul şirului. A arătat spre o celulă goală. Ne-am înghesuit înăuntru. Spivey a închis uşa din zăbrele în spatele nostru. Broasca s-a blocat automat. Apoi omul cu puşca a plecat.

Celula era foarte întunecoasă. Abia dacă vedeam un pat de campanie, o chiuvetă şi un veceu. Puţin spaţiu neocupat pe podea. Mi-am scos pardesiul şi l-am aruncat pe patul de deasupra. M-am înălţat pe vârfuri şi am mutat aşternuturile astfel încât perna să stea în partea opusă gratiilor. Îmi plăcea mai mult aşa. Chiar dacă cearşafurile şi pătura erau uzate, miroseau a curat.

Hubble s-a aşezat tăcut pe patul de jos. M-am uşurat la toaletă şi mi-am clătit faţa la chiuvetă. M-am urcat în patul meu. Mi-am scos pantofii. I-am lăsat pe piciorul patului. Voiam să ştiu unde sunt. Pantofii pot să fie furaţi, iar ăştia erau nişte pantofi de calitate. I-am cumpărat cu mulţi ani în urmă la Oxford, în Anglia. Un orăşel universitar din apropierea bazei aeriene unde eram staţionat. Pantofi masivi, grei, cu talpă solidă şi ramă groasă.

Patul era prea scurt pentru mine, aşa cum se întâmplă cu majoritatea paturilor. Stăteam culcat pe întuneric şi ascultam neliniştea închisorii. Apoi am închis ochii şi am plutit înapoi în Jamaica, împreună cu Roscoe. Cred c-am adormit acolo cu ea, fiindcă următorul lucru de care am fost conştient a fost că era sâmbătă. Eu eram tot în închisoare. Şi aşa începea o zi şi mai rea.

ŞASE.

Am fost trezit de luminile puternice care se aprindeau. Închisoarea nu avea ferestre. Ziua şi noaptea erau create cu ajutorul electricităţii. La ora şapte, clădirea era dintr-odată inundată de lumină. Fără zori de zi sau asfinţituri blânde. Doar întrerupătoarele care erau acţionate la ora şapte.

Lumina strălucitoare nu avantaja deloc celula. Peretele din faţă era din zăbrele. Jumătate din el se deschidea în afară, pe balamale, formând astfel uşa. Cele două paturi suprapuse ocupau cam jumătate din lăţime şi cea mai mare parte din lungimea încăperii. Pe peretele din spate erau o chiuvetă şi o toaletă din oţel. Pereţii erau din zidărie. Parţial beton turnat, parţial cărămizi vechi. Toate acoperite din

belşug cu mortar zugrăvit. Pereţii arătau a fi groşi, masivi, ca de carceră subterană. Deasupra era un tavan jos, din beton. Celula nu-ţi dădea senzaţia de încăpere mărginită de pereţi, podea şi tavan. Era mai curând senzaţia dată de un bloc solid de zidărie, cu un spaţiu locativ minuscul săpat cu zgârcenie în el.

Afară, murmurul neobosit al nopţii era înlocuit de zarva de peste zi. Totul era metal, cărămidă, beton. Zgomotele erau amplificate şi reverberate în jur. Se auzea ca naiba. Printre gratii nu puteam să văd nimic. Vizavi de celula noastră era un perete gol. Stând lungit în pat, nu aveam unghiul potrivit ca să văd de-a lungul culoarului de celule. Am dat pătura la o parte şi mi-am găsit pantofii. Mi i-am pus şi mi-am legat şireturile. M-am culcat la loc. Hubble stătea în capul oaselor pe patul de jos. Tenişii lui bej erau plantaţi pe podeaua din beton. M-am întrebat dacă stătuse aşa toată noaptea sau dacă dormise vreun pic.

Următoarea persoană pe care am văzut-o era un om care făcea curăţenie. A apărut în câmpul vizual, dincolo de gratiile noastre. Era un bărbat foarte bătrân, cu o mătură. Un negru bătrân, cu o claie de păr alb ca zăpada. Cocârjat de bătrâneţe. Fragil ca o pasăre bătrână. Uniforma portocalie de deţinut aproape că se albise. Cred c-avea vreo optzeci de ani. Trebuie să fi fost acolo de şaizeci de ani. Poate că furase o găină în timpul Marii Crize. Încă-şi mai plătea datoria faţă de societate.

Îşi mişca mătura la întâmplare pe coridor. Spinarea încovoiată îl forţa să-şi ţină faţa paralel cu podeaua. Îşi întorcea faţa ca un înotător ca să vadă într-o parte şi în alta. Când ne-a zărit pe mine şi pe Hubble, s-a oprit. S-a sprijinit în coada măturii şi a clătinat din cap. A scos un fel de chicotit meditativ. A clătinat iarăşi din cap, continuând să chicotească. Un chicotit apreciativ, încântat. Ca şi cum în sfârşit, după toţi anii ăştia, i se oferise privilegiul să vadă o chestie fabuloasă. Cum ar fi un inorog sau o sirenă. Tot încerca să vorbească, ridicându-şi mâna, de parcă ceea ce

voia să spună avea nevoie de o subliniere. Dar, de fiecare dată, îl podidea chicotitul şi trebuia să apuce coada măturii. Nu l-am zorit. Puteam să aştept. Aveam la dispoziţie tot weekendul. Iar el, tot restul vieţii.

— Ei bine, da, zise el rânjind şi arătându-şi gingiile ştirbe. Ei bine, da.

M-am uitat la el.

— Ia zi, tataie, care-i treaba? l-am întrebat, rânjind şi eu.

Continua să chicotească. Chestia asta avea să dureze ceva.

— Ei bine, da, a spus el, când reuşise să-şi mai stăpânească râsul. Sunt aici în puşcăria asta de când câinele lui Dumnezeu era un căţeluş, da, domnule. De când Adam era un băieţaş. Dar aşa ceva n-am mai văzut niciodată. Nu, domnule, în atâţia şi-atâţia ani.

— Ce n-ai mai văzut niciodată, tataie? l-am întrebat.

— Păi, sunt aici de-atâţia ani şi n-am văzut niciodată pe cineva în celula asta care să poarte haine ca ale tale, omule.

— Nu-ţi plac hainele mele? am spus, surprins.

— N-am spus asta, nu, domnule, n-am spus că nu-mi plac hainele matale. Îmi plac chiar foarte mult. Sunt nişte haine foarte frumoase, da, domnule, într-adevăr, foarte frumoase.

— Atunci, care-i treaba? l-am întrebat.

Bătrânul continua să chicotească pentru sine.

— Problema nu e cu calitatea hainelor, a spus el. Nu, domnule, nu asta e problema. E faptul că le porţi, omule, şi că nu porţi uniforma oranj. N-am mai văzut una ca asta şi, cum ziceam, omule, sunt aici de când s-a răcit pământul, de când dinozaurii au spus: gata, ajunge. Acum pot să zic că am văzut totul, da, domnule, chiar am văzut.

— Dar cei de la etajul de prevenţie nu poartă uniforma, am spus.

— Da, într-adevăr, asta aşa e, a replicat bătrânul. Aşa stau lucrurile, fără doar şi poate.

— Aşa au zis gardienii, am confirmat eu.

— Păi sigur că aşa au spus, a admis el. Pentru că aşa zice regulamentul, iar gardienii cunosc regulamentul, da,

domnule, îl cunosc pentru că ei l-au făcut.

— Deci, care-i problema, tataie? am spus.

— Păi, cum ziceam, faptul că nu porţi uniforma portocalie, a spus el.

Ne învârteam în cerc.

— Dar nu trebuie s-o port, am spus.

A rămas uluit. Ochii lui ageri, ca de pasăre, m-au fixat.

— Nu trebuie? a spus el. Şi de ce, mă rog? Ia să-mi spui.

— Pentru că cei de la etajul arestaţilor preventiv nu poartă aşa ceva, am spus. Ai fost de acord cu asta, nu-i aşa?

A urmat o tăcere. Şi eu şi el am priceput simultan despre ce era vorba.

— Tu crezi că ăsta e etajul preventivilor? m-a întrebat el.

— Ăsta nu e etajul preventivilor? l-am întrebat eu, în acelaşi timp.

Bătrânul făcu o pauză. Îşi ridică măturoiul şi se retrase, dispărând din câmpul vizual. Cât de repede putu. Strigând neîncrezător, în timp ce se îndepărta:

— Aici nu e etajul preventivilor, omule. Preventivii sunt la ultimul etaj. Etajul şase. Ăsta e etajul trei. Eşti la etajul trei, omule. Aici sunt vieţaşii, omule. Aici sunt oamenii consideraţi periculoşi, omule. Aici nu sunt nici măcar puşcăriaşii obişnuiţi. Aici sunt cei mai răi, omule. Da, pe bune, băieţi, aţi ajuns unde nu trebuia. Aţi dat de belea, băieţi. O să primiţi vizitatori. Or să vă întoarcă pe toate feţele, băieţi. Of, măiculiţă, io am plecat de-aici.

Evaluează. O lungă experienţă m-a învăţat să evaluez şi să estimez. Când ceva neaşteptat năvăleşte peste tine, nu irosi timpul. Nu te gândi cum sau de ce s-a întâmplat. Nu formula acuzaţii. Nu încerca să afli cine e vinovat. Nu calcula cum să eviţi aceeaşi greşeală data viitoare. Toate astea o să le faci mai târziu. Dacă supravieţuieşti. Mai întâi de toate, evaluează. Analizează situaţia. Identifică aspectele negative. Estimează-le pe cele pozitive. Fă-ţi planurile în funcţie de asta. Fă toate astea şi-o să-ţi asiguri şanse mai bune ca să treci prin ce va urma.

Nu ne aflam în zona preventivilor de la etajul al şaselea. Nu eram acolo unde stau de regulă persoanele necondamnate. Ne aflam printre vieţaşii periculoşi de la etajul al treilea. Nu existau aspecte pozitive. Iar aspectele negative erau cu duiumul. Eram nou-veniţii de la un nivel cu condamnaţi. Nu puteam să supravieţuim fără un statut. Nu aveam nici un statut. O să fim provocaţi.

O să fim obligaţi să ne ocupăm poziţia de pe treapta cea mai de jos a ierarhiei. Ne aştepta un weekend neplăcut. Cu şanse să fie de-a dreptul mortal.

Mi-am amintit de un tip din armată, un dezertor. Tânăr, nu era un soldat rău, dar a fugit fără permisiune din cauză că aparţinea de o religie tâmpită. A dat de necaz la Washington, în timpul unei demonstraţii. A fost aruncat în puşcărie, printre indivizi răi, ca ăştia de la etajul nostru. A murit în prima noapte. Violat anal. S-a estimat că de vreo cincizeci de ori. La autopsie i-au găsit o juma' de litru de spermă în stomac. Un nou-venit, fără statut. Pe treapta cea mai de jos a ierarhiei. La bunul plac al tuturor celor situaţi deasupra.

Estimează. Puteam să fac apel la pregătirea mea dură. Şi la experienţă. Nu era destinată vieţii de puşcărie, dar putea să-mi fie de folos. Trecusem printr-o mulţime de forme de educaţie deloc plăcute. Şi nu doar în armată. Unele dintre ele ţineau, hăt, de copilărie. În timpul şcolii elementare şi a liceului, copiii de trupă ca mine ajung să înveţe în douăzeci, până la treizeci de şcoli. Unele chiar pe teritoriul bazelor, majoritatea, în vecinătatea acestora. În unele locuri dure de tot. Filipine, Coreea, Islanda, Germania, Scoţia, Japonia, Vietnam. La fiecare nouă şcoală, în prima zi eram un nou-venit. Fără statut. Am avut parte de o groază de asemenea prime zile. Am învăţat rapid cum să-mi câştig un statut. În curţile şcolilor, pe arşiţă sau pe frig, eu şi fratele meu ne-am bătut cu încrâncenare, spate în spate, şi aşa ne-am dobândit statutul.

Apoi, în armată, brutalitatea aceea s-a rafinat. Am fost antrenat de experţi. Indivizi care-şi făcuseră pregătirea în al Doilea Război Mondial, în Coreea sau în Vietnam. Oameni care supravieţuiseră unor chestii despre care doar citisem prin cărţi. Ei m-au învăţat metode, detalii, deprinderi. Mai presus de toate, m-au învăţat importanţa atitudinii. Mi-au spus că inhibiţiile or să mă ucidă. Loveşte cât mai devreme şi cât mai tare. Ucide din prima lovitură. Mai întâi de toate, răzbună-te. Înşală. Pe-acolo nu vedeai gentlemeni care să te instruiască; fiindcă gentlemenii erau deja morţi.

La şapte şi jumătate s-a auzit un clănţănit strident pe tot şirul de celule. Întrerupătorul cu temporizator descuiase cuştile. Gratiile de la celula noastră s-au deschis de două degete. Hubble stătea nemişcat. La fel de tăcut. N-aveam nici un plan. Cea mai bună opţiune ar fi fost să găsesc un paznic. Să-i explic şi să fiu transferat. Dar nu mă aşteptam să găsesc un paznic. La etaje dintr-astea, nu ar fi patrulat izolaţi. S-ar fi deplasat câte doi, poate chiar în grupuri de trei sau patru. Personalul închisorii era insuficient. Asta mi se dăduse de înţeles azi-noapte. Puţin probabil să fie destui ca să poată asigura grupuri de gardieni la fiecare nivel, ziua întreagă. Aşa că stăteau în aşteptare în sala personalului. Acţionând ca o trupă de asalt, care intervine în cazuri de urgenţă. Şi dacă vedeam un paznic, ce-i spuneam? Că nu trebuia să mă aflu acolo? Probabil că e una din replicile pe care le aud cât e ziulica de lungă. M-ar fi întrebat, cine te-a adus aici? Le-aş fi spus că Spivey, şeful de schimb. La care ei mi-ar fi zis, păi înseamnă că totul e în regulă, nu-i aşa? Deci singurul plan era să nu-mi fac nici un plan. Să aştept şi să văd. Să reacţionez în consecinţă. Obiectiv: supravieţuirea până luni.

Auzeam scrâşnetele metalice provocate de deschiderea porţilor celorlalte celule şi blocarea lor în poziţie deschisă. Ascultam mişcările şi discuţiile răstite în timp ce deţinuţii ieşeau pe culoar ca să înceapă o nouă zi lipsită de noimă. Aşteptam. O aşteptare care n-avea să fie lungă. Din unghiul

meu îngust, cum stăteam pe pat cu capul în cealaltă parte faţă de uşă, îi vedeam pe vecinii de alături ieşind din celulă şi alăturându-se unui mic grup de bărbaţi. Toţi erau îmbrăcaţi la fel. Uniforme portocalii de puşcăriaşi. Basmale roşii strânse legate pe capetele rase. Nişte negri uriaşi. Fără doar şi poate, trăgeau de fiare toată ziulica. Câţiva îşi rupseseră mânecile cămăşilor. Sugerând că orice veşmânt dintre cele obişnuite era prea strâmt pentru cât erau ei de solizi. Şi nu-i exclus să fi avut dreptate. O privelişte impresionantă.

Tipul cel mai apropiat purta ochelari de soare cu lentile deschise la culoare. Din acelea care se înnegresc la soare. Cu haloid de argint. Tipul probabil că nu mai văzuse lumina soarelui de prin anii şaptezeci. Şi era posibil să n-o mai vadă niciodată. Aşa că lentilele erau inutile, dar arătau bine. Ca şi muşchii. Ca şi basmalele sau cămăşile spintecate. Totul era imagine. Aşteptam.

Tipul cu ochelarii de soare ne-a zărit. Surpriza din privirea lui s-a preschimbat iute într-o agitaţie entuziastă. S-a dus să-l anunţe pe tipul cel mai solid din gaşcă lovindu-i braţul. Barosanul s-a uitat în jur, cu o expresie apatică. Apoi, un zâmbet larg i s-a întins pe faţă. Am aşteptat. Micul grup de oameni s-a adunat în faţa celulei noastre. Priveau înăuntru. Barosanul a deschis uşa. Ceilalţi au trecut-o de la unul la celălalt, până au blocat-o în poziţie deschisă.

— Ia te uită ce ne-au trimis, zise barosanul. Ştiţi ce ne-au trimis?

— Ce ne-au trimis? întrebă tipul cu ochelari de soare.

— Ne-au trimis prospătură, răspunse barosanul.

— Păi să ştii asta ne-au trimis, bătrâne, răspunse tipul cu ochelari de soare.

— Prospătură.

— Prospătură pentru toată lumea, anunţă barosanul.

Individul rânji. Se uită în jur, la tovarăşii lui, şi aceştia rânjiră şi ei. Îşi loviră palmele desfăcute între ei. Eu aşteptam. Barosanul făcu o jumătate de pas în celula

noastră. Era imens. Poate cu doi-trei centimetri mai scund ca mine, dar probabil de două ori mai greu. Umplea cadrul uşii. Ochii lui lipsiţi de strălucire m-au privit în treacăt, oprindu-se asupra lui Hubble.

— Hei, faţă-palidă, ia fă-te-ncoa, îi zise el lui Hubble.

Simţeam panica. Hubble nu se mişcă. Îi simţeam panica.

— Vino-aici, faţă-palidă, repetă barosanul, pe un ton calm.

Hubble se ridică. Făcu o jumătate de pas către omul din uşă. Barosanul îl fixa cu uitătura aceea încărcată de furie menită să te îngheţe.

— Aici e teritoriul Roşcovanilor, amice, spuse barosanul, explicând astfel basmalele. Ce caută o faţă-palidă pe teritoriul Roşcovanilor?

Hubble nu îi dădu nici un răspuns.

— Taxa de rezidenţă, amice, spuse barosanul. Aşa cum e la hotelurile din Florida, omule. Trebuie să plăteşti taxa. Dă-mi puloverul tău, faţă-palidă.

Hubble încremenise de teamă.

— Dă-mi puloverul, faţă-palidă, spuse barosanul din nou, pe un ton calm.

Hubble îşi luă de pe umeri puloverul alb şi scump şi i-l întinse. Barosanul îl luă şi îl aruncă în spate, fără să se uite.

— Dă-mi ochelarii, faţă-palidă, spuse el.

Hubble îmi aruncă o privire disperată. Îşi scoase ochelarii cu rame aurii şi-i întinse negrului. Acesta îi luă şi le dădu drumul pe podea. Îi făcu zob sub talpă. Sticla se sparse şi se făcu cioburi. Barosanul dădu piciorul înapoi şi împinse ochelarii zobiţi înapoi, pe coridor. Ceilalţi membri ai bandei călcară pe rând pe resturile de ochelari.

— Bun băiat, spuse barosanul. Ai plătit taxa.

Hubble tremura.

— Acum, vino aici, faţă-palidă, spuse călăul lui.

Hubble se dădu mai lângă el, târşâindu-şi picioarele.

— Mai aproape, faţă-palidă, spuse barosanul.

Hubble se dădu şi mai aproape, până ajunse la treizeci de centimetri de el. Tremura din toate încheieturile.

— În genunchi, albişorule, spuse barosanul.

Hubble îngenunche.

— Desfă-mi fermoarul, albişorule, spuse barosanul.

Hubble nu făcu nimic. Era paralizat de teamă.

— Desfă-mi fermoarul, albişorule, spuse din nou barosanul. Cu dinţii.

Hubble scoase un geamăt de teamă şi repulsie şi sări înapoi. Se trase spre partea opusă a celulei. Încercă să se ascundă după toaletă. Practic, luase în braţe vasul.

Era momentul să intervin. Nu pentru Hubble. Nu simţeam nimic pentru el. Dar trebuia să intervin pentru mine însumi. Comportamentul abject al lui Hubble avea să se răsfrângă şi asupra mea. Aveam să fim văzuţi ca o pereche. Capitularea lui Hubble avea să ne descalifice pe amândoi în jocurile legate de statut.

— Vino-napoi, faţă-palidă, nu-ţi place de mine? strigă barosanul la Hubble.

Am tras aer în piept, fără zgomot. Mi-am lăsat picioarele peste marginea patului şi am aterizat cu uşurinţă în faţa individului. Acesta se holba la mine. I-am întors privirea cu calm.

— Eşti în casa mea, umflatule, am spus. Dar o să-ţi dau şansa să alegi.

— Ce să aleg? spuse barosanul.

Fără intonaţie. Surprins.

— Între mai multe strategii de ieşire de aici, grăsane, am spus.

— Ce ziseşi? spuse el.

— Uite cum stă treaba. Tu o să pleci. Asta e sigur. Poţi să alegi cum o să pleci. Ori pleci de-aici pe picioarele tale, ori grăsanii ăştialalţi din spatele tău or să te scoată de-aici cu făraşul.

— Nu mai spune! zise el.

— Poţi să fii sigur de asta. O să număr până la trei, aşa că trebuie să alegi repede, bine?

S-a uitat urât la mine.

— Unu, am început să număr.

Nici o reacţie.

— Doi, am numărat mai departe.

Nici o reacţie.

Apoi am trişat. În loc să pronunţ „trei”, l-am izbit cu capul în plină figură. Proptindu-mă pe piciorul din spate, m-am împins în faţă şi l-am lovit cu toată forţa cu capul în nas. A fost o lovitură executată frumos. Fruntea este o boltă perfect construită şi e foarte puternică. Grosimea craniului în partea frontală e foarte mare. Am acolo o bordură dură ca betonul. Capul omului e foarte greu. E ţinut în echilibru de tot felul de muşchi situaţi în ceafă şi pe spate. E ca şi cum ai fi izbit în faţă de o bilă de bowling. Întotdeauna te ia prin surprindere. Oamenii se aşteaptă la lovituri cu pumnul sau cu piciorul. Niciodată nu se aşteaptă la o lovitură cu capul. Vine ca din senin.

Cred că i-am turtit toată faţa. I-am făcut nasul chisăliţă şi i-am zdrobit pometii. I-am zgâlţâit bine de tot creieraşul ăla mic. Picioarele i s-au înmuiat şi a lovit podeaua ca o marionetă căreia îi tai sforile. Ca un bou la abator. Căpăţâna i se izbi de podeaua din beton. I-am privit pe rând pe membrii găştii. Erau ocupaţi cu reevaluarea statutului meu.

— Cine urmează? am întrebat. Dar acum să ştiţi că e ca la Las Vegas, potul se dublează sau ieşiţi din joc. Omul ăsta o să ajungă la spital, o să stea vreo şase săptămâni cu o mască metalică pe faţă. Dar ăla care urmează o să primească douăşpe săptămâni în spital, s-a-nţeles? Două coate zdrobite, da? Deci, cine urmează?

N-am primit nici un răspuns. Am arătat spre tipul cu ochelari de soare.

— Dă-mi puloverul, umflatule, am spus.

Individul s-a aplecat şi-a ridicat puloverul. Mi l-a dat.

S-a aplecat în faţă, ţinând mâna întinsă. Nu voia să se apropie prea mult. Am luat puloverul şi l-am aruncat în patul lui Hubble.

— Dă-mi ochelarii, am spus.

S-a aplecat şi a luat de jos resturile contorsionate ale ramelor aurii. Mi le-a dat şi pe alea. I le-am aruncat înapoi.

— Sunt sparţi, umflatule, am zis. Dă-mi-i pe-ai tăi.

A urmat o pauză lungă. S-a uitat la mine. Eu m-am uitat la el. Fără să clipesc. Şi-a scos ochelarii şi mi i-a dat. I-am pus în buzunar.

— Acum luaţi hoitu' ăsta de-aici, am spus.

Grupul de bărbaţi în uniforme portocalii şi basmale roşii a început să tragă de membrele inerte şi l-au scos pe barosan din celulă. M-am urcat înapoi în pat. Tremuram din pricina adrenalinei. Gâfâiam şi parcă aveam furnici în stomac. Sistemul circulator mai-mai că mi se oprise. Mă simţeam îngrozitor. Dar nu la fel de rău cum m-aş fi simţit dacă n-aş fi făcut-o. Ar fi terminat cu Hubble şi după aia ar fi luat-o de la capăt cu mine.

Nu m-am atins de micul dejun. N-aveam poftă de mâncare. Am rămas întins pe pat până mi-am revenit. Hubble stătea pe pat, în capul oaselor. Se legăna înainte şi înapoi. Încă nu vorbise. După o vreme, m-am dat jos din pat. M-am spălat la chiuvetă. Oamenii veneau până la uşă şi se uitau în celulă. Apoi plecau. Vorba s-a răspândit repede. Tipul cel nou din celula de la capătul culoarului trimisese la spital un Roşcovan. Veniţi să vedeţi. Eram o celebritate.

Hubble a încetat să se legene şi s-a uitat la mine. A deschis gura şi a închis-o la loc. A deschis-o din nou.

— Nu pot să suport asta, a spus.

Erau primele cuvinte pe care le auzeam rostite de gura lui, de la zeflemeaua încrezătoare auzită prin difuzorul telefonului lui Finlay. Avea vocea scăzută, dar afirmaţia lui era hotărâtă. Nu se plângea şi nu se văicărea, ci doar făcea o constatare. Nu putea să suporte asta. M-am uitat la el. M-am gândit la afirmaţia lui o vreme.

— Atunci, de ce eşti aici? l-am întrebat. Ce faci?

— Nu fac nimic, mi-a răspuns pe un ton lipsit de expresie.

— Ai declarat că ai făcut un lucru pe care nu l-ai făcut, am spus. Ţi-ai căutat-o cu lumânarea.

— Nu, mi-a zis Hubble. Am făcut ceea ce am spus. Am făcut-o şi i-am mărturisit detectivului.

— Prostii, Hubble, am spus. Nici măcar n-ai fost acolo. Erai la o petrecere. Tipul care te-a dus cu maşina acasă era poliţist, pentru numele lui Dumnezeu. N-ai făcut-o, ştii asta şi toată lumea o ştie. Aşa că nu-mi veni cu poveşti din astea.

Hubble rămase cu privirea pironită în podea. Se gândi o clipă.

— Nu pot să explic, zise el. Nu pot să spun nimic despre asta. Vreau doar să ştiu ce-o să se întâmple în continuare.

M-am uitat din nou la el.

— Ce-o să se-ntâmple în continuare? O să stai aici până luni dimineaţa, după care o să te întorci la Margrave. Pe urmă, presupun c-or să te lase să pleci.

— Oare? a spus, ca şi cum discuta în contradictoriu cu sine însuşi.

— Nici măcar n-ai fost acolo, am spus din nou. Ei ştiu asta. Poate c-or să vrea să ştie de ce-ai mărturisit, când, de fapt, n-ai făcut nimic. Şi-or să vrea să ştie de ce mortul avea numărul tău de telefon.

— Şi dacă n-o să pot să le spun? a zis el.

— Nu poţi sau nu vrei? l-am întrebat.

— Nu pot să le spun. Nu pot să spun nimănui nimic.

S-a uitat într-o parte şi s-a cutremurat. Era foarte înspăimântat.

— Dar nu pot să rămân aici. Nu mai suport.

Hubble era un finanţist. Ăştia îşi împrăştie numărul de telefon ca pe confetti. Vorbesc cu orice persoană pe care-o întâlnesc despre investiţii speculative şi paradisuri financiare. Orice, numai să deturneze în direcţia lor banii câştigaţi cu sudoarea frunţii de cine ştie ce individ. Numai că acest număr de telefon era tipărit pe o bucată de hârtie ruptă dintr-o foaie de imprimantă. Nu se afla pe o carte de vizită. Şi ascuns într-un pantof, nu vârât într-un portofel. Şi,

în fundal, ca secţiunea ritmică a unei formaţii, se simţea teama emanată de individ.

— De ce nu poţi să spui nimănui? l-am întrebat.

— Pentru că nu pot, a replicat.

După care n-a mai vrut să spună nimic. Dintr-odată m-am simţit istovit. Cu douăzeci şi patru de ore în urmă, coborâsem dintr-un Greyhound la o intersecţie şi-o luasem pe un drum necunoscut. Mergeam fericit prin ploaia caldă a dimineţii. Evitam oamenii, evitam implicările. Fără bagaj, fără probleme. Libertate. O stare pe care n-o voiam întreruptă nici de Hubble, nici de Finlay şi nici de vreun tip înalt care s-a ales cu un glonţ în scăfârlia rasă. Nu voiam să iau parte la aşa ceva. Nu voiam decât puţină tihnă şi linişte şi să mă duc să-l caut pe Blind Blake. Voiam să găsesc vreun bătrân de optzeci de ani care ar fi putut să şi-l amintească dintr-un bar. Ar trebui să stau de vorbă cu bătrânul care dădea cu mătura prin închisoare, nu cu nemernicul de Hubble.

Acesta gândea intens. Îmi dădeam seama ce voise să spună Finlay. N-am mai văzut pe cineva care să gândească atât de vizibil. Gura i se mişca fără să pronunţe vreun cuvânt şi-şi frământa degetele neîncetat. Ca şi cum ar fi analizat aspectele pozitive şi negative. Ca şi cum ar fi cântărit lucrurile. L-am urmărit. L-am văzut cum ia o decizie. S-a întors şi s-a uitat în sus, la mine.

— Am nevoie de un sfat, a spus. Am o problemă.

I-am râs în faţă.

— Ia te uită, ce surpriză, am spus. N-aş fi ghicit niciodată. Şi eu care credeam că ai venit aici fiindcă te-ai plictisit să-ţi petreci weekendurile jucând golf.

— Am nevoie de ajutor, a spus.

— Ai primit tot ajutorul de care-o să ai parte, am spus. Fără mine, acum ai fi stat aplecat deasupra patului, iar la uşă s-ar fi format o coadă lungă de indivizi solizi şi în călduri. Şi până acum nu m-ai copleşit cu dovezi de recunoştinţă pentru asta.

A privit în podea o clipă şi a încuviinţat din cap.

— Îmi pare rău, a spus. Îţi sunt foarte recunoscător. Crede-mă. Mi-ai salvat viaţa. Ai avut grijă de mine. De-aia trebuie să-mi spui ce să fac. Sunt ameninţat.

Am lăsat revelaţia să plutească în aer preţ de o clipă.

— Ştiu asta, am spus. Asta e de-a dreptul evident.

— Nu numai eu. Şi familia mea.

Încerca să mă implice. M-am uitat la el. Începuse din nou să gândească. Gura i se mişca neîncetat. Îşi frământa degetele. Ochii îi fugeau când în stânga, când în dreapta. Ca şi cum aici ar fi fost o grămadă mare de motive, iar dincolo, o altă grămadă mare de motive. Care dintre grămezi era mai mare?

— Ai familie? m-a întrebat.

— Nu, am spus.

Ce altceva mai puteam să-i spun? Părinţii mei erau morţi amândoi. Aveam pe undeva un frate pe care nu l-am văzut niciodată. Aşa că n-aveam familie. Şi nici habar n-aveam dacă-mi doream una. Poate că da, poate că nu.

— Sunt căsătorit de zece ani, mi-a zis Hubble. I-am aniversat luna trecută. Am dat o petrecere mare. Am doi copii. Un băiat de nouă ani, şi o fată de şapte. O nevastă grozavă, copii grozavi. Îi iubesc ca un nebun.

Vorbea cât se poate de serios. Vedeam asta. A căzut apoi în muţenie. Lăcrimând în timp ce se gândea la familie. Întrebându-se cum naiba a ajuns el aici, fără ei. Nu era primul om care stătea în celula asta şi se întreba acelaşi lucru. Şi n-avea să fie nici ultimul.

— Avem o casă frumoasă, a spus. Pe Beckman Drive. Am cumpărat locul în urmă cu cinci ani. O groază de bani, dar a meritat. Ştii zona Beckman?

— Nu, am spus din nou.

Îi era frică să ajungă la esenţa problemei. Nu mai trecea mult şi urma să-mi vorbească despre tapetul din baia de la parter. Şi cum plănuia să plătească aparatul dentar al fiicei sale. L-am lăsat să vorbească. Conversaţie între puşcăriaşi.

— În orice caz, a spus el în cele din urmă. Totul se prăbuşeşte acum.

Stătea acolo în pantalonii lui kaki şi în tricoul cu guler. Îşi luase puloverul şi şi-l aruncase din nou peste umeri. Fără ochelari, părea mai în vârstă, mai absent. Fără ochelari, ochelariştii par întotdeauna derutaţi, vulnerabili. Ieşiţi în câmp deschis. Cu un strat protector îndepărtat. Arăta ca un bătrânel ostenit. Un picior era împins în faţă. Îi vedeam striurile de pe talpa pantofului.

Ce numea el ameninţare? Un anume fel de expunere şi de situaţie stânjenitoare? Ceva care-ar fi putut să arunce în aer viaţa perfectă de pe Beckman Drive, pe care-o descrisese? Poate că soţia lui era amestecată în ceva. Poate că avusese o relaţie cu mortul? Erau posibile o mulţime de lucruri. Totul era posibil. Poate că familia lui era ameninţată cu dezonorarea, falimentul, excluderea din country club. Mă învârteam în cerc. Nu trăiam în lumea lui Hubble. Nu-i împărtăşeam sistemul de referinţă. Îl văzusem tremurând şi clătinându-se de frică. Dar habar n-aveam de cât de mult era nevoie ca să-l faci pe un tip ca ăsta să se teamă. Sau de cât de puţin. Ieri, când îl văzusem prima oară la secţia de poliţie, părea supărat şi agitat. De atunci, trecuse printr-o mulţime de stări: tremurând, paralizat, cu ochii holbaţi de teamă. Uneori resemnat şi apatic. Era limpede, se temea foarte tare de ceva. M-am rezemat de peretele celulei şi am aşteptat să-mi spună despre ce era vorba.

— Ne ameninţă, a spus el din nou. Dacă am să spun cuiva ce se întâmplă, m-au avertizat c-or să ne intre în casă. Că or să ne adune pe toţi, în dormitorul meu. Au zis c-or să mă pironească de perete şi-or să-mi taie boaşele. Pe urmă or s-o pună pe soţia mea să le mănânce. După care or să ne taie gâtul. Au zis c-or să-i pună pe copiii noştri să privească totul şi, după ce vom fi murit, or să le facă lucruri despre care n-o să avem cum să ştim niciodată.

ŞAPTE

— Ce să fac? m-a întrebat Hubble. Tu ce-ai face?

Se uita fix la mine, aşteptând un răspuns. Ce-aş face eu? Dacă m-ar ameninţa cineva în halul ăsta, ar muri. L-aş sfâşia în bucăţi. Fie în momentul când ar profera ameninţarea, fie după câteva zile, luni sau ani. I-aş urmări până aş da de ei şi i-aş sfâşia. Dar Hubble nu putea să facă asta. El avea o familie. Trei ostatici care aşteptau să fie luaţi. Trei ostatici care fuseseră deja luaţi. Luaţi de îndată ce ameninţarea a fost pronunţată.

— Ce să fac? m-a întrebat din nou.

Simţeam presiunea. Trebuia să spun ceva. Fruntea mă durea. Suferea după impactul masiv cu faţa Roşcovanului. M-am dus la gratii şi am privit de-a lungul şirului de celule. M-am rezemat de capătul patului. M-am gândit un moment. Şi am ajuns la singurul răspuns posibil. Chiar dacă nu era răspunsul pe care-ar fi vrut Hubble să-l audă.

— Nu poţi să faci nimic, am spus. Ţi s-a spus să-ţi ţii gura închisă, aşa că ţine-o închisă. Nu spune nimănui ce se întâmplă. Niciodată.

S-a uitat în jos, la pantofi. Şi-a sprijinit capul în palme. A scos un geamăt de disperare. Ca şi cum nenorocirile l-ar fi zdrobit.

— Trebuie să vorbesc cu cineva, a spus. Trebuie să ies din chestia asta. Vorbesc serios, trebuie să ies. Trebuie să vorbesc cu cineva.

Am clătinat din cap.

— Nu poţi să faci asta, am spus. Ţi-au spus să nu spui nimic, nu spui nimic. În felul ăsta o să rămâi în viaţă. Tu şi familia ta.

A ridicat privirea şi s-a cutremurat.

— Se întâmplă un lucru de proporţii foarte mari, a spus. Trebuie să-l opresc, dac-am să pot.

Mi-am clătinat din nou capul. Dacă acest ceva de proporţii foarte mari se întâmpla în jurul unor oameni care făceau asemenea ameninţări, atunci el nu avea cum să-l oprească. Era la bord şi urma să rămână la bord. I-am aruncat un zâmbet trist şi am clătinat capul pentru a treia oară. A dat

din cap ca şi cum ar fi înţeles. Ca şi cum în sfârşit ar fi acceptat situaţia. A început din nou să se legene şi să-şi pironească privirea în perete. Avea ochii deschişi. Înroşiţi şi goi, fără ramele aurii. A rămas tăcut vreme îndelungată.

Nu puteam să înţeleg confesiunea. Ar fi trebuit să-şi ţină gura închisă. Ar fi trebuit să nege orice implicare în povestea cu mortul. Să fi spus că n-are habar de ce numărul lui de telefon era ascuns în pantoful individului. Şi că habar n-avea ce înseamnă Pluribus. Atunci ar fi putut să se ducă acasă.

— Hubble? am spus. De ce ai mărturisit?

S-a uitat în sus. A aşteptat un moment înainte să răspundă.

— Nu pot să răspund la asta, spuse el. Ar însemna să-ţi spun mai mult decât ar trebui.

— Deja ştiu mai mult decât ar trebui, am spus. Finlay te-a întrebat de tipul omorât şi de Pluribus şi tu te-ai trădat. Aşa că ştiu că există o legătură între tine şi mort şi ce-o fi însemnând Pluribus.

S-a uitat spre mine, cu o expresie nedefinită.

— Finlay e detectivul ăla negru? s-a interesat el.

— Da, am spus. Finlay. Detectivul-şef.

— E nou, a spus Hubble. Nu l-am mai văzut până acum. Întotdeauna a fost Gray. Era acolo de ani de zile, de când eram copil. Ştii, nu e decât un singur detectiv, nu ştiu de ce îi zice „detectivul-şef” când e numai unul. În tot departamentul nu-s decât opt oameni. Comandantul Morrison, care e acolo de ani de zile, apoi tipul de la biroul de recepţie, patru agenţi în uniformă, o femeie şi detectivul Gray. Numai că acum e Finlay. Omul cel nou. Singurul negru care a lucrat acolo vreodată. Ştii, Gray s-a sinucis. S-a spânzurat de o grindă din birou. În februarie, mi se pare.

L-am lăsat să trăncănească. Conversaţie de puşcărie. Face să treacă timpul. Ăsta-i e şi rostul. Hubble era chiar bun la chestia asta. Dar tot voiam ca el să-mi răspundă la întrebare. Fruntea mă durea şi voiam s-o spăl cu nişte apă

rece. Voiam să mă plimb o vreme. Voiam să mănânc. Voiam să beau cafea. Am aşteptat, fără să ascult, ca Hubble să termine de relatat istoria municipală a aşezării Margrave. Deodată s-a oprit.

— Ce m-ai întrebat? a spus.

— De ce ai mărturisit că l-ai omorât pe omul ăla? am repetat.

S-a uitat în jur, după care s-a uitat direct la mine.

— Există o legătură, am spus. În clipa asta, doar atât pot să-ţi spun fără să risc nimic. Detectivul a pomenit de individ, apoi a folosit cuvântul „Pluribus”, care m-a făcut să tresar. Am fost surprins. Nu-mi venea să cred că ştie de legătură. Abia pe urmă mi-am dat seama că el nu ştiuse de existenţa legăturii, dar că eu mă trădasem prin reacţia de surprindere pe care-am avut-o. Înţelegi? Mă deconspirasem. Am avut senzaţia că am feştelit-o. Că am trădat un secret. Iar eu nu trebuie să fac aşa ceva, din cauza ameninţării.

S-a oprit şi n-a mai spus nimic. Un ecou al fricii şi panicii pe care le simţise în biroul lui Finlay se întorsese. S-a uitat din nou în sus. A tras aer în piept.

— Eram îngrozit, a spus. Dar apoi detectivul mi-a spus că tipul era mort. Că fusese împuşcat. M-am speriat pentru că, dacă-l omorâseră pe el, puteau să mă omoare şi pe mine. Nu prea pot să-ţi spun de ce. Dar există o legătură, aşa cum ţi-ai dat şi singur seama. Dacă l-au mătrăşit pe individul ăla înseamnă c-or să mă mătrăşească şi pe mine? Sau nu? Trebuia să mă gândesc la treaba asta. Nici măcar nu ştiam sigur cine-l ucisese pe tip. Dar apoi detectivul mi-a spus despre violenţe. Ţi-a spus şi ţie despre asta?

Am încuviinţat din cap.

— Despre răni? am spus. Părea o chestie destul de neplăcută.

— Întocmai, a confirmat Hubble. Şi dovedeşte că a fost vorba exact de cine am bănuit. Aşa că m-am speriat rău de tot. Mă gândeam: oare mă caută şi pe mine? Sau nu? Pur şi

simplu nu ştiam. Eram îngrozit. M-am gândit mult de tot. Totul mi se învârtea în cap. Detectivul mai avea puţin şi-o lua razna. Eu nu spuneam nimic pentru că mă gândeam. Mi s-a părut că au trecut câteva ore. Eram îngrozit, înţelegi?

A căzut din nou în tăcere. Analiza iarăşi totul în gând. Probabil pentru a mia oară, încercând să-şi dea seama dacă decizia lui fusese cea corectă.

— Dintr-odată mi-am dat seama ce trebuie să fac, a spus el. Aveam trei probleme. Dacă mă căutau şi pe mine, trebuie să-i evit. Să mă ascund, înţelegi? Să mă protejez. Dar, dacă nu mă căutau, trebuia să păstrez tăcerea, corect? Ca să-mi protejez nevasta şi copiii. Iar din punctul lor de vedere, individul acela trebuia împuşcat. Trei probleme. Aşa că am mărturisit.

Nu reuşeam să-i urmăresc raţionamentul. Nu prea avea nici o noimă, aşa cum încerca el să-mi explice. M-am uitat la el fără expresie.

— Trei probleme separate, da? a spus el. Am decis să mă las arestat. Asta însemna că, dacă mă căutau, eram în siguranţă. Pentru că aici nu au cum să ajungă la mine, corect? Ei sunt afară, iar eu sunt înăuntru. Aşadar, problema numărul unu este rezolvată. Dar în acelaşi timp m-am gândit, şi aici e partea complicată, că, dacă nu mă căutau câtuşi de puţin, atunci ce-ar fi să mă las arestat dar să nu spun nimic despre ei? În felul ăsta, or să creadă că am fost arestat din greşeală sau din cine ştie ce alt motiv, şi or să vadă că nu vorbesc. Or să vadă, înţelegi? Asta dovedeşte că sunt în siguranţă. E ca o demonstraţie că sunt un om de încredere. Un fel de dovadă. Ca într-o demonstrare a nevinovăţiei prin suferinţă. Prin urmare, problema numărul doi, rezolvată. Şi, spunând că eu am fost cel care l-a omorât pe tip, într-un fel asta mă punea în mod categoric de partea lor. E ca o declaraţie de loialitate, da? Şi m-am gândit că ar putea fi recunoscători fiindcă am deviat atenţia poliţiei în altă direcţie, măcar pentru o vreme. Aşa că asta rezolva şi problema numărul trei.

M-am holbat la el. Nu era de mirare că amuţise brusc şi a gândit nebuneşte timp de patruzeci de minute când a stat cu Finlay în birou. Trei iepuri dintr-un singur foc. Asta urmărise să obţină.

Partea cu dovada că se putea avea încredere în el că nu-şi va da în vileag toate secretele era corectă. Oricine-ar fi fost ăia, ar fi observat asta. O perioadă de detenţie fără trădare echivala cu un ritual de iniţiere. O distincţie de onoare. Cu o mare valoare. Bine gândit, Hubble.

Din păcate, cealaltă parte era destul de instabilă. Nu puteau să ajungă la el aici? De bună seamă că glumea. Nu există un loc mai bun pe lumea asta să mătrăşeşti pe cineva decât închisoarea. Ştii unde se află victima şi ai la dispoziţie tot timpul de care ai nevoie. O mulţime de oameni dispuşi s-o facă pentru tine. O mulţime de prilejuri. Şi ieftin, pe deasupra. Pe stradă, o asemenea ispravă te-ar costa, să zicem, o mie, două mii. Plus un oarecare risc. În puşcărie, te costă un cartuş de ţigări. Plus nici un fel de risc. Pentru că nimeni nu ar băga de seamă. Nu, închisoarea nu e o ascunzătoare bună. Prost gândit, Hubble. Şi raţionamentul lui mai avea un cusur.

— Ce ai de gând să faci luni? l-am întrebat. O să te întorci acasă, ca să faci ceea ce faci de obicei. O să umbli prin Margrave sau Atlanta sau prin locurile în care umbli tu de obicei. Iar dacă oamenii ăia te caută, n-or să te înhaţe atunci?

A început din nou să gândească. În acelaşi stil nebunesc. Nu se gândise cu prea multe mutări înainte. Ieri după-amiază fusese cuprins de o panică oarbă. Trebuia să se ocupe de prezent. Asta nu e un principiu prost. Atât doar că nu peste mult timp vine peste tine viitorul şi trebuie să te ocupi şi de el.

— Nu pot decât să sper c-o să fie bine, spuse Hubble. Chiar dacă vor să pună mâna pe mine, cred c-or să se calmeze după o vreme. Le sunt foarte util. Sper c-o să se gândească la treaba asta. Chiar acum e o situaţie foarte

încordată. Dar totul o să se domolească foarte repede. Poate c-o să trec peste perioada asta. Dac-or să mă înhaţe, asta e. Nu-mi mai pasă. Îmi fac griji pentru familia mea acum.

Se opri şi ridică din umeri. Oftă adânc. Nu era un băiat rău. Nu-şi pusese în gând dinadins să ajungă un mare criminal. Fusese atras pe nevăzute în această situaţie şi cu atâta fineţe, încât nici nu observase. Iar acum voia să iasă din joc. Dacă era foarte norocos, n-aveau să-i zdrobească toate oscioarele decât după ce-l vor fi omorât.

— Cât de mult ştie soţia ta? l-am întrebat.

S-a uitat la mine, cu o expresie de groază întipărită pe faţă.

— Nimic, a spus. Absolut nimic. Nu i-am spus nimic. Nici un cuvinţel. Nu puteam. E numai secretul meu. Nimeni altcineva nu mai ştie nimic.

— Va trebui să-i spui ceva, am spus. Cu siguranţă c-a remarcat că nu eşti acasă, ca să te ocupi de curăţarea piscinei sau cu ce obişnuieşti să te ocupi în weekend.

Încercam să mai destind atmosfera, dar n-a mers. Hubble s-a lăsat din nou pradă tăcerii. Îl chinuia gândul la curtea din spatele casei luminată de soarele începutului de toamnă. Cu soţia lui îngrijind poate tufele de trandafiri sau de cine ştie ce alte flori. Copiii care alergau de colo-colo şi ţipau de mama focului. Poate c-aveau şi un câine. Şi un garaj cu trei maşini de fabricaţie europeană care aşteptau să fie spălate cu furtunul. Un coş de baschet deasupra uşii din mijloc aşteptând ca băiatul de nouă ani să se facă îndeajuns de solid încât să poată să arunce mingea grea. Un steag deasupra verandei. Frunzele căzute timpuriu, aşteptând să fie măturate. Viaţă de familie într-o zi de duminică. Dar nu această duminică. Şi nu pentru omul ăsta.

— Poate o să creadă că totul a fost o greşeală, a spus el. Poate că ei i-au spus deja, nu ştiu. Îl cunoaştem pe unul dintre poliţişti, Dwight Stevenson. Fratele meu s-a căsătorit cu sora soţiei lui. Nu ştiu ce i-o fi spus. Cred c-o să mă ocup

de asta luni. O să spun că s-a produs o eroare îngrozitoare. O să mă creadă. Toată lumea ştie că se mai fac şi greşeli.

Gândea cu glas tare.

— Hubble? am spus. Ce le-a făcut individul înalt ca s-ajungă în situaţia să fie împuşcat în cap?

S-a ridicat şi s-a rezemat de perete. Şi-a sprijinit piciorul pe marginea vasului de toaletă. S-a uitat la mine. Nu voia să răspundă. Acum urma marea întrebare.

— Dar tu? l-am întrebat. Ce le-ai făcut tu ca s-ajungi în postura să fii împuşcat în cap?

Nu voia să răspundă. Liniştea din celula noastră era îngrozitoare. Am lăsat-o netulburată o vreme. Nu-mi venea în minte altceva de spus. Hubble îşi lovea pantoful de vasul metalic. Un ritm uşurel şi zornăitor. Semăna cu un riff de-al lui Bo Didley.

— Ai auzit vreodată de Blind Blake? l-am întrebat.

A încetat să mai bată ritmul cu piciorul şi s-a uitat în sus.

— Cine? a întrebat el pe un ton egal.

— N-are a face, am spus. Mă duc să găsesc o baie. Trebuie să-mi pun pe cap un prosop umed. Mă doare.

— Nu mă surprinde, a spus. Vin cu tine.

Gândul de a fi lăsat singur îl neliniştea. De înţeles.

Urma să-i port de grijă în acest weekend. Nu că aş fi avut alte planuri.

Am mers până la capătul culoarului de celule, unde se afla un fel de zonă deschisă. Am văzut uşa de incendiu pe care Spivey o folosise cu o noapte înainte.

Dincolo de ea era o deschizătură cu plăci de faianţă. Deasupra, un ceas. Era aproape de prânz. Ceasurile din închisori sunt o bizarerie. De ce să măsori orele şi minutele când oamenii de-aici gândesc în ani şi decenii?

Intrarea faianţată era înţesată de oameni. Mi-am făcut loc printre ei, urmat de Hubble. Era o sală pătrată mare, cu pereţii acoperiţi cu faianţă. În aer plutea o duhoare puternică de dezinfectant. Pe unul dintre pereţi era intrarea. În stânga, un şir de cabine de duş. Deschise. Pe

peretele din spate era un rând de compartimente de toaletă. Deschise în faţă, divizate de pereţi înalţi până la talie. Pe peretele din dreapta se afla un şir de chiuvete. Totul era aici de folosinţă comună. Nu e mare lucru pentru unul care şi-a petrecut toată viaţa în armată, dar Hubble nu era deloc fericit. Nu era deloc obişnuit cu asemenea condiţii.

Toate accesoriile erau din oţel. Toate obiectele care, în mod normal, ar fi fost din porţelan erau din oţel inoxidabil. Pentru siguranţă. Din spargerea unei chiuvete din porţelan rezultă câteva cioburi foarte bune. Un ciob ascuţit de mărime potrivită poate să constituie o armă periculoasă. Din acelaşi motiv, oglinzile de deasupra chiuvetelor erau din tablă de oţel lustruit. Un pic cam neclare, dar potrivite destinaţiei. Puteai să te vezi în ele, dar nu puteai să le spargi şi să înjunghii pe cineva cu unul din cioburile rezultate. M-am dus la una dintre chiuvete şi-am dat drumul la apă rece. Am luat din suport un teanc de prosoape de hârtie şi le-am înmuiat. Le-am lipit de fruntea învineţită. Hubble stătea în preajmă, fără să facă nimic. Am ţinut prosoapele reci o vreme, după care am mai luat câteva. Apa-mi şiroia pe faţă. Mă simţeam bine. Nu aveam o rană propriu-zisă. Nu era carne în locul ăla, doar piele peste un os solid. Nu prea aveai ce să răneşti şi era imposibil de frânt. O boltă perfectă, cea mai solidă structură a naturii. De-aia evit să lovesc orice cu mâinile. Mâinile sunt foarte fragile. Sunt alcătuite din tot felul de oase mici şi tendoane. O lovitură cu pumnul îndeajuns de puternică să-l doboare pe Roşcovanul ăla mi-ar fi făcut zob mâna. Aş fi ajuns şi eu la spital. Şi nu prea avea rost.

Mi-am tamponat faţa cu nişte prosoape uscate şi m-am apropiat de oglinda de oţel ca să verific stricăciunile. Nu era rău. Mi-am trecut degetele prin păr. Cum stăteam rezemat de chiuvetă, am simţit ochelarii din buzunar. Ochelarii de soare ai Roşcovanului. Trofeul victoriei. I-am

scos din buzunar şi i-am pus la ochi. Mi-am studiat reflexia din oglindă.

Pe când mă maimuţăream în faţa oglinzii din oţel, am văzut că în spatele meu se stârnise un soi de agitaţie. Am auzit un avertisment scurt din partea lui Hubble şi m-am întors. Ochelarii de soare atenuau luminile orbitoare. Cinci tipi albi traversau încăperea. Cu înfăţişare de motociclişti supăraţi. Uniforme portocalii, fireşte, cu mâneci sfâşiate, dar cu accesorii din piele neagră: şepci, centuri, mănuşi fără degete. Bărbi mari. Toţi cinci erau nişte tipi mătăhăloşi, cu acea grăsime tare, pietroasă, care ar putea fi luată drept muşchi, dar nu e. Toţi cinci aveau tatuaje grosolane pe braţe şi pe feţe. Svastici. Pe obraji, sub ochi şi sub frunte. Frăţia Ariană. O bandă de puşcăriaşi alcătuită din scursurile populaţiei albe.

Pe când cei cinci străbăteau încăperea, ceilalţi ocupanţi s-au topit ca prin minune. Oricine nu pricepea mesajul era înşfăcat şi împins în grabă spre uşă. Aruncat pe coridor. Până şi tipii dezbrăcaţi şi cu săpun pe piele din cabinele de duş. În câteva secunde, toată baia era goală. În afară de cei cinci puşcăriaşi, de Hubble şi de mine. Cele cinci matahale s-au răspândit într-un arc de cerc aproximativ în jurul nostru. Erau nişte huidume mari şi urâte. Tatuajele cu svastică de pe feţele lor erau crestate în piele. Cerneala fusese aplicată cu aproximaţie.

Eu presupuneam că veniseră să mă recruteze. Să-şi asume cumva faptul că-l doborâsem pe unul dintre Roşcovani. Să revendice bizara mea celebritate pentru cauza lor. Să transforme totul într-un triumf rasial al Frăţiei. Dar mă înşelam. Presupunerea mea era foarte departe de adevăr. Aşa că am rămas nepregătit. Tipul aflat în mijlocul formaţiei de cinci se uita când la mine, când la Hubble. Ochii i se mişcau de la unul la celălalt. S-au fixat asupra mea.

— OK, el e, a spus, uitându-se drept la mine.

S-au întâmplat două lucruri. Cei doi motociclişti de la capetele formaţiei l-au înşfăcat pe Hubble şi l-au scos pe

uşă afară. Iar şeful găştii a repezit un pumn spre mine. L-am văzut cu întârziere. M-am ferit spre stânga şi m-a prins în umăr. Lovitura m-a făcut să mă rotesc pe picioare. Am fost înhăţat pe la spate, de gât. Două mâini uriaşe pe beregata mea.

Mâinile mă strangulau. Şeful se pregătea pentru o nouă lovitură, de data asta în abdomen. Dacă-şi atingea ţinta, eram un om mort. Ştiam asta. Aşa că m-am lăsat pe spate şi am aruncat piciorul în faţă. Am izbit ouăle şefului de parcă încercam să trimit o minge de fotbal în afara stadionului. Pantoful meu solid i-a tras o lovitură pe cinste. Rama l-a izbit ca o secure cu lama tocită.

Aveam umerii încovoiaţi şi îmi umflasem venele gâtului în încercarea de a mă opune strangulatorului, care mă strângea foarte tare. Începeam să cedez. Am întins mâinile şi i-am frânt degetele mici. Cu toată larma din urechi, i-am auzit încheieturile trosnind. Apoi i-am frânt inelarele. Alte trosnete. Ca şi cum ai rupe în două un pui. Mi-a dat drumul.

Al treilea individ a intervenit. Era un munte compact de untură. Nu aveai unde să-l loveşti. Mă pistona cu lovituri de pumn în braţe şi în piept. Eram prins ca-n cleşte între două chiuvete. Muntele de untură mă presa. Nici un loc în care să-l lovesc. În afară de ochi. I-am înfipt degetul mare în ochi. Apoi i-am vârât vârfurile degetelor în ureche şi am strâns. Unghia degetului mare i-a împins într-o parte globul ocular. Am apăsat şi mai tare cu degetul mare. Globul ochiului aproape că ieşise din găvan. Individul ţipa şi mă trăgea de încheietură. Nu i-am dat drumul.

Şeful se ridicase într-un genunchi. I-am tras cu sete un şut în meclă. N-am nimerit. În schimb, l-am prins în beregată. I-am făcut zob laringele. A căzut din nou la podea. Am atacat şi celălalt ochi al huidumei de lângă mine.

Am ratat. Am continuat să apăs cu degetul. Aveam senzaţia că degetul îmi trece printr-o friptură în sânge. Individul a căzut. M-am îndepărtat de perete. Tipul cu degetele rupte fugea spre uşă. Cel cu ochiul scos se

zvârcolea pe podea. Ţipând. Şeful, cel cu laringele făcut zob, abia mai putea să respire.

Am fost din nou înşfăcat pe la spate. M-am răsucit. Era un Roşcovan. De fapt, erau doi. Mă simţeam ameţit. De data asta, urma s-o încasez. Dar tipii m-au înşfăcat şi m-au scos pe uşă. Sirenele se porniseră să sune.

— Şterge-o de-aici, omule, au urlat Roşcovanii acoperind sunetul sirenelor. Chestia asta e a noastră. Noi am făcut-o. Ai priceput? Roşcovanii au făcut-o. Noi o s-o-ncasăm, omule.

M-au împins în gloata de afară. Am înţeles. Urmau să spună că ei au făcut-o. Nu pentru că voiau să mă protejeze, ci pentru că voiau să-şi aroge meritele. O victorie a rasei.

L-am văzut pe Hubble împins încolo şi-ncoace în mulţime. Am văzut gardienii. Am văzut sute de oameni. L-am văzut pe Spivey. L-am înşfăcat pe Hubble şi-am zbughit-o înapoi în celulă. Sirenele piuiau de mama focului. Gardienii ieşeau în grabă pe o uşă. Am văzut puşti şi bâte. Bocancii tropăiau pe podele. Urlete şi ţipete. Sirene. Am alergat în celulă. Am căzut înăuntru. Eram ameţit şi gâfâiam. Încasasem o cafteală. Sirenele mă asurziseră. Nu puteam să vorbesc. M-am stropit cu apă pe faţă. Ochelarii dispăruseră. Probabil, căzuseră. Am auzit ţipete la uşă. M-am întors şi l-am văzut pe Spivey. Ţipa la noi să ieşim. A dat buzna în celulă. Mi-am luat repede pardesiul de pe pat. Spivey l-a înhăţat pe Hubble de cot. Apoi m-a apucat şi pe mine şi ne-a împins pe amândoi spre ieşire. Urla la noi să alergăm. Sirenele ţipau de zor. Ne-a dus la uşa de urgenţă, prin care-şi făcuseră apariţia gardienii. Ne-a făcut vânt prin ea şi ne-a ordonat s-o luăm pe scări în sus. Sus şi iar sus. Simţeam cum îmi cedează plămânii. În capul ultimului rând de trepte era o uşă pe care era scris cu vopsea un şase mare. Am intrat împleticindu-ne prin uşa aceea. Spivey ne-a zorit de-a lungul unui şir de celule. Ne-a îmbrâncit într-o celulă goală şi a împins grăbit uşa din fier, care s-a închis cu un clănţănit. Apoi a fugit de-acolo. M-am prăbuşit în pat, cu ochii închişi.

Când i-am deschis din nou, Hubble stătea pe pat şi se uita la mine. Ne aflam într-o celulă mare. Cam de vreo două ori mai largă decât cealaltă. Două paturi separate, câte unul pe fiecare perete. O chiuvetă, o toaletă. Un perete din gratii. Totul era mai luminos şi mai curat. Era foarte liniştit. Aerul mirosea mai bine. Ăsta era nivelul pentru cei arestaţi preventiv. Era etajul al şaselea. Aici ar fi trebuit să ne aflăm tot timpul.

— Ce naiba s-a întâmplat cu tine acolo? a întrebat Hubble.

În loc de răspuns, am ridicat din umeri. Un cărucior cu mâncare a apărut la uşa celulei, tras de un bătrânel alb. Nu era gardian, ci un fel de om de serviciu. Aducea mai degrabă cu un bătrân steward de pe un transatlantic. Ne-a întins o tavă printr-o fantă alungită practicată în gratii. Farfurii cu capac, pahare din carton, termos. Am mâncat aşezaţi pe paturile noastre. Am băut toată cafeaua. Pe urmă am început să umblu prin celulă. Am zgâlţâit poarta. Era încuiată. Etajul al şaselea era calm şi liniştit. O celulă mare şi curată. Paturi separate. O oglindă. Prosoape. Mă simţeam mult mai bine la etajul ăsta.

Hubble a strâns resturile de mâncare pe tavă şi le-a strecurat pe sub poartă, pe coridor. S-a întins pe pat. Şi-a pus mâinile sub cap, privind ţintă în tavan. Ca la puşcărie. Şi eu făceam acelaşi lucru. Dar mă gândeam intens. Pentru că oamenii aceia aplicaseră în mod cert o procedură de selecţie. Ne-au studiat cu mare atenţie şi m-au ales pe mine. Alegerea s-a făcut fără nici o ezitare. După care au încercat să mă stranguleze.

M-ar fi omorât. Atât doar că individul care mă strânsese de gât făcuse o greşeală. Mă prinsese de la spate, ceea ce era în favoarea lui, şi era îndeajuns de solid şi de puternic. Dar nu-şi îndoise degetele. Cel mai bine e să-ţi foloseşti degetele mari pentru apăsarea pe ceafă, dar să-ţi îndoi celelalte degete. Să aplici presiunea prin intermediul încheieturilor degetelor, nu direct cu degetele. Tipul îşi lăsase degetele desfăcute. Aşa că am putut să i le frâng. Greşeala lui mi-a

salvat viaţa. Nici o îndoială în privinţa asta. Din momentul în care l-am neutralizat, raportul de forţe era de doi contra unu. Şi niciodată nu am avut probleme în situaţii dintr-astea.

Dar rămânea o tentativă directă de omor. Au intrat, m-au ales, au încercat să mă ucidă. Iar Spivey tocmai se întâmpla să fie la intrarea în baie. El pusese totul la cale. Se folosise de Frăţia Ariană ca să-mi facă felul. El ordonase atacul şi a aşteptat pregătit să dea buzna şi să mă găsească mort.

Şi plănuise asta ieri, înainte să se facă zece seara. Asta era limpede. De-aia ne-a şi lăsat la un etaj greşit. La al treilea, nu la al şaselea. La etajul condamnaţilor pe viaţă, nu la cel al arestaţilor preventiv. Toată lumea ştia că noi trebuia să ajungem la etajul preventivilor. Cei doi gardieni din seara trecută, din buncărul de recepţie, fuseseră cât se poate de clari în privinţa asta. Aşa scria în dosarul lor ferfeniţit. Numai că, la zece seara, Spivey ne lăsase la etajul al treilea, unde ştia că poate să pună pe cineva să-mi vină de hac. Le-a spus Arienilor să mă atace a doua zi, la ora douăsprezece. El aşteptase la intrarea în sala de baie, la douăsprezece, gata să dea buzna. Pregătit să mă găsească lungit pe podea. Dar planul lor dăduse greş. Nu m-am lăsat ucis. Arienii au luat bătaie. Roşcovanii au dat năvală ca să profite de conjunctură. Situaţia scăpa de sub control; o răzmeriţă era cât pe ce să izbucnească. Spivey a intrat în panică. A declanşat alarma şi a chemat trupele de intervenţie. Ne-a luat de la acel etaj, ne-a dus la etajul al şaselea şi ne-a lăsat acolo.

Conform tuturor documentelor, în tot acest timp noi ne aflaserăm la etajul al şaselea.

Un plan de rezervă foarte ingenios. Din punctul de vedere al anchetei, aveam o poziţie cât se poate de solidă. Spivey alesese opţiunea de rezervă conform căreia noi nu fusesem niciodată acolo. Rămăsese pe cap cu câţiva inşi răniţi grav, poate chiar cu un mort. Bănuiam că şeful găştii de motociclişti se sufocase şi o mierlise. Spivey ştia, de bună

seamă, că eu o făcusem. Dar acum nu mai putea să-mi pună în cârcă trebuşoara asta. Pentru că, potrivit spuselor sale, eu nu fusesem nici o clipă acolo.

Stăteam lungit în pat şi priveam ţintă la tavanul din beton. Am răsuflat uşor. Planul era clar. Absolut nici o îndoială în privinţa planului lui Spivey. Varianta de rezervă era coerentă. Un plan abandonat cu o variantă de fugă ingenioasă. Dar de ce? Nu înţelegeam. Să zicem că strangulatorul şi-ar fi strâns degetele. Atunci mi-ar fi venit de hac. Aş fi fost mort. Trântit pe pardoseala băii cu limba umflată, ieşită de-un cot afară. Spivey ar fi dat buzna şi m-ar fi găsit acolo. De ce? Ce interes avea Spivey? Ce avea el împotriva mea? Nu-l văzusem în viaţa mea pe omul ăsta. Niciodată nu mă aflasem în preajma lui sau a puşcăriei lui nenorocite. De ce naiba să pună la cale o operaţiune atât de complicată ca să-mi facă felul? N-aveam nici cea mai vagă idee.

OPT.

Hubble a tras un pui de somn în patul de vizavi de mine. Deodată, a tresărit şi s-a trezit. S-a zvârcolit. O clipă, a părut dezorientat, până şi-a adus aminte unde se afla. A dat să se uite ce oră arată ceasul de la mâna lui, dar n-a văzut decât o bandă de piele palidă în locul în care fusese masivul Rolex. A dus degetul la rădăcina nasului şi şi-a amintit că rămăsese fără ochelari. A oftat şi capul i s-a prăbuşit înapoi pe perna vărgată de închisoare. Un tip foarte nefericit.

Îi înţelegeam teama. Dar în acelaşi timp părea un om înfrânt. De parcă tocmai dăduse cu zarul şi pierduse. Ca şi cum contase să se întâmple un anumit lucru, care nu se întâmplase, aşa că acum disperarea îl cuprinsese din nou.

Pe urmă, am început să-i înţeleg şi starea asta.

— Individul ăla mort încerca să te ajute, nu-i aşa? am spus.

Întrebarea l-a speriat.

— Nu pot să-ţi spun lucrul ăsta, nu? a răspuns el.

— Trebuie să ştiu, am spus. Poate că ai apelat la tip pentru ajutor. Poate că ai vorbit cu el. Poate că de-aia a fost

omorât. Poate că mi se pare că acum o să încerci să vorbeşti cu mine. Motiv pentru care poate că şi eu o să fiu omorât.

Hubble a încuviinţat din cap şi a început să se legene înainte şi înapoi în pat. A tras aer în piept. S-a uitat direct la mine.

— Era anchetator, a spus. L-am adus aici pentru că vreau ca toată povestea asta să fie oprită. Nu mai vreau să am nici un amestec. Nu sunt un infractor. Sunt speriat de moarte şi vreau să ies din combinaţie. El urma să mă scoată din combinaţie şi după aia să-i pună capăt. Dar cumva, la un moment dat, a feştelit-o şi acum el e mort, iar eu n-o să mai pot ieşi niciodată. Iar dac-or să afle că eu l-am adus aici, or să mă omoare. Şi, chiar dacă n-or să mă omoare, oricum o să intru, probabil, la puşcărie pentru o mie de ani, fiindcă în acest moment întreaga poveste stă să iasă la iveală şi este foarte periculoasă.

— Cine era individul? l-am întrebat.

— N-avea un nume, a spus Hubble. Doar un cod de contact. A spus că e mai sigur aşa. Nu-mi vine să cred că au pus mâna pe el. Mi s-a părut că e un tip capabil. Să-ţi spun drept, îmi aduci aminte de el. Şi tu îmi pari un tip capabil.

— Ce căuta la depozit? l-am întrebat.

A săltat din umeri şi a clătinat din cap.

— Nu înţeleg situaţia aia, a spus. L-am pus în legătură cu un alt individ, şi avea întâlnire cu el acolo, dar nu l-ar fi omorât şi pe acel tip? Nu pricep de ce l-au mătrăşit doar pe unul dintre ei.

— Cine era tipul cu care trebuia să se întâlnească? am spus.

S-a oprit şi a clătinat din cap.

— Ţi-am spus deja mult prea multe lucruri, a spus. Parc-am înnebunit. Or să mă omoare.

— Cine e băgat în afacerea asta? l-am întrebat.

— N-auzi ce-ţi zic? Nu mai spun nici un cuvânt.

— Nu vreau nume, am spus. E o afacere mare?

— E uriaşă, a spus el. Cea mai mare combinaţie de care ai auzit vreodată.

— Câţi oameni? am întrebat.

A ridicat din umeri şi s-a gândit la întrebare, numărând în gând.

— Zece, a spus. Fără să mă pun pe mine la socoteală.

M-am uitat la el şi am săltat din umeri.

— Zece oameni nu-mi sugerează o combinaţie aşa de mare, am spus.

— Păi, mai sunt şi cei angajaţi pentru diverse, a spus el. Sunt prin preajmă când e nevoie de ei. Zece oameni la vedere, fără să mă număr şi pe mine. E o situaţie foarte strânsă, dar, crede-mă, e o combinaţie mare.

— Dar tipul pe care l-ai trimis să se întâlnească cu anchetatorul? am spus. Face parte dintre cei zece oameni?

Plubble a clătinat din cap.

— Nici pe el nu l-am pus la socoteală.

— Deci, tu, el şi alţi zece? am întrebat. Asta da combinaţie!

Hubble a încuviinţat din cap posac.

— Cea mai mare combinaţie de care-ai auzit vreodată, a repetat el.

— Şi în acest moment stă să iasă la iveală? l-am întrebat. De ce? Din cauza acestui anchetator băgăcios?

Hubble a clătinat din cap iarăşi. Se zvârcolea ca şi cum întrebările mele i-ar fi provocat nişte mari frământări.

— Nu. Motivul e cu totul altul. În clipa asta, s-a creat o breşă. O expunere. A fost foarte riscant şi situaţia s-a tot înrăutăţit. Dar acum e momentul hotărâtor. Dacă trecem de acest moment, nimeni nu va şti niciodată nimic. Dar, dacă nu-l depăşim, o să fie cea mai mare senzaţie de care-ai auzit vreodată, crede-mă. Oricum ar ieşi până la urmă, situaţia e pe muchie de cuţit.

M-am uitat la el. Nu-mi lăsa impresia unui individ care să provoace cea mai mare senzaţie de care-am auzit vreodată.

— Şi cât o să dureze expunerea asta? l-am întrebat.

— E aproape de sfârşit, a spus. Poate o săptămână. Estimez că de mâine într-o săptămână. Duminica viitoare. Poate c-o să trăiesc pân-atunci.

— Aşadar, după duminica următoare, n-o să mai fii vulnerabil? De ce? Ce-o să se întâmple duminica viitoare?

A clătinat din cap şi şi-a întors faţa într-o parte. Era ca şi cum nu m-ar fi văzut, eu nu eram acolo ca să-i pun întrebări.

— Ce înseamnă Pluribus? l-am întrebat.

Nu mai voia să răspundă. Doar clătina din cap. Teroarea îl făcea să-şi ţină ochii strâns închişi.

— E un cod pentru ceva? am spus.

Nu mă auzea. Conversaţia se terminase. Am renunţat şi eu şi ne-am cufundat amândoi în tăcere. Asta chiar îmi convenea. Nu voiam să mai aflu nimic în plus. Nu voiam să ştiu absolut nimic. Să fii un outsider şi să ştii de afacerile lui Hubble nu părea a fi o combinaţie foarte inteligentă. Nu-i făcuse bine deloc tipului înalt, ras în cap. Nu mă interesa deloc să-i împărtăşesc soarta, să mor lângă uşa unui depozit, parţial acoperit cu nişte cartoane vechi, cu două găuri în ţeastă, cu toate oasele zdrobite. Nu voiam decât să treacă timpul până luni şi să plec naibii de acolo. Până duminica viitoare, plănuiam să ajung cât mai departe de acolo.

— Bine, Hubble, am spus. Nu-ţi mai pun nici o întrebare.

A ridicat din umeri şi-a încuviinţat din cap. A rămas tăcut vreme îndelungată. Apoi a vorbit, încetişor, cu vocea încărcată de resemnare.

— Mulţumesc, a spus. E mai bine aşa.

Stăteam lungit în patul îngust, încercând să dau totul uitării, dar Hubble n-avea astâmpăr. Se răsucea şi se zvârcolea, oftând în răstimpuri. Era cât pe ce să mă irite din nou. M-am întors cu faţa la el.

— Îmi pare rău, a spus. Sunt foarte încordat. Îmi face bine să stau de vorbă cu cineva. Aş înnebuni aici, singur. Nu

putem vorbi de altceva? Ce-ar fi să vorbim despre tine? Vorbeşte-mi despre tine. Cine eşti tu, Reacher?

Am ridicat din umeri.

— Sunt un nimeni, am zis. Doar un om aflat în trecere. Luni o să dispar.

— Nimeni nu e nimeni, a spus el. Cu toţii avem o poveste. Povesteşte-mi.

Aşa că am vorbit o vreme, culcat în pat, trecând în revistă ultimele şase luni. Stătea lungit pe patul lui, privind la tavanul din beton, ascultând, ferindu-şi mintea de propriile probleme. I-am povestit cum am plecat de la Pentagon. Washington, Baltimore, Philadelphia, New York, Boston, Pittsburgh, Detroit, Chicago. Muzee, muzică, hoteluri ieftine, baruri, autobuze şi trenuri. Singurătate. Călătorind ca un turist sărac prin ţara al cărei cetăţean sunt. Văzând majoritatea lucrurilor pentru prima oară. Privind la istoria despre care învăţasem în săli de clasă pline de praf în cealaltă parte a planetei. Privind la marile evenimente care au dus la formarea naţiunii. Bătălii, fabrici, declaraţii, revoluţii. Căutând evenimentele mai mici. Locuri de naştere, cluburi, drumuri, legende. Lucrurile mai mari şi lucrurile mai mărunte din care e alcătuită noţiunea de „acasă”. Pe unele le-am găsit.

I-am spus lui Hubble despre lunga călătorie printre nesfârşite câmpii şi delte tocmai de la Chicago şi până la New Orleans. Despre ocolirea coastei Golfului până la Tampa. Apoi, drumul cu autobuzul Greyhound spre nord, spre Atlanta. Decizia nebunească de a coborî în apropiere de Margrave. Lunga plimbare prin ploaie de ieri-dimineaţă. Ca să dau curs unui capriciu. Un imbold provocat de un bileţel vag reamintit de la fratele meu în care-mi scria că trecuse printr-o mică localitate în care e posibil ca Blind Blake să fi murit în urmă cu peste şaizeci de ani. Pe când îi spuneam toate astea, mă simţeam ca un caraghios. Hubble se lupta cu un coşmar, iar eu mă aflam într-un pelerinaj lipsit de noimă. Dar mi-a înţeles imboldul.

— Şi eu am făcut asta o dată, a spus. Când eram în luna de miere. Ne-am dus în Europa. Am făcut o escală la New York şi am petrecut o jumătate de zi ca să caut clădirea Dakota, ştii, unde-a fost împuşcat John Lennon. După care am petrecut trei zile în Anglia, umblând prin Liverpool, căutând Cavern Club. Acolo unde-au început să cânte The Beatles. Nu l-am găsit, probabil că l-au demolat.

A continuat să vorbească o vreme. Mai ales despre călătorii. A făcut o mulţime de excursii cu nevastă-sa. Le-a plăcut să călătorească şi au fost peste tot, în Europa, în Mexic, în Caraibe. Prin întreaga Americă de Nord. S-au distrat de minune.

— Ţie nu ţi se urăşte să fii singur? m-a întrebat. Să călătoreşti tot timpul de unul singur?

I-am spus că nu, chiar îmi place. I-am spus că pun mare preţ pe solitudine, pe anonimat. Ca şi cum aş fi invizibil.

— Cum adică, invizibil? m-a întrebat, părând interesat.

— Călătoresc pe şosele, am spus. Întotdeauna pe şosele. Mai merg şi pe jos, iau câte un autobuz. Uneori cu trenul. Întotdeauna plătesc cu bani gheaţă. În felul ăsta, nu există un traseu al hârtiilor. Fără tranzacţii cu cărţi de credit, fără diagrame ale călătorilor, nimic. Nimeni nu-mi poate da de urmă. Niciodată nu spun nimănui cum mă cheamă. Dacă trag la un hotel, plătesc cu bani gheaţă şi le dau un nume închipuit.

— De ce? a întrebat Hubble. Cine naiba te urmăreşte?

— Nimeni, am spus. Doar că mi se pare distractiv, îmi place anonimatul. Am senzaţia că păcălesc sistemul. Şi chiar în clipa asta sunt supărat pe sistem.

L-am văzut cum cade pe gânduri. S-a gândit vreme îndelungată. L-am văzut dezumflându-se în timp ce se războia cu problemele care nu voiau cu nici un chip să-i dea pace. Vedeam cum panica îl învăluie şi-apoi îl părăseşte, ca o maree.

— Atunci, sfătuieşte-mă cum să procedez cu Finlay, a spus. Când o să mă-ntrebe despre mărturisire, o să-i spun că

eram stresat din cauza unei situaţii de la serviciu. O să spun că e un fel de rivalitate, că familia mi-a fost ameninţată. O să spun că nu ştiu nimic despre tipul mort sau despre numărul de telefon. O să neg totul. Pe urmă o să încerc să liniştesc cumva întreaga poveste. Ce părere ai?

Mi se părea că e un plan destul de firav.

— Spune-mi un lucru, am zis. Fără să-mi dai alte detalii, tu îndeplineşti o funcţie utilă pentru ei? Sau eşti doar un fel de băgător de seamă?

S-a gândit o clipă, trăgând de degete.

— Da, îndeplinesc o funcţie utilă, a spus. Chiar crucială.

— Şi dacă n-ai fi acolo s-o faci? l-am întrebat. Ar fi nevoiţi să recruteze pe altcineva?

— Da, a spus. Şi ar fi destul de greu s-o facă, ţinând cont de cerinţele funcţiei.

Îşi evalua şansele de a rămâne în viaţă aşa cum ar fi evaluat o cerere de credit la birou.

— Bine, am spus. Planul tău e la fel de bun ca oricare altul. Dă-i bătaie.

Nu vedeam ce altceva putea să facă. Era o rotiţă din angrenajul unei operaţiuni de anvergură. Dar o rotiţă esenţială. Şi nimeni nu compromite fără motiv o operaţiune de anvergură. Aşa că viitorul lui era de fapt asigurat. Dacă se prindeau vreodată că el fusese cel care-l adusese pe anchetator, atunci ar fi fost un om mort, fără doar şi poate. Dar dacă nu aflau asta niciodată, atunci era în siguranţă, fără îndoială. Cât se poate de simplu. Mi-am zis că avea şanse destul de mari datorită unui fapt foarte convingător.

Mărturisise fiindcă îşi închipuise că închisoarea e un fel de adăpost sigur, unde ei n-ar fi putut să pună mâna pe el. Asta fusese, în parte, motivaţia deciziei de a mărturisi. O motivaţie proastă. Se înşelase. Nu era la adăpost de un atac, dimpotrivă. Dacă ar fi vrut, ar fi ajuns la el. Dar reversul acelei medalii era că nu fusese atacat, în schimb, după cum se desfăşuraseră lucrurile, eu fusesem cel atacat. Nu Hubble. Aşa că mi-am zis că asta-i o dovadă că omul o să

scape. Nu îşi propuseseră să pună mâna pe el, căci, de-ar fi vrut să-i facă de petrecanie, pân-acum ar fi putut să-l omoare şi l-ar fi şi omorât. Dar n-o făcuseră. Cu toate că erau acum cu nervii întinşi la maximum, din cauza unui risc temporar. Aşa că mi se părea că-i o dovadă. Am început să cred că omul o să scape.

— Da, Hubble, am spus din nou. Dă-i bătaie, e cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci.

Celula a rămas încuiată toată ziua. Etajul era liniştit. Am stat în paturile noastre şi am moţăit tot restul după-amiezii. N-am mai vorbit. Ni se luase de-atâta vorbit. Eu mă plictisisem şi-mi doream să fi adus cu mine ziarul pe care-l avusesem la secţia de poliţie din Margrave. L-aş fi citit din nou, de la un capăt la celălalt. Totul despre felul cum preşedintele reducea bugetul alocat prevenirii infracţionalităţii, ca să poată fi reales. Economisind astăzi un dolar din banii Gărzii de Coastă ca să poată cheltui mâine zece dolari cu închisori ca asta.

Pe la şapte seara, bătrânul om de serviciu a venit cu cina. Am mâncat. Omul s-a întors să ia tava. Am moţăit toată seara. La zece, lumina s-a stins şi am rămas pe întuneric. Căderea nopţii. Am rămas încălţat şi am dormit iepureşte. Pentru eventualitatea în care Spivey mai avea vreun plan în privinţa mea.

La şapte dimineaţa, luminile s-au reaprins. Era duminică. M-am trezit obosit, dar m-am forţat să mă ridic din pat. M-am forţat să-mi întind oasele, ca să-mi alung durerile din muşchi. Hubble era treaz, dar tăcut. Se uita la mine, cu o privire absentă, în timp ce făceam exerciţii fizice. Încă moţăia. Micul dejun a sosit înainte de ora opt. Acelaşi bătrân care trăgea de căruciorul de cantină. Am mâncat şi am băut cafeaua. Tocmai când terminasem termosul cu cafea, încuietoarea uşii a clămpănit, făcând uşa să se întredeschidă. Am deschis-o complet, am păşit afară şi m-am lovit de gardianul care tocmai voia să intre în celulă.

— E ziua voastră norocoasă, a spus el. Azi ieşiţi.

— Serios? am spus.

— Da, amândoi. Reacher şi Hubble, eliberaţi prin ordin al Poliţiei din Margrave. Să fiţi gata în cinci minute, da?

M-am retras în celulă. Hubble stătea rezemat în coate. Nu-şi mâncase micul dejun. Arăta mai îngrijorat ca oricând.

— Mi-e frică, a spus el.

— N-ai de ce, o să fie în regulă, am spus.

— Oare? De îndată ce ies de-aici, or să mă înhaţe.

Am clătinat din cap.

— Ar fi fost mai uşor să te găbjească aici, am spus. Crede-mă, dacă urmăreau să te omoare, ai fi fost mort deja. Eşti în afară de orice pericol, Hubble.

A încuviinţat din cap, ca pentru sine, şi s-a ridicat din pat. Mi-am luat pardesiul şi am ieşit amândoi din celulă, aşteptând. Gardianul s-a întors după cinci minute. Ne-a condus de-a lungul unui coridor şi prin două rânduri de porţi încuiate. Ne-a urcat într-un ascensor. A intrat în cuşcă şi s-a folosit de cheia pe care-o avea ca să comande coborârea ascensorului. A ieşit apoi în momentul când uşile se închideau.

— Adio, a spus el. Şi să nu vă mai întoarceţi.

Ascensorul ne-a dus până într-un hol, la parter, după care am ieşit într-o curte asfaltată, încinsă de soare. Uşa glisantă a închisorii s-a închis cu un clinchet în spatele nostru. Mi-am ridicat faţa spre soare şi am tras în piept aerul de afară. Cred că arătam ca un tip dintr-o melodramă veche, eliberat după un an petrecut la carceră.

În curte erau parcate două maşini. Una era un sedan mare şi negru, un Bentley britanic, vechi poate de vreo douăzeci de ani, dar care arăta nou-nouţ. La volan era o blondă; am presupus că era nevasta lui Hubble, după felul cum se îndrepta spre ea, ca şi cum ar fi fost cea mai frumoasă privelişte pe care-o văzuse vreodată. În cealaltă maşină se afla ofiţerul de poliţie Roscoe. S-a dat jos şi a venit drept spre mine. Arăta minunat. Fără uniformă. Îmbrăcată în blugi şi o cămaşă moale din bumbac. Geacă din piele. O faţă

liniştită şi inteligentă. Păr negru, mătăsos. Ochi imenşi. Vineri mi se păruse o tipă drăguţă. Avusesem dreptate.

— Bună, Roscoe, am spus.

— Bună, Reacher, a zis şi ea, zâmbind.

Avea o voce minunată şi un zâmbet nemaipomenit. L-am privit cât timp a durat, şi a durat destul de mult. În faţa noastră, soţii Hubble au plecat cu automobilul Bentley, făcându-ne cu mâna. Le-am făcut şi eu cu mâna, întrebându-mă cum or să decurgă lucrurile pentru ei. Probabil că n-aveam să aflu niciodată, exceptând cazul în care ar fi avut ghinion, iar eu s-ar fi întâmplat să citesc despre asta într-un ziar.

Roscoe şi cu mine ne-am urcat în maşina ei. Nu era chiar a ei, mi-a explicat, ci doar o maşină a departamentului, fără însemne, pe care o folosea. Un Chevrolet nou-nouţ nu ştiu ce tip, mare, elegant şi liniştit. Lăsase motorul în ralanti şi aerul condiţionat pornit, aşa că înăuntru era răcoare. Am ieşit din curtea asfaltată şi am tăiat-o prin cuştile din sârmă pentru vehicule. La ieşirea din ultima cuşcă, Roscoe a rotit volanul şi am pornit-o cu viteză pe şosea. Botul maşinii s-a înălţat, iar spatele a coborât pe suspensiile moi. Nu m-am uitat înapoi. Stăteam acolo şi mă simţeam bine. Ieşirea din puşcărie e unul din sentimentele plăcute ale vieţii. Aşa cum e şi faptul că nu ştii ce-ţi rezervă ziua de mâine. Aşa cum e şi să rulezi liniştit pe un drum însorit, cu o femeie frumoasă la volan.

— Spune-mi ce s-a-ntâmplat, am zis după ce-am parcurs cam un kilometru şi jumătate. Povesteşte-mi.

Mi-a relatat o poveste destul de clară şi acceptabilă. Ea şi Finlay au început să-mi verifice alibiul vineri seara, târziu. În sala întunecată a secţiei de poliţie. Doar două veioze de birou aprinse. Teancuri de coli. Ceşti de cafea. Cărţi de telefon. Doar ei doi, călare pe telefoane şi ronţăind la creioane. Cu voci scăzute. Punând întrebări, cu răbdare. O scenă pe care o trăisem şi eu de o mie de ori.

Au sunat la Tampa şi la Atlanta şi înainte de miezul nopţii au dat de un pasager din autobuzul cu care venisem şi de casierul de la casa de bilete de la autogara din Tampa. Amândoi şi-au amintit de mine. Pe urmă, l-au găsit şi pe şoferul autobuzului. Care a confirmat că a oprit la pasarela de la Margrave ca să mă lase să cobor, vineri dimineaţa la orele opt. Cam pe la miezul nopţii, alibiul meu se arăta a fi beton, exact aşa cum spusesem. Sâmbătă dimineaţa, a sosit de la Pentagon un fax referitor la dosarul meu militar. Treisprezece ani din viaţa mea, reduşi la câteva pagini de fax făcute sul. Acum mi se părea viaţa altcuiva, dar a avut darul să-mi susţină povestea. Finlay a fost impresionat. În sfârşit, amprentele mele au revenit de la baza de date a FBI-ului. Neobositul computer le identificase pe la două şi jumătate dimineaţa. Armata Statelor Unite, amprente luate cu ocazia încorporării, cu treisprezece ani în urmă. Alibiul meu era solid, iar trecutul meu se confirma.

— Finlay a fost mulţumit, mi-a spus Roscoe. Eşti cine spui că eşti, iar joi, la miezul nopţii, erai la o distanţă de vreo şase sute cincizeci de kilometri de aici. Astea erau nişte puncte câştigate. L-a sunat din nou pe medicul legist, ca să se asigure că nu-şi schimbase părerea în privinţa orei decesului, dar nu, era tot miezul nopţii.

Am clătinat din cap. Finlay era un tip extrem de precaut.

— Şi care-i treaba cu mortul? am spus. I-ai verificat din nou amprentele?

N-a răspuns, fiind concentrată să depăşească un camion de fermă. Primul vehicul pe care-l vedeam într-un sfert de oră. Apoi s-a uitat la mine şi a încuviinţat din cap.

— Finlay mi-a zis că vrei ca eu să le verific, a spus. Dar de ce?

— S-au întors prea repede pentru un rezultat negativ, am răspuns.

— Prea repede?

— Mi-ai spus că există un sistem piramidal, aşa-i? Primii zece, apoi, primii o sută, pe urmă, primii o mie, şi aşa mai

departe, până jos, corect?

A încuviinţat din nou din cap.

— Să luăm exemplul meu, am spus. Eu sunt în baza de date, dar destul de jos, aproape de bază. Tocmai mi-ai zis că a fost nevoie de paisprezece ore ca să ajungă până la mine, aşa-i?

— Aşa-i. Am trimis amprentele tale pe la douăsprezece şi jumătate ziua, şi identificarea s-a făcut la două şi jumătate noaptea.

— Aşa, am spus. Paisprezece ore. Aşadar, dacă a fost nevoie de paisprezece ore ca să se ajungă la baza piramidei, trebuie să treacă mai mult până când se epuizează toată baza de date. E logic, nu?

— Corect.

— Dar ce s-a întâmplat cu amprentele mortului? am spus. Cadavrul i-a fost găsit la opt dimineaţa, aşa încât amprentele au fost trimise pe la cât? Opt şi jumătate, cel mai devreme. Dar Baker deja îmi spunea că nu s-a găsit nici o corespondenţă cu amprentele din baza de date încă de pe când vorbeau cu mine, la două şi jumătate, îmi amintesc ora fiindcă m-am uitat la ceasul de perete. Asta înseamnă doar şase ore. Dacă a fost nevoie de paisprezece ore ca să se afle că sunt în baza de date, cum putea să ia doar şase ore ca să se spună că mortul nu e acolo?

— Dumnezeule! a spus ea. Ai dreptate. De bună seamă că Baker a încurcat borcanele. Finlay a luat amprentele, iar Baker le-a trimis. Probabil că a greşit scanările. Trebuie să lucrezi cu mare grijă, altfel nu se transmit clar. Iar dacă scanarea nu e clară, computerul încearcă să o descifreze, după care trimite înapoi răspunsul că e indescifrabilă. Baker trebuie să se fi gândit că asta însemna un rezultat negativ. Codurile sunt similare. În orice caz, le-am trimis din nou, la prima oră. O să primim vestea cât de curând.

Ne-am continuat drumul spre est şi Roscoe mi-a spus că ea l-a împins pe Finlay să mă scoată de la Warburton imediat, de ieri după-amiază. Finlay acceptase bombănind, dar era o

problemă. A trebuit să aştepte până astăzi fiindcă ieri după-amiază Warburton era ca şi închis. Cei de-acolo i-au spus lui Finlay că avusese loc o încăierare la baie. Un puşcăriaş murise, un altul a rămas fără un ochi şi a izbucnit o răzmeriţă în toată regula, un război între albi şi negri.

Stăteam lângă Roscoe şi priveam în depărtare linia orizontului. Omorâsem un individ şi îl lăsasem chior pe altul. Acum trebuia să mă confrunt cu propriile sentimente. Dar nu prea simţeam cine ştie ce. De fapt, chiar nimic. Nici vinovăţie, nici remuşcări. Absolut deloc. Mă simţeam ca şi cum urmărisem prin baie doi gândaci şi călcasem pe ei. Dar cel puţin gândacul e o făptură raţională, rezonabilă, oarecum evoluată. Pe câtă vreme Arienii din baia puşcăriei erau mai răi decât gângăniile. Îl buşisem pe unul dintre ei în beregată şi tipul se sufocase din pricina laringelui zdrobit. Ei şi, mare pagubă! El începuse, nu? Faptul că mă atacase echivalase cu deschiderea unei uşi interzise. Ce pândea în spatele acelei uşi fusese problema lui. Riscul lui. Dacă nu i-a plăcut, n-ar fi trebuit să deschidă nenorocita aia de uşă. M-am uitat la Roscoe.

— Mulţumesc, am spus. Serios. Ai muncit din greu ca să mă ajuţi.

Roşind, mi-a alungat mulţumirile cu un mic gest şi a condus maşina mai departe. Începea să-mi placă tare mult de ea. Dar probabil că nu îndeajuns încât să mă oprească să mă cărăbănesc din Georgia de îndată ce aş fi avut prilejul. Poate c-aş mai fi rămas o oră sau două, după care aş fi rugat-o să mă ducă cu maşina până la cea mai apropiată autogara.

— Aş vrea să te scot la un restaurant, am spus. Ca un fel de masă de mulţumire.

Ea s-a gândit la propunerea mea preţ de vreo patru sute de metri, după care mi-a zâmbit.

— Bine, a spus.

Făcu la dreapta pe drumul regional şi acceleră spre sud, spre Margrave, trecând pe lângă restaurantul nou şi cochet

al lui Eno.

NOUĂ.

Am rugat-o să treacă pe la secţie ca să-mi iau de acolo geanta cu lucrurile şi cu banii. Pe urmă am mers mai departe şi m-a lăsat în centrul oraşului Margrave, după ce-am stabilit să ne întâlnim peste vreo două ore la secţia de poliţie. În arşiţa aprigă a dimineţii de duminică, stăteam pe trotuar şi îi făceam cu mâna. Mă simţeam mult mai bine. Eram din nou în mişcare. Aveam de gând să verific povestea cu Blind Blake, apoi să merg la restaurant cu Roscoe şi, în fine, să plec naibii din Georgia şi să nu mă mai întorc niciodată.

Aşa că o vreme m-am plimbat prin orăşel, făcând lucruri pe care ar fi trebuit să le fac vineri după-amiază. Dar nu prea aveai ce să vezi. Vechiul drum regional tăia aşezarea în două, de la nord la sud, şi cale de aproape patru cvartale căpătase numele de Strada Principală. Pe lungimea celor patru cvartale se aflau mici magazine şi birouri, faţă în faţă de o parte şi de alta a străzii, fiind separate de mici alei de serviciu care duceau în spatele clădirilor. Am văzut o băcănie mică, o frizerie, un magazin de haine, un cabinet medical, unul de avocatură şi un cabinet stomatologic. În spatele clădirilor comerciale era o parcare cu garduri din uluci şi arbori ornamentali. Pe stradă, prăvăliile şi birourile aveau copertine întinse deasupra trotuarelor largi. Pe trotuare se vedeau bănci, dar erau neocupate. Tot oraşul părea părăsit. Duminică dimineaţa, la mulţi kilometri depărtare de oriunde.

Strada Principală mergea şnur spre nord, trecând pe lângă câteva sute de metri de parcări, până la secţia de poliţie şi secţia de pompieri, iar dincolo de acestea, la vreo opt sute de metri, se afla restaurantul lui Eno. La câţiva kilometri dincolo de Eno drumul cotea spre vest, spre Warburton, unde se afla puşcăria. La nord de intersecţia aceea, drumul regional nu mai întâlnea nimic semnificativ

până ajungeai la depozite şi la intersecţia cu autostrada, la douăzeci şi trei de kilometri de locul unde mă aflam.

La marginea sudică a oraşului am văzut un mic parc rural cu o statuie din bronz şi un drum rezidenţial ce se îndepărta spre vest. M-am dus până acolo şi am văzut un mic indicator verde pe care scria „Beckman Drive”. Strada lui Hubble. N-am prea putut să văd până mai în josul străzii pentru că aproape imediat cotea la stânga şi la dreapta ca să ocolească un mic scuar înverzit în mijlocul căruia trona o biserică din lemn mare, vopsită în alb. Biserica era înconjurată de cireşi, iar în jurul gazonului se aflau maşini vopsite în culori discrete, parcate în şiruri ordonate. Aproape că desluşeam sunetele profunde ale orgii şi vocile oamenilor care cântau.

Statuia din părculeţ era a unui tip pe care-l chema Caspar Teale, care făptuise nu ştiu ce chestie cam cu vreo sută de ani în urmă. Mai mult sau mai puţin vizavi de Beckman Drive, de cealaltă parte a părculeţului, se afla o altă stradă rezidenţială, care ducea spre est, cu un magazin universal singuratic la colţ. Iar asta era tot. Nu era cine ştie ce de capul acestui orăşel. Nu se întâmplau prea multe. Mi-au trebuit mai puţin de treizeci de minute ca să văd cam tot ce avea de oferit aşezarea. Dar era cel mai imaculat oraş pe care-l văzusem vreodată. Era ceva uluitor. Fiecare clădire era nou-nouţă sau recent renovată. Drumurile erau netede ca-n palmă, iar trotuarele erau curate şi lipsite de denivelări. Nici o groapă în asfalt, nici o crăpătură, nici o ridicătură. Magazinele şi birourile arătau de parcă erau vopsite în fiecare săptămână. Parcelele cu gazon sau arbuşti plantaţi erau tunse milimetric. Statuia din bronz a bătrânului Caspar Teale arăta de parcă în fiecare dimineaţă o lustruia cineva. Vopseaua de pe biserică lucea atât de tare încât mă dureau ochii când mă uitam la ea. Steagurile fâlfâiau pretutindeni, umplând aerul de albul scânteietor, alături de unduirile roşii şi albastre în lumina soarelui. Întreaga aşezare era atât de ordonată, încât nu te-ai fi

simţit deloc în largul tău dacă ai fi lăsat pe undeva vreo urmă de noroi.

Magazinul de la colţul sud-estic avea la vânzare genul de mărfuri care oferea un foarte bun pretext ca să fie deschis duminică dimineaţa. Deschis, dar nu şi aglomerat. Nu era nimeni înăuntru, în afară de tipul de la casă. Dar aveau cafea. M-am aşezat la tejghea şi am comandat o cană mare, cumpărând şi ziarul de duminică.

Preşedintele continua să ocupe prima pagină. Acum se afla în California. Le explica furnizorilor din industria apărării de ce vaca lor de muls înţărcase după cincizeci de ani glorioşi. Încă se mai simţeau efectele undei de şoc de după anunţul de la Pensacola cu privire la Garda de Coastă. În seara zilei de sâmbătă, ambarcaţiunile acesteia reveneau în porturi. Fără o reîmprospătare a fondurilor, refuzau să mai iasă în larg. Toţi redactorii ziarului erau agitaţi din pricina asta.

M-am oprit din lectură şi am ridicat privirea în momentul când am auzit uşa deschizându-se. O femeie a intrat şi s-a aşezat pe taburetul situat la capătul opus al tejghelei. Era mai în vârstă decât mine: să fi avut vreo patruzeci de ani. Avea pielea foarte palidă. Atât de palidă, încât ai fi zis că-i luminoasă. Mişcările îi erau încărcate de o tensiune nervoasă. Îi vedeam tendoanele ca nişte sfori subţiri de la încheieturile mâinilor. Citeam pe faţa ei un soi de încordare înfiorătoare. Băiatul din spatele tejghelei s-a apropiat de ea şi femeia a comandat o cafea cu o voce atât de scăzută, încât abia dac-am auzit-o, cu toate că era destul de aproape şi încăperea era liniştită.

N-a stat prea mult. A apucat să bea jumătate din cafea, privind pe fereastră tot timpul. Deodată, un camion mare şi negru a oprit afară şi femeia s-a cutremurat. Era un camion nou-nouţ şi era evident că nu cărase niciodată vreo încărcătură. Am apucat să-l zăresc pe şofer în momentul când s-a aplecat în interior ca să deschidă uşa. Era un tip cu înfăţişare de om dur. Destul de înalt. Lat în umeri şi cu

ceafa groasă. Brunet. Braţele lungi şi musculoase erau acoperite de păr negru. Să fi avut vreo treizeci de ani. Femeia palidă s-a dat jos de pe scaun ca o fantomă şi a rămas o clipă pe loc. A înghiţit o dată. Când a deschis uşa magazinului, am auzit bolboroseala unui motor puternic, în ralanti. Femeia s-a urcat în camion, dar acesta nu s-a mişcat din loc. A rămas nemişcat, lângă bordură. M-am întors cu taburet cu tot ca să-l privesc în faţă pe băiatul de la tejghea.

— Cine-i tipa? l-am întrebat.

S-a uitat la mine de parc-aş fi fost de pe altă planetă.

— Aia e doamna Kliner, a spus. N-ai auzit de familia Kliner?

— Am auzit de ei, am spus. Sunt venit de curând în oraş. Kliner are depozitele alea de lângă autostradă, aşa e?

— Exact, a spus băiatul. Şi o mulţime de alte chestii. Domnul Kliner e mare şi tare în zonă.

— Serios? am spus.

— Păi da. Ai auzit de fundaţie?

Am clătinat din cap. Mi-am terminat cafeaua şi am împins spre el cana ca s-o umple.

— Kliner a înfiinţat Fundaţia Kliner, mi-a explicat tipul. Oraşul a avut de câştigat în mai multe privinţe. A venit aici acum cinci ani şi, de atunci, parcă a fost tot timpul Crăciunul.

Am încuviinţat din cap.

— Şi doamna Kliner asta, ce-i cu ea? l-am întrebat.

A clătinat din cap în timp ce-mi umplea cana.

— E o femeie bolnavă, a spus. Foarte bolnavă. Foarte palidă, ai văzut? Aproape albă. E foarte bolnavă. S-ar putea să aibă tuberculoză. Am văzut oameni bolnavi de tuberculoză care arătau ca ea. Înainte, arăta foarte bine, dar acum parcă ar fi o fiinţă crescută într-o pivniţă. În orice caz, e o femeie foarte bolnavă, asta e cât se poate de sigur.

— Cine-i tipul din camion? am întrebat.

— Fiul vitreg, a spus. Băiatul lui Kliner din prima căsătorie. Doamna Kliner e a doua nevastă. Am auzit că nu se înţelege prea bine cu băiatul.

A dat scurt din cap dându-mi de înţeles că pusese capăt conversaţiei. S-a dus mai încolo ca să lustruiască o maşinărie cromată de la celălalt capăt al tejghelei. Camionul negru continua să aştepte afară. Eram de acord cu părerea vânzătorului că femeia arăta precum ceva crescut într-o pivniţă. Parc-ar fi fost o orhidee rară, privată de lumină şi de substanţe nutritive. Dar nu eram de acord cu ideea că ar fi bolnavă. Nu credeam că are tuberculoză. Credeam că suferă de altceva. Ceva pe care-l mai văzusem de vreo câteva ori în viaţă. Mi se părea că suferă de o teroare teribilă. Ce anume îi provoca acea teroare nu ştiam. Şi nici nu voiam să ştiu. Nu era problema mea. M-am ridicat şi am pus o bancnotă de cinci dolari pe tejghea. Vânzătorul mi-a dat restul numai în monede. Nu avea bancnote de un dolar.

Camionul era tot acolo, staţionat lângă bordură. Şoferul stătea aplecat cu pieptul lipit de volan, privind într-o parte, dincolo de mama sa vitregă, direct către mine.

În spatele tejghelei, chiar în faţa mea, era o oglindă. Arătam exact ca unul care călătorise toată noaptea cu autobuzul şi apoi petrecuse două zile la puşcărie. Mi-am zis că trebuie să mă ferchezuiesc niţel înainte s-o scot pe Roscoe la restaurant. Băiatul de la tejghea m-a văzut cum căzusem pe gânduri.

— Încearcă la frizerie, a spus el.

— Duminica? am spus eu.

Băiatul a ridicat din umeri.

— Ăia sunt tot timpul acolo, a spus el. La prăvălia lor nu e niciodată închis de-a binelea. Dar nici deschis de-a binelea nu e.

Am dat din cap şi am ieşit pe uşă afară. Am văzut un grup de oameni care tocmai ieşiseră din biserică, mai schimbau o vorbă, două pe gazon şi se urcau în maşini. Restul oraşului continua să fie părăsit. Dar camionul negru era tot lângă bordură, chiar la ieşirea din magazin. Iar şoferul continua să se holbeze la mine.

Am mers spre nord prin soare, iar camionul s-a pus în mişcare, cu aceeaşi viteză ca şi mine. Tipul de la volan stătea tot aplecat în faţă, privind într-o parte. Am întins pasul, iar camionul a accelerat şi el. Deodată, m-am oprit din mers, iar vehiculul greoi m-a depăşit. Am rămas nemişcat. În mod evident, tipul de la volan a decis că mersul în marşarier nu făcea parte din obligaţiile lui. Aşa că a apăsat pedala acceleraţiei şi a plecat de acolo cu un zgomot asurzitor. Am săltat din umeri şi mi-am văzut de drum. Am ajuns la frizerie. M-am aplecat pe sub copertina vărgată şi am încercat uşa. Era descuiată. Am intrat.

Ca toate celelalte lucruri din Margrave, şi frizeria arăta nemaipomenit. Fotoliile vechi şi armăturile erau lustruite şi întreţinute cu mare grijă. Avea dotările la care toată lumea renunţase cu treizeci de ani în urmă. Pentru ca acum toată lumea să le vrea din nou.

Acum se plăteşte o avere pentru aşa ceva fiindcă recreează felul în care oamenii şi-ar dori să arate America. Felul în care cred că arăta pe vremuri. E, cu siguranţă, felul în care credeam că arăta pe vremuri. Stăteam în curtea vreunei şcoli din Manila sau München şi-mi închipuiam întinderi de gazon verde, copaci, steaguri şi o frizerie cu armături cromate, exact ca asta.

Funcţionarea frizeriei era asigurată de doi bătrâni negri. Stăteau şi ei pe-acolo. Nici închis de-a binelea, nici deschis cum se cuvine. Dar mi-au dat de înţeles că or să mă

servească. Cu alte cuvinte, dacă tot intrasem, iar ei erau acolo, de ce nu? Şi cred că mai şi arătam ca un caz care trebuia rezolvat urgent. Le-am cerut să-mi facă tot tacâmul. Un bărbierit, un tuns, un prosop fierbinte şi lustruirea pantofilor. Ici şi colo, pe pereţi, erau înrămate prime pagini ale ziarelor. Titluri de-o şchioapă. Moartea lui Roosevelt. Sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial. Asasinarea lui JFK. Martin Luther King ucis. Un vechi aparat de radio de masă, cu carcasă din lemn de mahon, transmitea o muzică plină de căldură. Ziarul de duminică stătea frumos împăturit pe o banchetă de lângă vitrină.

Cei doi bătrânei au amestecat apă cu săpun într-un castronaş, au ascuţit briciul pe cureaua specială, au clătit pămătuful de bărbierit. M-au înfăşurat în prosoape şi s-au apucat de treabă. Unul dintre ei mă bărbierea cu briciul. Celălalt, stătea prin preajmă, fără să facă mare lucru. Mi-am zis că poate urma să intre în joc mai târziu. Tipul care se ocupa de mine a început să trăncănească, aşa cum fac bărbierii. Mi-a spus povestea afacerii sale. Cei doi erau prieteni încă din copilărie. Întotdeauna au trăit aici, în Margrave. Au început ca bărbieri încă de dinainte de-al Doilea Război Mondial. Şi-au făcut ucenicia în Atlanta. Au deschis salonul împreună, când amândoi erau tineri. L-au mutat în acest amplasament când vechiul cartier a fost demolat. Mi-a relatat povestea ţinutului din perspectiva bărbierului. Mi-a înşirat personalităţile care se aşezaseră pe aceste fotolii vechi. Mi-a povestit despre tot felul de oameni.

— Ia zi-mi despre cei din familia Kliner, am spus.

Era el un tip vorbăreţ, dar întrebarea mea i-a închis gura. S-a oprit din treabă şi s-a gândit la ea.

— Nu pot să te ajut la întrebarea asta, nici vorbă de-aşa ceva, a spus el. Asta-i un subiect pe care preferăm să nu-l discutăm aici. Cel mai bine ar fi să mă întrebi de altcineva.

Am ridicat din umeri pe sub giulgiul din prosoape.

— Bine, am spus. Aţi auzit vreodată de Blind Blake?

— De el am auzit, asta-i sigur, a răspuns bătrânul. Despre nenicu' ăsta putem să discutăm, nici o problemă.

— Excelent. Ce puteţi să-mi spuneţi?

— Venea pe-aici, din când în când, cu mult timp în urmă, a spus. Născut în Jacksonville, Florida, aşa se zice, imediat dincolo de graniţa dintre state. Obişnuia să pornească la drum de acolo, ştii, până pe-aci, până-n Atlanta, ajungea tocmai în nord, la Chicago, după care făcea cale-ntoarsă, până aci. Se întorcea prin Atlanta, pe-aci, şi se ducea acasă. Da' să ştii că era altfel atunci. Nu erau autostrăzi, nici automobile, cel puţin pentru un negru sărac şi pentru prietenii lui. Nu puteai decât să mergi pe jos sau cu trenurile de marfă.

— L-ai auzit vreodată cântând? l-am întrebat.

S-a oprit din nou din treabă şi s-a uitat la mine.

— Nenică, io am şapteşpatru de ani, a spus. Asta se-ntâmpla când eram un ţânc. Noi vorbim aici de Blind Blake. Ăi de teapa lui cântau prin baruri. Când eram mic, nu intram io prin baruri, că altfel o luam pe cocoaşă rău de tot. Ar trebui să vorbeşti cu partenerul meu de-aici. E mult mai bătrân ca mine. Se poate să-l fi auzit cântând, numai că s-ar putea să nu-şi mai amintească fiindcă nu prea-şi mai aduce aminte de multe. Nici măcar ce-a mâncat de dimineaţă. Am dreptate? Hei, prietene, ce-ai mâncat la micul dejun?

Celălalt moşneguţ s-a apropiat mişcându-se cu încetineală şi s-a rezemat de chiuveta învecinată cu a mea. Era un bătrânel gârbovit, cu pielea de culoarea radioului din lemn de mahon.

— Nu ştiu ce-am mâncat la micul dejun, a spus el. Nu ştiu nici măcar dacă am mâncat ceva la micul dejun. Dar ascultaţi ce vă spun. Oi fi eu bătrân, dar adevărul e că bătrânii îşi amintesc unele lucruri foarte bine. Nu chestii recente, înţelegi, chestii mai de demult. Trebuie să-ţi închipui că memoria e ca o găleată veche, ştii? Când ai umplut-o cu chestii vechi, nu mai ai cum să bagi ceva nou înăuntru. Nu mai ai cum, pricepi? Aşadar, nu-mi mai aduc

aminte chestiile noi fiindcă găleata e plină cu chestii care s-au întâmplat cu mult timp în urmă. Înţelegi ce-ţi spun io acilea?

— Sigur că-nţeleg, am spus. Deci atunci, de mult, l-ai auzit vreodată cântând?

— Pe cine? a întrebat el.

M-am uitat, pe rând, la amândoi. Voiam să mă asigur că nu eram victima unei rutine bine exersate.

— Pe Blind Blake, am spus. L-ai auzit vreodată cântând?

— Nu, nu l-am auzit niciodată, a spus bătrânul. Dar sora-mea l-a auzit. Am o soră care are peste nouăzeci de ani, că n-o mai iartă Dumnezeu. Încă mai trăieşte. A cântat şi ea pe atunci şi a cântat cu bătrânul Blind Blake de mai multe ori.

— Serios? am spus. A cântat cu el?

— Fără doar şi poate, a spus bătrânelul cocârjat. A cântat cam cu toţi cei care treceau pe aici. Trebuie să ştii că orăşelul ăsta vechi se afla chiar pe drumul principal care ducea la Atlanta. Vechiul drum regional cobora pe aci şi ajungea în sud, în Florida. Era singura rută de la nord la sud care trecea prin Georgia. Bine-nţeles, acum ai autostrada care trece prin apropiere şi nu mai opreşte nimeni aici, aşa cum ai şi avioane şi alte alea. Margrave nu mai e important acum, fiindcă nimeni nu mai trece prin orăşelul ăsta.

— Vasăzică Blind Blake poposea pe-aici? l-am readus eu la subiectul care mă interesa. Şi sora matale a cântat cu el?

— Toată lumea poposea pe-aci, a spus el. Partea de nord a oraşului era o îngrămădeală de baruri şi de pensiuni la dispoziţia celor aflaţi în trecere. Toate grădinile astea bibilite care se-ntind de-aci şi până la secţia de pompieri sunt pe locul în care se aflau pe atunci barurile şi pensiunile. Toate au fost demolate între timp, dacă nu s-au prăbuşit ele singure. De multă vreme n-au mai fost bani de câştigat din afacerea asta. Dar pe atunci era un cu totul alt oraş. Tot timpul intrau şi ieşeau din oraş şuvoaie de oameni. Muncitori, ţărani, negustori ambulanţi, luptători, lucrători

cu ziua, camionagii, muzicieni. Toţi oamenii ăştia poposeau pe-aci, cântau, şi soră-mea era şi ea pe-acolo şi cânta cu toţi.

— Şi crezi că şi-l mai aduce aminte pe Blind Blake? l-am întrebat.

— Fără doar şi poate, a spus bătrânul. Zicea că, după părerea ei, e cel mai mare cântăreţ. Zicea că omul ăsta cânta mişto de tot. Da, mişto de tot.

— Şi ce s-a întâmplat cu el? am spus. Ştii cumva?

Bătrânul s-a gândit intens, scormonind printre amintirile care-şi pierdeau din claritate. A clătinat capul cărunt de vreo două ori. Apoi a luat un prosop umed dintr-o cutie încălzită şi mi l-a pus pe faţă. A început să mă tundă. A încheiat clătinând din cap cu un fel de siguranţă.

— N-aş putea să-ţi spun sigur, a zis el. Omul trecea pe-aci când şi când. Îmi amintesc asta destul de bine. După vreo trei, patru ani, a dispărut. Eu am fost plecat la Atlanta o vreme, n-am fost aci ca să ştiu. Am auzit povestindu-se că nu ştiu cine l-ar fi ucis, poate chiar aici în Margrave, sau poate că nu. A intrat într-o încurcătură mare de tot şi a mierlit-o.

Am mai stat o vreme să ascult radioul acela vechi. Apoi le-am dat o bancnotă de douăzeci de dolari şi am ieşit grăbit pe Strada Principală. Am pornit spre nord. Era aproape de prânz şi soarele ardea. Foarte cald pentru septembrie. Nimeni altcineva nu se mai plimba pe jos. Drumul cel negru îşi radia căldura spre mine. Blind Blake mersese pe drumul ăsta, poate chiar prin arşiţa de la amiază. Demult, când bărbierii ăştia bătrâni erau nişte ţânci, asta era artera care ducea spre nord, spre Atlanta, Chicago, slujbe, speranţe, bani. Arşiţa de la amiază n-ar fi oprit pe nimeni să ajungă acolo unde-şi propusese. Dar acum drumul acela nu era decât o cale de acces secundară asfaltată, care nu mai ducea nicăieri.

Mi-a luat câteva minute de mers prin arşiţă ca să ajung la secţia de poliţie. Am traversat gazonul primăvăratic,

trecând pe lângă altă statuie din bronz, şi am tras de uşa masivă din sticlă de la intrare. Am păşit în răcoarea din interior. Roscoe mă aştepta, rezemată de biroul de recepţie. În spatele ei, în sala principală a secţiei, îl vedeam pe Stevenson vorbind agitat la telefon. Roscoe era palidă şi părea foarte îngrijorată.

— Am mai găsit un cadavru, a spus ea.

— Unde? am întrebat-o.

— Tot la depozit, a spus. De data asta, în cealaltă parte a drumului, sub intersecţia suspendată cu autostrada.

— Cine l-a găsit? am întrebat.

— Finlay. S-a dus acolo azi-dimineaţă, să mai scotocească, sperând să găsească ceva care să ne ajute în povestea cu primul cadavru. Ceva care să ne fie de folos, da? Şi uite c-a mai găsit unul.

— Ştiţi cine e ăsta? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

— Neidentificat, a spus. La fel ca şi primul.

— Unde e Finlay acum? am întrebat-o.

— S-a dus să-l aducă pe Hubble, a spus. Crede că Hubble s-ar putea să ştie ceva despre asta.

Am încuviinţat din cap.

— De cât timp era ăsta acolo? am spus.

— De vreo două-trei zile. Finlay zice că e posibil ca joi noaptea să fi avut loc o dublă omucidere.

Am încuviinţat din nou. Hubble ştia într-adevăr ceva. Asta era tipul pe care-l trimisese ca să se întâlnească cu detectivul înalt, ras în cap. Nu-şi dădea seama cum de scăpase. Dar se pare că, până la urmă, tipul nu scăpase.

Am auzit o maşină în parcarea de afară, apoi uşa mare de la intrare s-a deschis. Finlay şi-a vârât capul înăuntru:

— La morgă, Roscoe, a spus el. Şi tu, Reacher.

Am mers după el afară, în arşiţă. Ne-am urcat cu toţii în sedanul fără însemne poliţieneşti al lui Roscoe. Am lăsat maşina lui Finlay în locul în care o parcase. Roscoe conducea. Eu m-am aşezat pe bancheta din spate. Finlay

stătea pe locul din dreapta şoferului, întors în aşa fel încât să poată vorbi cu amândoi deodată. Roscoe a scos maşina din parcarea secţiei şi a luat-o spre sud.

— Nu l-am găsit pe Hubble, a spus Finlay, uitându-se la mine. Nu e nimeni acasă la el. Ţi-a spus cumva că are de gând să plece pe undeva?

— Nu, am spus. Nici un cuvinţel. Abia dac-am vorbit în weekendul ăsta.

Finlay a mormăit către mine.

— Trebuie să aflu ce ştie despre toată povestea asta. E o treabă cât se poate de gravă, iar el ştie ceva legat de ea, asta e sigur. Ce ţi-a spus despre asta, Reacher?

N-am răspuns. Nu eram încă sigur de partea cui eram. De partea lui Finlay, probabil, dar, dacă Finlay începea să-şi bage nasul în povestea în care era amestecat Hubble, omul ăsta, împreună cu întreaga lui familie, erau ca şi morţi. Nu încăpea nici o îndoială în privinţa asta. Aşa că mi-am zis că trebuie să-mi păstrez imparţialitatea şi să-mi iau cât mai repede tălpăşiţa de-acolo. Nu voiam să fiu amestecat.

— Ai încercat să-l prinzi pe mobil? l-am întrebat.

Finlay a bombănit şi a clătinat din cap.

— E oprit, a spus. O voce de pe robot a intrat pe fir şi mi-a spus.

— A trecut pe-aici ca să-şi ia ceasul de mână? l-am întrebat.

— Ce să-şi ia?

— Ceasul, am spus. Vineri a lăsat la Baker un Rolex de zece mii de dolari. Când Baker îi punea cătuşele pentru călătoria la Warburton. A venit să şi-l ia?

— Nu, a spus Finlay. Nimeni nu m-a anunţat.

— OK, am spus. Reiese c-a avut de rezolvat o treabă urgentă pe undeva. Fiindcă nici măcar un căcănar ca Hubble n-ar fi în stare să uite de un ceas de zece mii de dolari, nu-i aşa?

— Ce treabă urgentă? a întrebat Finlay. Ce ţi-a spus despre asta?

— Nu mi-a spus absolut nimic. Aşa cum ţi-am mai zis, abia dacă am vorbit.

Finlay s-a uitat la mine urât.

— Nu face pe deşteptul cu mine, Reacher. Până pun mâna pe Hubble, o să te reţin pe tine şi-o să te pisez la cap pân-o să-mi spui ce ţi-a spus. Şi nu-mi veni cu prostia că şi-ar fi ţinut gura tot weekendul, fiindcă oamenii ca el nu fac aşa niciodată. Eu ştiu asta şi tu ştii asta, aşa că nu face pe deşteptul cu mine, bine?

M-am mulţumit să ridic din umeri. Nu riscam să mă aresteze din nou. Poate că reuşeam să iau un autobuz din locul unde era situată morga. Trebuia să amân prânzul cu Roscoe. Păcat.

— Deci care-i povestea cu ăsta? l-am întrebat.

— Cam aceeaşi ca şi la celălalt, a spus Finlay. Se pare că s-a întâmplat în acelaşi timp. Ăsta n-a mai fost burduşit după ce-a fost împuşcat, dar probabil că a făcut parte din acelaşi incident.

— Vasăzică nu ştii cine e?

— Îl cheamă Sherman, a spus. În afară de asta, n-am nici o idee.

— Ia povesteşte-mi, am zis.

Întrebam din obişnuinţă. Finlay s-a gândit o clipă. L-am văzut cum ia hotărârea să-mi răspundă. Ca şi cum am fi fost parteneri.

— Bărbat alb, neidentificat, a spus el. La fel ca şi la primul caz, fără acte, fără portofel, fără semne distinctive. Dar ăsta avea un ceas de mână din aur, gravat pe spate: Lui Sherman, cu drag, Judy. Să fi avut vreo treizeci, treizeci şi cinci de ani. Greu de spus, pentru că a stat acolo timp de trei zile şi l-au cam ronţăit animăluţele. I-au dispărut buzele şi ochii, dar mâna dreaptă i-a rămas întreagă fiindcă i-a stat îndoită sub corp, aşa că am putut să-i iau nişte amprente ca lumea. Le-am transmis în urmă cu o oră şi, dacă avem noroc, poate iese ceva din asta.

— Rănile de la împuşcături? l-am întrebat.

Finlay a încuviinţat din cap.

— Pare a fi vorba de aceeaşi armă, a spus. Calibru mic, gloanţe cu impact exploziv. Se pare că primul glonţ l-a rănit doar şi a fost în stare să fugă. A mai fost lovit de două ori, dar a reuşit să se ascundă sub autostradă. A căzut şi a sângerat până a murit. N-a mai fost bătut fiindcă nu l-au mai găsit. Asta e impresia mea.

M-am gândit la cele relatate. Trecusem pe acolo pe la orele opt, în dimineaţa zilei de vineri. Exact printre două cadavre.

— Şi crezi că-l chema Sherman? am spus.

— Avea numele gravat pe ceas, a replicat Finlay.

— Poate că nu era al lui, am spus. Poate că l-a furat. Sau l-a moştenit, ori l-a cumpărat de la o prăvălie de amanet, ori l-a găsit pe stradă.

Finlay s-a mulţumit să mormăie din nou. Ajunsesem probabil la mai bine de şaisprezece kilometri spre sud de Margrave. Roscoe păstra o viteză susţinută pe vechiul drum regional. Deodată a încetinit şi a cotit pe braţul stâng al unei bifurcaţii, care ducea drept spre orizontul îndepărtat.

— Unde naiba mergem? am întrebat.

— La spitalul regional, a spus Finlay. E la Yellow Springs. Al doilea orăşel spre sud, faţă de Margrave. Nu mai avem mult.

Am mers mai departe. Yellow Springs a devenit o pată în ceaţa provocată de arşiţă la orizont. Spitalul se afla chiar la marginea oraşului, o clădire mai mult sau mai puţin izolată. Aşezat acolo de mult, când bolile erau molipsitoare şi oamenii bolnavi trebuia să fie izolaţi. Era un spital mare, un furnicar de clădiri întinse şi joase răspândite pe o suprafaţă de aproape un hectar. Roscoe a încetinit şi a cotit pe aleea de la intrare. Am trecut legănându-ne peste limitatoarele de viteză şi ne-am croit drum spre un grup de clădiri aşezate mai în spate. Morga era un şopron lung, cu o uşă mare, care era deschisă. Ne-am oprit la o distanţă

apreciabilă de uşă şi am lăsat maşina în curte. Ne-am uitat unul la celălalt şi am intrat.

Un membru al personalului medical ne-a întâmpinat şi ne-a condus într-un birou. S-a aşezat la o masă metalică şi le-a făcut semn lui Finlay şi Roscoe să ia loc pe nişte taburete. Eu m-am rezemat de o tejghea, între un computer şi un fax. Nu era o unitate cu un buget generos. Fusese echipată cu zgârcenie, în urmă cu câţiva ani. Totul era vechi, uzat şi în neorânduială. Foarte diferit faţă de secţia de poliţie de la Margrave. Omul de la birou părea obosit. Nici bătrân, nici tânăr, cam de-o vârstă cu Finlay. Halat alb. Părea a fi genul de om pe a cărui judecată n-ai fi pus prea mare preţ. Nu s-a prezentat. A considerat de la sine înţeles că ştim cine e şi cu ce se ocupă.

— Ce pot să vă spun, oameni buni? a zis el.

S-a uitat pe rând la noi. Aştepta. Şi noi ne-am uitat la el.

— A fost vorba de acelaşi incident? a întrebat Finlay.

Tonurile lui grave de Harvard păreau nelalocul lor în biroul ăla ponosit. Celălalt a ridicat din umeri.

— Abia de o oră am primit al doilea cadavru, a spus el. Dar aş zice că e acelaşi incident. Aproape sigur s-a folosit aceeaşi armă. În ambele cazuri pare să fi fost vorba de gloanţe explozive de calibru mic. Gloanţele au avut viteză redusă, s-ar părea că pistolul a avut amortizor.

— Calibru mic? am spus. Cât de mic?

Doctorul şi-a îndreptat către mine privirea obosită.

— Nu sunt expert în arme de foc, a spus el. Dar aş merge pe un douăjdoi. Atât de mic mi se pare. Aş zice că avem de-a face cu gloanţe de calibrul douăzeci şi doi, cu impact exploziv. Să luăm, de exemplu, capul primului tip. Două răni mici şi neregulate la intrare şi două răni mari şi urâte la ieşire, caracteristice gloanţelor explozive.

Am încuviinţat din cap. Aşa se comportă un glonţ exploziv. Pătrunde şi, în momentul impactului, se aplatizează. Devine un gogoloi de plumb cam cât o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi şi se rostogoleşte prin ţesutul în care a pătruns. La

ieşire, provoacă o ditamai gaura, prin sfâşiere. Iar un glonţ exploziv drăguţ şi lent de calibrul 22 se combină logic cu un amortizor. N-are rost să foloseşti un amortizor decât dacă viteza de ieşire din ţeavă e subsonică. Altfel, glonţul provoacă propriul bubuit sonic pe traiectoria până la ţintă, asemenea unui minuscul avion de vânătoare.

— Bun, am spus. Au fost ucişi în locul unde-au fost găsiţi?

— Fără îndoială, a răspuns tipul. Hipostaza e clară la ambele cadavre.

S-a uitat la mine. Ar fi vrut să-l întreb ce-i aia hipostază. Ştiam ce e, dar am simţit nevoia să fiu politicos. Aşa că m-am arătat nedumerit.

— Hipostaza post-mortem, a spus. Lividitatea. Când mori, circulaţia se opreşte, aşa-i? Inima nu-ţi mai bate. Sângele se supune legii gravitaţiei. Se adună în partea de jos a corpului, în vasele situate cel mai jos, de regulă în capilarele minuscule din pielea de lângă podea sau suprafaţa pe care ai căzut. Celulele roşii se aşază primele. Acestea pătează pielea în roşu. Apoi se coagulează, aşa încât pata se fixează, ca la o fotografie. După câteva ore, petele devin permanente. Petele de pe corpul primului mort se potrivesc întru totul cu poziţia sa din curtea din faţa depozitului. A fost împuşcat, a căzut mort, a fost lovit într-un soi de frenezie dementă timp de câteva minute, după care a zăcut în acea poziţie vreme de vreo opt ore. Nici o îndoială în privinţa asta.

— Ce părere ai de felul în care a fost burduşit? l-a întrebat Finlay.

Doctorul a clătinat din cap şi a ridicat din umeri.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, a spus. Am citit prin revistele de specialitate, când şi când. Un fel de dereglare psihică, evident. Nu ai cum să explici aşa ceva. Pentru cel mort n-a avut nici o importanţă. Nu l-a mai durut, fiindcă era mort. Aşa că trebuie să-i fi provocat satisfacţie celui care l-a lovit. O furie incredibilă, dublată de o forţă uriaşă. Rănile sunt cumplite.

— Şi al doilea mort? a întrebat Finlay.

— A încercat să scape prin fugă, a spus doctorul. A fost împuşcat în spate, de aproape, cu primul glonţ, dar asta nu l-a doborât şi a luat-o la fugă. A mai încasat două gloanţe pe traseu. Unul în ceafă şi lovitura fatală în coapsă. I-a distrus artera femurală. A ajuns până la secţiunea supraînălţată a autostrăzii, după care a stat întins la pământ şi a sângerat până a murit. Nici o îndoială în privinţa asta. Dacă n-ar fi plouat toată noaptea zilei de joi, cu siguranţă că s-ar fi văzut dâra de sânge pe drum. Trebuie să se fi scurs prin zonă vreo cinci litri şi jumătate de sânge, fiindcă e cât se poate de sigur că în cadavru nu mai e nici un strop.

Am rămas tăcuţi cu toţii. Mă gândeam la sprintul disperat peste drum al celui de-al doilea tip. Încercând să se adăpostească în vreme ce gloanţele îi sfâşiau carnea. Aruncându-se sub rampa autostrăzii şi murind în fojgăiala tăcută a şobolanilor.

— Bun, a spus Finlay. Deci putem să presupunem cu siguranţă că victimele au fost împreună. Trăgătorul face parte dintr-un grup de trei, îi ia prin surprindere, îl împuşcă pe primul tip în cap de două ori, timp în care al doilea individ o ia la fugă şi e lovit de trei gloanţe în timp ce fuge, corect?

— Presupuneţi că au fost trei atacatori? a întrebat doctorul.

Finlay a dat din cap către mine. Era teoria mea, aşa că a trebuit s-o explic.

— Trei tipuri de personalitate diferite, am spus. Un trăgător competent, un nebun cuprins de frenezie şi un ascunzător incompetent.

Doctorul a dat din cap încet.

— Valabilă teorie, a spus el. Primul tip a fost lovit de la mică distanţă, aşa că poate ar trebui să presupunem că îi cunoştea pe atacatori şi le-a permis să se apropie de el?

Finlay a încuviinţat din cap.

— Trebuie să fi fost aşa, a spus el. Cinci tipi care se întâlnesc. Trei dintre ei îi atacă pe ceilalţi doi. Asta pare a fi o operaţiune de proporţii, nu?

— Ştim cumva cine au fost agresorii? a întrebat doctorul.

— Nu ştim nici măcar cine erau victimele, a spus Roscoe.

— Aveţi vreo teorie în privinţa victimelor? l-a întrebat Finlay pe doctor.

— Nu în privinţa celui de-al doilea tip, în afara numelui gravat pe ceasul de la mână, a răspuns doctorul. Îl am pe masă abia de o oră.

— Deci, aveţi teorii în ceea ce-l priveşte pe primul individ? a spus Finlay.

Doctorul a început să frunzărească nişte însemnări de pe birou, dar i-a sunat telefonul. A răspuns şi apoi a întins receptorul către Finlay.

— E pentru dumneata, a spus.

Finlay s-a aplecat în faţă şi a preluat legătura. A ascultat un moment.

— Bine, a spus în receptor. Printează-l şi trimite-l prin fax aici, te rog.

După care i-a înapoiat telefonul doctorului şi şi-a reluat poziţia firească pe taburet. Avea pe faţă un început de zâmbet.

— Stevenson a fost la telefon, suna de la secţie, a spus el. Avem în sfârşit identificarea amprentelor de la primul cadavru. Se pare că am procedat bine că le-am trimis din nou. Stevenson le va trimite prin fax aici într-un minut, aşa că spune-ne ce teorie ai, dom' doctor, şi apoi o să le punem pe toate laolaltă.

Tipul obosit în halat alb a ridicat din umeri şi a luat de pe birou o foaie de hârtie.

— În legătură cu primul tip? a spus el. Nu am prea multe amănunte. Cadavrul era într-o stare groaznică. Era înalt, bine făcut, avea capul ras. Principala chestie e legată de lucrările lui dentare. Se pare că tipul şi-a reparat dinţii cam prin toate părţile. O parte dintre lucrări sunt americane,

unele par a fi americane, iar altele sunt de provenienţă străină.

Aproape de şoldul meu, faxul a început să bipăie şi să zumzăie. O foaie de hârtie subţire a foşnit în aparat.

— Deci, ce reiese de-aci? a întrebat Finlay. Că tipul era străin? Sau era un american care trăia în străinătate sau ce?

Foaia de hârtie subţire a început să iasă din aparat, acoperită cu un scris mărunt. Apoi aparatul s-a oprit şi a tăcut. Am luat foaia şi m-am uitat la ea. Apoi am mai citit o dată. Am îngheţat. Nu-mi venea să cred. Cerul s-a prăbuşit peste mine. M-am uitat lung la doctor şi am început să vorbesc:

— A crescut în străinătate, am spus. Şi-a reparat dinţii acolo unde s-a aflat. Şi-a rupt braţul drept când avea opt ani şi l-a reparat în Germania. Şi-a scos amigdalele într-un spital din Seul.

Doctorul a ridicat privirea către mine.

— Sunt în stare să spună toate astea pornind de la amprente? a întrebat el.

Am clătinat din cap.

— Omul ăla era fratele meu, am spus.

ZECE.

Cândva am văzut un film realizat de cei de la Marină, despre expediţiile din regiunile polare. Mergeai pe un gheţar solid. Deodată, gheaţa se mişcă şi se sparge. Nişte presiuni de neimaginat în banchiză. O întreagă nouă geografie e forţată să iasă la suprafaţă. Denivelări masive în locuri care fuseseră plate. Râpe imense în spatele tău. Un lac nou răsărit în faţă. Lumea întreagă s-a schimbat într-o secundă. Aşa mă simţeam în acel moment. Stăteam încremenit din pricina şocului pe masă, între fax şi computer şi mă simţeam ca un tip aflat într-o expediţie la Polul Nord a cărui întreagă lume se schimbă dintr-odată.

M-au condus până la camera frigorifică din spate ca să fac o identificare oficială a cadavrului. Din faţă nu-i mai

rămăsese mai nimic în urma împuşcăturilor şi toate oasele-i fuseseră frânte, dar i-am recunoscut cicatricea în formă de stea de pe gât. O căpătase pe când ne-am jucat cu o sticlă spartă, cu douăzeci şi nouă de ani în urmă. Pe urmă m-au dus înapoi la secţia de poliţie din Margrave. De data asta, maşina a condus-o Finlay. Roscoe a stat cu mine în spatele maşinii şi m-a ţinut de mână tot drumul. Drumul a durat doar douăzeci de minute, dar în acel interval de timp am retrăit două vieţi. Pe-a lui şi pe-a mea. Fratele meu Joe. Cu doi ani mai mare ca mine. S-a născut la o bază din Extremul Orient, la finele erei Eisenhower. Apoi m-am născut eu, la o bază din Europa, exact la începutul erei Kennedy. După aceea am crescut împreună în toată lumea, în interiorul acelui provizorat pe care familiile militarilor aflaţi în serviciu şi-l creează. Viaţa nu însemna altceva decât să te muţi în alt loc la intervale aleatorii şi imprevizibile. Am ajuns până la faza în care ne simţeam aiurea dacă rămâneam în acelaşi loc mai mult de un semestru şi jumătate. De mai multe ori, au trecut ani în şir fără să vedem iarna. Eram mutaţi din Europa la începutul toamnei ca să ne ducem undeva, în Pacific, iar vara o luam din nou de la capăt.

Prietenii noştri dispăreau întruna. Nu ştiu ce unitate era trimisă pe nu ştiu unde, şi un grup de copii dispărea. Uneori, îi revedeam după câteva luni, într-un alt loc. Dar pe foarte mulţi nu-i mai vedeam niciodată. Nimeni nu spunea vreodată „salut” sau „la revedere”. Pur şi simplu erai acolo sau nu.

Pe urmă, pe măsură ce Joe şi cu mine creşteam, am fost mutaţi de colo-colo şi mai mult. Vietnamul a adus după sine o creştere şi mai mare a frecvenţei cu care armata îşi muta personalul pe tot globul. Viaţa a devenit o perindare fulgerătoare de baze militare. Niciodată nu aveam ceva al nostru. În avioanele de transport nu aveam voie decât cu câte o geantă de persoană. Am fost împreună în timpul acestei perindări timp de şaisprezece ani. Joe a fost

singurul lucru constant din viaţa mea. Şi l-am iubit ca pe un frate. Dar fraza aceasta avea un sens foarte precis. Aşa cum au o bună parte din expresiile astea „standard”. Ca atunci când oamenii spun despre cineva că a dormit ca un bebeluş. Adică vor să spună că a dormit bine? Sau vor să spună că s-a trezit din zece-n zece minute ţipând? L-am iubit pe Joe ca pe un frate, iar asta însemna o mulţime de lucruri în familia noastră. Adevărul e că niciodată n-am ştiut sigur dacă l-am iubit sau nu. Şi nici el n-a ştiut sigur dacă mă iubea sau nu. Între noi era o diferenţă de doar doi ani, dar el se născuse în anii cincizeci, iar eu, în anii şaizeci; iar asta se pare că a făcut ca diferenţa reală dintre noi să fie mult mai mare. Şi, aşa cum se întâmplă cu mai toţi fraţii despărţiţi de doar doi ani, ne călcam pe nervi cât cuprindea. Ne certam şi ne dondăneam, aşteptând cu ţâfnă să creştem mari şi să ne câştigăm independenţa. În cea mai mare parte a acelor şaisprezece ani, n-am ştiut dacă ne iubim sau ne urâm.

Dar aveam chestia aia specifică familiilor. Familia e unitatea ta. Bărbaţii din bazele militare erau instruiţi în spiritul unei loialităţi desăvârşite faţă de unităţile lor. Era lucrul esenţial al vieţilor lor. Iar băieţii îi copiau, transpunând în cadrul familiilor aceeaşi loialitate. Aşa încât, chiar dacă uneori îţi urai fratele, nu lăsai pe nimeni să-i facă vreun rău. Asta era chestia care ne unea pe Joe şi pe mine. O loialitate necondiţionată. Stăteam spate în spate în fiecare nouă curte de şcoală şi scăpăm de belele împreună, folosindu-se de pumni. Am avut grijă de el, iar el a avut grijă de mine, aşa cum fac fraţii. Timp de şaisprezece ani. N-a prea fost o copilărie normală, dar era singura copilărie de care urma să am parte. Iar Joe însemna şi începutul şi sfârşitul acestei copilării. Acum, cineva îl ucisese. Stăteam pe bancheta din spate a Chevrolet-ului de poliţie şi ascultam o voce minusculă care mă întreba ce naiba aveam de gând să fac în privinţa asta.

Finlay a condus direct prin Margrave şi a parcat lângă secţia de poliţie. Exact la bordura de vizavi de marile uşi din

sticlă de la intrare. El şi Roscoe s-au dat jos din maşină şi m-au aşteptat, aşa cum mă aşteptaseră Baker şi Stevenson cu patruzeci şi opt de ore în urmă. Am coborât şi m-am alăturat lor în arşiţa de la prânz. Am stat acolo o clipă, apoi Finlay a tras de uşa masivă şi am intrat în incintă. Am străbătut sala principală pustie, ca să ajungem în spate, în cabinetul spaţios, cu mobilier din lemn de trandafir. Finlay s-a aşezat la birou. Eu am stat pe acelaşi scaun pe care şezusem vineri. Roscoe a tras un scaun şi l-a aşezat lângă al meu. Finlay a deschis unul din sertarele biroului. A scos de acolo un casetofon. A trecut prin operaţiunea de rutină de verificare a microfonului cu unghia. Apoi a încetat să se mai mişte şi s-a uitat la mine.

— Îmi pare foarte rău pentru fratele tău, a spus.

Am dat din cap, fără să spun nimic.

— Mă tem că va trebui să-ţi pun o grămadă de întrebări, a spus.

Am dat din nou din cap. Îl înţelegeam. Mă aflasem în aceeaşi situaţie de o mulţime de ori.

— Cine ar putea fi ruda lui cea mai apropiată? a întrebat.

— Eu, am spus. Doar dacă nu s-o fi căsătorit fără să mă anunţe.

— Crezi că e posibil s-o fi făcut? m-a întrebat Finlay.

— Nu eram prea apropiaţi, am spus. Dar mă îndoiesc.

— Părinţii voştri sunt morţi?

Am încuviinţat din cap. Finlay mi-a imitat gestul. M-a notat ca fiind ruda cea mai apropiată.

— Care era numele lui complet?

— Joe Reacher, am spus. Nu avea un al doilea nume.

— E cumva diminutivul de la Joseph?

— Nu, am spus. Era doar Joe. Aşa cum numele meu e Jack. Tatălui nostru îi plăceau numele simple.

— OK, a spus Finlay. Mai mare sau mai mic?

— Mai mare, am spus.

I-am dat data de naştere a lui Joe. Cu doi ani mai mare ca mine.

— Deci avea treizeci şi opt de ani?

Am dat din cap. Baker spusese că victima avea cam patruzeci de ani. Poate că Joe nu se ţinuse bine.

— Îi ştii cumva adresa actuală?

Am clătinat din cap.

— Nu, am spus. Undeva prin Washington. Cum spuneam, nu eram prea apropiaţi.

— Bun, a spus el din nou. Când l-ai văzut ultima oară?

— Acum vreo douăzeci de minute, am zis. La morgă.

Finlay a dat din cap cu blândeţe.

— Înainte de asta?

— Cu şapte ani în urmă, am spus. La înmormântarea mamei.

— Ai vreo fotografie de-a lui?

— Ai văzut lucrurile din punga cu obiecte personale. Nu am nici o fotografie.

A dat din cap din nou. A tăcut. Treaba asta i se părea dificilă.

— Poţi să-mi faci o descriere a lui?

— De dinainte ca gloanţele să-i distrugă faţa?

— Ne-ar putea fi de folos, să ştii, a spus Finlay. Trebuie să aflăm cine l-a văzut prin preajmă, când şi unde.

Am încuviinţat din cap.

— Semăna cu mine, cred, am spus. Poate cu vreo doi centimetri mai înalt şi cu vreo patru-cinci kile mai greu.

— Atunci putem să zicem că avea cam un metru şi nouăzeci şi opt de centimetri? a întrebat el.

— Exact, am spus. Şi vreo nouăzeci de kile.

Finlay şi-a notat conştiincios cifrele.

— Şi se rădea în cap? m-a întrebat.

— Ultima oară când l-am văzut, nu, am spus. Avea păr.

— Cu şapte ani în urmă, aşa-i? a spus Finlay.

Am ridicat din umeri.

— Poate că începuse să chelească. Poate că se jena din pricina asta.

Finlay a încuviinţat din cap.

— Ce ocupaţie avea? a întrebat el.

— Ultima oară ştiu că lucra pentru Departamentul Trezoreriei, am spus. N-aş putea să-ţi spun ce anume făcea pe-acolo.

— Ce pregătire avea? a întrebat. Era şi el cadru militar?

Am încuviinţat din cap.

— Spionaj militar, am spus. A stat pe tuşă o vreme, după care a lucrat pentru guvern.

— Ţi-a scris că se află aici, aşa e? a întrebat Finlay.

— A pomenit de chestia cu Blind Blake, am spus. Nu mi-a spus ce l-a adus aici. Dar n-ar trebui să fie greu de aflat.

Finlay a dat din cap aprobativ.

— O să dăm câteva telefoane mâine, a spus. Până atunci, eşti sigur că n-ai habar de ce a venit aici?

Am clătinat din cap. N-aveam absolut nici o idee de ce venise aici. Dar ştiam că Hubble avea habar. Joe fusese anchetatorul cel înalt, ras în cap şi cu un nume de cod. Hubble îl adusese aici şi Hubble ştia exact de ce. Primul lucru pe care-l aveam de făcut era să-l găsesc pe Hubble şi să-l întreb asta.

— Şi zici că n-ai dat de Hubble? l-am întrebat pe Finlay.

— Nu pot să-l găsesc pe nicăieri, a spus. Nu e acasă la el, pe Beckman Drive, şi nimeni nu l-a văzut prin oraş. Hubble ştie totul despre întâmplarea asta, aşa-i?

M-am mulţumit să ridic din umeri. Am simţit că trebuie să ţin o parte din cărţi cât mai aproape de piept. Dacă urma să fiu nevoit să-l strâng cu uşa pe Hubble în legătură cu un lucru despre care nu ar fi vrut să vorbească, preferam s-o fac de unul singur. Nu mă încânta deloc gândul ca Finlay să se uite peste umărul meu în timp ce-o făceam. Era posibil să i se pară că îl strângeam prea tare. Şi, hotărât lucru, nu voiam să fiu nevoit să mă uit peste umărul lui Finlay. Nu voiam să las în seama lui strânsul cu uşa. Era posibil să mi se pară că nu strânge îndeajuns de tare. Şi, în orice caz, Hubble ar fi vorbit cu mine mai uşor decât ar fi făcut-o cu un poliţai. Parcursese deja jumătate din drum cu mine.

Aşadar, ce ştia Hubble avea să rămână secretul meu. Cel puţin deocamdată.

— Habar n-am ce ştie Hubble, am spus. Tu eşti cel care susţine că a cedat nervos.

Finlay a mârâit ceva şi s-a uitat pe deasupra biroului la mine. Vedeam cum raţionamentul lui se îndreaptă spre o nouă pistă. Eram destul de sigur care era pista. Aşteptasem să iasă la suprafaţă. În cazul unei omucideri, funcţionează o regulă empirică. Se bazează pe numeroase statistici şi pe multă experienţă. Această regulă spune că, atunci când ai de a face cu moartea unui om, primul lucru pe care trebuie să-l faci e să-i cercetezi bine de tot familia. Pentru că al naibii de multe crime sunt opera rudelor. Soţi, soţii, fii. Şi fraţi. Asta spunea teoria. Finlay văzuse această regulă confirmată de sute de ori în cei douăzeci de ani petrecuţi la Boston. Acum îl vedeam cum încearcă s-o verifice aici, în Margrave. Aveam nevoie să-i tulbur aceste gânduri. Nu voiam să se gândească prea mult la această variantă. Nu voiam să-mi mai irosesc timpul într-o celulă. Consideram că o să am nevoie de acel timp pentru altceva.

— Eşti mulţumit de alibiul meu, nu-i aşa? am spus.

Îşi dădea seama unde bat. Ca şi cum eram colegi în rezolvarea unui caz încâlcit. Mi-a adresat un zâmbet scurt.

— S-a verificat, a spus el. Te aflai în Tampa când toate astea au avut loc.

— În regulă, am spus. Şi Morrison e mulţumit în privinţa asta?

— Nu ştie nimic, a răspuns Finlay. Nu răspunde la telefon.

— Nu mai vreau greşeli de-astea, am spus. Umflatul ăla idiot a zis că m-a văzut acolo. Vreau să priceapă că treaba asta n-o să mai ţină.

Finlay a încuviinţat din cap. A ridicat telefonul de pe birou şi a format un număr. Am auzit sunetul slab al apelului telefonic din cască. A sunat vreme îndelungată şi s-a întrerupt când Finlay a pus receptorul în furcă.

— Nu e acasă, a spus. E duminică, nu?

Apoi a scos dintr-un sertar cartea de telefon. A deschis-o la litera H, căutând numărul lui Hubble de pe Beckman Drive. L-a format şi a obţinut acelaşi rezultat. Multe tonuri de apel şi nimeni acasă. A sunat apoi pe mobil. O voce electronică a început să-i spună că telefonul era închis. A pus receptorul în furcă înainte ca mesajul automat să se încheie.

— O să-l aduc pe Hubble aici când o să-l găsesc, a spus Finlay. Ştie lucruri pe care trebuie să ni le spună. Până atunci, nu prea am ce să fac, nu?

Am ridicat din umeri. Avea dreptate. Dâra pe care o urmărea se cam răcise. Singurul indiciu de care ştia Finlay era panica pe care o manifestase Hubble vineri.

— Ce-ai de gând să faci, Reacher? m-a întrebat el.

— Să mă gândesc la asta, am spus.

Finlay m-a privit drept în faţă. Nu ostil, ci cu mare seriozitate, ca şi cum ar fi încercat să comunice în acelaşi timp un ordin şi o rugăminte, dintr-o singură privire severă.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, da? a spus. O să te simţi foarte nasol şi-o să vrei să vezi cum se face dreptate, dar nu vreau să aibă loc nici o acţiune independentă, s-a înţeles? E treaba poliţiei. Tu eşti un civil. Lasă-mă pe mine să mă ocup, da?

Am ridicat din umeri şi am încuviinţat din cap. M-am ridicat şi m-am uitat la amândoi.

— Mă duc să mă plimb, am spus.

I-am lăsat pe cei doi acolo şi am trecut prin sala principală a secţiei. Am ieşit pe uşile de sticlă în după-amiaza dogoritoare. Am străbătut parcarea şi am tăiat-o pe gazonul larg din faţă, până la statuia din bronz. Era încă un omagiu adus lui Caspar Teale, cine naiba o mai fi fost şi ăsta. Acelaşi tip ca şi cel din parcul de la marginea sudică a orăşelului. M-am rezemat de flancul metalic încălzit al statuii şi am căzut pe gânduri.

Statele Unite sunt o ţară uriaşă. Milioane de kilometri pătraţi. Cu o populaţie de aproape trei sute de milioane de locuitori. Nu-l mai văzusem pe Joe de şapte ani, la fel cum

nici el nu mă văzuse pe mine, dar uite că ajunsesem în aceeaşi localitate minusculă, la un interval de numai opt ore. Trecusem la o distanţă de doar cincizeci de metri de locul unde zăcea cadavrul lui. Asta era o coincidenţă a naibii de mare. Era aproape de necrezut. Aşa că Finlay îmi făcea un mare favor tratând-o ca pe o coincidenţă. Ar fi trebuit să-mi demonteze alibiul. Poate că deja făcea acest lucru. Poate că deja telefona la Tampa, verificându-l încă o dată.

Dar n-avea ce să găsească, fiindcă era o coincidenţă. N-avea nici un rost să verifice din nou. Mă aflam în Margrave doar din cauza unei toane de ultim moment. Dacă m-aş mai fi uitat încă un minut la harta tipului ăla, autobuzul ar fi trecut de intersecţie şi aş fi uitat cu totul de Margrave. Aş fi ajuns în Atlanta şi n-aş mai fi aflat nimic despre Joe. Poate că ar mai fi trecut încă şapte ani până să ajungă vestea la mine. Aşa că n-avea nici un rost să-mi fac griji din cauza coincidenţei. Singurul lucru pe care trebuia să-l fac era să decid ce naiba aveam să întreprind în privinţa asta. Aveam cam patru ani când mi-a intrat în cap chestia cu loialitatea. Dintr-odată mi s-a năzărit că trebuia să am grijă de Joe aşa cum avea şi el grijă de mine. După o vreme, a devenit o a doua natură, ca o chestie automată. Aveam tot timpul în cap ideea că trebuie să mă uit în jur şi să mă asigur că e în siguranţă. De multe ori ajungeam alergând în vreo curte de şcoală nouă şi vedeam o gaşcă de puşti care încercau să-l bumbăcească pe nou-venitul cel slăbănog. Imediat mă repezeam într-acolo şi-i puneam pe fugă, după ce buşeam câteva capete. După care mă întorceam la amicii mei şi-mi continuam jocul cu mingea sau cine ştie ce altceva. Îmi făcusem datoria, ca pe ceva de rutină. A fost o rutină care a durat doisprezece ani, de când am împlinit patru ani şi până când a sosit în sfârşit vremea ca Joe să plece de acasă. Cei doisprezece ani în care a persistat rutina aceea trebuie să fi lăsat nişte urme slabe în mintea mea, fiindcă pentru totdeauna după aceea am purtat cu mine un ecou al

întrebării: „Unde-i Joe?” Din momentul în care a crescut şi a plecat de acasă, nu prea mai conta unde era. Dar am fost mereu conştient de ecoul slab al acelei vechi rutine. În adâncul sufletului, am fost întotdeauna conştient că trebuie să sar în apărarea lui, dacă era nevoie.

Numai că acum era mort. Nu mai era nicăieri. Stăteam rezemat de statuia din faţa secţiei de poliţie şi ascultam vocea firavă din capul meu care spunea: ar trebui să faci ceva în privinţa asta.

Uşa secţiei de poliţie s-a deschis. Am mijit ochii prin arşiţă şi am văzut-o pe Roscoe ieşind. Soarele bătea din spate şi îi lumina părul asemenea unui halou. S-a uitat în jur şi m-a văzut rezemat de statuia din mijlocul gazonului. A pornit către mine. M-am desprins de metalul fierbinte.

— Eşti bine? m-a întrebat ea.

— Da, sunt foarte bine, am spus.

— Eşti sigur? a spus.

— N-o să-mi pierd minţile, am spus. Poate c-aşa ar trebui, dar n-o să se-ntâmple. Ca să fiu sincer, mă simt doar amorţit.

Era adevărat. Nu prea simţeam mai nimic. Poate că era un soi de reacţie stranie, dar exact asta simţeam. N-avea nici un rost să neg.

— Bine, a spus Roscoe. Pot să te duc cu maşina undeva?

Poate că Finlay o trimisese să stea cu ochii pe mine, dar nu aveam de gând să obiectez prea mult la chestia asta. Aşa cum stătea acolo, în soare, arăta nemaipomenit. Mi-am dat seama că de fiecare dată când mă uitam la ea îmi plăcea şi mai mult.

— Vrei să-mi arăţi unde locuieşte Hubble? am întrebat-o.

O vedeam cum se gândeşte la propunerea mea.

— N-ar fi mai bine să lăsăm asta în seama lui Finlay? a spus.

— Vreau doar să văd dacă s-a întors acasă, am spus. N-o să-l mănânc. Dacă-i acolo, îl chemăm imediat pe Finlay. E bine aşa?

— E bine, a spus. Apoi a săltat din umeri şi a zâmbit: Să mergem.

Am făcut cale întoarsă împreună peste gazon şi ne-am urcat în Chevrolet-ul de poliţie care-i era repartizat. A pornit motorul şi a scos maşina din parcare. A cotit la stânga şi a luat-o spre sud, prin orăşelul desăvârşit. Era o splendidă zi de septembrie. Soarele strălucitor transformase oraşul într-o aşezare de basm. Trotuarele din cărămidă luceau, iar vopseaua albă era orbitoare. Oraşul era liniştit şi se prăjea în arşiţa zilei de duminică. Părăsit.

Roscoe a cotit la dreapta când a ajuns la micul parc rural şi apoi a cotit pe Beckman Drive. A ocolit scuarul cu biserica în centru. Maşinile dispăruseră şi locul era liniştit. Slujba se terminase. Beckman Drive a devenit o stradă rezidenţială largă, mărginită de copaci, întinzându-se pe o uşoară pantă ascendentă. Dădea impresia de bogăţie. Un loc răcoros, umbros şi prosper. La asta se referă agenţii imobiliari atunci când vorbesc despre locaţie. Nu puteam să văd casele. Erau situate mult în spate, la adăpostul unor taluzuri, acoperite cu iarbă, dincolo de gardurile vii înalte şi de arborii masivi. Aleile de acces şerpuiau până dispăreau din peisaj. Când şi când, întrezăream câte un portic alb sau un acoperiş roşu. Cu cât mergeam mai departe, cu atât mai întinse erau proprietăţile. Sute de metri între cutiile poştale. Arbori uriaşi, ajunşi la maturitate. Un loc ce respira siguranţă. Dar în acelaşi timp un loc cu poveşti ascunse îndărătul faţadelor acoperite de verdeaţă. În cazul lui Hubble, un fel de poveste disperată care-l determinase să apeleze la fratele meu. Un fel de poveste care provocase moartea fratelui meu. Roscoe încetini în dreptul unei cutii poştale albe şi coti la stânga pe aleea de la numărul 25. Cam la un kilometru şi jumătate de oraş, pe stânga, cu spatele spre soarele după-amiezii. Era ultima casă de pe şosea. Mai încolo, livezi de piersici se întindeau în pâcla ceţoasă. Deplasându-ne cu viteză redusă, am urmat aleea şerpuitoare ce ocolea terasamentele şi moviliţele grădinilor.

Casa nu era aşa cum mi-o imaginasem, îmi închipuisem o clădire mare şi albă, ca o casă normală, dar mai mare. Dar casa asta era mai frumoasă. Un palat. Era uriaşă. Fiecare detaliu era scump. Întinderi de alei cu pietriş, suprafeţe largi de gazon mătăsos, arbori imenşi şi splendizi, totul strălucea şi scânteia în soarele dogoritor. Dar nu se vedea nici urmă de Bentley-ul negru pe care-l văzusem la închisoare. Părea că nu e nimeni acasă.

Roscoe a oprit maşina lângă uşa din faţă şi ne-am dat jos. Era linişte. Nu auzeam nimic în afară de zumzetul greu specific arşiţei de după-amiază. Am apăsat butonul soneriei şi am bătut la uşă. Nici un răspuns dinăuntru. Ne-am uitat unul la celălalt, am ridicat din umeri şi ne-am dus într-o parte a casei, călcând pe gazon. Erau hectare de iarbă şi un rond din nu ştiu ce flori care înconjura un foişor situat în mijlocul grădinii. Apoi, o curte interioară spaţioasă şi o pantă acoperită cu gazon ce cobora lin spre o piscină uriaşă. Apa era de un albastru intens în lumina soarelui. Simţeam mirosul de clor ce plutea în aerul fierbinte.

— Asta da reşedinţă, spuse Roscoe.

Am încuviinţat din cap. Mă întrebam dacă fratele meu fusese pe-acolo.

— Se-aude o maşină, a spus Roscoe.

Ne-am întors în faţa casei la timp ca să vedem Bentley-ul negru oprind. Din el se dădu jos femeia blondă pe care o văzusem plecând cu Hubble de la închisoare. Era însoţită de doi copii. Un băiat şi o fetiţă. Asta era familia lui Hubble. Pe care o iubea nebuneşte. Dar el nu era acolo, cu ei.

Blonda părea s-o cunoască pe Roscoe. S-au salutat şi Roscoe a făcut prezentările. Blonda mi-a strâns mâna şi mi-a spus că o cheamă Charlene, dar că puteam să-i spun Charlie. Avea o înfăţişare de femeie înstărită, înaltă, suplă, cu oase sănătoase, îmbrăcată cu grijă, bine îngrijită. Dar faţa ei trăda destulă inteligenţă încât să-mi placă de ea. În timp ce-mi strângea mâna, zâmbea, dar zâmbetul acela ascundea tensiune nervoasă.

— Mă tem că n-a fost cel mai reuşit weekend din viaţa mea, a spus ea. Dar se pare că vă sunt foarte îndatorată, domnule Reacher. Soţul meu mi-a spus că i-aţi salvat viaţa în puşcărie.

A rostit cuvintele pe un ton glacial, care nu-mi era adresat. Era adresat acelor circumstanţe care-o forţau să folosească cuvintele „soţ” şi „puşcărie” în aceeaşi propoziţie.

— Nici o problemă, am spus. Unde e domnul?

— Se ocupă de nişte afaceri, mi-a spus Charlie. Îl aştept să vină mai încolo.

Am încuviinţat din cap. Ăsta fusese planul lui Hubble. Îmi spusese că o s-o aburească cu nu ştiu ce poveste după care-o să-ncerce să potolească lucrurile. M-am întrebat dacă Charlie voia să vorbească despre asta, dar copiii stăteau tăcuţi lângă ea şi-mi dădeam seama că n-o să vorbească în prezenţa lor. Aşa că am zâmbit larg către ei. Speram că asta o să-i intimideze şi-o să-i facă să fugă de-acolo, aşa cum mi se întâmplă de obicei cu copiii, dar cei doi mi-au răspuns tot printr-un zâmbet larg.

— El e Ben, a spus Charlie. Iar ea e Lucy.

Erau nişte copii frumoşi. Fetiţa mai avea încă aspectul dolofan al copiilor mici. Îi lipseau dinţii din faţă. Părul frumos, de culoarea nisipului, era prins în codiţe. Băiatul nu era cu mult mai mare decât surioara lui. Avea o constituţie plăpândă şi o faţă gravă. Nu era genul de huligan certăreţ, aşa cum sunt unii băieţi. Era o pereche de copii drăguţi. Politicoşi şi liniştiţi. Amândoi au dat mâna cu mine şi apoi s-au retras lângă mama lor. M-am uitat la cei trei şi aproape că vedeam norul îngrozitor care atârna deasupra lor. Dacă Hubble nu era precaut, putea să le-aducă moartea tuturor, aşa cum o provocase pe-a fratelui meu.

— Ce ziceţi de-un pahar de ceai cu gheaţă? ne-a întrebat Charlie.

Stătea acolo, cu capul aplecat într-o parte, ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns. Să fi avut vreo treizeci de ani, cam de aceeaşi vârstă cu Roscoe. Dar avea purtările unei femei

bogate. Cu o sută cincizeci de ani în urmă, ar fi fost stăpâna unei mari plantaţii.

— Da, am spus. Mulţumesc.

Copiii au fugit să se joace undeva, iar Charlie ne-a poftit să intrăm pe uşa din faţă. Nu prea-mi ardea de ceai cu gheaţă, dar voiam să mai zăbovesc prin preajmă, în cazul în care Hubble s-ar fi întors. Voiam să-l prind la o discuţie între patru ochi vreme de cinci minute. Voiam să-i pun câteva întrebări presante, înainte ca Finlay să-i amintească de Codul Miranda.

Era o casă nemaipomenită. Imensă. Frumos mobilată. Luminoasă şi înviorătoare. Zugrăvită în nuanţe răcoroase de crem şi tonuri de galben solar. Flori. Charlie ne-a condus în foişorul din grădină pe care îl văzusem de afară. Parcă era o imagine dintr-o revistă. Roscoe s-a dus cu ea s-o ajute să pregătească ceaiul. M-au lăsat singur în încăpere. Mă simţeam stingher. Nu eram obişnuit cu casele. Aveam treizeci şi şase de ani, dar niciodată nu locuisem într-o casă. O mulţime de locuinţe cazone şi un dormitor teribil de gol pe malul fluviului Hudson, pe vremea când eram student la Academia Militară West Point. În aşa ceva locuisem. Ca un extraterestru hidos, am stat pe perna înflorată a unei sofale din răchită şi am aşteptat. Stingher, amorţit, în zona acelui câmp mort dintre acţiune şi reacţie.

Cele două femei s-au întors cu ceaiul. Charlie ducea o tavă din argint. Era o femeie bine făcută, dar nici nu se putea compara cu Roscoe, care avea în ochi o sclipire ca o scânteie electrică, făcând-o pe Charlie să pară aproape invizibilă. Apoi s-a întâmplat ceva. Roscoe s-a aşezat lângă mine pe canapeaua din nuiele. Când s-a aşezat, mi-a împins piciorul într-o parte. Fusese un gest aproape întâmplător, dar era foarte intim şi familiar. O terminaţie nervoasă amorţită s-a trezit deodată la viaţă şi a strigat către mine: şi ei îi place de tine. Şi ei îi place de tine. O trădase felul în care-mi atinsese piciorul.

M-am întors în timp şi am revăzut lucrurile în acea lumină nouă. Felul în care-mi luase amprentele şi-mi făcuse fotografiile. Faptul că mi-a adus cafea. Zâmbetul şi felul cum îmi făcuse cu ochiul. Râsul ei. Cum lucrase vineri noaptea şi sâmbăta ca să mă scoată de la Warburton. Cum venise cu maşina până acolo ca să mă ia. Cum m-a ţinut de mână după ce-am văzut trupul zdrobit al fratelui meu. Faptul că mă adusese cu maşina până aici. Şi ei îi plăcea de mine.

Dintr-odată, m-am simţit bucuros că mă dădusem jos din autobuzul ăla blestemat. Că luasem acea decizie nebunească în ultima clipă. M-am relaxat. Mă simţeam mai bine. Vocea firavă din capul meu s-a potolit. Chiar în clipa aceea nu aveam nimic de făcut. Urma să vorbesc cu Hubble când urma să sosească. Până atunci, aveam de gând să stau pe sofa alături de o femeie brunetă, arătoasă şi prietenoasă, îmbrăcată într-o cămaşă moale din bumbac. Necazurile aveau să înceapă foarte curând. Aşa se întâmpla mereu.

Charlie Hubble s-a aşezat vizavi de noi şi a început să toarne ceaiul rece din carafă. Mirosul de lămâie şi de mirodenii s-a împrăştiat în încăpere. Mi-a surprins privirea şi mi-a zâmbit la fel de tensionat ca şi mai înainte.

— În mod normal, în acest moment, te-aş fi întrebat dacă ţi-a plăcut vizita în orăşelul nostru, a spus ea uitându-se la mine, încordată şi zâmbitoare.

Nu-mi venea în minte nici o replică la spusele ei. M-am mulţumit să ridic din umeri. Era limpede că Charlie nu ştie nimic. Credea că soţul ei fusese arestat din pricina unei erori. Nu pentru că fusese atras într-un soi de încurcătură nasoală care tocmai omorâse doi oameni. Unul dintre ei fiind fratele străinului căruia se străduia să-i zâmbească. Roscoe a salvat conversaţia şi cele două femei au început să facă schimb de impresii, ca să treacă vremea. Eu stăteam acolo, beam ceai şi îl aşteptam pe Hubble. Dar acesta n-a apărut. Deodată conversaţia a murit şi am fost nevoiţi să plecăm. Charlie se foia ca şi cum ar fi avut lucruri de făcut.

Roscoe şi-a pus mâna pe braţul meu. Atingerea ei m-a ars ca un şoc electric.

— Să mergem, a spus ea. Te duc cu maşina înapoi în oraş.

Mi-a părut rău că nu rămâneam să-l aştept pe Hubble. M-a făcut să mă simt neloial faţă de Joe. Dar voiam să fiu singur cu Roscoe. Ardeam, de nerăbdare. Poate că un fel de suferinţă înăbuşită intensifica acest sentiment. Voiam să uit de problemele lui Joe până a doua zi. Mi-am spus că oricum n-aveam de ales. Hubble nu-şi făcuse apariţia. Nu puteam să fac nimic altceva. Aşa că ne-am întors împreună la maşină şi am mers înapoi pe aleea şerpuitoare, apoi am luat-o pe Beckman Drive. Clădirile s-au îndesit la capătul străzii. Am ocolit biserica, în faţa noastră era micul parc cu statuia bătrânului Caspar Teale.

— Reacher? a spus Roscoe. O să mai stai pe-aici o vreme, nu-i aşa? Până când lămurim povestea asta cu fratele tău?

— Cred că da, am spus.

— Unde o să stai? a întrebat ea.

— Nu ştiu, am răspuns.

A tras maşina lângă bordura de lângă gazon. A scos schimbătorul de viteze la punctul mort. Avea pe faţă o expresie blândă.

— Vreau să vii acasă cu mine, a spus ea.

Am simţit că-mi pierd minţile, dar ardeam de dorinţă aşa că am tras-o spre mine şi ne-am sărutat. Acel fabulos prim sărut. Senzaţia oferită de o gură nouă şi nefamiliară, de păr, de gust şi de miros. M-a sărutat îndelung şi intens, ţinându-se aproape de mine. Am făcut două pauze de respiraţie înainte să pornească din nou maşina spre locuinţa ei.

A parcurs în mare viteză vreo patru sute de metri pe o stradă ce începea de vizavi de Beckman Drive. Am văzut imaginea înceţoşată a frunzişului de copaci în lumina soarelui când a cotit brusc pe aleea ei. Pneurile au scrâşnit când a oprit. Ne-am dat jos nu se mai ştie cum şi am alergat spre uşă. A descuiat cu cheia şi am intrat. Uşa s-a închis şi înainte să se audă declicul încuietorii, era din nou în braţele

mele. Ne-am sărutat şi am mers împleticindu-ne în camera de zi. Era cu vreo treizeci de centimetri mai scundă şi nu mai atingea pământul cu picioarele.

Ne-am smuls unul altuia hainele de-ai fi zis că luaseră foc. Era o femeie splendidă. Un trup ferm şi puternic, cu nişte forme de vis. Cu pielea mătăsoasă. M-a tras în jos, la podea, printre gratiile de lumină fierbinte ce veneau dinspre fereastră. A fost o frenezie. Eram prinşi în vâltoarea pasiunii şi nimic nu ne putea opri. Ai fi zis că vine sfârşitul lumii. Ne-am oprit cutremuraţi şi am zăcut gâfâind. Eram scăldaţi în sudoare. Total epuizaţi. Stăteam încleştaţi într-o îmbrăţişare aprigă. Apoi s-a desprins de mine şi m-a tras în sus. Ne-am sărutat din nou şi ne-am dus împleticindu-ne în dormitor. A dat la o parte aşternutul şi ne-am prăbuşit în pat. Ne-am ţinut unul pe celălalt în braţe şi am căzut într-o toropeală profundă şi plăcută. Eram dărâmat. Aveam senzaţia că oasele şi tendoanele mele sunt din cauciuc. Stăteam întins în patul altcuiva şi alunecam către o stare situată mult dincolo de relaxare. Pluteam. Trupul cald al lui Roscoe era cuibărit lângă mine. Respiram prin părul ei. Mâinile noastre dezmierdau leneş contururi nefamiliare.

M-a întrebat dacă vreau să mă duc să găsesc un motel. Sau să rămân acolo cu ea. Am râs şi i-am spus că singura cale să scape de mine în acel moment era să se ducă la secţie şi să ia de acolo o carabină, cu care să mă ameninţe. I-am spus că s-ar putea ca nici aşa să n-aibă succes. A chicotit şi s-a lipit şi mai strâns de mine.

— N-aş lua o puşcă, a şoptit ea. Aş lua nişte cătuşe, te-aş lega de pat şi te-aş ţine aici pentru totdeauna.

Am moţăit toată după-amiaza. Seara, pe la şapte, am sunat la Hubble acasă. Tot nu se întorsese. I-am lăsat lui Charlie numărul de telefon al lui Roscoe, rugând-o să-i spună lui Hubble să mă sune de îndată ce ajunge acasă. Ne-am omorât timpul pe toată durata serii şi am adormit buştean la miezul nopţii. Hubble n-a mai sunat.

Luni de dimineaţa eram vag conştient de faptul că Roscoe se pregătea să meargă la slujbă. Am auzit duşul şi am ştiut că m-a sărutat cu gingăşie şi apoi s-a aşternut liniştea, în aerul încins şi imobil al încăperilor. Am dormit până după nouă. Telefonul n-a sunat, ceea ce a fost bine, fiindcă aveam nevoie de un răgaz în care să gândesc în linişte. Aveam de luat nişte decizii. M-am întins în patul cald al lui Roscoe şi am început să răspund la întrebarea pe care mi-o punea din nou glasul firav din mintea mea.

Ce aveam de gând să fac în privinţa lui Joe? Răspunsul mi-a venit cu mare uşurinţă. Ştiam că aşa va veni. Ştiam că aştepta acolo de când am stat la morgă, lângă trupul zdrobit al lui Joe. Era un răspuns foarte simplu. Aveam să-l susţin. Să duc la bun sfârşit ceea ce începuse. Indiferent despre ce era vorba. Indiferent de ce presupunea asta.

Nu întrevedeam nici o dificultate majoră. Hubble era singura legătură pe care o aveam, dar totodată era şi singura legătură de care aveam nevoie. Omul avea să coopereze. Se bizuise pe Joe ca să-l ajute să scape. Acum avea să se bizuie pe mine. Urma să-mi ofere ceea ce îmi trebuia. Şefii lui erau vulnerabili vreme de o săptămână. Cum zisese el? O breşă larg deschisă până duminică? Mă voi folosi de ea ca să-i distrug. Eram hotărât. Nu puteam să fac altfel. Nu puteam să las asta în seama lui Finlay. Finlay n-ar înţelege toţi anii ăia de istorie. Finlay n-ar fi de acord cu genul de pedepse care erau necesare. Finlay n-ar putea înţelege adevărul simplu pe care-l învăţasem de la vârsta de patru ani: nu îi faci mizerii fratelui meu. Aşa că asta era treaba mea. Era ceva între mine şi Joe. Era o datorie.

Stăteam în patul cald al lui Roscoe şi evaluam situaţia. Urma să fie un proces simplu. Mai simplu, nici că se putea. Să pun mâna pe Hubble nu avea să fie dificil. Ştiam unde locuieşte. Îi ştiam numărul de telefon. M-am întins, am zâmbit şi m-am umplut de o energie febrilă. M-am dat jos din pat şi am găsit cafeaua. De carafă era sprijinit un bileţel: „Luăm prânzul devreme la Eno? Pe la unsprezece?

Lasă-i-l pe Hubble lui Finlay, da?” În loc de semnătură, biletul se încheia cu o mulţime de pupici şi un mic desen cu o pereche de cătuşe. L-am citit şi am zâmbit când am văzut desenul, dar n-aveam de gând să i-l las pe Hubble lui Finlay. În nici un caz. Hubble era sarcina mea. Aşa că am căutat din nou numărul şi am sunat la Beckman Drive. Nu era nimeni acasă.

Mi-am turnat o cană de cafea şi m-am dus până în camera de zi. Afară soarele lumina orbitor. Era o nouă zi caniculară. M-am plimbat prin casă. Era o locuinţă mică. O cameră de zi, o bucătărie care ţinea loc şi de sufragerie, două dormitoare, o baie şi o baie de serviciu. Totul era foarte nou şi foarte curat. Decorat într-o manieră simplă, elegantă. Aşa cum mă şi aşteptam de la Roscoe. Un stil simplu şi elegant. Câteva obiecte de artă navajo, nişte covoare îndrăzneţe, pereţi albi. Probabil că fusese prin New Mexico şi-i plăcuse.

Era liniştit şi plăcut. Avea un rack stereo, câteva discuri şi casete, mai suave şi melodioase decât hărmălaia pe care o numesc eu muzică. M-am dus în bucătărie şi mi-am mai turnat nişte cafea. Am ieşit în spatele casei. Acolo era o curte mică, cu gazon bine îngrijit şi nişte plante perene sădite acolo de curând. Talaş din coajă de copac împrăştiat pe jos ca să sufoce buruienile şi cherestea negeluită la marginea zonelor plantate. Stăteam în soare şi-mi beam cafeaua.

Apoi m-am dus din nou în casă şi am mai format o dată numărul lui Hubble. Nici un răspuns. Am făcut duş şi m-am îmbrăcat. Roscoe avea o cabină de duş mică, cu capul de duş montat la înălţime joasă şi săpunuri feminine în savonieră. Am găsit un prosop în dulap şi un pieptene pe comodă. Dar n-am găsit nici un aparat de ras. M-am îmbrăcat şi am clătit cana de cafea. Am încercat din nou numărul lui Hubble de la telefonul din bucătărie. L-am lăsat să sune îndelung. Nimeni nu era acasă. M-am gândit să o rog pe Roscoe să mă ducă până acolo după prânz. Nu

puteam să aştept la nesfârşit. Am încuiat uşa din spate şi am ieşit în faţă.

Se făcuse cam zece şi jumătate. Vreo doi kilometri până la localul lui Eno. O plimbare lejeră de o jumătate de oră prin soare. Era deja foarte cald. Urca binişor spre treizeci de grade. Toamna în Sud era un anotimp splendid. Am parcurs cei patru sute de metri până la Strada Principală de-a lungul unei alei în pantă cu şerpuiri blânde. Totul era frumos îngrijit. Peste tot vedeai arbori impunători de magnolia şi flori întârziate prin arbuşti.

Am cotit la magazinul universal şi am luat-o pe Strada Principală. Trotuarele fuseseră măturate. Vedeam echipe de grădinari prin părculeţe. Aranjau aspersoarele şi cărau cu roaba diverse unelte din nişte camioane verzi şi cochete, pe care scria cu litere aurii: „Fundaţia Kliner”. Doi indivizi vopseau gardul din ţăruşi. Când am ajuns la frizerie, le-am făcut cu mâna celor doi bărbieri bătrâni. Stăteau rezemaţi la intrare, ca şi cum şi-ar fi aşteptat clienţii. Mi-au răspuns la salut, iar eu mi-am văzut de drum.

Localul lui Eno mi-a apărut în faţă. Pereţii din aluminiu lustruit luceau în lumina soarelui. Chevrolet-ul lui Roscoe se afla în parcare. Lângă el era camioneta neagră pe care-o văzusem în ziua precedentă lângă cafenea. Am ajuns la local şi am intrat pe aceeaşi uşă pe care fusesem scos afară vineri, cu puşca lui Stevenson aţintită spre vintre şi cu cătuşe la mâini. Mă întrebam dacă personalul localului îşi va aduce aminte de mine. Mi-am zis că probabil or să-şi aducă. Margrave era o localitate foarte liniştită, prin care treceau destul de puţini străini. Roscoe era într-un separeu, acelaşi în care şezusem şi eu vineri. Era din nou îmbrăcată în uniformă şi mi se părea că e cea mai sexy făptură de pe pământ. M-am dus la ea. Mi-a zâmbit cu tandreţe, iar eu m-am aplecat s-o sărut pe gură. A tras storul din vinilin al ferestrei. Pe masă erau două ceşti cu cafea. Am împins spre Roscoe una din ele.

Şoferul camionetei negre stătea la tejghea. Tânărul Kliner, fiul vitreg al femeii palide. Rotise taburetul şi stătea cu spatele la tejghea. Şedea tolănit cu picioarele depărtate, cu coatele trase înapoi, cu capul sus, şi mă fixa cu nişte ochi aprinşi. M-am întors cu spatele la el şi am sărutat-o din nou pe Roscoe.

— Crezi că asta o să-ţi distrugă autoritatea? am întrebat-o. Să fii văzută sărutându-te cu un vagabond care a fost arestat aici vineri?

— Probabil că da, a spus ea. Dar cui îi pasă?

Aşa că am sărutat-o din nou. Tânărul Kliner se uita. Îi simţeam privirea în ceafă. M-am întors ca să mă uit şi eu la el. Mi-a susţinut privirea preţ de o secundă, după care s-a dat jos de pe taburet şi a plecat. S-a oprit în prag şi s-a mai uitat o dată urât la mine. După care s-a dus la camionetă şi a plecat. Am auzit uruitul motorului şi apoi în local s-a făcut linişte. Era puţină lume în restaurant, aşa cum fusese şi vineri. Vreo doi bătrânei şi două chelneriţe. Erau aceleaşi femei ca şi vineri. Amândouă blonde, una mai înaltă şi mai solidă. În uniforme de chelneriţe. Cea mai scundă purta ochelari. Nu erau identice, dar semănau. Ca nişte surori sau verişoare. Aveau pe undeva aceleaşi gene. Un oraş mic, în care distanţele cele mai mari se măsurau în câţiva kilometri.

— Am luat o decizie, am spus. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu Joe. Aşa că vreau să-mi cer scuze în prealabil, în cazul în care treaba asta o să vă încurce.

Roscoe a ridicat din umeri şi mi-a zâmbit cu gingăşie. Părea preocupată pentru mine.

— N-o să ne încurce, a spus. Nu are de ce.

Am băut din cafea. Era o cafea bună, mi-am amintit asta de vineri.

— Am obţinut identificarea celui de-al doilea cadavru, a spus. Amprentele lui s-au potrivit cu cele ale unui tip arestat în urmă cu doi ani în Florida. Se numea Sherman Stoller. Numele ăsta îţi spune ceva?

Am clătinat din cap.

— N-am auzit niciodată de el, am spus.

Apoi pager-ul mic şi negru agăţat de cureaua ei începu să sune. Nu-l mai văzusem până atunci. Poate că nu era obligată să-l poarte decât în timpul programului. Micul aparat bip-ăia întruna, aşa că întinse mâna la spate şi-l opri.

— Dar-ar naiba, a spus. Trebuie să dau un telefon. Scuze. O să folosesc telefonul din maşină.

Am ieşit din separeu şi am păşit înapoi ca să-i fac loc să treacă.

— Comandă şi pentru mine ceva de mâncare, bine? a spus ea. Iau şi eu ce iei tu.

— În regulă, am spus. Care din fete e chelneriţa noastră?

— Aia cu ochelari, a spus ea.

Apoi a ieşit din local. Am văzut-o cum se apleacă spre maşină, ca să poată folosi telefonul. Apoi a început să gesticuleze către mine, din parcare. Mimând urgenţa. Explicându-mi prin gesturi că trebuie să plece şi că eu să rămân pe loc. A sărit în maşină şi a plecat spre sud. I-am făcut vag cu mâna, fără să fiu prea atent pentru că mă uitam la chelneriţă. Aproape că mi se oprise respiraţia. Eu aveam nevoie de Hubble. Iar Roscoe tocmai îmi spusese că Hubble era mort.

UNSPREZECE.

Mă uitam absent spre cele două chelneriţe blonde. Una dintre ele era cu vreo şapte-opt centimetri mai înaltă decât cealaltă. Poate şi cu vreo şapte kilograme mai grea. Cu vreo doi ani mai vârstnică. Prin comparaţie, femeia mai scundă părea minionă. Arăta mai bine. Avea părul mai lung şi mai deschis la culoare. Iar ochii din spatele ochelarilor erau mai frumoşi. Ca pereche, chelneriţele erau asemănătoare, dacă le priveai superficial. Dar nu identice. Erau un milion de diferenţe între ele. În nici un caz nu erau greu de distins una de cealaltă.

O întrebasem pe Roscoe care era chelneriţă noastră. Şi cum îmi răspunsese? Nu zisese: aia mai mică sau cea cu

părul mai lung, ori cea mai blondă, sau mai slabă, sau mai drăguţă, sau mai tânără. Spusese: aia cu ochelari. Una dintre femei purta ochelari, cealaltă, nu. A noastră era aia cu ochelari. Purtatul ochelarilor era diferenţa cea mai mare dintre ele. Depăşea în importanţă toate celelalte diferenţe. Celelalte erau diferenţe graduale: mai înalt, mai greu, mai lung, mai scund, mai mic, mai drăguţ, mai brunet, mai tânăr. Ochelarii nu erau o chestiune graduală. Una dintre femei purta ochelari, cealaltă, nu. O diferenţă absolută. Nici o confuzie. Chelneriţă noastră era cea cu ochelari.

Asta văzuse Spivey vineri noaptea. Spivey sosise în buncărul de primire la câteva minute după ora zece. Cu o puşcă şi un dosar în mâinile lui mari de ţăran. Întrebase care dintre noi e Hubble. Îmi amintesc vocea lui piţigăiată în liniştea buncărului. Întrebarea lui nu era motivată în nici un fel. De ce naiba să-i pese lui Spivey care dintre noi e unul şi care e celălalt. Nu avea nevoie să ştie. Şi cu toate astea, întrebase. Hubble ridicase mâna. Spivey l-a cercetat de sus până jos cu ochii lui mici, ca de şarpe. Văzuse că Hubble e mai mic, mai scund, mai slab, mai blond, mai chel şi mai tânăr decât mine. Dar care a fost diferenţa majoră pe care a ţinut-o minte? Hubble purta ochelari. Eu, nu. Cu rame mici, aurite. O diferenţă absolută. Spivey şi-a spus în noaptea aia: „Hubble e ăla cu ochelari”.

Dar a doua zi de dimineaţă eu eram cel cu ochelari, nu Hubble. Fiindcă ochelarii cu rame aurii ai lui Hubble fuseseră făcuţi zob de Roşcovani, la ieşirea din celula noastră. La prima oră a dimineţii. Ochelarii cu rame mici, aurite dispăruseră. Iar eu luasem nişte ochelari de soare de la unul dintre ei, ca trofeu. Îi luasem şi uitasem de ei. M-am rezemat de chiuveta din baie ca să-mi cercetez fruntea dureroasă în oglinda din oţel. Am simţit ochelarii de soare în buzunar. I-am scos şi mi i-am pus. Lentilele nu erau închise la culoare fiindcă se presupunea că reacţionau la lumină. Arătau ca nişte ochelari de vedere obişnuiţi. Iar eu stăteam acolo cu ochelarii la ochi în momentul în care

Arienii au dat buzna în baie. Spivey tocmai le spusese: găsiţi-i pe băieţii nou-veniţi şi ucideţi-l pe-ăla cu ochelari. Şi îşi dăduseră silinţa. Îşi dăduseră toată silinţa să-l ucidă pe Paul Hubble.

Mă atacaseră pe mine pentru că descrierea pe care o primiseră a devenit dintr-odată o descriere greşită. Spivey raportase asta cu mult timp în urmă. Cei care îl asmuţiseră împotriva lui Hubble nu renunţaseră. Făcuseră o a doua tentativă. Iar a doua tentativă reuşise, întregul departament de poliţie fusese convocat în Beckman Drive. La numărul 25. Deoarece cineva descoperise acolo o scenă îngrozitoare. Un măcel. El era mort. Toţi patru erau morţi. Torturaţi şi măcelăriţi. Din vina mea. Pentru că nu mă gândisem îndeajuns de intens.

Am alergat la tejghea. Am vorbit cu chelneriţă noastră. Cea cu ochelari.

— Puteţi să-mi chemaţi un taxi? am întrebat-o. Bucătarul se uita la noi dinspre trapa ce dădea în bucătărie. Poate că era chiar Eno. Scund şi îndesat, cu părul brunet, început de chelie. Mai vârstnic ca mine.

— Nu, nu putem, a strigat el. Da' unde te trezeşti aici? La hotel? Amice, aici nu-i Waldorf Astoria. Vrei un taxi, n-ai decât să-ţi cauţi singur. Şi să ştii că nu eşti prea binevenit aici. Aduci necazuri.

I-am aruncat o privire posomorâtă. Eram prea sleit ca să reacţionez. Dar chelneriţă a râs de el, punându-şi mâna pe braţul meu.

— Nu-i daţi atenţie lui Eno, a spus ea. E un bătrânel morocănos, de-aia face aşa. O să vă chem eu un taxi. Mergeţi şi aşteptaţi în parcare, da?

Am aşteptat afară, la şosea. Cinci minute. Taxiul a şi apărut. Nou-nouţ şi curat-lacrimă, aşa cum erau toate în Margrave.

— Încotro, domnule? a întrebat şoferul.

I-am dat adresa lui Hubble şi a făcut o întoarcere largă, înceată, de la o margine la cealaltă a drumului regional. Am

pornit înapoi către oraş. Am trecut de secţia de poliţie şi sediul pompierilor. Parcarea de la poliţie era pustie. Chevrolet-ul lui Roscoe nu era acolo. Nici o maşină de patrulare. Toate erau plecate. La Hubble acasă. Am cotit la dreapta când am ajuns la părculeţ şi am trecut de biserica liniştită. Am luat-o apoi pe Beckman Drive. Peste un kilometru şi jumătate aveam să văd maşinile adunate ciucure la numărul 25. Maşinile de patrulare cu girofarurile aprinse. Maşinile fără însemne ale lui Finlay şi Roscoe. O ambulanţă, poate chiar două. Şi medicul legist avea să fie acolo, adus din cabinetul lui sărăcăcios, de la Yellow Springs.

Dar strada era pustie. Am luat-o pe jos pe aleea lui Hubble. Taxiul a întors şi a pornit înapoi spre oraş. Apoi se făcu linişte. Acea linişte apăsătoare pe care o simţi pe o stradă liniştită, într-o zi călduroasă şi molcomă. Am ocolit malurile mari ale grădinii. Nu era nimeni acolo. Nici maşini de poliţie, nici ambulanţe, nici ţipete. Nici brancarde care să clămpăne, nici suspine de oroare. Nici fotografi de poliţie, nici benzi care să îngrădească accesul. Automobilul Bentley mare şi negru era parcat pe pietriş. Am trecut pe lângă el în drum spre casă. Uşa de la intrare s-a întredeschis. Charlie Hubble a ieşit alergând şi ţipând. Era cuprinsă de isterie, dar cel puţin trăia.

— Hub a dispărut! ţipă ea.

Alergă pe pietriş şi se opri în faţa mea.

— Hub nu mai e, ţipă ea. A dispărut. Nu-l mai găsesc.

Era doar Hubble, singur. Îl luaseră şi-l aruncaseră pe undeva. Cineva găsise cadavrul şi sunase la poliţie. Un apel telefonic, sufocat de emoţie. Maşinile de poliţie şi ambulanţele acolo erau. Nu aici, pe Beckman Drive. Altundeva. Dar era doar Hubble, singur.

— Ceva nu e-n regulă, se văieta Charlie. Treaba asta cu puşcăria. Ceva nasol s-a întâmplat la bancă. Asta trebuie să fie. Hub a fost foarte stresat. Acum a plecat. A dispărut. Ceva s-a întâmplat, o ştiu.

Şi-a închis ochii strâns şi a început să ţipe. Îşi pierduse cumpătul. Isteria punea stăpânire pe ea. Nu ştiam cum să procedez.

— S-a întors astă-noapte, a ţipat ea. Azi de dimineaţă încă mai era aici. I-am dus pe Ben şi pe Lucy la şcoală. Iar acum a dispărut. Nu s-a dus la slujbă. A primit un telefon de la serviciu în care i se spunea să rămână acasă, iar servieta lui e tot aici, telefonul lui e şi el aici, ca şi haina şi portofelul, în portofel sunt şi cărţile de credit şi permisul de conducere, iar cheile lui sunt în bucătărie. Uşa de la intrare era larg deschisă. Nu s-a dus la serviciu. Pur şi simplu a dispărut.

Am rămas nemişcat. Paralizat. A fost târât afară din casă cu forţa şi ucis. Charlie s-a prăbuşit în faţa mea. Apoi a început să-mi vorbească în şoaptă. Şoaptele erau mai rele decât ţipetele.

— Maşina lui e tot aici, mi-a şoptit ea. Nu se poate să se fi dus pe jos undeva. Niciodată nu se duce pe jos. Întotdeauna îşi ia Bentley-ul.

A arătat vag cu mâna spre spatele casei.

— Maşina lui Hub e verde, mi-a explicat ea. E încă în garaj. M-am uitat. Trebuie să ne ajuţi. Trebuie să-l găseşti, domnule Reacher, te rog. Te rog să ne ajuţi. Hub e în pericol, ştiu asta. A dispărut. Mi-a zis că ai putea să ne ajuţi. I-ai salvat viaţa. Mi-a zis că ştii cum trebuie procedat.

Era isterică. Mă implora. Dar nu aveam cum s-o ajut. Avea să afle asta foarte curând. Îi vor aduce la cunoştinţă vestea cutremurătoare. Probabil că Finlay se va ocupa de asta. Probabil că la Boston o făcuse de o mie de ori. Avea demnitatea şi gravitatea necesare. Îi va da vestea, sărind peste detalii, după care o va duce cu maşina la morgă ca să identifice cadavrul. Lucrătorii de la morgă vor fi înfăşurat cadavrul cu straturi groase de pansament, ca să ascundă rănile îngrozitoare.

— O să ne ajuţi? m-a întrebat Charlie.

Am decis să nu aştept alături de ea şi să mă duc la secţie. Să aflu acolo detaliile referitoare la unde, când şi cum se

întâmplaseră lucrurile. Dar urma să revin împreună cu Finlay. Era greşeala mea, aşa că trebuia să mă întorc.

— Rămâi aici, am spus. Trebuie să-mi împrumuţi maşina.

A scotocit prin geantă şi a scos acolo un mănunchi mare de chei, pe care mi le-a dat. Cheia de la maşină avea gravat pe ea un „B” mare. A încuviinţat din cap cu un gest vag şi a rămas pe loc. Eu m-am dus la Bentley şi m-am aşezat la volan. Am dat un pic înapoi şi am cotit pe aleea şerpuitoare. Am parcurs Beckman Drive în linişte. Am cotit la stânga pe Strada Principală, către secţia de poliţie.

Parcarea secţiei era plină cu maşini de patrulare şi maşini fără însemne. Am lăsat maşina lui Charlie la bordură şi am intrat în incintă. Toţi cei de acolo forfoteau prin zona deschisă. I-am văzut pe Baker, Stevenson şi Finlay. Am văzut-o şi pe Roscoe. Am recunoscut echipa de rezervă de vineri. Morrison nu era acolo. Şi nici omul de la birou. La tejgheaua lungă nu era nimeni. Toată lumea era năucă. Toţi priveau absent, în gol. Îngroziţi. Năuciţi. Nimeni nu-mi vorbea. Se uitau cu nişte ochi posomorâţi. Nu îşi fereau privirea de mine, dar era ca şi cum nu mă vedeau deloc. Domnea o linişte desăvârşită. În cele din urmă, Roscoe s-a apropiat de mine. Plânsese. Părea să aibă febră. M-a cuprins cu braţele şi m-a ţinut aproape.

— A fost îngrozitor, a spus şi n-a mai vrut să zică nimic.

Am condus-o până la biroul ei şi am aşezat-o pe scaun. Am strâns-o de umăr şi m-am dus către Finlay. Acesta stătea aşezat la birou şi se uita în gol. I-am făcut semn cu capul către biroul mare din spate. Simţeam nevoia să ştiu şi Finlay era omul care avea să-mi spună. A venit după mine în birou. S-a aşezat pe scaunul din faţa mesei de lucru. Acolo unde şezusem eu vineri, cu cătuşele la mâini. M-am aşezat în spatele mesei. Inversaserăm rolurile.

L-am urmărit o vreme. Era zdruncinat de-a binelea. Am simţit cum îmi îngheaţă din nou sufletul. De bună seamă că Hubble fusese lăsat într-o stare înfiorătoare ca să obţină de la Finlay o reacţie ca asta. Era un tip care petrecuse

douăzeci de ani într-un oraş mare. Trebuie că văzuse tot ce era de văzut. Dar acum chiar că era zdruncinat. Şedeam acolo şi-mi ardeau obrajii de ruşine. Sigur, Hubble, spusesem eu, cred că eşti în siguranţă.

— Ia spune-mi, ce s-a întâmplat? am spus.

A făcut un efort ca să ridice capul şi să se uite la mine.

— De ce ţi-ar păsa? Ce a însemnat el pentru tine? O întrebare bună. Una la care nu puteam să răspund.

Finlay nu ştia ce ştiam eu despre Hubble. Păstrasem tăcerea în privinţa asta. Aşa că nu putea să priceapă de ce era Hubble atât de important pentru mine.

— Spune-mi şi mie ce s-a întâmplat, am spus.

— A fost foarte nasol, a spus, nedorind să continue.

Starea omului mă îngrijora. Fratele meu fusese împuşcat în cap. Două răni de ieşire mari şi urâte îl lăsaseră fără faţă. Apoi cineva îi transformase trupul într-un sac cu carne tocată. Dar Finlay nu se lăsase impresionat de asta. Celălalt tip fusese ros de şobolani. Nu-i mai rămăsese în trup nici o picătură de sânge. Dar nici asta nu-l impresionase pe Finlay cine ştie ce. Hubble era un tip din partea locului, care o păţise ceva mai rău, îmi dădeam seama de asta. Numai că vineri Finlay nici măcar nu ştiuse cine era acest Hubble. Iar acum Finlay se comporta de parcă văzuse o fantomă. Aşa că trebuie să fi fost o lucrătură destul de spectaculoasă.

Ceea ce însemna că, într-adevăr, în Margrave avea loc o operaţiune de proporţii. Pe de altă parte, lucrăturile spectaculoase nu au rost decât dacă servesc unui anumit scop. Formulată în prealabil, ameninţarea cu lucrătura respectivă acţionează asupra individului în cauză. Cu siguranţă că avusese efect asupra lui Hubble. Îi dăduse o mare importanţă. Ăsta e rostul unei ameninţări. Dar să duci la îndeplinire o asemenea ameninţare are un rost diferit. Un scop diferit. Ducerea ei la îndeplinire nu are legătură cu persoana în cauză. Are legătură cu formularea ameninţării la adresa omului care ocupă locul următor din ierarhie. Mesajul e: vezi ce i-am făcut ăluia? Asta ţi se poate întâmpla

şi ţie. Aşa încât, aplicându-i o lucrătură spectaculoasă lui Hubble, cineva tocmai dezvăluise că avea loc un joc cu mizã foarte mare, în care erau implicaţi şi alţi tipi care aşteptau la rând, chiar aici, în localitate.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Finlay, am repetat. S-a aplecat în faţă. Şi-a făcut mâinile căuş în dreptul gurii şi al nasului şi a oftat adânc în palme.

— Bine, a spus. A fost de-a dreptul oribil. Printre cele mai urâte chestii pe care le-am văzut. Şi, dă-mi voie să-ţi spun, am văzut destule. Am văzut nişte chestii destul de rele, dar asta a fost cu totul altceva. El era în pielea goală. Ţintuit de perete. Cu şase sau şapte cuie mari, de dulgherie, bătute în palme şi în braţe. Înfipte în părţile cărnoase. Labele picioarelor i le-au ţintuit cu cuie de podea.

Pe urmă, i-au tăiat boaşele. Pur şi simplu, i le-au retezat. Sânge peste tot. Urât de tot, dă-mi voie să-ţi spun. Pe urmă i-au tăiat beregata. De la o ureche la alta. Oameni răi, Reacher. Ăştia sunt nişte oameni răi. Mai răi de-atât nu se poate.

Eram amorţit. Finlay aştepta un comentariu din partea mea. Dar nu mă puteam gândi la nimic. Mă gândeam la Charlie. Avea să mă întrebe dacă aflasem ceva. Finlay ar trebui să se ducă acolo. Ar trebui să se ducă acolo chiar acum, ca să-i dea vestea. Era treaba lui, nu a mea. Înţelegeam de ce nu-l trăgea deloc inima s-o facă. Era o veste greu de transmis. Cu detalii peste care e greu să treci. Dar era treaba lui. Aveam să-l însoţesc. Pentru că fusese vina mea. N-avea nici un rost să fug de această răspundere.

— Da, i-am spus. Pare destul de nasol.

Şi-a lăsat capul pe spate şi s-a uitat în jur. A mai lăsat să-i scape un oftat spre tavan. Un om posomorât.

— Dar asta nu e partea cea mai rea, a spus. Ar fi trebuit să vezi ce i-au făcut neveste-sii.

— Neveste-sii? am spus. Ce naiba vrei să spui?

— Vreau să spun, nevastă-sa, a zis el. Era ca la măcelărie.

Preţ de o clipă, n-am mai putut vorbi. Pământul parcă-şi schimbase sensul de rotaţie.

— Dar tocmai am văzut-o, am spus. Acum douăzeci de minute. E bine mersi. Nu i s-a întâmplat nimic.

— Pe cine zici c-ai văzut? a întrebat Finlay.

— Pe Charlie.

— Cine naiba e Charlie? a întrebat el.

— Charlie, am spus eu pe un ton moale. Charlie Hubble. Nevastă-sa. E bine. Nu i-au făcut nimic.

— Şi ce legătură are Hubble cu asta? a spus.

Eu mă holbam la el.

— Despre cine vorbim noi acum? am spus. Cine-a fost ucis?

Finlay s-a uitat la mine de parc-aş fi înnebunit.

— Am crezut că ştii, a spus. Comandantul Morrison. Şeful poliţiei. Morrison. Şi nevastă-sa.

DOISPREZECE.

ÎI priveam pe Finlay cu mare atenţie, încercând să-mi dau seama câtă încredere pot să am în el. Era o decizie pe viaţă şi pe moarte. În cele din urmă, mi-am zis că felul cum îmi va răspunde la o singură întrebare o să-mi hotărască decizia.

— Acum or să te facă şef? l-am întrebat.

A clătinat din cap.

— Nu, a spus. N-or să mă facă şef.

— Eşti sigur? am spus.

— Sunt sigur.

— Cine hotărăşte asta? l-am întrebat.

— Primarul, mi-a zis el. Primarul oraşului îl numeşte pe comandantul poliţiei. O să vină aici. E un tip pe care-l cheamă Teale. Face parte dintr-o veche familie a statului Georgia. Unul dintre strămoşii lui a fost un magnat al căilor ferate, care era stăpân pe tot ce se vede primprejur.

— E tipul cu statui răspândite prin tot oraşul?

Finlay a încuviinţat din cap.

— Caspar Teale, a spus. El a fost primul, iar de atunci membrii familiei Teale au fost nelipsiţi pe-aici. Primarul de-

acum trebuie să fie stră-strănepotul ăluia sau ceva de genul ăsta.

Mă aflam pe un teren minat şi aveam nevoie să găsesc o cărare sigură ca să-l pot străbate.

— Care-i treaba cu acest Teale? l-am întrebat. Finlay a ridicat din umeri, încercând să găsească o modalitate de a-mi explica.

— Nu-i decât un sudist nemernic, mi-a zis. O veche familie georgiană, probabil o lungă descendenţă de sudişti nemernici. Au fost primari prin zonă încă de la începuturi. Aş zice că asta de-acum nu-i mai rău decât ceilalţi.

— A fost supărat? am spus. Când l-ai sunat ca să-i spui despre Morrison?

— Îngrijorat, mi s-a părut, mi-a zis Finlay. Urăşte încurcăturile.

— Şi de ce să nu te facă şef? am spus. Tu eşti cel mai vechi în meserie, nu?

— Pur şi simplu n-o s-o facă, a zis Finlay. Nu e treaba mea de ce.

L-am privit din nou cu atenţie. Viaţă sau moarte.

— Ştii un loc unde putem să mergem să vorbim? am spus.

S-a uitat la mine, pe deasupra biroului.

— Ai crezut că Hubble a fost ucis, nu? a spus. De ce?

— Hubble a fost, într-adevăr, ucis, am răspuns. Faptul că şi Morrison a fost omorât nu schimbă situaţia.

Ne-am dus pe jos până la magazinul universal. Ne-am aşezat unul lângă celălalt la tejgheaua pustie, aproape de fereastră. Stăteam în acelaşi loc pe care şezuse palida doamnă Kliner cu o zi în urmă. Mi se părea că trecuse mult timp de atunci. De atunci, lumea se schimbase. Ne-am luat câte o cană mare de cafea şi o tavă mare cu gogoşi. Nu ne uitam unul la celălalt direct. Ne priveam prin oglinda din spatele tejghelei.

— Şi de ce zici că n-o să fii avansat? l-am întrebat.

Reflexia lui a ridicat din umeri în oglindă. Părea nedumerit. Nu vedea legătura. Dar avea s-o vadă foarte

curând.

— Aşa ar trebui, a spus. Sunt mai bine calificat decât toţi ceilalţi puşi laolaltă. Am lucrat douăzeci de ani într-un oraş mare. Un adevărat departament de poliţie. Ăştia ce naiba au făcut? Uită-te la Baker, de exemplu. Se crede băiat deştept. Dar ce-a făcut? Cincisprezece ani petrecuţi la ţară? În locul ăsta uitat de lume? Ce naiba poate să ştie unul ca el?

— Şi-atunci, de ce să nu fii promovat?

— E o chestiune personală, a spus.

— Crezi c-o să mă duc la vreun ziar să-ţi vând povestea? l-am întrebat.

— E o poveste lungă, mi-a zis.

— Păi atunci, povesteşte-mi. Am nevoie să ştiu. S-a uitat la imaginea mea din oglindă. A tras aer în piept.

— Am terminat treaba de la Boston în martie, mi-a zis. Mi-am făcut serviciul douăzeci de ani. Un dosar fără pată. De opt ori citat prin ordin de zi. Am fost un detectiv pe cinste, Reacher. Mă aştepta o pensionare liniştită, cu pensie completă. Numai că pe nevastă-mea au apucat-o pandaliile. Încă din toamna trecută, a cuprins-o agitaţia. O chestie paradoxală. Am fost căsătoriţi toţi aceşti douăzeci de ani. Munceam pe brânci. Poliţia din Boston era o casă de nebuni. Lucram şapte zile pe săptămână. Zi şi noapte. În jurul meu vedeam cum căsătoriile colegilor se duceau de râpă. Toţi divorţau. Unul după altul.

S-a oprit ca să bea o gură zdravănă de cafea şi să muşte dintr-o gogoaşă.

— Dar lucrurile nu stăteau aşa cu mine. Soţia mea era înţelegătoare. Nu s-a plâns nici măcar o singură dată. Era o minune. Nu mi-a făcut niciodată zile fripte.

A căzut din nou în tăcere. M-am gândit la cei douăzeci de ani petrecuţi în Boston. Să lucrezi non-stop în oraşul ăla vechi şi aglomerat. În secţii de poliţie soioase, din secolul al XIX-lea. În încăperi şi amenajări supraaglomerate. Supus unei presiuni constante. O nesfârşită paradă de ciudaţi, de

răufăcători, de politicieni şi de probleme. Finlay se descurcase de minune dacă reuşise să supravieţuiască.

— A început toamna trecută, şi-a reluat el confesiunea. Mai aveam mai puţin de şase luni până la final. Totul avea să se sfârşească. Ne gândeam să ne luăm o cabană mică, pe undeva. La vacanţe. La mult timp petrecut împreună. Dar ea a început să intre în panică. Nu voia să petrecem mult timp împreună. Nu voia să mă pensionez. Nu mă voia acasă. Mi-a spus că, dintr-odată, şi-a dat seama că nu-i plăcea de mine. Că nu mă iubea. Că nu mă voia prin preajmă. Ei i-au plăcut acei douăzeci de ani. Nu voia ca situaţia să se schimbe. Nu-mi venea să cred. Asta fusese visul meu. Douăzeci de ani de chin şi pe urmă pensionarea la patruzeci şi cinci de ani. După care să urmeze poate încă douăzeci de ani în care să ne simţim bine împreună înainte de a ajunge prea bătrâni, înţelegi? Fusese visul meu şi acţionasem pentru îndeplinirea lui vreme de douăzeci de ani. Dar ea nu-l mai dorea. În cele din urmă mi-a zis că gândul la încă douăzeci de ani petrecuţi alături de mine într-o cabană din pădure îi dădea frisoane. A fost foarte nasol. Ne-am despărţit. Un dezastru total.

S-a întrerupt din nou. Am mai comandat nişte cafea. Era o poveste tristă, aşa cum sunt toate poveştile despre vise spulberate.

— Aşa că, evident, am divorţat, a spus. Nu mai era nimic de făcut. Ea l-a cerut. A fost îngrozitor. Pentru mine a fost ca un vis urât. Pe urmă, în ultima lună petrecută în departament, am început să cercetez din nou listele cu posturi vacante din toată ţara. Am văzut postul ăsta de aici. L-am sunat pe un vechi amic de la FBI-ul din Atlanta şi l-am întrebat ce ştie despre el. M-a avertizat să nu mă bag, zicându-mi s-o las baltă. Mi-a zis că e un departament de jucărie într-un orăşel care nici măcar nu figurează pe hartă. Postul se numea „detectiv-şef”, dar nu exista decât un singur detectiv. Cel care ocupase înainte postul fusese un aiurit care se spânzurase. Departamentul era condus de un

grăsan cretin. Oraşul era condus de un bătrân tipic pentru statul Georgia, care nu izbutea să-şi aducă aminte că sclavia fusese abolită. Aşa că amicul meu din Atlanta mi-a zis s-o las baltă. Dar eu eram atât de întors pe dos, încât voiam postul ăsta. Mă gândeam că o să mă pot îngropa aici ca un soi de pedeapsă, înţelegi? Un fel de penitenţă. În acelaşi timp, aveam nevoie de bani. Salariul oferit era foarte bun, iar pe mine mă aşteptau pensia alimentară şi onorariile avocaţilor. Aşa că am depus o cerere şi am venit aici. Primarul Teale şi cu Morrison au fost cei care m-au văzut. Eram într-o stare mizerabilă, Reacher. Eram terminat. Nu puteam să leg două cuvinte. Cred c-a fost cel mai dezastruos interviu de angajare din istorie. Cred c-am lăsat impresia unui idiot. Dar mi-au dat postul. Cred că aveau nevoie de un negru, ca să dea bine. Sunt primul poliţist negru din istoria localităţii.

M-am sucit pe taburet ca să mă uit direct la el.

— Deci tu crezi că eşti doar un simbol? am spus. De-aia nu te va numi Teale?

— Mi se pare că e evident, a spus. Mi-a pus eticheta de simbol şi de idiot. Care nu trebuie promovat. Într-un fel, e logic. Nici acum nu-mi vine să cred că m-au angajat, simbolic sau nu.

I-am făcut semn tipului de la tejghea să ne facă nota. Eram mulţumit de povestea lui Finlay. Nu avea să fie numit şef. Prin urmare, aveam încredere în el. Aşa cum aveam încredere în Roscoe. Urma să fim noi trei împotriva cine ştie cui. Am clătinat din cap către imaginea lui din oglindă.

— Te înşeli, am spus. Nu ăsta e motivul adevărat. Tu n-o să fii numit şef pentru că nu eşti un infractor.

Am achitat nota de plată cu o bancnotă de zece dolari şi am primit ca rest numai monede de douăzeci şi cinci de cenţi. Individul n-avea nici acum bancnote de un dolar. Pe urmă i-am spus lui Finlay că trebuie să văd locuinţa lui Morrison. I-am zis că aveam nevoie de toate detaliile. A ridicat din umeri şi m-a condus afară. Am pornit spre sud.

Am trecut pe lângă părculeţul rural şi am lăsat oraşul în spatele nostru.

— Eu am ajuns primul acolo, mi-a spus. Pe la zece dimineaţa. Nu-l mai văzusem pe Morrison de vineri şi trebuia să-l pun la curent cu ultimele noutăţi, dar nu reuşeam să-l găsesc la telefon. Ne aflam la jumătatea dimineţii de luni, iar noi nu făcusem mai nimic în legătură cu dubla crimă de joi noaptea. Trebuia să ne punem pe treabă. Aşa că m-am dus la el acasă ca să dau de urma lui.

A tăcut şi a continuat să meargă, rememorând scena pe care o găsise.

— Uşa de la intrare era întredeschisă, a spus. Cam cu un centimetru. Am avut o presimţire rea. Am intrat şi i-am găsit la etaj, în dormitorul principal. Era ca-ntr-o măcelărie. Sânge peste tot. El era ţintuit de perete, parcă atârnând. Amândoi, el şi nevastă-sa, aveau trupurile sfârtecate. Ceva înfiorător. Circa douăzeci şi patru de ore de descompunere. Pe căldura asta. Foarte neplăcut. Aşa că am chemat toată echipa şi am cercetat fiecare centimetru pătrat, punând toate bucăţile laolaltă. Literalmente, mă tem.

S-a întrerupt din nou. Pur şi simplu, a tăcut.

— Deci s-a întâmplat duminică dimineaţa? l-am întrebat.

A încuviinţat din cap.

— Pe masa din bucătărie erau ziarele de duminică, a spus. Vreo două pagini fuseseră citite, iar restul era neatins. Chestii pentru micul dejun pe masă. Medicul legist zice că s-a întâmplat duminică, pe la zece dimineaţa.

— Vreo dovadă fizică lăsată în urmă? l-am întrebat. A dat din nou din cap, posomorât.

— Urme de încălţăminte în sânge, a spus. Locul era ca un lac de sânge. O cantitate uriaşă. Între timp, se închegase parţial, fireşte. Au lăsat urme peste tot. Dar au avut galoşi din cauciuc peste încălţări. Din ăia care se folosesc în nord, iarna. N-avem. NICI O şansă să-i găsim pe baza acelor urme. Asemenea galoşi se vând în fiecare an, probabil cu milioanele.

Făptaşii veniseră pregătiţi. Ştiuseră că o să curgă sânge din belşug. Şi-au adus galoşi. De bună seamă că avuseseră şi salopete. Asemenea costumelor de protecţie din nailon care se poartă prin abatoare. În sala unde se fac sacrificările. Costume largi şi albe, din nailon, cu glugă, iar nailonul alb stropit şi mânjit cu sânge de un roşu intens.

— Indivizii purtau şi mănuşi, a spus. Se văd dâre ca de cauciuc în sângele de pe pereţi.

— Câţi crezi c-au fost? l-am întrebat, încercam să reconstitui o imagine.

— Patru, a spus. Urmele de paşi sunt cam amestecate, dar cred că pot să disting patru.

Am încuviinţat. Patru părea o cifră rezonabilă. Cam spre minimum, mi-am făcut eu socoteala. Era de aşteptat ca Morrison şi nevasta lui să-şi apere viaţa. Ar fi fost nevoie de patru inşi, cel puţin. Patru dintre cei zece pomeniţi de Hubble.

— Mijloace de transport? am spus.

— Nu prea pot să-mi dau seama, a zis Finlay. Alee cu pietriş, cu urme de pneuri ici şi colo. Am văzut nişte urme mai late care parcă ar fi noi. Se poate să fi fost nişte pneuri mai late. Un jeep mai mare sau un camion mic.

Ne aflam la vreo două sute de metri de locul în care Strada Principală se terminase. Am luat-o spre vest pe o alee cu pietriş care trebuie să fi fost aproape paralelă cu Beckman Drive. La capătul aleii se afla casa lui Morrison. Era o clădire mare, solemnă, cu coloane albe în faţă şi arbori pereni răspândiţi simetric prin împrejurimi. În apropierea uşii era parcat un Lincoln nou, iar spaţiul dintre coloane era marcat cu multă bandă galbenă, întinsă de poliţişti la înălţimea taliei.

— Intrăm? a întrebat Finlay.

— De ce nu? am spus.

Ne-am strecurat pe sub bandă şi am trecut prin uşa de la intrare. Toată casa arăta ca după cutremur. Peste tot se

vedea praful cenuşiu metalic pentru amprente. Totul fusese răscolit, scotocit şi fotografiat.

— N-o să găseşti nimic, a spus Finlay. Am căutat peste tot.

Am încuviinţat din cap şi m-am îndreptat spre scară. M-am dus sus şi am găsit dormitorul principal. M-am oprit în prag şi am aruncat o privire înăuntru.

Nu era nimic de văzut în afară de conturul neregulat alcătuit de găurile de cuie din perete şi de petele mari de sânge. Sângele îşi preschimba culoarea în negru. Ai fi zis că aruncaseră prin încăpere găleţi de catran. Covorul devenise scorţos din cauza lui. Pe parchetul din preajma pragului se vedeau urmele de galoşi. Se putea chiar distinge modelul complicat al striurilor de pe talpă. Am coborât scara şi l-am găsit pe Finlay rezemat de una din coloanele verandei din faţa casei.

— Ei? m-a întrebat.

— Straşnic, am spus. Ai căutat şi în maşină?

A clătinat din cap.

— Aia e a lui Morrison, a spus. Am căutat doar obiectele pe care le-ar fi putut lăsa în urmă făptaşii.

M-am dus până la Lincoln şi am încercat portiera. Era descuiată. Înăuntru, în afară de mirosul puternic de maşină nouă, nu era prea mult de văzut. Asta era maşina şefului de poliţie. Nu aveai cum să găseşti aici ambalaje de cheeseburgeri şi cutii goale de Cola, cum te-ai fi aşteptat la o maşină obişnuită de patrulare. Cu toate astea, am început să caut prin buzunarele portierelor şi pe sub scaune. N-am găsit absolut nimic. Pe urmă am deschis torpedoul şi am dat peste un cuţit cu arc. Era un obiect frumos. Mâner din abanos, cu numele lui Morrison încrustat cu aur. Am apăsat butonul, făcând lama să iasă din mâner. Muchie dublă, şaptesprezece centimetri, oţel japonez de cea mai bună calitate. Arăta bine, era nou-nouţ, nu fusese folosit niciodată. L-am închis şi l-am vârât în buzunar. Eram neînarmat şi mă aşteptau necazuri mari. Pumnalul lui

Morrison putea să-mi fie de folos. M-am dat jos din Lincoln şi m-am dus lângă Finlay, pe pietriş.

— Ai găsit ceva? a întrebat.

— Nu, am spus. Să mergem.

Am făcut cale întoarsă pe aleea cu pietriş şi am luat-o spre nord, pe drumul districtual, înapoindu-ne în oraş. Vedeam turla bisericii şi statuia de bronz în depărtare, aşteptându-ne.

TREISPREZECE

— Trebuie să verific ceva cu tine, am spus.

Finlay îşi pierdea răbdarea, judecând după felul cum se uita la ceas.

— Ai face bine să nu-mi iroseşti timpul, Reacher, a spus.

Mergeam spre nord. Soarele începea să coboare din înaltul cerului, dar arşiţa continua să fie teribilă. Nu-mi dădeam seama cum putea Finlay să poarte sacoul ăla din tweed. Şi vesta din moleschin. L-am dus până la parcul rural. Am străbătut iarba şi ne-am rezemat de statuia bătrânului Caspar Teale, umăr lângă umăr.

— Aşadar, i-au tăiat boaşele, aşa-i? am spus.

A încuviinţat din cap. Se uita la mine, aşteptând.

— OK, am spus. Întrebarea e: i-aţi găsit boaşele?

A clătinat din cap.

— Nu, a spus. Am căutat peste tot. Noi şi medicul legist. Nu erau acolo. Testiculele lui Morrison sunt de negăsit.

A spus-o cu zâmbetul pe buze. Începea să-şi recapete simţul umorului de poliţist.

— În regulă, am spus. Asta voiam să ştiu.

Zâmbetul i s-a lăţit pe faţă, ajungând aproape de urechi.

— De ce? a întrebat. Ştii tu unde sunt?

— Când se face autopsia? l-am întrebat.

Continua să zâmbească.

— Autopsia n-o să fie de nici un folos, a spus. Ouăle i-au fost retezate. Nu mai sunt legate de trupul lui. Nu erau acolo. Lipsesc. Şi-atunci, cum să i le găsească la autopsie?

— Nu de autopsia lui e vorba, am spus. Ci de autopsia ei, a nevestei sale. Când or să verifice ce-a mâncat femeia.

Finlay a redevenit serios. S-a uitat la mine în tăcere.

— Vorbeşte, Reacher, mi-a zis.

— Bine, am spus. De-aia am şi venit până aici, mai ţii minte? Aşa că răspunde-mi la altă întrebare. Câte omucideri au avut loc în Margrave?

S-a gândit la întrebarea mea şi a ridicat din umeri.

— Niciuna, a spus. Cel puţin, în ultimii treizeci şi ceva de ani. Cred că de pe vremea când era obligatorie înregistrarea alegătorilor.

— Iar acum aţi avut patru în patru zile, am spus. Şi foarte curând veţi găsi şi-al cincilea cadavru.

— Al cincilea? Cine e al cincilea?

— Hubble, am spus. Fratele meu, acest Sherman Stoller, cei doi Morrison şi cu Hubble fac cinci. Nici o crimă în treizeci de ani şi acum, dintr-odată, aveţi cinci. Asta nu poate să fie vreo coincidenţă, corect?

— În nici un caz, a spus. Bineînţeles că nu. Există o legătură între ele.

— Exact, am spus. Acum o să-ţi vorbesc despre alte legături. Dar, mai întâi, trebuie să înţelegi ceva. Eu eram doar în trecere pe-aici. Vineri, sâmbătă şi duminică, până în clipa în care a sosit identificarea amprentelor fratelui meu, n-am acordat nici un pic de atenţie absolut nici unui lucru. Mă gândeam doar că o să zăbovesc un pic pe-aici, după care o să-mi iau tălpăşiţa cât se poate de repede.

— Şi?

— Şi mi s-au spus unele lucruri, am zis. Hubble mi-a spus nişte chestii la Warburton, dar eu nu i-am prea dat atenţie. Individul nu mă interesa, înţelegi? Mi-a spus nişte lucruri, dar eu nu l-am urmărit şi probabil că nu-mi mai amintesc unele dintre ele.

— Şi cam ce fel de lucruri ţi-a spus? s-a interesat Finlay.

Aşa că i-am spus lucrurile pe care mi le aminteam. Am început la fel cum începuse Hubble. Prins în nu ştiu ce

afacere ilicită, terorizat de o ameninţare la adresa lui şi a soţiei sale. O ameninţare care consta, cuvânt cu cuvânt, din aceleaşi, lucruri pe care Finlay tocmai le văzuse în dimineaţa acelei zile.

— Eşti sigur de asta? a spus. Exact aceeaşi?

— Cuvânt cu cuvânt, am spus. Absolut identice. Ţintuit de perete, cu boaşele retezate, soţia obligată să i le mănânce, după care li se tăia gâtul. Identice până la amănunt, Finlay. Aşa că, exceptând eventualitatea în care am avea doi tipi diferiţi care, în acelaşi timp şi în acelaşi loc, fac exact aceleaşi ameninţări, asta e o altă legătură.

— Adică Morrison era în aceeaşi operaţiune ca şi Hubble? a întrebat el.

— Deţinută şi condusă de aceiaşi oameni, am spus.

Pe urmă i-am spus că Hubble vorbise cu un anchetator. Şi că anchetatorul discutase cu Sherman Stoller, cine-o mai fi fost şi ăsta.

— Cine era anchetatorul? a întrebat el. Şi care e locul lui Joe în toată povestea?

— Joe era anchetatorul, am spus. Hubble mi-a spus că tipul înalt şi ras în cap era un anchetator care încerca să-l scoată basma curată.

— Ce fel de anchetator era fratele tău? a întrebat Finlay. Pentru cine naiba lucra?

— Nu ştiu, am spus. Ultima oară lucra la Departamentul Trezoreriei.

Finlay s-a dezlipit de statuie şi a început să meargă spre nord.

— Trebuie să dau nişte telefoane, a spus. A sosit momentul să ne-apucăm de lucru la cazul ăsta.

— Şezi blând, i-am spus. Încă n-am terminat. Finlay se afla pe trotuar. Eu mă aflam pe şosea, ferindu-mă de copertinele întinse în faţa fiecărei prăvălii. N-aveam de ce să-mi fac griji din pricina traficului stradal. Era luni, orele două după-amiaza, şi oraşul era pustiu.

— De unde ştii că Hubble e mort? m-a întrebat Finlay.

Aşa că i-am spus de unde ştiu. S-a gândit la spusele mele şi a fost de acord cu mine.

— Pentru că a stat de vorbă cu un anchetator? a spus.

Am clătinat din cap şi m-am oprit în dreptul frizeriei.

— Nu, am spus. Despre asta n-au ştiut. Dac-ar fi ştiut, i-ar fi venit de hac mult mai devreme. Cel mai târziu, joi. Presupun că au luat decizia să-i facă de petrecanie vineri, pe la orele cinci după-amiază. Pentru că l-ai adus ca să-l întrebi în legătură cu numărul de telefon găsit în pantoful lui Joe. Şi-au făcut socoteala că nu i se poate îngădui să stea de vorbă cu poliţiştii sau cu gardienii de la închisoare. Aşa că au pus-o la cale cu Spivey. Numai că băieţii lui Spivey au încurcat borcanele, ceea ce i-a determinat să încerce din nou. Soţia lui mi-a zis că a primit un telefon prin care i se spunea ca astăzi să aştepte acasă. L-au pregătit pentru o a doua tentativă. Se pare că de data asta le-a reuşit.

Finlay a încuviinţat încet din cap.

— Dar-ar dracii! Era singura legătură pe care o aveam cu naiba ştie ce se întâmplă aici. Ar fi trebuit să te dai la el când ai avut ocazia, Reacher.

— Mulţumesc, Finlay. Dac-aş fi ştiut că mortul era Joe, m-aş fi dat la el cu atâta convingere că l-ai fi auzit ţipând tocmai de-aici.

S-a mulţumit să bombăne. Ne-am aşezat pe banca de sub vitrina frizeriei.

— L-am întrebat ce înseamnă Pluribus, am spus. N-a vrut să-mi spună. A zis că în această operaţiune sunt implicaţi zece oameni din oraş, plus ajutoare din afară angajate atunci când era nevoie. Şi a mai spus că operaţiunea e vulnerabilă până duminică; atunci se va întâmpla ceva.

— Ce se va întâmpla duminică? a întrebat Finlay.

— Nu mi-a spus.

— Şi n-ai insistat să afli? a întrebat.

— Nu eram foarte interesat. Ţi-am spus deja asta.

— Şi nu ţi-a dat nici un indiciu despre specificul operaţiunii? a întrebat.

— Nici un indiciu, am spus.
— Ţi-a zis cine sunt cei zece oameni?
— Nu.
— Fir-ar să fie, Reacher, eşti un ajutor nepreţuit, ştiai?
— Îmi pare rău, Finlay. Am crezut că Hubble e doar un fel de terchea-berchea. Dacă m-aş putea întoarce în timp, aş acţiona cu totul altfel, crede-mă.
— Zece oameni? a întrebat el din nou.
— Fără să se pună şi pe el la socoteală, am spus. Şi fără să-l socotim nici pe Sherman Stoller. Dar presupun că îl socotea pe Morrison.
— Excelent, a spus Finlay. Mi-au mai rămas de descoperit doar nouă oameni.
— Pe unul dintre ei o să-l găseşti azi.
Camioneta neagră pe care ultima oară o văzusem în parcarea restaurantului Eno a oprit lângă trotuarul de vizavi. A aşteptat acolo, fără să oprească motorul. Tânărul Kliner stătea cu capul rezemat pe antebraţ şi se uita la mine. Finlay nu l-a văzut, pentru că se uita în jos, la trotuar.
— Ar trebui să te gândeşti la Morrison, i-am spus.
— Ce-i cu el? a spus. E mort, nu?
— Da, dar cum a murit? am zis. Ce-ar trebui să-ţi spună asta?
A ridicat din umeri.
— Că, prin moartea lui, cineva a vrut să dea un exemplu? Să transmită un mesaj?
— Corect, Finlay. Dar care a fost greşeala lui?
— Cred că a încurcat iţele, cumva.
— Corect, Finlay, am spus din nou. I s-a spus să şteargă urmele celor întâmplate la depozit joi noaptea. Asta era misiunea lui pentru acea zi. A fost aici la miezul nopţii, să ştii.
— A fost? a zis Finlay. Parcă ziceai că aia era o poveste născocită.
— Nu, am spus. Nu mă văzuse acolo, asta era partea născocită. Dar el a fost acolo. L-a văzut pe Joe.

— L-a văzut? a zis Finlay. De unde ştii asta?

— Prima oară când m-a văzut a fost vineri, corect? am spus. În birou. Se holba la mine de parcă mă mai văzuse înainte, dar nu-şi amintea exact unde. Asta pentru că-l văzuse pe Joe. A observat asemănarea. Hubble a spus acelaşi lucru. Mi-a spus că-i aminteam de anchetator.

— Aşadar, Morrison a fost acolo? El a fost cel care a tras?

— Nu cred că s-a întâmplat aşa, am spus. Joe era un individ destul de inteligent. Nu putea să lase un cretin grăsan ca Morrison să-l împuşte. Altcineva trebuie să fi apăsat pe trăgaci. Nu mi-l închipui pe Morrison nici în postura dementului. Un efort fizic atât de mare i-ar fi provocat un atac de cord. Cred că a fost al treilea individ, cel însărcinat cu curăţenia. Dar n-a căutat în pantofii lui Joe. Şi, din cauza asta, Hubble a fost arestat. Asta a provocat furia cuiva. Însemna că trebuie să-l mătrăşească pe Hubble, aşa că Morrison a fost lichidat ca pedeapsă.

— A naibii pedeapsă, a spus Finlay.

— În acelaşi timp, un mesaj, am spus. Aşa că gândeşte-te la el.

— La ce să mă gândesc? a spus. N-a fost un mesaj adresat mie.

— Deci cui i-a fost adresat?

— Păi cui i se adresează astfel de mesaje? a spus. Următorului om din ierarhie, corect?

Am încuviinţat din cap.

— Acum pricepi de ce eram preocupat de cine o să fie următorul comandant de poliţie? am spus.

Finlay a lăsat din nou capul în jos, uitându-se lung la trotuar.

— Dumnezeule! a spus. Crezi că următorul comandant face parte din operaţiune?

— Obligatoriu, am spus. De ce l-ar fi băgat în schemă pe Morrison? Doar nu pentru personalitatea lui deosebită, nu? L-au băgat pentru că aveau nevoie de cooperarea comandantului poliţiei. Pentru că asta le e util într-un

anume fel. Aşa că nu l-ar fi mătrăşit pe Morrison dacă n-ar fi avut deja pregătit un înlocuitor. Şi, oricine ar fi, avem de-a face cu un individ deosebit de periculos. Pentru că o să intre acolo cu exemplul lui Morrison privindu-l în faţă. Cineva tocmai îi va fi şoptit: vezi ce i-am făcut lui Morrison? Asta o să-ţi facem şi ţie dac-o feşteleşti aşa cum a feştelit-o el.

— Deci cine e? a spus Finlay. Cine-o să fie noul şef?

— Păi tocmai asta te întrebam eu, am spus.

O clipă, am stat tăcuţi pe banca din faţa frizeriei. Ne desfătam cu razele calde ale soarelui strecurate pe sub marginea tendei vărgate.

— Suntem eu, tu şi Roscoe, am spus. În clipa asta, singura variantă sigură e să presupunem că toţi ceilalţi sunt implicaţi.

— De ce Roscoe? a spus.

— Dintr-o mulţime de motive, am spus. Dar în principal pentru că s-a străduit din greu să mă scoată de la Warburton. Morrison voia să mă ţină acolo ca ţap ispăşitor pentru noaptea de joi, nu? Aşa că, dacă şi Roscoe ar fi fost implicată, m-ar fi lăsat acolo. Dar ea m-a scos de-acolo. A tras exact în direcţie opusă faţă de Morrison. Aşa că, dacă el era mânjit, ea nu e.

— Să fim numai trei inşi? a spus. Eşti un tip precaut, Reacher.

— Cred şi eu că sunt precaut, Finlay, am spus. În oraşul ăsta sunt ucişi oameni. Unul dintre ei a fost fratele meu.

Ne-am ridicat de pe bancă. În partea cealaltă a străzii, tânărul Kliner oprise motorul şi se dăduse jos din camionetă. A început să vină spre noi agale. Finlay îşi freca faţa cu ambele mâini, ca şi cum s-ar fi spălat fără apă.

— Şi-acum, ce facem? a spus el.

— Ai câteva lucruri de făcut, am spus. Trebuie s-o iei pe Roscoe deoparte şi s-o pui la curent cu ultimele detalii, da? Să-i spui să fie cu mare băgare de seamă. Pe urmă trebuie să dai nişte telefoane şi să afli de la Washington ce făcea Joe în oraşul ăsta.

— Bine, a spus Finlay. Şi tu ce-o să faci?

Am arătat cu capul în direcţia tânărului Kliner.

— O să am o discuţie cu individul ăsta, am spus. Se uită întruna la mine.

Două lucruri s-au întâmplat când s-a apropiat tânărul Kliner. Mai întâi, Finlay a plecat în mare grabă. A plecat hotărât spre nord, fără să mai spună vreun cuvânt. Apoi, am auzit cum sunt coborâte storurile de la vitrina frizeriei din spatele meu. M-am uitat în jur. Ai fi zis că, pe întreaga planetă, nu mai eram decât eu şi tânărul Kliner.

De aproape, tânărul era un caz interesant. Nu era nicidecum de categorie uşoară. Să fi avut cam 1,87 înălţime, la o greutate de circa optzeci şi şase de kilograme, stăpânit de un soi de energie febrilă. În ochi îi scânteia multă inteligenţă, dar acolo se mai vedea arzând şi un soi de lumină înfiorătoare. Ochii lui mi-au dat de înţeles că, probabil, acesta n-avea să fie cel mai raţional personaj pe care aveam să-l întâlnesc în viaţa mea. S-a dat mai aproape şi s-a proţăpit în faţa mea. N-a făcut decât să se holbeze la mine.

— Vezi că-ncalci un teritoriu privat, a spus.

— E cumva trotuarul tău?

— Sigur că e, a spus tânărul. Fundaţia tatălui meu a plătit fiecare centimetru din el. Fiecare cărămidă. Dar nu la trotuar mă refer. E vorba de domnişoara Roscoe. E a mea. E a mea, din clipa în care am văzut-o. Mă aşteaptă. De cinci ani mă aşteaptă, până la momentul oportun.

La rându-mi, l-am privit lung în ochi.

— Tu pricepi engleza? am întrebat.

Tânărul s-a încordat. Mai avea niţel şi începea să sară de pe un picior pe altul.

— Eu sunt un om raţional, am spus. În clipa în care domnişoara Roscoe îmi spune că te vrea pe tine în locul meu, m-am cărăbănit de-aici. Până atunci, vezi-ţi de treabă. S-a înţeles?

Tânărul fierbea. Dar deodată s-a schimbat. Era ca şi cum ar fi fost acţionat de la distanţă cu telecomanda şi cineva tocmai apăsase un buton şi schimbase canalul. S-a relaxat, a ridicat din umeri şi a zâmbit larg, strengăreşte.

— OK, a spus. Fără ranchiună, bine?

A întins mâna spre mine să i-o strâng şi aproape că m-a păcălit. Exact în ultima clipă, mi-am tras-o pe-a mea înapoi un pic şi, în loc să-i prind întreaga palmă, i-am strâns doar încheieturile degetelor. E un vechi truc cazon, în loc să-ţi strângă mâna prieteneşte, cei din faţa ta încearcă să ţi-o zdrobească. Un ritual macho idiot. Ca să scapi nevătămat, trebuie să fii pregătit. Te retragi un pic şi strângi, în loc să te laşi strâns. Şi nu strângi de podul palmei, ci încheieturile degetelor. În felul ăsta, neutralizezi strânsoarea oponentului. Dacă prinzi cum trebuie, n-ai cum să pierzi.

Tânărul Kliner a dat să strângă, dar n-a avut nici o şansă. Ar fi vrut să aplice o strânsoare fermă, ca să mă poată privi drept în ochi în timp ce eu transpiram de durere. Dar nici măcar n-a apucat să strângă vreun pic. I-am strivit încheieturile o dată, apoi încă o dată, ceva mai tare, după care i-am dat drumul la mână şi i-am întors spatele. Parcursesem deja vreo cincizeci de metri spre nord înainte să aud motorul camionetei pornind. Vehiculul s-a pus în mişcare spre sud şi huruitul lui s-a pierdut în ţiuitul arşiţei de după-amiază.

PAISPREZECE.

Când m-am întors la secţia de poliţie, la intrare era parcat un Cadillac mare şi alb. Nou-nouţ, cu dotări complete. Cu banchete capitonate cu piele neagră şi ornamente din imitaţie de lemn. Arăta ca un bordel din Las Vegas în comparaţie cu interiorul sobru, cu lemn de nuc şi piele veche din Bentley-ul lui Charlie Hubble. A trebuit să fac cinci paşi mari ca să-l ocolesc şi să ajung la intrarea în clădire.

Înăuntru, în aerul răcoros, toată lumea se foia în jurul unui bătrân înalt, cu părul argintiu, îmbrăcat într-un costum

demodat. Cravată subţire, prinsă cu un inel de argint. Arăta ca un adevărat nemernic. Dintr-o anumită categorie de politicieni. Al lui era Cadillac-ul de afară. Trebuie să fi avut vreo şaptezeci şi cinci de ani şi se plimba de colo-colo şchiopătând, sprijinindu-se într-un baston gros, dotat cu o măciulie uriaşă din argint. Am presupus că ăsta era primarul Teale.

Roscoe tocmai ieşea din biroul cel mare din spate. Cele văzute la locuinţa lui Morrison o zdruncinaseră serios şi nu arăta prea bine acum, dar mi-a făcut cu mâna şi a încercat să zâmbească. Mi-a dat de înţeles să mă apropii cu un gest al mâinii. Voia să intru cu ea în birou. Am aruncat încă o privire spre primarul Teale şi m-am dus la ea.

— Cum te simţi? am spus.

— Am avut şi zile mai bune, a spus.

— Funcţionezi la capacitate maximă? am întrebat-o. Finlay te-a pus în temă?

A încuviinţat din cap.

— Finlay mi-a spus totul, a zis ea.

Am intrat în biroul mobilat cu lemn de trandafir. Finlay stătea la masa de lucru de sub ceasul de perete, care arăta patru fără un sfert. Roscoe a închis uşa, iar eu m-am uitat când la unul, când la celălalt.

— Deci, cine-a fost numit? am întrebat. Cine e noul comandant?

Din locul în care şedea, Finlay se uita la mine, clătinând din cap.

— Nimeni, a spus el. Primarul Teale va conduce personal departamentul.

M-am dus iar la uşă şi am întredeschis-o. M-am uitat după Teale, aflat în cealaltă parte a sălii principale. Îl prinsese pe Baker şi-l ţintuise cu spatele la perete. După toate aparenţele, îi făcea acestuia zile fripte în legătură cu nu ştiu ce. M-am uitat la el un moment.

— Şi ce concluzie trageţi din asta? i-am întrebat.

— Că toţi ceilalţi din departament sunt curaţi, a spus Roscoe.

— Aşa mi se pare şi mie, am spus. Dar asta ne arată că Teale însuşi e mânjit. Teale e înlocuitorul, deci Teale e omul lor.

— De unde ştim că e doar omul lor? a întrebat Roscoe. Poate că e chiar şeful cel mare. Poate că el conduce întreaga operaţiune.

— Nu, am spus. Şeful ăl mare l-a hăcuit pe Morrison ca să transmită un mesaj. Dacă Teale ar fi marele şef, de ce şi-ar trimite un mesaj sieşi? El se subordonează cuiva. A fost adus aici ca să le netezească drumul.

— Asta e sigur, a spus Finlay. A şi început deja. Ne-a spus că Joe şi Stoller trec pe linie moartă. Alocăm toate resursele pe cazul Morrison. Facem totul singuri, fără ajutor din afară, fără FBI, fără nimic. Zice că în joc e mândria departamentului. Şi deja ne îndreaptă pe un drum înfundat. Zice că e evident că Morrison a fost ucis de cineva proaspăt eliberat din puşcărie. Cineva pe care Morrison l-a băgat la răcoare cu mult timp în urmă, iar acum a găsit prilejul să se răzbune.

— Şi e un drum al naibii de înfundat, a intervenit Roscoe. Trebuie să luăm la mână toate dosarele din ultimii douăzeci de ani şi să confruntăm fiecare nume din fiecare dosar cu toate dosarele de eliberări condiţionate din întreaga ţară. Ar putea să dureze luni întregi. Pentru asta, l-a retras de la patrulare şi pe Stevenson. Până când terminăm treaba asta, o să stea la birou. La fel ca şi mine.

— E mai rău decât un drum înfundat, a spus Finlay. Este un avertisment cifrat. Nimeni din dosarele noastre nu pare a fi capabil de o răzbunare violentă. N-am avut niciodată genul ăsta de crime aici. Cu toţii ştim asta. Iar Teale ştie că noi ştim. Dar nu putem să-i dăm în vileag cacealmaua, nu?

— Şi nu puteţi să-l ignoraţi, pur şi simplu? Să faceţi numai strictul necesar?

Finlay s-a lăsat pe spate, în fotoliu. A oftat cu privirea spre tavan şi a clătinat din cap.

— Nu, a spus el. Lucrăm chiar sub nasul inamicului. Chiar în acest moment, Teale nu are nici un motiv să creadă că ştim ceva din toate astea. Trebuie să facem pe proştii şi să ne comportăm cu maximă inocenţă, corect? Asta o să ne limiteze aria de acţiune. Dar marea problemă este legată de autorizare. Dacă o să-mi trebuiască un mandat sau ceva de genul ăsta, o să am nevoie de semnătura lui. Şi n-o s-o pot obţine, nu-i aşa?

M-am uitat la el, ridicând din umeri.

— Eu n-am de gând să folosesc mandate, am spus. Ai sunat la Washington?

— Mă sună ei, mai târziu, a spus. Sper doar ca Teale să nu înşface telefonul înaintea mea.

Am încuviinţat din cap.

— Tu ai avea nevoie de un alt loc în care să lucrezi, am spus. Ce zici de amicul ăla al tău de la FBI-ul din Atlanta? Ăla de care mi-ai povestit. N-ai putea să-i foloseşti biroul ca pe un fel de birou particular?

După ce s-a gândit la sugestia mea, Finlay a încuviinţat din cap.

— Nu-i o idee rea, a spus. Va trebui să acţionez neoficial. Nu pot să-l rog pe Teale să facă o cerere formală, nu-i aşa? O să-l sun de acasă, în seara asta. Îl cheamă Picard. Un tip simpatic, o să-ţi placă de el. E din Quarter3, din New Orleans. A lucrat o vreme în Boston, cam cu un milion de ani în urmă. Un tip grozav, solid, foarte inteligent şi foarte puternic.

— Să-i spui că avem nevoie de discreţie maximă, am spus. Nu vrem să ne trezim cu agenţii lui aici până nu suntem gata.

— Ce-ai de gând să faci cu Teale? m-a întrebat Roscoe. Omul lucrează pentru ăia care l-au ucis pe fratele tău.

Din nou am ridicat din umeri.

— Depinde de cât de implicat a fost, am zis. Nu el a apăsat pe trăgaci.

— Nu? a zis Roscoe. De unde ştii?

— Nu-i destul de iute, am spus. Şchiopătează şi se sprijină-ntr-un baston. E prea lent ca să scoată un pistol din toc. În orice caz, e prea lent ca să-i facă felul lui Joe. Nici dementul care l-a făcut zob după aia n-a fost. E prea bătrân, n-are destulă forţă. Şi nici cel însărcinat cu curăţenia n-a fost. Ăla a fost Morrison. Dar dacă-ncepe să facă pe şmecherul cu mine, atunci e într-un mare rahat. Altfel, la naiba cu el.

— Bun, şi-acum ce facem? a întrebat Roscoe. Am ridicat din umeri către ea, fără să-i răspund.

— Eu cred că ziua de duminică e foarte importantă, a intervenit Finlay. Duminica o să rezolve nu ştiu ce problemă pentru ei. Teale adus aici dă o senzaţie de provizorat, nu vi se pare? Omul are şaptezeci şi cinci de ani. N-are nici un fel de experienţă în poliţie. E o soluţie temporară, care să-i facă să o scoată la capăt până duminică.

Soneria interfonului se declanşa şi se auzi vocea lui Stevenson, care o căuta pe Roscoe. Aveau dosare de verificat. I-am deschis uşa, dar ea s-a oprit în loc. Tocmai se gândise la ceva.

— Ce zici de Spivey? a spus ea. Omul de la Warburton. I s-a ordonat să aranjeze un atac asupra lui Hubble, nu? Aşa că ştie cu siguranţă cine i-a dat ordinul. Ar trebui să te duci să-l întrebi. Firul ăsta ar putea să ducă undeva.

— Posibil, am spus şi am închis uşa în urma ei.

— E pierdere de timp, mi-a spus Finlay. Crezi că Spivey o să se apuce să-ţi spună o chestie ca asta?

I-am zâmbit.

— Dacă ştie, o să-mi spună, i-am zis. La o asemenea întrebare, important e să ştii cum s-o formulezi, nu?

— Ai grijă, Reacher, a spus el. În clipa-n care-or să vadă că te apropii de ceea ce ştia Hubble, or să-ţi facă de petrecanie, aşa cum i-au făcut şi lui.

Imaginea lui Charlie şi a copiilor mi-a trecut fulgerător prin minte şi m-am înfiorat. Or să presupună că Charlie avea habar de ceea ce ştia Hubble. Asta era inevitabil. Poate chiar şi copiii. O persoană precaută ar presupune că era posibil ca puştii să fi auzit ceva, fie şi numai întâmplător. Era patru după-amiaza. Copiii urmau să iasă de la şcoală. În preajmă se aflau oameni echipaţi cu galoşi din cauciuc, costume din nailon şi mănuşi chirurgicale. Şi cuţite ascuţite. Şi o pungă cu cuie. Şi un ciocan.

— Finlay, sună-l pe amicul Picard chiar acum, am spus. Avem nevoie de ajutorul lui. Trebuie s-o ascundem la loc sigur pe Charlie Hubble. Şi pe copiii ei. Imediat.

Finlay a dat din cap cu gravitate. Vedea şi el cum stăteau lucrurile, aşa că a înţeles.

— Fără doar şi poate, a spus el. Te duci imediat pe Beckman Drive. Rămâi acolo. Mă ocup eu de organizare, cu Picard. Nu pleci până nu apare el, ai înţeles?

A ridicat receptorul şi a format un număr de Atlanta, din memorie.

Roscoe se întorsese la biroul ei. Primarul Teale îi înmâna un teanc gros de mape cu dosare. M-am apropiat de ea şi mi-am tras un scaun liber, ca să mă aşez alături de ea.

— Pe la cât termini? am întrebat-o.

— Cred că pe la şase, mi-a zis ea.

— Să aduci şi nişte cătuşe, da? am spus.

— Eşti nebun, Jack Reacher, mi-a răspuns.

Teale era cu ochii pe noi, aşa că m-am ridicat şi am sărutat-o pe păr. Am ieşit în soarele după-amiezii şi m-am îndreptat spre Bentley. Soarele cobora spre apus şi arşiţa se mai domolise. Umbrele se alungiseră. Se simţea cum toamna îşi intră în drepturi. În spatele meu s-a auzit un strigăt. Primarul Teale ieşise după mine din clădire. M-a chemat la el. Am rămas pe loc. L-am făcut pe el să vină la mine. S-a apropiat şchiopătând, ajutându-se de baston, cu zâmbetul pe buze. A întins mâna şi s-a prezentat. Mi-a zis că-l cheamă Grover Teale. Avea acea abilitate specifică

politicienilor de a te fixa cu o privire şi un zâmbet ca un reflector. Ca şi cum ar fi palpitat de emoţie numai pentru faptul că vorbea cu mine.

— Mă bucur că te-am prins din urmă, a spus. Sergentul Baker m-a pus la curent în legătură cu crimele de la depozit. Totul mi se pare foarte limpede. Am comis o eroare jenantă arestându-te şi tuturor ne pare foarte rău pentru cele întâmplate fratelui tău. Cu siguranţă că-ţi vom da de veste de îndată ce vom ajunge la vreo concluzie. Aşa că, înainte să-ţi vezi de drumul dumitale, aş fi recunoscător dacă ai avea amabilitatea să accepţi scuze din partea întregului departament. N-aş vrea să pleci cu o impresie proastă despre noi. Crezi că putem să zicem că a fost o greşeală?

— Sigur, Teale, am spus. Dar de ce crezi c-o să plec? Şi-a revenit cu eleganţă. Nu s-a remarcat decât o ezitare infimă.

— Am înţeles că te aflai în trecere, a spus. N-avem nici un hotel aici, în Margrave, şi mi-am închipuit că n-o să găseşti un loc unde să rămâi peste noapte.

— Ba o să rămân, am spus. Am primit o ofertă generoasă, plină de ospitalitate. Am înţeles că Sudul e celebru tocmai prin ospitalitate, nu?

Mi-a zâmbit larg, apucându-şi cu degetele reverul brodat.

— O, fără doar şi poate că aşa este, domnule, a spus el. Sudul şi îndeosebi Georgia sunt faimoase pentru căldura cu care-şi primesc oaspeţii. Totuşi, după cum ştii, chiar în acest moment, ne aflăm într-o încurcătură dintre cele mai penibile. În aceste condiţii, un motel din Atlanta sau Macon cred că te-ar aranja mult mai bine. Evident, vom ţine legătura şi îţi vom oferi tot sprijinul în organizarea funeraliilor fratelui tău, când va sosi acest moment trist. Mă tem că aici, în Margrave, vom fi extrem de ocupaţi. Ar fi plictisitor pentru dumneata. Ofiţerul Roscoe va avea foarte mult de lucru. N-ar trebui să fie preocupată şi de altceva în aceste momente, nu crezi?

— N-am s-o deranjez, am spus pe un ton egal. Ştiu că face o muncă vitală.

S-a uitat la mine, cu o privire lipsită de expresie. Direct în ochi, dar nu prea avea înălţimea necesară. Risca să-şi scrântească gâtul cel bătrân şi costeliv. Şi, dacă mă mai privea mult aşa, se putea chiar alege cu gâtul frânt. I-am adresat un zâmbet glacial şi m-am dus la maşină. Am descuiat-o şi m-am urcat la volan. Am pornit motorul puternic şi am coborât geamul lateral.

— Pe curând, Teale, i-am spus în timp ce puneam maşina în mişcare.

Sfârşitul orelor de şcoală era perioada cea mai aglomerată pe care o remarcasem la acest oraş. Am trecut de doi oameni pe Strada Principală şi am mai văzut un grup de patru inşi aproape de biserică. Un fel de club de după-amiază, poate. Adunaţi ca să citească din Biblie sau ca să pună pere la borcan pentru iarnă. Am trecut pe lângă ei şi am accelerat maşina voluminoasă pe şoseaua luxoasă, lungă de o milă, numită Beckman Drive. Am cotit în dreptul cutiei poştale albe a familiei Hubble şi am rotit de volanul vechi din bachelită al automobilului pe aleea şerpuitoare ce ducea la casă. Problema cu încercarea de avertizare a lui Charlie era că nu ştiam cât de mult voiam să-i spun. Cu siguranţă că n-aveam să-i dau prea multe detalii. Nu mi se părea potrivit nici măcar să-i spun că Hubble era mort. Eram blocaţi într-o situaţie indecisă. Dar nici nu puteam s-o ţin în întuneric pentru totdeauna. Avea nevoie să cunoască o parte din context. Altfel, n-ar fi dat ascultare avertismentului.

Am parcat maşina lângă intrare şi am sunat la uşă. Copiii au apărut în goană de undeva când Charlie a deschis şi mi-a îngăduit să intru. Arăta destul de obosită şi de încordată. Copiii păreau destul de fericiţi. Nu se molipsiseră de grijile mamei lor. Charlie i-a expediat, iar eu am urmat-o în bucătărie. Era o încăpere spaţioasă şi modernă. Am rugat-o să-mi facă nişte cafea. Vedeam că e nerăbdătoare să

vorbească, dar nu ştia cum să înceapă. Am urmărit-o în timp ce îşi ocupa timpul cu filtrul de cafea.

— Nu ai o servitoare? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

— Nu vreau să am, mi-a spus. Îmi place să fac lucrurile singură.

— E o casă mare, am spus.

— Cred că-mi place să fiu ocupată.

După care am tăcut amândoi. Charlie a apăsat butonul filtrului şi aparatul a început să şuiere uşor. Stăteam la masă într-un cotlon de lângă fereastră. Aceasta dădea spre o suprafaţă întinsă acoperită de un gazon catifelat. A venit şi s-a aşezat vizavi de mine. Şi-a împreunat mâinile în faţă.

— Am auzit ce s-a întâmplat cu soţii Morrison, a spus ea în cele din urmă. Soţul meu e cumva implicat în toate chestiile astea?

Am încercat să mă gândesc ce anume puteam să-i spun. Aştepta un răspuns. Filtrul de cafea bolborosea în bucătăria spaţioasă şi liniştită.

— Da, Charlie, am spus. Mă tem că era implicat. Dar fără voia lui. La mijloc era un fel de şantaj.

A primit vestea destul de bine. Cred că oricum îşi dăduse şi singură seama de asta. Trebuie să fi analizat toate ipotezele posibile. Această explicaţie era cea care se potrivea cu toate faptele. De-aia nu părea nici surprinsă, nici scandalizată. S-a mulţumit să încuviinţeze din cap. Apoi s-a relaxat. Ai fi zis că-i făcuse bine faptul că auzise pe altcineva spunând lucrul acela. Acum era un fapt recunoscut, la îndemâna tuturor. Se putea confrunta cu el.

— Mă tem că ăsta-i adevărul, a spus.

S-a ridicat ca să toarne cafea în ceşti, continuând să vorbească:

— Numai aşa pot să-mi explic comportamentul lui, a spus. E în pericol?

— Charlie, habar n-am pe unde e, am spus.

Mi-a întins o cană de cafea. S-a aşezat din nou pe tejgheaua bucătăriei.

— E în pericol? a întrebat ea din nou.

N-am putut să-i răspund. Nu reuşeam să pronunţ nici un cuvânt. S-a dat jos de pe tejghea şi a venit să se aşeze în faţa mea, la masa de lângă fereastră. Îşi ţinea ceaşca între palme, în faţa ei. Era o femeie bine făcută. Blondă şi frumuşică. Dantură perfectă, oase sănătoase, suplă, atletică. Multă vitalitate. O văzusem ca pe o femeie de pe plantaţie. Ceea ce se numea o belle. Îmi spusesem că, în urmă cu o sută cincizeci de ani, ar fi fost o stăpână de sclavi. Începeam să-mi schimb părerea. Simţeam cum emană o undă de duritate. Fireşte, îi plăcea să fie bogată şi fără ocupaţie. Saloanele de înfrumuseţare şi prânzurile cu prietenele din Atlanta. Automobilul Bentley şi cărţile de credit. Bucătăria mare care costa mai mult decât câştigasem eu vreodată într-un an. Dar, dacă era nevoie, aveam în faţa mea o femeie care n-ar fi ezitat să coboare în arenă şi să se lupte. Probabil că în urmă cu o sută cincizeci de ani s-ar fi aflat într-o caravană de căruţe care se îndrepta spre vest. Avea destulă vitalitate pentru asta. S-a uitat cu asprime la mine peste masă.

— Azi-dimineaţă am intrat în panică, a spus. Nu-mi stă deloc în fire aşa ceva. Cred că ţi-am lăsat o impresie foarte proastă. După ce-ai plecat, m-am calmat şi am reflectat la întreaga situaţie. Am ajuns la aceeaşi concluzie pe care tocmai ai enunţat-o. Hub a dat din greşeală peste ceva şi s-a pomenit amestecat în povestea cu pricina. Prin urmare, ce o să fac eu? Ei bine, n-o să mă mai las cuprinsă de panică şi-o să încep să gândesc. De vineri n-am mai fost bună de nimic şi mi-e ruşine. Nu aşa sunt eu cu adevărat. Aşa că am făcut ceva şi sper că mă vei ierta pentru asta?

— Ia spune, ce-ai făcut? am întrebat.

— L-am sunat pe Dwight Stevenson, a spus. Îl auzisem zicând că văzuse un fax de la Pentagon legat de activitatea

ta din cadrul Poliţiei Militare. L-am rugat să-l caute şi să mi-l citească. Mi s-a părut că e un dosar excelent.

Mi-a zâmbit şi şi-a tras scaunul mai aproape.

— Aşa că vreau să te angajez, mi-a spus. Vreau să te angajez ca particular, pentru a rezolva problema soţului meu. Crezi că ai putea să faci asta pentru mine?

— Nu, am spus. Nu pot să fac asta, Charlie.

— Nu poţi sau nu vrei? a întrebat.

— Ar fi un fel de conflict de interese, am spus. Ar putea să însemne că n-aş putea să lucrez cum se cuvine pentru tine.

— Un conflict? În ce sens?

Am făcut o pauză mai lungă, încercând să mă gândesc cum să-i explic.

— Soţul tău a avut nişte presimţiri rele şi atunci a luat legătura cu un anchetator, angajat al guvernului, şi împreună au încercat să rezolve situaţia. Dar omul de la guvern a fost ucis. Iar eu mă tem că sunt mai interesat de omul de la guvern decât de soţul tău.

A ascultat cu atenţie ce spusesem şi a încuviinţat din cap.

— Dar de ce? a întrebat. Doar nu lucrezi pentru guvern.

— Omul de la guvern era fratele meu, i-am spus. Doar o coincidenţă stranie, ştiu, dar n-am ce face.

A rămas tăcută. Înţelegea unde putea să apară conflictul.

— Îmi pare foarte rău, a spus. Dar nu cred că susţii că Hub ţi-a trădat fratele?

— Nu, am spus. Ăsta chiar că e ultimul lucru pe care l-ar fi făcut. Se bizuia pe el ca să-l scoată din încurcătură. Ceva a mers prost, asta e tot.

— Îmi dai voie să te întreb ceva? a spus ea. De ce foloseşti timpul trecut când vorbeşti de soţul meu?

M-am uitat direct la ea.

— Pentru că e mort, am spus. Îmi pare foarte rău. Charlie şi-a păstrat cumpătul. S-a făcut palidă la faţă şi şi-a încleştat mâinile până când încheieturile degetelor i s-au albit. Dar a reuşit să se stăpânească.

— Nu cred că e mort, a spus ea în şoaptă. Aş fi ştiut. Aş fi fost în stare să o simt. Cred că se ascunde pe undeva. Vreau să-l găseşti. O să-ţi dau cât îmi ceri.

I-am răspuns clătinând încet din cap.

— Te rog, a spus ea.

— N-am s-o fac, Charlie, am spus. N-o să-ţi iau bani pentru asta. Ar însemna să abuzez de încrederea ta. Nu pot să accept banii tăi fiindcă ştiu că e mort deja. Îmi pare foarte rău, dar asta e.

În bucătărie s-a aşternut liniştea. Am rămas aşezat la masă, sorbind încet cafeaua pe care mi-o făcuse.

— Ai vrea s-o faci dacă nu te-aş plăti? a întrebat. Poate că ai putea să-l cauţi în timp ce faci cercetări legate de fratele tău?

M-am gândit la sugestia ei şi n-am găsit nici un pretext ca s-o refuz.

— În regulă, am spus. O s-o fac, Charlie. Dar, cum spuneam, să nu te aştepţi la miracole. Cred că avem de a face cu ceva foarte rău aici.

— Eu cred că e viu, a spus. Aş şti dacă n-ar fi.

Am început să-mi fac griji cu privire la ce se va întâmpla când i se va găsi cadavrul. Se va izbi frontal de realitate, ca un camion care se loveşte frontal de peretele unei clădiri.

— O să ai nevoie de bani de cheltuială, a spus Charlie.

Nu eram sigur dacă să-i iau sau nu, dar mi-a întins un plic voluminos.

— Crezi c-o să ajungă? m-a întrebat.

M-am uitat la plic, care conţinea un teanc gros de bancnote de o sută de dolari. Am încuviinţat din cap. Aveau să fie de ajuns.

— Şi, te rog, păstrează maşina, a spus. Foloseşte-o cât ai nevoie.

Am încuviinţat din nou din cap. M-am gândit la ce mai trebuia să spun şi m-am forţat să folosesc timpul prezent.

— Unde lucrează el? am întrebat-o.

— Sunrise International. E o bancă.

Şi mi-a reprodus rapid o adresă din Atlanta.

— Bine, Charlie, am spus. Acum dă-mi voie să te întreb altceva. E foarte important. L-ai auzit vreodată pe soţul tău pronunţând cuvântul „Pluribus”?

S-a gândit la întrebare şi a ridicat din umeri.

— Pluribus? Nu e ceva care ţine de politică? Cum scrie pe estradă, atunci când preşedintele ţării ţine câte un discurs? Nu l-am auzit pe Hub vorbind despre asta. Şi-a luat licenţa în studii bancare.

— Nu l-ai auzit niciodată folosind acest cuvânt? am întrebat-o din nou. Nici la telefon, nici în somn, sau ceva asemănător?

— Niciodată, a spus ea.

— Dar despre duminica viitoare? am întrebat-o. A pomenit ceva despre duminica viitoare? Ceva despre ce are să se întâmple?

— Duminica viitoare? a repetat ea. Nu cred că a pomenit de aşa ceva. De ce? Ce are să se întâmple duminica viitoare?

— Nu ştiu, am spus. Asta încerc să aflu.

A căzut din nou pe gânduri, dar apoi a clătinat din cap şi a ridicat din umeri, cu palmele în sus, dând de înţeles că, pentru ea, nu avea nici o semnificaţie.

— Îmi pare rău, a spus.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta. Acum va trebui să faci ceva.

— Ce trebuie să fac? a întrebat.

— Va trebui să pleci de aici, am spus.

Încheieturile degetelor îi rămăseseră albe, dar continua să-şi păstreze cumpătul.

— Trebuie să fug şi să mă ascund? Dar unde?

— Un agent FBI vine aici să te ia, am spus.

S-a uitat la mine, cu panică în priviri.

— FBI? a spus, făcându-se şi mai palidă. Chestia asta e chiar serioasă, nu?

— E mortal de serioasă. Trebuie să te pregăteşti ca să pleci de îndată.

— Bine, a spus ea, încet. Nu-mi vine să cred că se întâmplă aşa ceva.

Am ieşit din bucătărie şi m-am dus în foişorul din grădină, în care, cu o zi înainte, băusem ceai cu gheaţă. Am trecut de uşile cu canaturi din sticlă şi am parcurs fără grabă un circuit al exteriorului casei. Am coborât pe alee, printre pâlcurile de vegetaţie, până pe Beckman Drive. M-am rezemat cu umărul de cutia poştală albă. Peste tot în jur era linişte. Nu se auzea nimic altceva în afară de foşnetul uscat al ierbii care se răcea sub tălpile mele.

Pe urmă am auzit o maşină care se apropia dinspre partea de vest a oraşului. A încetinit chiar înainte de culmea movilei şi am auzit cum cutia automată de viteze a trecut uşor într-o treaptă inferioară odată cu micşorarea vitezei. Maşina s-a ridicat deasupra culmii, apărând în câmpul vizual. Era un Buick maro, foarte simplu, cu doi tipi înăuntru. Erau doi tipi mărunţi, bruneţi, latino-americani, cu cămăşi ţipătoare. Maşina a încetinit, trecând pe partea stângă a drumului; tipii căutau cutia poştală a familiei Hubble. Eu stăteam rezemat de cutia poştală respectivă şi mă uitam la ei. Ochii lor s-au încrucişat cu ai mei. Maşina a accelerat din nou şi şi-a văzut de drum, gonind prin pustiul ţinut al piersicilor. Am ieşit în şosea şi m-am uitat în urma lor. Am văzut o dâră de praf ridicându-se în momentul în care au părăsit asfaltul imaculat din Margrave ca să intre pe drumul de ţară plin de ţărână. Apoi m-am înapoiat alergând în casă. Charlie trebuia să se grăbească.

Era înăuntru, cuprinsă de agitaţie, trăncănind întruna ca un copil care pleacă în vacanţă. Alcătuia liste cu glas tare. Era un fel de mecanism prin care alunga panica pe care o simţea. Vineri fusese o femeie bogată, fără ocupaţie, măritată cu un funcţionar bancar. Acum, luni, un străin care o anunţase că bărbatul ei e mort îi spunea să se grăbească şi să fugă ca să-şi salveze viaţa.

— Ia-ţi telefonul mobil cu tine, am strigat către ea. Nu mi-a răspuns. Am auzit doar o tăcere îngrijorată.

Zgomot de paşi şi uşi de debara trântite. Am stat în bucătărie în tovărăşia restului de cafea din cană aproape o oră. Apoi am auzit un claxon de maşină şi scrâşnetul unor paşi grei pe pietriş. Un ciocănit puternic la uşa din faţă. Am băgat mâna în buzunar şi am strâns mânerul de abanos al pumnalului lui Morrison. Am ieşit în hol şi am deschis. Lângă Bentley apăruse un sedan albastru elegant, iar în faţa uşii stătea un negru uriaş. Era la fel de înalt ca mine, poate chiar mai înalt, dar la greutate cred că mă depăşea cu cel puţin patruzeci şi cinci de kilograme. Trebuie să fi avut o sută patruzeci, o sută patruzeci şi cinci de kilograme. Pe lângă el, eu păream de la categoria pană. A păşit înainte cu mişcări graţioase, elastice, ca de atlet.

— Reacher? a spus uriaşul. Încântat să te cunosc. Sunt Picard, de la FBI.

Ne-am strâns mâinile. Era imens. Avea un aer de persoană competentă, lipsită de ifose, care mă făcea să fiu bucuros că-l am de partea mea. Arăta pe placul meu. Ca unul care putea fi foarte util atunci când erai prins la înghesuială. Dintr-odată, m-am simţit cuprins de un val de speranţă.

M-am dat la o parte ca să-l las să intre în casa lui Charlie.

— Bun, mi-a spus Picard. Ştiu toate detaliile de la Finlay. Îmi pare tare rău pentru fratele tău, prietene. Zău că-mi pare rău. Putem să mergem undeva să vorbim?

L-am condus până-n bucătărie. A parcurs distanţa din câţiva paşi. S-a uitat în jur şi şi-a turnat singur restul de cafea din filtru. Pe urmă s-a apropiat şi şi-a lăsat mâna pe umărul meu. Am avut senzaţia că m-a lovit cineva cu un sac de ciment.

— Regulile de bază, a spus. Întreaga afacere e neoficială, s-a-nţeles?

Am încuviinţat din cap. Vocea i se potrivea cu statura şi corpolenţa. Era ca un duduit grav. Era cam cum s-ar auzi un urs dacă ar învăţa să vorbească. Nu-mi dădeam seama

ce vârstă avea tipul. Era unul din acei bărbaţi solizi a căror perioadă de apogeu durează decenii. A încuviinţat din cap şi s-a îndepărtat de mine, ducându-se să se rezeme de blatul din bucătărie.

— Pentru mine, asta e o problemă imensă, a spus. Biroul nu poate acţiona fără să fie solicitat de oficialul responsabil din jurisdicţia locală. Ăsta ar fi acest individ, Teale, nu? Şi, din câte mi-a spus Finlay, presupun că bătrânul Teale n-o să dea acel telefon. Aşa că s-ar putea să-mi pun pielea la saramură pentru chestia asta. Dar, pentru Finlay, o să încalc regulile. Ne cunoaştem de ceva vreme. Dar trebuie să ţii minte, toată povestea e neoficială, da?

Am încuviinţat din cap. Eram mulţumit de situaţie. Foarte mulţumit. Ajutorul neoficial îmi convenea de minune. Treaba putea fi făcută fără întreruperile provocate de respectarea procedurii. Aveam la dispoziţie cinci zile întregi până duminică. De dimineaţă, intervalul de cinci zile mi se părea mai mult decât generos. Dar acum, după dispariţia lui Hubble, simţeam că timpul n-are să-mi ajungă. Era mult prea scurt ca să-l irosim cu respectarea procedurilor.

— Unde ai de gând să-i ascunzi? l-am întrebat.

— La o casă conspirativă din Atlanta, mi-a spus Picard. E un loc al biroului, îl avem de câţiva ani. Or să fie în siguranţă acolo, dar n-am de gând să-ţi spun unde anume şi va trebui să-ţi cer să nu insişti să afli de la doamna Hubble adresa nici după aceea, da? Trebuie să am grijă de pielea mea în toată această poveste. Dacă dau în vileag o casă conspirativă, pic într-un rahat mare de tot.

— Bine, Picard, am spus. N-o să-ţi creez nici un fel de probleme. Şi să ştii că apreciez ajutorul tău.

A încuviinţat din cap cu gravitate, ca şi cum s-ar fi aflat într-o situaţie periculoasă, cu puţine şanse de scăpare. Deodată, Charlie şi copiii au dat buzna în încăpere. Erau împovăraţi cu bagaje prost împachetate. Picard s-a prezentat. Am remarcat că fata lui Charlie era îngrozită de imensitatea individului. Băieţelul a făcut ochii mari când a

văzut ecusonul de agent special FBI pe care Picard îl scosese ca să i-l arate lui Charlie. Apoi am cărat cu toţii bagajele afară şi le-am înghesuit în portbagajul sedanului albastru. Am dat mâna cu Picard şi cu Charlie. S-au urcat cu toţii în maşină. Picard i-a luat cu el ca să-i ducă la loc sigur. Le-am făcut cu mâna.

CINCISPREZECE.

Am pornit spre Warburton şi am mers mult mai repede decât mersese şoferul puşcăriei, aşa că am ajuns acolo în mai puţin de cincizeci de minute. Priveliştea era impresionantă. O furtună se apropia cu repeziciune dinspre vest, iar soarele după-amiezii trimitea printre nori suliţe de lumină portocalii care loveau turnurile şi foişoarele metalice ale clădirii. Am încetinit şi am oprit maşina în apropierea închisorii. Am parcat în preajma primei cuşti pentru vehicule. N-aveam de gând să intru. Experienţa anterioară îmi era de ajuns. Spivey va trebui să iasă de acolo ca să ajungă la mine. M-am dat jos din Bentley şi m-am dus la paznic. Părea destul de prietenos.

— Spivey e de serviciu? l-am întrebat.

— Vrei să vorbeşti cu el? a spus paznicul.

— Spune-i că îl caută domnul Reacher, am spus. Omul s-a aplecat pe sub un acoperiş din plastic şi a dat un telefon. A ieşit de sub acoperiş şi a strigat către mine.

— Nu cunoaşte nici un domn Reacher, a spus paznicul.

— Spune-i că m-a trimis comandantul de poliţie Morrison, am spus. Din Margrave.

Omul s-a băgat din nou sub acoperişul din plastic şi a început să vorbească. După un minut, a ieşit iar.

— Bine, poţi să intri cu maşina, a spus. Spivey o să te aştepte la recepţie.

— Spune-i că trebuie să vină până aici, am spus. Să ne întâlnim la şosea.

M-am îndepărtat şi m-am oprit în praf, la marginea drumului asfaltat. Era un război al nervilor. Puteam să pun rămăşag că Spivey va ieşi. Aveam să ştiu asta în cinci

minute. Am aşteptat. Simţeam mirosul ploii care se apropia dinspre vest. Într-o oră, avea să se prăvălească asupra noastră. Am stat acolo şi am aşteptat. Spivey a ieşit din puşcărie. Am auzit cum grătarele de la cuşca pentru vehicule se dau la o parte. M-am întors şi am văzut un Ford murdar străbătând cuşca. Maşina a ieşit şi s-a oprit lângă Bentley. Spivey s-a dat jos din vehicul şi s-a apropiat de mine. Un tip solid, asudat, cu faţa şi mâinile roşii. Avea uniforma murdară.

— Mă mai ţii minte? l-am întrebat.

Ochişorii lui de şarpe au clipit şi s-au rotit în jur. Era derutat şi îngrijorat.

— Eşti Reacher, a spus. Şi ce-i cu asta?

— Corect, am spus. Sunt Reacher. Cel de vineri. Care a fost înţelegerea?

Se foia de pe un picior pe altul. Avea să se lase greu. Dar deja îşi arătase cărţile. Ieşise să se întâlnească cu mine. Deja pierduse partida. Dar n-a vorbit.

— Care a fost înţelegerea pentru vineri? am întrebat din nou.

— Morrison e mort, a spus.

Apoi a ridicat din umeri şi şi-a închis gura, ţinându-şi lipite buzele subţiri. Nu voia să mai spună nimic. M-am dat un pic mai la stânga, mişcându-mă într-o doară. Doar vreo treizeci-patruzeci de centimetri, ca să pun silueta masivă a lui Spivey între mine şi paznic. În aşa fel încât paznicul de la poartă să nu poată vedea. În mâna mea a apărut cuţitul lui Morrison. L-am ridicat la înălţimea ochilor lui Spivey preţ de o secundă. Exact atât cât să poată citi literele aurii încrustate în abanos. Apoi lama a ieşit din mâner cu un ţăcănit. Ochii mici ai lui Spivey erau fixaţi asupra ei.

— Crezi că l-am folosit asupra lui Morrison? am spus. Se zgâia la lama care se vedea albastră în lumina de dinainte furtunii.

— N-ai fost tu, a spus. Dar poate că aveai motive întemeiate.

I-am zâmbit. Ştia că nu eu îl ucisesem pe Morrison. Prin urmare, ştia cine-l omorâse. Cât se poate de simplu. Doar câteva cuvinte, şi ajunsesem undeva. Am apropiat şi mai mult lama de faţa lui mare şi roşie.

— Vrei să-l folosesc asupra ta? am spus.

Spivey s-a uitat în jur cuprins de panică. L-a văzut pe paznicul aflat la vreo treizeci de metri depărtare.

— N-are să te ajute, am spus. Te urăşte din tot sufletul, umflat netrebnic ce eşti. E doar un paznic. Ai pupat pe cine trebuie în fund şi ai fost avansat. Dacă ai lua foc, n-ar catadicsi să se pişe pe tine. De ce-ar face-o?

— Ce vrei? m-a întrebat Spivey.

— Vineri, am spus. Care a fost înţelegerea?

— Şi dacă-ţi zic?

Am ridicat din umeri.

— Depinde de ce-mi vei spune. Dacă-mi spui adevărul, te las să te înapoiezi în puşcărie. Vrei să-mi spui adevărul?

Nu mi-a răspuns. Stăteam acolo, la marginea drumului, încleştaţi într-un război al nervilor. Nervii lui erau făcuţi zdrenţe, aşa că pierdea bătălia. Ochii lui mici se mişcau în orbite cu repeziciune, dar întotdeauna reveneau la lamă.

— Bine, o să-ţi spun. Când şi când, îi mai dădeam lui Morrison câte-o mână de ajutor. M-a sunat vineri. Mi-a zis că-mi trimite doi tipi. Numele lor nu însemnau nimic pentru mine. N-auzisem niciodată nici de tine, nici de tipul celălalt. Trebuia să aranjez moartea lui Hubble. Asta e tot. Nimic nu trebuia să ţi se întâmple ţie, îţi jur.

— Şi-atunci, ce n-a mers? l-am întrebat.

— Oamenii mei au încurcat borcanele, a spus. Asta e tot, îţi jur. Pe celălalt tip trebuia să-l mătrăşim. Ţie nu trebuia să ţi se întâmple nimic. Ai ieşit cu bine de acolo, corect? N-ai păţit nimic rău, corect? Atunci, de ce-mi faci zile fripte?

Am mişcat lama extrem de repede şi i-am crestat bărbia. A încremenit de spaimă. O clipă mai târziu, un vierme gras de sânge negru a ţâşnit din tăietură.

— Care era motivul? l-am întrebat.

— N-a existat niciodată vreun motiv, a spus. Eu fac doar ce mi se spune.

— Faci ce ţi se spune?

— Fac ce mi se spune, a repetat el. Nu vreau să ştiu nici un fel de motive.

— Şi cine ţi-a spus ce să faci? am întrebat.

— Morrison, a răspuns el. Morrison mi-a spus ce să fac.

— Şi cine i-a spus lui Morrison ce să facă? l-am întrebat.

Ţineam lama la două degete de obrazul individului. Mai avea niţel şi făcea pe el de frică. L-am privit fix în ochii lui mici, ca de şarpe. Ştia răspunsul. Vedeam asta în adâncul ochilor săi. Ştia cine i-a spus lui Morrison ce să facă.

— Cine i-a spus ce să facă? am întrebat din nou.

— Nu ştiu, a spus. Jur pe mormântul maică-mii.

L-am ţintuit cu privirea, apoi am clătinat din cap.

— Greşit, Spivey, am spus. De fapt, ştii. Şi-o să-mi spui.

Acum a fost rândul lui Spivey să clatine din cap. Faţa lui mare şi roşie se mişca brusc într-o parte şi în alta. Sângele i se prelingea în jos de pe bărbie pe guşa dolofană.

— Or să mă omoare dacă-ţi spun, a zis el.

Cu o mişcare rapidă a lamei în dreptul burţii, i-am spintecat cămaşa slinoasă.

— Dacă nu-mi spui, te omor eu, am zis. Indivizii ca Spivey gândesc pe termen scurt. Dacă-mi spunea mie, avea să moară mâine. Dacă nu-mi spunea, murea azi. Aşa gândesc cei ca el. Pe termen scurt. Aşa că s-a apucat să-mi spună. Mărul lui Adam a început să i se mişte în sus şi-n jos, de parcă ar fi avut gâtlejul prea uscat ca să vorbească. L-am privit fix în ochi. Nu putea să rostească nici un cuvânt. Era ca un personaj dintr-un film, care se târăşte pe o dună din deşert şi încearcă să strige după apă. Dar avea să-mi spună.

Apoi, s-a răzgândit. Peste umărul lui, am văzut un nor de praf departe, spre est. Pe urmă, am auzit uruitul slab al unui motor diesel. După care am desluşit silueta cenuşie a autobuzului de puşcărie, care se apropia. Paznicul de la poartă a ieşit în întâmpinarea autobuzului. Spivey şi-a

mişcat brusc capul înapoi ca să se uite la mine. În ochii săi scânteia o expresie de triumf. Autobuzul se apropia.

— Cine a fost, Spivey? am spus. Spune-mi acum, altfel o să mă întorc după tine.

Dar individul s-a dat înapoi, s-a întors şi s-a grăbit să ajungă la Fordul lui murdar. Autobuzul a trecut huruind şi m-a umplut de praf. Am închis briceagul şi l-am vârât în buzunar. Am alergat la Bentley şi am luat-o din loc.

Furtuna m-a urmărit pe tot drumul meu de întoarcere spre răsărit. Aveam senzaţia că pe urmele mele se află mai multe furtuni. Frustrarea îmi provoca o stare de greaţă. În dimineaţa asta, o conversaţie mă despărţise de posibilitatea de a şti totul. Acum, nu ştiam nimic. Dintr-odată, situaţia devenise albastră. Nu aveam nici un fel de susţinere, nici un fel de dotare, nici un fel de ajutor. Nu mă puteam baza pe Roscoe sau pe Finlay. Nu mă puteam aştepta ca vreunul dintre ei să fie de acord cu planul meu de bătaie. Pe de altă parte, aveau şi ei destule necazuri la secţia de poliţie. Cum spusese Finlay? Să lucrezi sub nasul inamicului? Şi nu puteam să aştept prea multe de la Picard. Deja îşi pusese pielea la saramură. Nu mă puteam baza pe nimeni altcineva în afară de mine însumi.

Pe de altă parte, nu eram nevoit să-mi fac probleme din pricina legilor, a inhibiţiilor sau a altor motive de abatere a atenţiei. Nu trebuia să mă gândesc la Miranda, la cauza probabilă sau la drepturi constituţionale. Nu eram nevoit să ţin cont de prezumţia de nevinovăţie sau de regulile referitoare la dovezi. Pentru aceşti indivizi, nu era admis recursul la vreo autoritate superioară. Era corect? Ba bine că nu! Ăştia erau nişte oameni răi. Depăşiseră orice limită cu mult timp în urmă. Oameni răi. Cum spusese Finlay? Cei mai răi cu putinţă. Şi, în plus, îl omorâseră pe Joe Reacher.

Am rulat Bentley-ul pe panta uşoară ce ducea la casa lui Roscoe. Am parcat maşina pe drumul din preajma locuinţei. Nu era acasă. Chevrolet-ul nu era acolo. Ceasul cromat de pe bordul Bentley-ului arăta şase fără zece. Încă zece

minute de aşteptare. M-am dat jos de pe scaunul şoferului şi m-am dus în spate, ca să mă întind pe bancheta mare din piele. Voiam să evadez din Margrave în seara aceea. Voiam chiar să plec din Georgia. În buzunarul de pe spătarul scaunului şoferului am găsit o hartă. Studiind-o, am observat că dacă mergeam spre vest o oră, o oră şi jumătate, trecând de Warburton, puteam să trecem de frontiera cu Alabama. Asta voiam să fac. S-o tund spre vest împreună cu Roscoe în Alabama şi să ne oprim la primul bar cu muzică live întâlnit în cale. Să-mi las problemele să aştepte până a doua zi. Să mâncăm ceva ieftin, să bem bere rece, să ascultăm muzică zgomotoasă. Cu Roscoe. Aşa îmi închipuiam eu o seara nemaipomenită. Aşa că m-am pus pe aşteptat. Se lăsa întunericul. In aerul serii se simţea o undă de răcoare. Cam pe la şase, picături de ploaie uriaşe au început să răpăie pe acoperişul Bentley-ului. Aveai senzaţia că se apropie o mare furtună, dar aceasta n-a mai ajuns, până la urmă. Nu s-a mai dezlănţuit. Căpeau doar picături mari, prevestitoare, ca şi cum cerul se chinuia să se uşureze dar nu-şi dădea drumul. S-a făcut foarte întuneric, iar maşina grea se legăna uşor în vântul umed.

Roscoe a întârziat. Furtuna ameninţa să vină de vreo douăzeci de minute când i-am văzut maşina coborând panta. Farurile ei baleiau când spre stânga, când spre dreapta. Când maşina a luat-o pe alee, farurile m-au scăldat în lumină, apoi au luminat uşa garajului, stingându-se în momentul în care motorul s-a oprit. M-am dat jos din Bentley şi m-am dus la ea. Ne-am ţinut în braţe şi ne-am sărutat. Apoi am intrat în casă.

— Ce faci? Eşti bine? am întrebat-o.

— Cred că da, mi-a spus. O zi înfiorătoare.

Am încuviinţat. Aşa fusese.

— Supărată? am întrebat-o.

Se învârtea prin casă, aprinzând becurile şi trăgând draperiile.

— Dimineaţa asta a fost cea mai urâtă din viaţa mea, mi-a spus. De departe a fost cea mai urâtă. Dar o să-ţi spun ceva ce n-aş spune nimănui altcuiva. Nu eram supărată din pricina lui Morrison. Nu poţi să fii supărat pentru un individ ca ăsta. Dar îmi pare rău pentru nevastă-sa. Nu era îndeajuns de rău că trăia cu un asemenea tip, mai trebuia să şi moară din cauza lui?

— Ce părere ai de restul poveştii? am întrebat-o. Teale?

— Nu sunt surprinsă. Vreme de două sute de ani, toţi membrii familiei au fost nişte nemernici. Ştiu totul despre ei. Familiile noastre se cunosc de multă vreme. De ce-ar fi el altfel? Dar, Dumnezeule, mă bucur că toţi ceilalţi din departament s-au dovedit a fi curaţi. Mi-era groază să aflu că vreunul din colegii mei ar putea fi şi el amestecat. Nu cred că aş fi putut suporta asta.

S-a dus în bucătărie şi eu m-am dus după ea. Tăcea. Nu se pierdea cu firea, dar nici nu era prea fericită. A deschis uşa frigiderului cu un gest care spunea: n-avem nimic de mâncare. Cu un mic zâmbet obosit, m-a întrebat:

— Faci cinste cu o masă în oraş?

— Fireşte, am spus. Dar nu aici. În Alabama.

I-am spus ce voiam să fac. I-a plăcut planul. S-a înviorat şi s-a dus să facă un duş. Mi-am zis că nici mie nu mi-ar strica un duş, aşa că am însoţit-o. Dar asta a însemnat o amânare pentru că, de îndată ce a început să-şi descheie bluza apretată de la uniformă, priorităţile mele s-au schimbat. Farmecul unui bar din Alabama s-a estompat. Şi duşul mai putea să aştepte. Pe sub uniformă purta lenjerie neagră. Nişte articole vestimentare nu foarte substanţiale. Am sfârşit înlănţuiţi cu frenezie pe podeaua dormitorului. Afară, în sfârşit, furtuna se dezlănţuise. Ploaia se abătea în valuri asupra căsuţei. Fulgerele îşi trimiteau lumina orbitoare, iar tunetele bubuiau de zor.

În cele din urmă, am reuşit să ajungem la duş într-un moment când chiar că aveam nevoie. După aceea, am stat întins în pat în timp ce Roscoe se îmbrăca. Şi-a pus nişte

blugi decoloraţi şi o cămaşă de mătase. Am stins din nou luminile, am încuiat şi am plecat cu Bentley-ul. Se făcuse şapte şi jumătate şi furtuna se deplasa spre est, îndreptându-se spre Charleston înainte de a se revărsa deasupra Atlanticului. A doua zi era posibil să ajungă în Bermude. Am luat-o spre vest, către un cer trandafiriu. Am găsit drumul care ducea spre Warburton. Am rulat pe drumurile ce şerpuiau printre nesfârşite câmpuri întunecate şi am trecut în viteză de închisoare. Clădirea joasă se profila într-o lumină galbenă înspăimântătoare. La o jumătate de oră după Warburton, am oprit ca să umplem rezervorul uriaş al maşinii. Am străbătut apoi nişte plantaţii de tutun şi am trecut râul Chattahoochee pe un pod vechi din Franklin. A urmat un sprint către graniţa statului. Am ajuns în Alabama înainte de orele nouă. Am convenit să mergem la risc şi să ne oprim la primul bar întâlnit.

Cam după un kilometru, am văzut un restaurant vechi la marginea şoselei. Am oprit în parcare şi ne-am dat jos din maşină. Localul părea în regulă. Era destul de spaţios, lat şi jos, construit din scânduri date cu catran. Multe neoane, o grămadă de maşini în parcare şi se auzea şi muzică. Deasupra uşii scria: „The Pond, muzică live şapte seri pe săptămână la nouă şi jumătate”. Ţinându-ne de mână, eu şi Roscoe am intrat.

Am fost izbiţi de îndată de zgomotul de bar şi de muzica de tonomat, precum şi de o pală de aer cu miros de bere. Ne-am croit drum spre spatele localului şi am găsit un cerc larg de separeuri aranjate în jurul unui ring de dans, care avea mai în spate şi o scenă. De fapt, scena nu era decât o platformă joasă din beton. Se poate ca pe vremuri să fi fost un fel de rampă de încărcare. Tavanul era jos, iar lumina era slabă. Am găsit un separeu gol şi ne-am aşezat. Ne-am uitat cum îşi pregătea trupa instrumentele în timp ce aşteptam să ni se ia comanda. Chelneriţele alergau de colo-colo ca nişte mijlocaşi de baschet. Una dintre ele a venit la noi şi am comandat beri, cheeseburgeri, cartofi prăjiţi şi

rondele de ceapă. Aproape imediat s-a întors cu comanda pe o tavă din cositor. Am mâncat, am băut bere şi am mai cerut un rând.

— Ce-ai de gând să faci în privinţa lui Joe? m-a întrebat Roscoe.

Aveam de gând să termin treaba pe care o începuse. Indiferent despre ce era vorba. Orice ar fi presupus asta. Asta era decizia pe care o luasem în dimineaţa aceea, în patul ei cald. Dar ea era ofiţer de poliţie. Jurase să respecte tot felul de legi. Legi care erau concepute în aşa fel încât să-mi stea în cale. Nu ştiam ce să spun. Dar ea n-a aşteptat ca eu să spun ceva.

— Cred că ar trebui să afli cine l-a ucis, a spus ea.

— Şi pe urmă? am întrebat-o.

Dar discuţia noastră s-a întrerupt aici, fiindcă formaţia a început să cânte. Nu se mai putea sta de vorbă. Roscoe mi-a zâmbit de parcă şi-ar fi cerut scuze şi a clătinat din cap. Trupa era zgomotoasă. A ridicat din umeri, cerându-şi scuze pentru faptul că nu puteam să aud ce spune. A schiţat un gest care spunea „las' că-ţi spun eu mai târziu” şi ne-am întors cu faţa spre scenă. Aş fi vrut să aud răspunsul ei la întrebarea pe care i-o pusesem.

Barul se numea The Pond4, iar trupa se numea Pond Life5. Au început binişor. Un trio clasic. Chitară solo, chitară bas şi tobe. Hotărâţi să cânte în maniera lui Stevie Ray Vaughan. De când Stevie Ray murise în elicopterul personal în apropiere de Chicago, dacă numărai toţi bărbaţii albi din statele sudice şi împărţeai totalul la trei, obţineai numărul de trupe înfiinţate în memoria lui Stevie Ray Vaughan. Parcă toată lumea făcea chestia asta. Pentru că nu era o treabă pretenţioasă. Nu conta cum arătai, nu conta ce dotare aveai. Nu trebuia decât să laşi capul în jos şi să cânţi. Cei mai buni dintre ei reuşeau să treacă la fel de rapid ca şi Stevie Ray de la rock-ul uşurel, de bar, la bătrânul blues de Texas.

Băieţii ăştia erau bunicei. Pond Life. Chiar li se potrivea denumirea ironică. Basistul şi toboşarul erau nişte malaci păroşi, graşi şi soioşi. Chitaristul era un tip mărunt şi negricios, care semăna cu bătrânul Stevie Ray. Acelaşi rânjet cu gura deschisă. Şi, pe deasupra, era şi un bun instrumentist. Ca dotare, avea o copie neagră după o chitară Les Paul şi o staţie de amplificare Marshall în spate. Un sunet meseriaş, de modă veche. Corzile masive şi slăbite, alături de dozele mari care supraîncărcau tuburile antice ale staţiei Marshall, alcătuiau singura combinaţie cu care puteai să obţii acel minunat vaiet continuu şi răguşit.

Ne-am distrat de minune. Am băut multă bere, am stat în separeu strâns lipiţi unul de celălalt. Apoi, am dansat o vreme. Nu puteai să rezişti atmosferei. Trupa cânta neîncetat. În sală se făcea tot mai cald şi mai aglomerat. Muzica devenea tot mai zgomotoasă şi mai antrenantă. Chelneriţele sprintau încolo şi-ncoace cu sticlele cu gât lung.

Roscoe arăta nemaipomenit. Bluza ei din mătase se umezise de transpiraţie. Nu purta nimic pe dedesubt, îmi dădeam seama de asta după felul în care mătasea umedă i se lipea de piele. Mă simţeam ca-n paradis. Mă aflam într-un bar vechi şi simplu, cu o femeie înnebunitoare şi o formaţie onorabilă. Joe putea să mai aştepte până mâine. Margrave era la un milion de kilometri depărtare. Nu aveam nici o problemă. Aş fi vrut ca seara să nu se mai sfârşească.

Trupa a continuat să cânte până destul de târziu. Trebuie să fi trecut de miezul nopţii. Eram excitaţi şi ameţiţi. Nu puteam să facem faţă drumului înapoi cu maşina, începuse din nou să plouă, uşor. Nu voiam să şofez o oră şi jumătate prin ploaie. Mai ales după ce băusem atâta bere. Puteam să sfârşesc într-un şanţ. Sau la puşcărie. Cam la un kilometru depărtare am văzut o firmă de hotel.

Roscoe a fost de părere că ar trebui să mergem acolo. Chicotea când a spus-o. De parc-am fi fost doi îndrăgostiţi

care fugiseră pe ascuns. Sau ca şi cum aş fi transportat-o dincolo de frontiera statului exact cu acest scop. Ceea ce nu era întru totul adevărat. Dar nici n-aveam de gând să ridic prea multe obiecţii.

Aşa că am plecat împleticindu-ne din bar, cu urechile vâjâind, şi ne-am urcat în Bentley. Am condus maşina mare şi veche cu prudenţă şi viteză mică de-a lungul drumului brăzdat de şuvoaie de apă. Am zărit motelul profilându-se în faţă. Un complex de clădiri lungi şi joase, parcă desprins dintr-un film. Am parcat maşina şi am intrat în hol. L-am trezit pe recepţionerul din schimbul de noapte. I-am dat banii şi l-am rugat să ne trezească de dimineaţă. Am primit cheia şi ne-am întors la maşină. Am tras-o în dreptul căsuţei repartizate. Era un loc curăţel şi anonim. Putea fi oriunde în America. Dar era călduţ şi te simţeai adăpostit de ploaia care răpăia pe acoperiş. Iar patul din cameră era mare.

Nu voiam ca Roscoe să răcească. Trebuia să-şi dea jos bluza aia umedă. Aşa i-am spus. Ea a chicotit, zicându-mi că nu-şi dăduse seama că am şi pregătire medicală. I-am spus că fuseserăm învăţaţi atât cât să ne descurcăm într-o situaţie de urgenţă.

— Iar asta e o situaţie de urgenţă? a întrebat ea printre chicote.

— O să fie cât de curând, am răspuns râzând. Dacă nu-ţi dai jos bluza aia!

Aşa că şi-a dezbrăcat bluza. După care m-am năpustit asupra ei. Era atât de frumoasă şi de provocatoare! Era pregătită pentru orice. După aceea, istoviţi, am stat îmbrăţişaţi şi am vorbit. Despre cine eram, despre ce făcuse fiecare dintre noi. Despre cine voiam să fim şi despre ce doream să facem. Mi-a vorbit despre familia ei. Era o poveste cu ghinioane care se întindeau de-a lungul mai multor generaţii. Păreau să fi fost oameni cumsecade, fermieri, oameni care fuseseră cât pe ce să reuşească, dar nu dăduseră niciodată lovitura. Oameni care se luptaseră cu vremurile grele înainte de apariţia substanţelor chimice

şi a mecanizării, prizonieri ai forţelor dezlănţuite ale naturii. Unul dintre strămoşi aproape că reuşise să se ajungă, dar a rămas fără terenurile cele mai bune atunci când stră-străbunicul primarului Teale a construit calea ferată. Apoi au fost revendicate nişte ipoteci, ceea ce a făcut ca duşmănia să se transmită de-a lungul anilor, aşa că, deşi îşi iubea orăşelul, ura să-l vadă pe Teale umblând pe-acolo ca pe propria moşie, lucru care era, de altfel, adevărat şi fusese întotdeauna adevărat.

Eu i-am povestit despre Joe, zicându-i lucruri pe care nu le mai spusesem nimănui. Toate lucrurile pe care le ţinusem numai pentru mine. I-am spus totul despre ce simţeam pentru el şi de ce mă simţeam obligat să-i răzbun moartea. Şi despre faptul că eram bucuros să o fac. Ne-am spus multe chestii cât se poate de personale. Am vorbit îndelung şi am adormit unul în braţele celuilalt.

Părea că abia ne culcaserăm când am auzit bătăile în uşă ale recepţionerului, care venise să ne trezească dis-de-dimineaţă. Era marţi. Ne-am dat jos din pat cu greutate şi am început să ne îmbrăcăm cu gesturi somnoroase. Soarele matinal se străduia să înfrângă aerul umed al zorilor. În mai puţin de cinci minute ne urcam în Bentley şi ne deplasam spre est. Înălţat deasupra orizontului, soarele ne orbea prin parbrizul împroşcat cu rouă.

Încet-încet ne-am trezit. Am trecut înapoi graniţa spre Georgia. Am traversat râul la Franklin. Am străbătut în mare viteză terenurile agricole pustii. Câmpurile stăteau pitite sub o plapumă imponderabilă de ceaţă. Plutea deasupra pământului roşu ca aburul. Soarele urca pe cer şi se pregătea s-o împrăştie cu fierbinţeala lui.

Niciunul dintre noi nu vorbea. Voiam să lăsăm nevătămat coconul de intimitate cât mai mult posibil. Întoarcerea în Margrave avea să spargă acel balon cât de curând. Aşa că m-am mulţumit să conduc maşina mare şi falnică pe drumurile rurale şi să sper. Să sper că vom mai avea parte de multe asemenea nopţi. Şi de dimineţi liniştite ca aceasta.

Roscoe stătea ghemuită pe scaunul mare din piele de lângă mine. Pradă gândurilor. Părea foarte mulţumită. Speram că este.

Am trecut în viteză din nou pe lângă Warburton. Închisoarea plutea asemenea unui oraş extraterestru pe covorul magic al cetii joase. Am trecut pe lângă micul crâng pe care-l zărisem din autobuzul închisorii. Am trecut de şirurile de arbuşti de pe câmp. Am ajuns la răspântie şi am luat-o spre sud, pe drumul regional. Apoi am trecut de restaurantul lui Eno, de secţia de poliţie şi de sediul pompierilor şi am luat-o pe Strada Principală.

Am cotit la stânga la statuia omului care luase cu japca terenuri agricole roditoare ca să construiască o cale ferată. În josul pantei ce ducea la locuinţa lui Roscoe. Am parcat lângă bordură şi ne-am dat jos, căscând şi întinzându-ne oasele. Am zâmbit larg unul către celălalt. Petrecuserăm de minune. Am mers pe alee mână-n mână. Uşa de la casă era deschisă. Nu larg deschisă, ci doar întredeschisă, cam vreo trei-patru centimetri. Şi era întredeschisă pentru că încuietoarea fusese zdrobită. Cineva o forţase cu o rangă. Uşa nu se mai putea închide din pricina aşchiilor şi a fragmentelor metalice ale broaştei. Roscoe şi-a dus palma la gură şi a gemut înfundat. Ochii ei măriţi s-au mutat de la uşă către mine. Am apucat-o de cot şi am tras-o într-o parte. Ne-am lipit de uşa garajului. Ne-am ghemuit. Ţinând aproape de ziduri, am dat ocol casei prin dreapta. Am ciulit urechile la fiecare fereastră şi am riscat să ne iţim capetele ca să aruncăm iute câte o privire în fiecare încăpere. Am ajuns din nou la uşa distrusă. Eram uzi pentru că îngenuncheaserăm pe solul umed şi ne lipiserăm de arborii plini de apă. Ne-am ridicat în picioare. Ne-am uitat unul la celălalt şi am ridicat din umeri. Am deschis uşa şi am intrat. Am controlat peste tot. Nu era nimeni în casă. Nu era nimic distrus. Nimic deranjat de la locul lui. Nu se furase nimic. Aparatura stereo era tot acolo, la fel şi televizorul. Roscoe şi-a verificat debaraua. Revolverul de poliţie era prins de

centură, ca de obicei. Şi-a verificat sertarele şi biroul. Nimic nu fusese atins. Nimic nu fusese percheziţionat. Nimic nu lipsea. Stăteam amândoi în hol şi ne uitam unul la altul. Deodată am observat ceva care fusese lăsat în urmă.

Razele joase ale soarelui de dimineaţă pătrundeau prin uşa deschisă şi se strângeau într-un fascicul îngust deasupra podelei. Se putea desluşi un şir de urme de paşi pe parchet.

O mulţime de urme. Mai mulţi indivizi veniseră dinspre uşa de la intrare spre camera de zi. Şirul de urme dispărea pe covorul gros, ca să apară din nou pe podeaua din lemn ce ducea în dormitor. Apoi ieşeau de acolo, treceau prin sufragerie şi se întorceau la uşa principală. Fuseseră lăsate de oamenii care intraseră în casă venind din noaptea ploioasă. O peliculă subţire de apă de ploaie amestecată cu noroi se uscase pe podea, lăsând urme slabe. Slabe, dar perfecte. Îmi dădeam seama că fuseseră cel puţin patru oameni. Care intraseră şi ieşiseră. Vedeam striaţiile de pe tălpi pe care le lăsaseră în urmă. Indivizii purtaseră galoşi din cauciuc. Din ăia care se folosesc în nord, iarna.

ŞAISPREZECE.

Veniseră după noi noaptea. Veniseră aşteptându-se să curgă sânge din belşug. Veniseră cu tot echipamentul, încălţaţi cu galoşii de cauciuc şi îmbrăcaţi în salopetele din nailon, ducând cu ei cuţitele, ciocanul, punga de cuie. Veniseră să ne aplice şi nouă acelaşi tratament pe care li-l aplicaseră lui Morrison şi soţiei sale.

Deschiseseră uşa interzisă. Făcuseră a doua lor greşeală fatală. Acum erau nişte oameni morţi. Aveam să-i vânez şi să-i omor cu zâmbetul pe buze. Pentru că un atac împotriva mea însemna un al doilea atac asupra lui Joe. El nu mai era aici ca să-mi ţină partea. A doua provocare. A doua umilinţă. Aici nu mai era vorba de autoapărare. Era vorba de cinstirea memoriei lui Joe.

Roscoe urmărea dâra de paşi, manifestând reacţia clasică de negare. Patru bărbaţi veniseră s-o hăcuiască noaptea.

Ştia, dar prefera să ignore asta. Mintea ei alunga aceste gânduri. Rezolvarea problemei prin nerezolvarea ei. Nu era o abordare prea rea, dar nu peste mult timp avea să se prăbuşească de la mare altitudine. Până atunci, îşi ocupa mintea cu urmărirea dârelor de paşi de pe podele.

Indivizii scotociseră casa după noi. Se despărţiseră în dormitor şi căutaseră peste tot. Se regrupaseră în dormitor şi plecaseră. Am căutat urme afară, pe drum, dar n-am găsit nimic. Din asfaltul neted şi umed ieşeau aburi.

Ne-am întors în casă. N-am găsit nici o dovadă, cu excepţia broaştei făcute zob şi a urmelor de paşi din toată casa.

Niciunul din noi n-a spus nimic. Eu fierbeam de mânie. Stăteam cu ochii pe Roscoe, aşteptând să se rupă zăgazurile. Ea văzuse cadavrele soţilor Morrison. Eu nu. Finlay îmi descrisese scena cu detalii. Şi-aşa mi se păruse destul de rău. El fusese acolo şi fusese zguduit de întreaga poveste. Roscoe fusese acolo şi ea. Văzuse exact ceea ce aveau de gând nişte necunoscuţi să ne facă amândurora.

— Aşadar, după cine au venit? a spus ea în cele din urmă. După mine, după tine sau după amândoi?

— Au venit după amândoi, am spus. Şi-au zis că Hubble a vorbit cu mine la puşcărie. S-au gândit apoi că eu ţi-am spus ţie totul. Aşa că au tras concluzia că tu şi cu mine ştim ce ştia Hubble.

A încuviinţat din cap, cu un gest vag. Apoi a plecat de lângă mine şi s-a rezemat de perete, aproape de uşa din spate. Se uita afară, la grădina ei bine îngrijită, cu vegetaţie perenă. Am văzut-o cum se albeşte la faţă şi se cutremură. Sistemele ei de apărare cedau. S-a lipit de colţul de lângă uşă, încercând să se facă una cu peretele. Privea în gol, ca şi cum ar fi văzut toate ororile fără nume. A început să plângă ca un om cu inima zdrobită. M-am dus lângă ea şi am ţinut-o strâns în braţe. Am lipit-o de mine şi am îmbrăţişat-o în timp ce ea se descărca de teamă şi de tensiune plângând. A plâns vreme îndelungată. O simţeam

înfierbântată şi slăbită. Aveam cămaşa umedă de la lacrimile ei.

— Slavă Domnului că n-am fost aici azi-noapte, a spus ea în şoaptă.

Ştiam că trebuie să vorbesc pe un ton cât mai încrezător. Teama n-avea s-o ajute. Teama nu putea decât să-i secătuiască energia. Trebuia să şi-o înfrângă. Şi trebuia să înfrunte din nou întunericul şi liniştea din noaptea asta şi din fiecare altă noapte din viaţa ei.

— Eu aş fi vrut să fim aici, am spus. Poate c-am fi obţinut nişte răspunsuri.

S-a uitat la mine ca la un nebun şi-a clătinat din cap.

— Şi ce-ai fi făcut? m-a întrebat. Ai fi omorât patru oameni?

— Numai trei, am spus. Al patrulea ne-ar fi dat răspunsurile.

Am spus-o cu o siguranţă desăvârşită. Cu convingere desăvârşită. De parcă nici n-ar fi existat altă posibilitate. S-a uitat la mine. Voiam ca ea să-l vadă pe tipul ăsta imens. Soldat cu experienţă de treisprezece ani. Un individ cu ochi albaştri, ca de gheaţă, în stare să ucidă cu mâinile goale. Mă străduiam din răsputeri să proiectez toată invincibilitatea, toată implacabilitatea, toată dorinţa de a o proteja pe care le simţeam. Arboram acea expresie dură şi imobilă cu care reuşeam să îngenunchez câte doi puşcaşi beţi deodată. Voiam ca Roscoe să se simtă în siguranţă. În schimbul a ceea ce-mi dăruia ea mie, voiam să-i dăruiesc asta. Nu voiam să se teamă.

— Nu-s de-ajuns patru băieţei de la ţară ca să-mi vină de hac, am spus. Cu cine-şi închipuie ei că se joacă? Am mătrăşit adeseori mai serioşi decât ăştia. Dac-or să mai vină pe-aici, îi fac arşice. Şi să-ţi mai spun ceva, Roscoe, numai să-i treacă prin cap cuiva să-ţi facă vreun rău, c-o s-o mierlească înainte să-şi ducă gândul până la capăt.

Vedeam că atitudinea mea avea efect, că reuşisem s-o conving. Aveam nevoie ca ea să fie calmă, să dea dovadă de

tărie şi să aibă încredere în ea însăşi. Îi impuneam prin forţa voinţei să-şi revină. Şi strădaniile mele dădeau roade. Ochii ei uluitori se însufleţeau.

— Vorbesc serios, Roscoe, am spus. Rămâi alături de mine şi n-o să păţeşti nimic.

S-a uitat iar la mine. Şi-a dat părul pe spate şi mi-a zis:

— Promiţi?

— Din toată inima, iubito, am spus, ţinându-mi răsuflarea.

A oftat din rărunchi. S-a desprins de perete şi a păşit către mine. A schiţat un zâmbet curajos. Criza trecuse. Era din nou în deplinătatea funcţiilor şi facultăţilor.

— Acum trebuie să plecăm naibii de-aici, am spus. Nu putem să rămânem aici ca nişte ţinte imobile. Aşa că strânge-ţi lucrurile de care ai nevoie într-o sacoşă.

— În regulă, a spus. N-ar trebui să reparăm mai întâi uşa?

M-am gândit la întrebarea ei, căci era o chestiune de tactică importantă.

— Nu, am spus. Dac-o reparăm înseamnă că am văzut-o. Dac-am văzut-o înseamnă că ştim că suntem atacaţi. E mai bine dacă ei îşi închipuie că nu ştim că suntem atacaţi. Pentru că atunci or să creadă că nu e nevoie să fie prea prudenţi data viitoare. Aşa că nu vom reacţiona deloc. Ne prefacem că nici n-am fost pe-aici. Ne prefacem că nici n-am văzut uşa. Continuăm prin a face pe fraierii şi pe nevinovaţii. Dacă ei îşi închipuie că noi suntem fraieri şi nevinovaţi, or să fie mai puţin precauţi. Ne va fi mai uşor să-i vedem venind data viitoare.

— Bine, a spus ea.

Nu părea prea convinsă, dar era de acord.

— Aşa că strânge-ţi lucrurile într-o geantă, am spus din nou.

Nu părea prea fericită, dar s-a dus să-şi adune strictul necesar. Jocul începea. Nu ştiam exact cine sunt ceilalţi jucători. Nu ştiam exact nici în ce consta jocul. Dar ştiam cum să-l joc. Mişcarea de deschidere consta în a-i face să creadă că ne aflam tot timpul cu un pas în urmă.

— Să mă duc la muncă azi? a întrebat Roscoe.

— Trebuie, am spus. Nu poţi să faci nimic care să difere de o situaţie normală. Şi trebuie să vorbim cu Finlay. Aşteaptă un telefon de la Washington. Şi avem nevoie de informaţiile pe care le putem obţine despre Sherman Stoller. Dar nu-ţi face griji, n-or să vină să ne împuşte în secţia de poliţie. Or să prefere un loc liniştit şi izolat, probabil noaptea. Teale e singurul nene rău de acolo, aşa că ai grijă să nu rămâi singură în preajma lui. Stai lipită de Finlay, Baker sau Stevenson, da?

A încuviinţat din cap, apoi s-a dus să facă un duş şi să se îmbrace pentru lucru. În mai puţin de douăzeci de minute, a ieşit din dormitor îmbrăcată în uniformă.

Şi-a netezit cutele bluzei. Era gata să înceapă o zi normală de lucru. S-a uitat la mine.

— Îmi promiţi? a spus.

Felul în care a spus-o a făcut să sune ca o întrebare, o scuză şi o asigurare în acelaşi timp. Am privit-o în ochi.

— Bineînţeles că da, am spus şi i-am făcut cu ochiul. A încuviinţat din cap şi mi-a făcut şi ea cu ochiul.

Eram în regulă amândoi. Am ieşit pe uşa din faţă şi am lăsat-o întredeschisă, exact aşa cum o găsiserăm.

Am ascuns Bentley-ul în garaj ca să menţinem impresia că nu trecuserăm pe-acolo. Apoi ne-am urcat în Chevrolet şi am hotărât să începem cu un mic dejun la Eno. A pornit maşina şi a accelerat în susul dealului. După rigiditatea bătrânului Bentley, mă simţeam mai relaxat. Dinspre culmea dealului venea spre noi o dubiţă carosată. Era nouă-nouţă, foarte curată, vopsită într-un verde-închis elegant. Părea o dubă utilitară, dar pe partea laterală scria cu litere aurii decorative: Fundaţia Kliner. La fel ca acelea folosite de grădinari.

— Ce-i cu duba aia? am întrebat-o pe Roscoe.

A cotit la dreapta când a ajuns la cafenea, luând-o pe Strada Principală.

— Fundaţia are o mulţime de vehicule, a spus.

— Şi cu ce se ocupă? am întrebat-o.

— Se agită de zor pe-aici, a spus ea. Oraşul i-a vândut terenul lui Kliner ca să-şi clădească depozitele şi, ca parte a înţelegerii, a pus la punct un program comunitar. Teale îl conduce, ca primar.

— Teale îl conduce? am spus. Păi Teale e inamicul.

— Îl conduce fiindcă e primar, a spus ea. Nu pentru că-l cheamă Teale. Programul alocă o mulţime de bani, care sunt cheltuiţi cu chestii de interes public, drumuri, grădini, biblioteca, stimulente pentru afacerile locale. Departamentul de poliţie primeşte şi el o mulţime de bani. Eu primesc o subvenţie pentru ipotecă numai pentru că lucrez în cadrul departamentului.

— Asta-i dă lui Teale o putere foarte mare, am spus. Şi care-i povestea cu tânărul Kliner? A încercat să mă convingă să te las în pace. Zicea că el ar avea prioritate.

Roscoe s-a cutremurat.

— E un nemernic, mi-a zis. Îl evit cât pot. Şi asta ar trebui să faci şi tu.

A continuat să conducă, părând iritată. Privea întruna în jur, speriată. Ca şi cum s-ar fi simţit ameninţată. Ca şi cum cineva urma să apară brusc în faţa maşinii şi să ne împuşte. Viaţa ei liniştită în Georgia rurală se terminase. O spulberaseră patru bărbaţi veniţi noaptea la locuinţa ei. Am tras în parcarea cu pietriş a restaurantului lui Eno şi Chevrolet-ul s-a legănat pe arcurile moi. Am coborât din maşină şi am mers până la uşa localului. Era o zi cenuşie. Ploaia de peste noapte răcise aerul şi lăsase zdrenţe de nori pe tot cerul. Vitrinele restaurantului reflectau atmosfera întunecată. Era frig. Parcă era un alt anotimp.

Am intrat. Localul era pustiu. Am ocupat un separeu şi tipa cu ochelari ne-a adus cafea. Am comandat ouă cu şuncă, cu tot felul de suplimente şi garnituri. O camionetă neagră tocmai trăgea în parcarea de afară. Aceeaşi camionetă pe care o mai văzusem de trei ori până atunci. Doar şoferul era altul. Nu era tânărul Kliner. Acum era un tip mai vârstnic.

Probabil că se apropia de şaizeci de ani, dar era un tip dur, cu trupul zvelt. Cu păr cenuşiu închis, tuns periuţă. Era îmbrăcat ca un fermier, în salopetă de blugi. Părea a fi un om care îşi ducea traiul în aer liber, în bătaia soarelui. Chiar şi prin fereastra restaurantului puteam să-i intuiesc forţa şi să-i simt răutatea din priviri. Roscoe mi-a dat un ghiont uşor, arătând cu capul spre tip.

— Ăla e Kliner, a spus ea. Bătrânul, în persoană.

Individul intră în local şi rămase pe loc un moment.

Se uită în stânga, se uită în dreapta, apoi se duse către tejgheaua de la bucătărie. Eno ieşi din bucătărie. Cei doi vorbiră în linişte, cu capetele aplecate unul spre celălalt. După care Kliner se ridică în picioare şi se întoarse către uşă. Se opri şi se uită la stânga, apoi, la dreapta. Privirea îi zăbovi asupra lui Roscoe preţ de o secundă. Avea o faţă slabă, netedă şi plină de duritate. Gura semăna cu o fantă. Apoi îşi mută privirea asupra mea. M-am simţit ca sub lumina unui reflector. Buzele i se despărţiră într-un zâmbet ciudat. Avea o dantură uluitoare. Canini lungi, curbaţi spre interior, şi incisivi drepţi, pătrăţoşi. Galbeni precum colţii unui lup bătrân. Buzele i se lipiră din nou şi îşi mută privirea în altă parte. Trase uşa şi se duse la camionetă. Porni în viteză, însoţit de un huruit al motorului puternic şi o ploaie de pietricele.

M-am uitat după el cum pleacă şi m-am întors către Roscoe.

— Ia să-mi povesteşti mai multe despre familia Kliner, am spus.

Încă nu-i dispăruse iritarea.

— De ce? m-a întrebat ea. Noi ne luptăm aici pentru viaţa noastră şi tu vrei să-ţi povestesc despre clanul Kliner?

— Caut informaţii, am spus. Numele de Kliner răsare peste tot. Pare a fi un tip interesant. Băiatul lui e cam tralala. Şi am văzut-o şi pe nevastă-sa. Pare o femeie nefericită. Mă întreb dacă toate astea au vreo legătură cu ceva.

A ridicat din umeri şi a clătinat din cap.

— Nu prea văd cum, a spus. Sunt nou-veniţi, s-au mutat aici doar de vreo cinci ani. Familia a făcut avere din prelucrarea bumbacului, cu câteva generaţii în urmă, în Mississippi. Au inventat nu ştiu ce substanţă chimică, un fel de formulă nouă. Cu clor sau cu sodiu, nu ştiu sigur. Au făcut o avere uriaşă, dar au intrat în conflict cu Agenţia de Protecţie a Mediului, acum cinci ani, ceva legat de poluare sau ceva de genul ăsta. Din cauza unor reziduuri aruncate în râu, mureau peştii tocmai până la New Orleans.

— Şi ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— Kliner a mutat fabrica, a spus ea. Pe atunci, compania era a lui. A închis toată operaţiunea din Mississippi şi a reînfiinţat-o în Venezuela sau pe undeva pe-acolo. După care a încercat să-şi diversifice activitatea. A apărut aici, în Georgia, în urmă cu cinci ani, cu treaba asta cu depozitele, bunuri de larg consum, electronice sau ceva asemănător.

— Deci nu sunt de prin partea locului? am întrebat.

— Nu i-am mai văzut niciodată înainte de ăştia cinci ani, mi-a spus. Nu ştiu prea multe despre ei. Dar nici n-am auzit vreodată ceva rău. Kliner e, probabil, un tip dur, poate chiar nemilos, dar e în regulă, cu condiţia să nu fii peşte, cred.

— Şi-atunci de ce e nevastă-sa atât de speriată? am întrebat.

Roscoe a făcut o grimasă.

— Nu e speriată. E bolnavă. Poate că-i speriată fiindcă e bolnavă. E pe moarte, pricepi? Şi nu e vina lui Kliner.

Chelneriţă ne-a adus mâncarea. Am mâncat în tăcere. Porţiile erau uriaşe. Chestiile prăjite erau grozave. Ouăle erau delicioase. Eno ăsta se pricepea teribil la ouă. Am udat totul cu cafea din belşug. Chelneriţă a trebuit să vină de mai multe ori cu carafa de cafea plină.

— Şi „Pluribus” nu-ţi sugerează absolut nimic? a întrebat Roscoe. Voi doi n-aţi ştiut nimic niciodată despre o chestie legată de Pluribus? Când eraţi copii?

Mi-am scormonit intens mintea, dar am clătinat din cap.

— E din latină? a întrebat.

— Face parte din deviza Statelor Unite, nu? am spus. E Pluribus Unum. Înseamnă unul din mai mulţi. O naţiune clădită din mai multe foste colonii.

— Deci Pluribus înseamnă multe? a spus. Ştia Joe latină?

Am ridicat din umeri.

— Habar n-am, am spus. Probabil. Era un tip deştept. Probabil că ştia ceva latină. Nu sunt sigur.

— Bun, a spus ea. Deci nu cunoşti alte motive pentru care să fi venit Joe aici?

— Poate că pentru bani, am spus. Doar la asta mă pot gândi. Joe lucra pentru Departamentul Trezoreriei, din câte ştiu. Hubble lucra la o bancă. Singurul lucru pe care-l aveau în comun erau banii. Poate c-o să aflăm ceva de la Washington. Dacă nu, va trebui s-o luăm de la început.

— În regulă, a spus ea. Ai nevoie de ceva?

— O să am nevoie de raportul ăla privind arestarea din Florida.

— Pentru Sherman Stoller? Păi e vechi de doi ani.

— Trebuie să încep de undeva, am spus.

— Bine, o să-l cer, a zis ea ridicând din umeri. O să sun pe cei din Florida. Altceva?

— Am nevoie de un pistol, am spus.

Nu mi-a răspuns. Am lăsat o bancnotă de douăzeci de dolari pe masa din melamină şi ne-am ridicat în picioare, după care am ieşit în parcare, la maşină.

— Am nevoie de un pistol, am spus din nou. E o treabă serioasă, de acord? Prin urmare, am nevoie de o armă. Nu pot să mă duc la magazin şi să-mi cumpăr una. N-am nici acte de identitate, nici adresă.

— Bine, a spus. O să-ţi fac rost de unul.

— Să ştii că n-am permis, am spus. Va trebui s-o faci pe şest.

A încuviinţat din cap.

— Nici o problemă, a spus. Există unul despre care nu mai ştie nimeni.

Ne-am sărutat îndelung şi apăsat în parcarea secţiei de poliţie. Apoi ne-am dat jos din maşină şi am intrat prin uşile masive din sticlă. Aproape că ne-am ciocnit de Finlay, care tocmai dădea ocol recepţiei în drum spre ieşire.

— Trebuie să mă duc din nou la morgă, a spus. Voi doi veniţi cu mine, da? Trebuie să vorbim. Avem de vorbit o grămadă.

Aşa că am ieşit din nou în aerul mohorât al dimineţii şi ne-am urcat iarăşi în Chevrolet-ul lui Roscoe. La fel ca înainte. Ea conducea. Eu stăteam în spatele ei. Iar Finlay, care ocupa scaunul din dreapta şoferului, stătea pe jumătate răsucit, ca să se poată uita în acelaşi timp la amândoi. Roscoe a pornit motorul şi a luat-o spre sud.

— Am primit un telefon de la Departamentul Trezoreriei, a spus Finlay. Cred c-am vorbit vreo douăzeci de minute, dacă nu chiar o jumătate de oră. Eram agitat din cauza lui Teale.

— Ce ţi-au spus? l-am întrebat.

— Nimic. Au vorbit o jumătate de oră ca să nu-mi spună nimic.

— Nimic? am zis. Ce naiba vrei să spui cu asta?

— N-au vrut să-mi spună nimic, a zis. Voiau o droaie de autorizări oficiale din partea lui Teale înainte să-mi spună fie şi numai un cuvinţel.

— Dar au confirmat că Joe lucra acolo, nu? am întrebat.

— Desigur, atâta au fost dispuşi să-mi dezvăluie. Făcuse spionaj militar, în urmă cu zece ani. I-au urmărit activitatea şi l-au recrutat special.

— Pentru ce? l-am întrebat.

Finlay a ridicat din umeri.

— Asta n-au mai vrut să-mi spună, a zis el. Exact în urmă cu un an, a început să lucreze la nu ştiu ce proiect special, dar întreaga poveste e protejată de un secret absolut. Un lucru e sigur, Reacher, şi anume că omul ocupa o poziţie foarte importantă acolo. Trebuia să fi auzit cum vorbeau cu toţii despre el. Ai fi zis că vorbesc despre Dumnezeu.

Am rămas tăcut o vreme. Nu ştiusem nimic despre Joe. Absolut nimic.

— Aşadar, asta e? am spus. Asta e tot ce-ai obţinut?

— Nu, a spus el. Am tot făcut presiuni până când am ajuns la o femeie pe care o chema Molly Beth Gordon. Ai auzit vreodată de numele ăsta?

— Nu, am spus. Trebuia?

— Se pare că a fost foarte apropiată de Joe, a zis Finlay. Se pare că între ei doi a fost o relaţie. Era foarte supărată. A vărsat un potop de lacrimi.

— Şi ce ţi-a spus tipa? l-am întrebat.

— Nimic. Nu avea voie. Dar a promis să-ţi spună ţie tot ce poate. A zis că pentru tine o să iasă din limitele regulamentului fiindcă tu eşti frăţiorul lui Joe.

Am încuviinţat din cap.

— În regulă, am spus. E deja mai bine. Când pot să vorbesc cu ea?

— Sun-o pe la unu şi jumătate, a zis. Atunci e pauza de masă şi nu mai rămâne nimeni prin birou. Îşi asumă un mare risc, dar cu tine e dispusă să vorbească. Aşa a zis.

— În regulă, am spus din nou. A mai zis ceva?

— A lăsat să-i scape un lucru mărunt, a zis Finlay. Joe avea programată o mare şedinţă de informare, pentru lunea viitoare, de dimineaţă.

— Luni? am spus. Adică după duminică?

— Întocmai, a spus. Se pare că Hubble a avut dreptate. Ceva urmează să se întâmple ori duminică, ori până duminică. Indiferent ce naiba făcea el pe-aici, reiese că Joe ştia că până atunci va fi pierdut sau va fi câştigat. Dar femeia n-a mai vrut să mai spună nimic. Oricum, încălca regulamentul fie şi numai pentru faptul că vorbea cu mine, şi vorbea de parcă s-ar fi temut să nu fie auzită de ceilalţi. Aşa că sun-o, dar să nu-ţi pui prea mari speranţe în ea, Reacher. S-ar putea să nu ştie nimic. La ei, acolo, stânga nu ştie ce face dreapta. Secretul e păstrat cu străşnicie.

— Birocraţie, am spus. Cine naiba are nevoie de ea? Bun, va trebui să presupunem că suntem de capul nostru aici. Cel puţin pentru o vreme. Vom avea din nou nevoie de Picard.

Finlay a încuviinţat din cap.

— O să facă ce-o să poată, a spus. M-a sunat aseară. Membrii familiei Hubble sunt în siguranţă. În acest moment îi păzeşte, dar, când o să avem nevoie de el, o să ne ajute.

— Ar trebui să-i ia urma lui Joe, am spus. Joe trebuie să fi folosit o maşină. Probabil că a venit cu avionul de la Washington la Atlanta, şi-a luat o cameră la un hotel, apoi a închiriat o maşină, nu? Trebuie să căutăm maşina aia. Trebuie să fi venit cu ea aici joi noaptea. Poate c-a abandonat-o pe undeva, în zonă. S-ar putea ca, prin intermediul maşinii, să ajungem la hotel. Şi poate că o să găsim ceva în camera de hotel a lui Joe. Nişte dosare, poate.

— Picard nu poate să facă asta, a zis Finlay. FBI-ul nu poate să caute maşini închiriate abandonate. Şi nici noi nu putem, avându-l pe Teale prin preajmă.

Am ridicat din umeri.

— Va trebui s-o facem, am spus. Nu avem încotro. Poţi să inventezi ceva pentru Teale, să joci la cacealma. Să-i spui, de exemplu, că te-ai gândit că evadatul care zice că i-a executat pe soţii Morrison trebuie să fi călătorit cu o maşină închiriată. Spune-i că trebuie să verifici. Nu poate să te refuze fiindcă ar însemna să-şi submineze propria supoziţie, corect?

— Bine, a spus Finlay. O să-ncerc. S-ar putea să meargă.

— Joe trebuie să fi avut nişte numere de telefon, am spus. Numărul găsit în pantoful lui era rupt dintr-un print de computer, aşa-i? Prin urmare, unde-i restul printului? Pariez că e în camera lui de hotel, plin cu numere de telefon, cu numărul lui Hubble rupt de undeva din partea de sus a paginii. Aşa că, mai întâi, găseşte maşina, apoi forţează-i mâna lui Picard să dea de urma hotelului prin intermediul companiei de închiriat maşini, bine?

— Bine, a spus el. O să fac tot ce-am să pot.

Ajunşi la Yellow Springs, am luat-o pe aleea de intrare a spitalului şi am încetinit când am ajuns la limitatoarele de viteză. Apoi am ocolit clădirea ca să ajungem în parcare şi am oprit lângă uşa morgii. N-aş fi vrut să intru pentru că Joe era încă acolo. Am început să mă gândesc vag la formalităţile de înmormântare. Până atunci, nu fusesem nevoit s-o fac. Armata se ocupase de înmormântarea tatălui, iar Joe, de a mamei.

Dar m-am dat jos din maşină împreună cu cei doi şi am păşit împreună prin aerul răcoros până la uşă. Am găsit drumul către cabinetul neîngrijit. Acelaşi doctor stătea la birou. Îmbrăcat tot în halat alb.

Şi-acum părea obosit. Ne-a făcut semn să intrăm şi ne-am aşezat. Eu am luat unul dintre scaunele fără spătar. Nu voiam să mai stau lângă fax. Doctorul s-a uitat pe rând la fiecare dintre noi. Şi noi ne-am uitat la el.

— Ce noutăţi aveţi pentru noi? a întrebat Finlay. Bărbatul obosit de la birou se pregătea să răspundă.

Ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o conferinţă. A luat trei dosare din stânga lui şi le-a lăsat să cadă pe sugativa de pe birou. L-a deschis pe cel de deasupra. L-a scos şi pe al doilea şi l-a deschis şi pe acela.

— Morrison, a spus. Domnul şi doamna.

S-a uitat din nou la noi. Finlay i-a făcut un semn din cap.

— Torturaţi şi ucişi, a spus patologul. Succesiunea e foarte clară. Femeia a fost imobilizată. De doi bărbaţi, aş zice, de o parte şi de alta, ţinându-i şi sucindu-i braţele. Contuzii urâte pe antebraţe şi pe braţe, uşoare leziuni ale ligamentelor în urma răsucirii braţelor la spate. Este evident că respectivele contuzii au continuat să evolueze din prima clipă când a fost înşfăcată şi până în momentul morţii. Contuziile încetează să se mai formeze atunci când circulaţia se opreşte, înţelegeţi?

Am dat din cap aprobator, cu toţii. Înţelegeam.

— Aş estima că a durat vreo zece minute, a spus. Zece minute, de la început până la sfârşit. Aşadar, femeia era reţinută. Bărbatul a fost ţintuit de perete. Cred că în acel moment amândoi erau în pielea goală. Înainte să se producă atacul, erau în pijamale, aşa e?

— În halate, a precizat Finlay. Luau micul dejun.

— Deci halatele au fost date jos mai devreme, a spus doctorul. Bărbatul a fost bătut în cuie de perete, ba chiar, ţinând cont de cuiele bătute în labele picioarelor, şi de podea. Apoi i-a fost atacată zona genitală. I-a fost retezat scrotul. Dovezile post-mortem sugerează că femeia a fost obligată să înghită testiculele amputate.

În cabinet s-a aşternut tăcerea. O tăcere mormântală. Roscoe s-a uitat la mine, privindu-mă îndelung. Apoi şi-a întors privirea către doctor.

— Le-am găsit în stomacul ei, a precizat doctorul.

Roscoe era albă ca halatul doctorului. M-am temut că o să cadă de pe taburet. A închis ochii şi a stat nemişcată.

Auzea descrierea a ceea ce alţii plănuiseră pentru noi în noaptea trecută.

— Şi? a spus Finlay.

— Femeia a fost mutilată, a continuat doctorul. Sânii i-au fost retezaţi, zona genitală, atacată, beregata, tăiată. Apoi i-au tăiat şi bărbatului beregata. Asta a fost ultima rană provocată. Se poate vedea cum sângele arterial provenit din carotidă se suprapune peste toate celelalte pete de sânge din încăpere.

În cameră s-a lăsat o linişte ca de mormânt, care a durat o vreme.

— Arme folosite? am întrebat.

Tipul de la birou şi-a întors privirea obosită către mine.

— Un obiect ascuţit, evident, a spus acesta, cu un zâmbet slab. Ceva drept, lung de vreo treisprezece centimetri.

— Un brici? am întrebat.

— Nu, a spus. Cu siguranţă că a fost ceva ascuţit ca un brici, dar rigid, nepliabil şi cu lamă dublă.

— De ce? am întrebat.

— Există dovezi că a fost folosit în ambele sensuri, a spus doctorul, tăind aerul cu palma încolo şi-ncoace, într-un arc de cerc minuscul. Cam aşa. Pe sânii femeii. Tăind în ambele sensuri. Ca atunci când tai fileuri dintr-un somon.

Am încuviinţat din cap. Roscoe şi Finlay au rămas tăcuţi.

— Ce ne puteţi spune despre celălalt tip? am spus. Stoller?

Patologul a dat la o parte dosarele soţilor Morrison şi l-a deschis pe al treilea. L-a răsfoit şi apoi s-a uitat la mine. Al treilea dosar era mai gros decât primele două.

— Stoller ziceţi că-l chema? a întrebat el. Că noi aici l-am înregistrat cu numele de John Doe6.

Roscoe a ridicat privirea.

— V-am trimis un fax, a spus ea. Ieri-dimineaţă. I-am identificat amprentele.

Patologul a început să scotocească pe biroul încărcat şi a găsit un fax făcut sul. L-a citit şi a dat din cap aprobator. Apoi a tăiat „John Doe” de pe dosar şi a scris „Sherman Stoller”. După care ne-a arătat din nou zâmbetul lui firav.

— Îl am aici de duminică, a spus. Am putut, prin urmare, să-mi fac treaba cu mai multă meticulozitate. A cam fost ronţăit de şobolani, dar n-a fost făcut chisăliţă ca primul tip şi, una peste alta, a suferit mai puţine vătămări decât soţii Morrison.

— Deci, ce puteţi să ne spuneţi? am întrebat.

— Am discutat despre gloanţe, aşa e? Nu mai e nimic de adăugat cu privire la cauza morţii.

— Atunci, ce altceva ştiţi? l-am întrebat.

Dosarul era prea gros ca să conţină doar chestiile referitoare la împuşcături, fugă şi sângerarea până la deces. Era evident că omul din faţa noastră mai avea lucruri de spus. L-am văzut cum pune degetele pe pagini şi apasă uşor. De parcă ar fi încercat să simtă nişte vibraţii sau să citească dosarul în Braille.

— Tipul era şofer de camion, a spus el.

— Serios? am zis.

— Aşa cred, a replicat doctorul.

Părea încrezător. Finlay şi-a ridicat privirea. Era interesat, îi plăcea procesul deducţiei. Îl fascina. Ca atunci când l-am uimit cu acele deducţii riscante legate de Harvard, de divorţul lui, de motivele pentru care se lăsase de fumat.

— Continuaţi, a spus el.

— În regulă, pe scurt, a spus patologul. Am găsit nişte elemente convingătoare. Avea o slujbă sedentară, pentru că avea o musculatură slăbită, cu o postură necorespunzătoare şi fese lipsite de fermitate. Mâinile cam aspre, cu pielea impregnată de motorină, chestie mai veche. De asemenea, urme vechi de motorină pe tălpile pantofilor. Pe plan intern, un regim alimentar nesănătos, bogat în grăsimi, alături de un conţinut cam mare de hidrogen sulfurat în gazele din sânge şi în ţesuturi. Omul ăsta şi-a petrecut viaţa pe şosele, inhalând gazele de eşapament. L-am făcut şofer de camion din cauza motorinei.

Finlay a încuviinţat din cap. Eu, la fel. Stoller fusese adus aici fără nici un act de identitate, fără istoric, neavând nimic asupra lui în afară de ceasul de la mână. Omul din faţa noastră era foarte priceput. S-a uitat la noi cum dăm din cap, părând încântat. Lăsa impresia că ar mai avea ceva de spus.

— Dar n-a mai lucrat de o vreme, a spus el.

— De ce? l-a întrebat Finlay.

— Pentru că toate aceste dovezi sunt vechi, a răspuns doctorul. După părerea mea, omul a fost şofer vreme îndelungată, dar la un moment dat s-a oprit. Cred că de vreo nouă luni, poate chiar de un an încoace a şofat foarte puţin. Aşa că eu zic că a fost şofer de camion, dar un şofer şomer.

— Domnule doctor, aţi făcut o treabă excelentă, a spus Finlay. Aveţi şi pentru noi copii după toate documentele astea?

Doctorul a împins peste birou un plic mare. Finlay s-a apropiat şi l-a luat. Apoi ne-am ridicat cu toţii. Voiam să ies. Nu mai voiam să ajung în spate, în încăperea frigorifică. Nu mai voiam să văd vătămări corporale. Roscoe şi Finlay au simţit starea pe care o aveam şi au încuviinţat din cap. Am ieşit în mare grabă, ca şi cum am fi întârziat zece minute la nu ştiu ce chestie. Tipul de la recepţie ne-a lăsat să plecăm. Văzuse la viaţa lui o mulţime de oameni care ieşeau grăbiţi din biroul lui de parcă ar fi întârziat zece minute altundeva. Ne-am urcat în maşina lui Roscoe. Finlay a desfăcut plicul şi a scos hârtiile referitoare la Sherman Stoller. Le-a îndoit şi le-a vârât în buzunar.

— Deocamdată, astea-s ale noastre, a spus. S-ar putea să ne ducă undeva.

— Eu o să obţin documentele de arestare din Florida, a spus Roscoe. Şi trebuie să găsim undeva adresa lui. Dat fiind că a fost şofer, trebuie să existe o mulţime de hârtii despre el, nu-i aşa? De la sindicat, asigurările medicale, Poliţia Rutieră. Trebuie să fie destul de simplu de găsit.

Am parcurs drumul spre Margrave în tăcere. Secţia de poliţie era pustie, exceptându-l pe omul de la recepţie. Pauză de prânz în Margrave, pauză de prânz la Washington. Acelaşi fus orar. Finlay mi-a întins un bileţel scos din buzunar şi s-a postat ca să ţină de şase la uşa spre biroul din lemn de trandafir. Am intrat s-o sun pe femeia care putea să fi fost iubita fratelui meu.

Numărul pe care mi-l dăduse Finlay ducea la linia personală a lui Molly Beth Gordon. A răspuns de la primul apel. I-am spus cum mă cheamă, ceea ce a făcut-o să plângă.

— Semeni foarte mult la voce cu Joe, a spus ea.

Nu i-am răspuns. Nu voiam să intru într-un schimb de amintiri. Nici ea nu era înţelept s-o facă, mai ales dacă-şi depăşea atribuţiile şi era în pericol să fie auzită de cine nu trebuia. Trebuia doar să-mi spună ce avea de spus şi să închidă telefonul.

— Cu ce se ocupa John? am întrebat-o.

Am auzit-o suspinând, după care vocea i-a redevenit clară.

— Desfăşura o anchetă, mi-a spus ea. Dar nu ştiu să-ţi spun care era obiectul anchetei.

— Dar despre ce era vorba? am întrebat-o. Care era misiunea lui?

— Cum, nu ştii? a spus ea.

— Nu, am replicat. Mă tem că ne-a fost cam greu să rămânem în legătură unul cu celălalt. Va trebui să-mi povesteşti de la început.

A urmat o pauză pe linia telefonică.

— Bine, a spus ea. N-ar trebui să-ţi spun asta fără aprobare, dar o voi face. Era vorba de operaţiunile de falsificare. El conducea acţiunile antifalsificare ale Trezoreriei.

— Falsificare? am spus. Falsificare de bani?

— Da, a spus ea. Era şeful departamentului. El făcea cam toată treaba. Era un tip extraordinar, Jack.

— Dar de ce venise aici, în Georgia? am întrebat-o.

— Nu ştiu, a spus ea. Chiar că nu ştiu. Dar ce vreau să fac e să aflu şi să-ţi spun, a zis ea. Pot să-i copiez fişierele, îi ştiu parola de la calculator.

A urmat o nouă pauză. Acum ştiam ceva despre Molly Beth Gordon. Am petrecut o groază de timp cu parolele de computer. Orice poliţist militar are de-a face cu ele. Am studiat psihologia. Cei mai mulţi dintre utilizatori fac alegeri proaste. O bună parte dintre ei o scriu pe un bileţel Post-It pe care-l lipesc pe carcasa monitorului. Cei care sunt prea deştepţi ca să procedeze astfel folosesc numele nevestei, ori numele câinelui, sau maşina lor preferată ori jucătorul de fotbal preferat, sau numele insulei în care şi-au petrecut luna de miere sau unde i-au tras-o secretarei. Iar cei care se cred cu adevărat deştepţi folosesc cifre, nu cuvinte, dar îşi aleg ziua de naştere sau aniversarea nunţii sau ceva cât se poate de evident. Dacă poţi să afli ceva despre utilizator, în mod normal ai şanse mari să-i ghiceşti parola. Dar

metoda asta n-ar fi dat nici un fel de rezultat în cazul lui Joe. El fusese un profesionist. A făcut ani mulţi de spionaj militar. Parola lui ar fi fost o combinaţie aleatorie de cifre, litere, semne de punctuaţie, majuscule şi minuscule. Parola lui ar fi fost indestructibilă. Iar dacă Molly Beth Gordon o cunoştea însemna că Joe i-o spusese. Orice altă variantă ar fi fost exclusă. Chiar fusese apropiat de ea. Aşa că am adăugat o notă de gingăşie în glas.

— Molly, ar fi nemaipomenit, am spus. Pe bune că am nevoie de informaţiile alea.

— Ştiu că ai, a spus. Sper să le obţin mâine. O să te sun din nou, de îndată ce-am să pot. De îndată ce-o să aflu ceva.

— Ştii cumva dacă aici are loc vreo operaţiune de falsificare? am întrebat-o. Despre asta să fie vorba oare?

— Nu, a spus. Lucrurile nu stau aşa. Nu pe teritoriul Statelor Unite. Toate poveştile alea cu omuleţi cu şepcuţe verzi care tipăresc dolari ascunşi în pivniţe sunt nişte prostii. Pur şi simplu nu se întâmplă aşa. Şi asta datorită lui Joe. Fratele tău a fost un geniu, Jack. Cu ani în urmă a pus la punct nişte proceduri pentru vânzările de hârtie şi cerneluri speciale, aşa că dacă se găseşte cineva să încerce aşa ceva, e prins în câteva zile. Sistemul e sută la sută sigur. Este exclus ca în Statele Unite să se mai tipărească bani falşi. Joe a luat toate măsurile în privinţa asta. Totul se întâmplă peste hotare. Toate falsurile pe care le descoperim aici sunt aduse de afară. De-aia Joe îşi petrecea o bună parte din timp cu urmăririle. Operaţiuni internaţionale. Dar de ce se afla în Georgia nu ştiu. Chiar nu ştiu. Dar o să aflu mâine, îţi promit.

I-am dat numărul de telefon al secţiei de poliţie şi i-am spus să nu vorbească cu nimeni altcineva în afară de mine, de Roscoe sau de Finlay. Apoi a închis în grabă, ca şi cum cineva tocmai intrase în biroul în care se afla ea. Am stat o clipă şi am încercat să-mi închipui cum arăta.

Teale se întorsese în sediul secţiei. Iar bătrânul Kliner venise împreună cu el. Stăteau amândoi lângă recepţie şi

vorbeau, ţinându-şi capetele apropiate. Kliner vorbea cu Teale aşa cum îl văzusem vorbind cu Eno la restaurant. Probleme legate de fundaţie, probabil. Roscoe şi Finlay stăteau împreună, lângă celule. M-am dus la ei. M-am vârât între ei şi le-am spus cu glas scăzut:

— Falsificare, am spus. E vorba de falsificare de bani. Joe conducea secţia anti-falsificare de la Departamentul Trezoreriei. Aveţi habar despre o operaţiune de genul ăsta pe-aici? Ştie ceva vreunul dintre voi?

Amândoi au ridicat din umeri şi au clătinat din cap. Am auzit uşile mari din sticlă deschizându-se automat. Am ridicat privirea. Kliner ieşea din clădire. Teale pornise către noi.

— Am şters-o de-aci, am spus.

Am trecut pe lângă Teale şi m-am îndreptat spre uşă. Kliner stătea în parcare, aproape de camioneta neagră. Mă aştepta. A zâmbit, arătându-şi nişte dinţi ca de lup.

— Condoleanţe pentru pierderea suferită, mi-a spus.

Avea o voce liniştită, de om cultivat. Educat. Cu un uşor şuierat. O voce care nu se potrivea cu înfăţişarea arsă de soare.

— L-ai supărat pe fiul meu, a spus el.

S-a uitat la mine. Ceva ardea în ochii lui. Am ridicat din umeri.

— Băiatul dumitale m-a supărat mai întâi, am spus.

— Cu ce? a întrebat Kliner, cu asprime.

— Păi, trăia şi respira, nu? am spus.

Am pornit de-a latul parcării. Kliner s-a urcat la volanul camionetei negre, a pornit-o şi a ieşit din parcare, luând-o spre nord. Eu m-am îndreptat spre sud, ca să străbat pe jos drumul până la locuinţa lui Roscoe. Aveam de mers vreo opt sute de metri prin răcoarea de toamnă. Zece minute, în pas vioi. Am scos Bentley-ul din garaj. Am urcat înapoi panta care ducea spre oraş. Am cotit la dreapta pe Strada Principală şi am rulat cu viteză mică. Mă uitam în dreapta şi în stânga pe sub copertinele dungate, căutând magazinul

de confecţii. L-am găsit la trei uşi mai încolo de frizerie. Am lăsat Bentley-ul în stradă şi am intrat. Am plătit o parte din banii de cheltuială oferiţi de Charlie Hubble unui tip posac, între două vârste, primind în schimb o pereche de pantaloni, o cămaşă şi un sacou. De culoare cafeniu-deschis, bumbac, o ţinută cât mai apropiată de sobrietatea pe care eram dispus s-o afişez. Fără cravată. Am îmbrăcat toată vestimentaţia în cabina de probă din spatele magazinului. Hainele vechi le-am pus într-o geantă, pe care-am aruncat-o din mers în portbagajul Bentley-ului. Am mers pe jos spre sud, trecând de cele trei uşi care mă despărţeau de frizerie. Cel mai tânăr dintre cei doi bătrânei tocmai ieşea pe uşă. S-a oprit şi m-a prins de braţ.

— Cum te cheamă, fiule? m-a întrebat el.

N-aveam nici un motiv să nu-i spun. Cel puţin, nu vedeam niciunul.

— Jack Reacher.

— Ai vreun prieten latino în oraş?

— Nu, am spus.

— Ei bine, se pare că între timp ţi-ai făcut, a zis moşul. Doi tipi care te caută peste tot.

M-am uitat la el. Bătrânul cerceta strada din priviri.

— Cine erau tipii? l-am întrebat.

— Nu i-am mai văzut până acum, mi-a zis el. Nişte tipi mărunţei, cu o maşină maronie, cămăşi înflorate. S-au dus peste tot şi au întrebat de Jack Reacher. Le-am spus că noi n-am auzit niciodată de Jack Reacher.

— Când s-a-ntâmplat asta?

— Azi-dimineaţă, a spus el. După micul dejun.

Am încuviinţat din cap.

— Bine, am spus. Mulţumesc.

Bătrânul mi-a ţinut uşa deschisă.

— Du-te înăuntru, a spus el. Partenerul meu o să se ocupe de tine. Dar e un pic cam agitat în dimineaţa asta. Îmbătrâneşte.

— Mulţumesc, am spus din nou. Ne mai vedem.

— Şi eu sper din toată inima, fiule, a spus el.

A plecat la pas domol pe Strada Principală, iar eu am intrat în prăvălie. Tipul mai vârstnic era acolo. Bătrânul cocârjat a cărui soră cântase împreună cu Blind Blake. Nu mai era nici un client. L-am salutat înclinând din cap şi m-am aşezat pe scaunul lui.

— Bună dimineaţa, prietene, a spus el.

— Mă mai ţii minte?

— Bineînţeles că te ţin minte, a spus el. Ai fost ultimul nostru client. De atunci, n-a mai trecut nimeni pe-aici care să mă zăpăcească.

Am comandat un bărbierit şi omul a început să bată spuma din castronel.

— Şi zici că eu am fost ultimul dumitale client? am zis. Asta a fost duminică. Azi e marţi. Mereu merge aşa de prost afacerea?

Bătrânul s-a oprit şi a gesticulat cu briciul.

— De ani de zile merge prost, a spus el. Bătrânul primar Teale nu vrea să intre aici, iar ceea ce nu vrea să facă bătrânul primar nimeni altcineva nu vrea să facă. În afară de bătrânul domn Gray, de la secţia de poliţie, care venea aici cu regularitate de ceas, de patru ori pe săptămână, până când s-a spânzurat, Dumnezeu să-l odihnească. Eşti primul alb care intră aici din luna februarie a anului trecut, da, domnule, asta e sigur.

— Şi de ce nu vrea Teale să intre aici? l-am întrebat.

— Omul ăsta are o problemă, a zis bătrânul. Io cred că nu-i place să stea pe scaun, înfăşurat într-un prosop, în vreme ce lângă el stă un negru cu un brici în mână. Poate îi e teamă să nu i se întâmple ceva rău.

— Şi s-ar putea să i se întâmple ceva rău? am întrebat.

A răspuns mai întâi cu un scurt hohot de râs, apoi a spus:

— Io cred că riscul e mare. Un nemernic.

— Şi ai destui clienţi negri ca să-ţi câştigi traiul? l-am întrebat.

Mi-a pus prosopul pe umeri şi a început să mă săpunească.

— Nenică, noi n-avem nevoie de clienţi ca să ne câştigăm traiul, a spus el.

— N-aveţi? De ce?

— Primim bani de la comunitate.

— Serios? Ce bani?

— O mie de dolari, a spus omul.

— Cine vă dă banii ăştia? l-am întrebat.

A început să-mi radă bărbia. Mâinile îi tremurau, ca la toţi oamenii în vârstă.

— Fundaţia Kliner, a spus el în şoaptă. Programul comunitar. E o bursă de afaceri. Toţi comercianţii o primesc. De cinci ani o tot primim.

Am încuviinţat din cap.

— Păi, e bine, am spus. Dar o mie de dolari pe an n-are cum să vă ajungă. E mai bine decât nimic, dar ai nevoie şi de clienţi, nu-i aşa?

Făceam conversaţie, aşa cum face toată lumea la frizerie. Dar replica asta l-a pus pe jar pe bătrânel, care a început să tremure şi să chicotească pe înfundate. Nu i-a fost deloc uşor să termine cu bărbieritul. Eu priveam fix în oglindă. După păţania din noaptea trecută, ar fi fost un ghinion al naibii de mare să mă trezesc cu beregata tăiată din greşeală.

— Nenică, n-ar trebui să-ţi spun chestia asta, mi-a zis el în şoaptă. Dar, cum văd că eşti prieten cu soră-mea, o să-ţi zic un mare secret.

Omul făcea o mare confuzie. Eu nu eram prieten cu sora lui. Nici măcar n-o cunoşteam. El îmi povestise despre ea, atâta tot. Stătea lângă mine cu briciul în mână. Ne uitam unul la celălalt în oglindă. Cum făcusem cu Finlay, la cafenea.

— Nu e vorba de o mie de dolari pe an, a şoptit el, după care s-a dat şi mai aproape de urechea mea. E vorba de o mie de dolari pe săptămână.

A început să ţopăie prin încăpere, chicotind ca un demon. A umplut chiuveta şi mi-a şters surplusul de spumă. Mi-a masat faţa cu un prosop fierbinte şi umed. Apoi mi-a luat prosopul de pe umeri cu un gest teatral, ca un scamator care face un truc.

— De-aia n-avem noi nevoie de clienţi, a spus el printre chicoteli.

I-am plătit prestaţia şi am ieşit. Omul era nebun.

— S-o saluţi pe soră-mea, a strigat el după mine.

ŞAPTESPREZECE.

Ca să ajung în Atlanta, am parcurs cu maşina cam optzeci de kilometri, ceea ce mi-a luat aproape o oră. Şoseaua m-a dus direct în oraş. Am luat-o spre clădirile cele mai înalte. De îndată ce-am început să văd foaiere din marmură, am renunţat la maşină şi m-am dus pe jos până la cel mai apropiat colţ de stradă, unde l-am întrebat pe un poliţist unde se află cartierul comercial. După indicaţiile lui, am mers vreo opt sute de metri şi băncile au început să-mi iasă în drum una după alta. Sunrise International avea propria clădire. Era un turn mare din sticlă, aşezat în spatele unei piaţete cu o fântână. Partea aceea semăna cu Milano, dar intrarea de la baza turnului era învelită în piatră masivă, străduindu-se să arate precum băncile din Frankfurt sau Londra. Încercând să dea impresia unei bănci mari şi solide. Avea foaierul plin de mochetă închisă la culoare şi fotolii din piele. Recepţionera stătea în spatele unui pupitru din lemn de mahon. Totul arăta ca un hotel liniştit.

Am întrebat de biroul lui Paul Hubble şi recepţionera a răsfoit mai întâi un registru cu numere de telefon. Mi-a zis că-i pare rău, dar era nouă pe postul ăla şi nu mă recunoştea, aşa că mă ruga să aştept până obţinea aprobarea pentru vizită. A format un număr de telefon şi a început o discuţie cu glas scăzut. După care a acoperit microfonul cu palma şi m-a întrebat:

— Puteţi să-mi spuneţi care este scopul vizitei?

— Sunt un prieten, am spus.

A reluat convorbirea telefonică şi în cele din urmă m-a îndrumat către un ascensor. Trebuia să mă duc la recepţia de la etajul al şaptesprezecelea. M-am urcat în lift şi am apăsat pe buton. Am stat nemişcat până am ajuns la nivelul cerut.

Etajul al şaptesprezecelea semăna mai mult cu un club pentru gentlemeni decât foaierul de la parter. Era mochetat, pereţii erau acoperiţi cu lambriuri, lumina era discretă. Peste tot vedeai antichităţi luminate corespunzător şi picturi vechi. Pe când îmi croiam drum pe mocheta groasă, o uşă s-a deschis şi un tip îmbrăcat în costum a ieşit în întâmpinarea mea. Mi-a strâns mâna şi m-a condus într-o mică anticameră. S-a prezentat ca fiind un fel de manager şi ne-am aşezat.

— Cu ce vă pot fi de folos? a întrebat.

— Îl caut pe Paul Hubble, am spus.

— Pot să ştiu de ce?

— E un vechi prieten de-al meu, am spus. Mi-am amintit că zicea odată că lucrează aici şi, fiind în trecere, m-am gândit să trec să-l văd.

Tipul în costum a încuviinţat din cap, apoi şi-a coborât privirea.

— Vedeţi dumneavoastră, a spus el, problema e că domnul Hubble nu mai lucrează la noi. Mă tem că a trebuit să renunţăm la serviciile lui, în urmă cu optsprezece luni.

N-am făcut decât să dau din cap, fără nici o expresie. Apoi am stat în micul şi cochetul birou, uitându-mă la tipul în

costum şi aşteptând. O mică tăcere putea să-l facă să vorbească. Dacă aş fi început neîntârziat să-i pun întrebări, riscam să-şi pună zăvor la gură. Era foarte posibil să invoce confidenţialitatea, aşa cum fac avocaţii. Dar eu îmi dădusem seama că era un tip vorbăreţ. Aşa cum sunt mulţi dintre manageri. Când au prilejul, le place la nebunie să te impresioneze. Aşa că am stat liniştit şi am aşteptat. Deodată tipul a început să-şi ceară scuze faţă de mine, fiindcă eram prietenul lui Hubble.

— Nu a fost din vina lui, înţelegeţi? a spus tipul în costum. Îşi făcea treaba excelent, dar lucra într-un domeniu la care am renunţat. A fost o decizie strategică, foarte nefericită pentru cei în cauză, dar asta a fost.

Am încuviinţat din cap ca şi cum aş fi înţeles.

— N-am mai ţinut legătura de multă vreme, am spus. Nu ştiam. La drept vorbind, nu prea ştiam nici ce făcea aici.

I-am zâmbit interlocutorului meu, încercând să par amabil şi ignorant. Pentru asta, nu e nevoie de un efort prea mare, când te afli într-o bancă. M-am uitat la el cu cea mai receptivă privire de care eram în stare. Puteam să garantez că reuşea să dezlege limba unui tip vorbăreţ. Metoda funcţionase de multe ori până atunci.

— Făcea parte din departamentul nostru de tranzacţii en détail, pe care l-am închis.

M-am uitat la el întrebător:

— En détail? am spus.

— Operaţiuni bancare la ghişeu, mi-a explicat el. Ştiţi, bani lichizi, cecuri, împrumuturi, clienţi persoane fizice.

— Şi aţi închis departamentul ăsta? De ce?

— Era prea costisitor, a spus. Cheltuieli de regie mari, marjă de profit mică. A trebuit să renunţăm.

— Şi Hubble lucra la acel departament? am întrebat.

Omul a încuviinţat din cap.

— Domnul Hubble era managerul nostru monetar. Era un post important. Era foarte priceput.

— Şi care era rolul lui? l-am întrebat.

Tipul nu ştia cum să-mi explice. Nu ştia de unde să înceapă. A făcut două tentative, dar a renunţat la. Ele.

— Ştiţi ce înseamnă noţiunea de bani lichizi? a întrebat el.

— Am ceva la mine, am spus. Dar nu sunt sigur dacă ştiu ce înseamnă.

S-a ridicat în picioare şi mi-a arătat printr-un gest aferat că vrea să merg cu el la fereastră. Ne-am uitat afară la oamenii de pe stradă, aflaţi cu şaptesprezece etaje mai jos. A arătat către un tip în costum, care mergea grăbit pe trotuar.

— Să-l luăm, de pildă, pe domnul acela, a spus el. Hai să facem câteva presupuneri. Probabil că locuieşte undeva într-o zonă rezidenţială, poate că are pe undeva şi o căsuţă de vacanţă, două ipoteci mari, două maşini, vreo cinci-şase fonduri mutuale, pensie suplimentară, ceva acţiuni la bursă la societăţi sigure, planuri financiare de studii pentru copii, cinci-şase cărţi de credit, carduri de debit, carduri de cumpărături. Putem să aproximăm că are o valoare netă de vreo jumătate de milion, nu-i aşa?

— Da, am spus.

— Dar câţi bani lichizi are asupra lui? m-a întrebat tipul.

— Habar n-am, am spus.

— Probabil că are în jur de cincizeci de dolari, mi-a spus. Vreo cincizeci de dolari într-un portofel care l-a costat o sută cincizeci de dolari.

M-am uitat la el. Nu pricepeam unde vrea să ajungă. Omul a schimbat vitezele. A devenit foarte răbdător cu mine.

— Economia Statelor Unite e uriaşă, mi-a spus. Activele şi pasivele nete sunt incalculabil de mari. Mii de miliarde de dolari. Dar aproape niciuna dintre ele nu e reprezentată efectiv în lichidităţi. Gentlemanul de colo are o valoare de o jumătate de milion de dolari, dar numai cincizeci de dolari sunt sub formă de bani lichizi. Tot restul se află în hârtii şi în computere. Adevărul e că nu circulă prea multe lichidităţi. Pe întreg teritoriul Statelor Unite se află doar aproximativ o sută treizeci de miliarde de dolari în numerar.

— Mie mi se par destul de mulţi, am spus.

Omul m-a privit cu severitate.

— Dar câţi locuitori avem? m-a întrebat el. Aproape trei sute de milioane. Asta înseamnă doar patru sute cincizeci de dolari pe cap de locuitor. Asta e problema cu care se confruntă zilnic o bancă cu operaţiuni en détail. Patru sute cincizeci de dolari înseamnă o retragere de numerar foarte modestă, dar, dacă toţi locuitorii s-ar hotărî să facă o asemenea retragere, băncile naţiunii ar rămâne fără numerar cât ai clipi.

S-a oprit şi s-a uitat la mine. Eu am încuviinţat din cap.

— Da, am spus. Asta am înţeles.

— Şi cea mai mare parte din acel numerar nu se află în bănci, mi-a spus. E la Vegas sau la pariurile de la curse. E concentrat în ceea ce numim zonele cu utilizare intensivă a numerarului din economie. Aşa încât un bun manager monetar, iar domnul Hubble era unul dintre cei mai buni, trebuie să ducă o luptă permanentă doar ca să menţină suficienţi dolari de hârtie în partea noastră de sistem. Trebuie să iasă din sistem şi să-i găsească. Trebuie să ştie unde să-i localizeze. Trebuie să-i adulmece. Nu e simplu. În cele din urmă, acesta a fost unul din factorii care a făcut ca operaţiunile en détail să fie atât de costisitoare pentru noi. Unul din motivele pentru care ne-am retras. Am menţinut operaţiunile cât am putut, dar până la urmă a trebuit să renunţăm la ele. A trebuit să-l punem pe liber pe domnul Hubble. Am regretat foarte mult că a trebuit să luăm această decizie.

— Aveţi vreo idee cam pe unde ar putea să lucreze acum? am spus.

A clătinat din cap.

— Mă tem că nu, a spus el.

— Trebuie să lucreze pe undeva, nu? am spus.

Omul a clătinat din nou din cap.

— Din punct de vedere profesional, a dispărut din peisaj. Nu mai lucrează în domeniul bancar, sunt sigur de asta. Şi-

a pierdut funcţia, iar noi n-am primit niciodată o cerere de recomandare. Îmi pare rău, dar nu pot să vă ajut. Dacă s-ar fi angajat la o altă bancă, aş fi ştiut, pot să vă asigur. De bună seamă că lucrează în alt domeniu.

Am ridicat din umeri. Nu reuşisem să îi iau urma lui Hubble. Iar discuţia cu omul acesta se încheiase. Mi-o indica limbajul corporal al acestuia. Se înclinase în faţă, gata să se ridice şi să plece. M-am ridicat odată cu el. I-am mulţumit pentru timpul acordat. Ne-am strâns mâinile.

Am trecut prin semiîntunericul din holul cu antichităţi şi m-am dus la ascensor. Am apăsat butonul pentru stradă şi am ieşit afară în atmosfera cenuşie şi întunecoasă.

Toate ipotezele mele erau greşite. Îl considerasem pe Hubble un funcţionar bancar, care făcea o treabă simplă. Poate că mai închidea câte un ochi la vreo fărădelege amărâtă, iar uneori mai vâra pe jumătate mâna în ceva afaceri necurate. Poate că aproba cu o semnătură câteva cifre false. Cu braţul răsucit temeinic la spate. Implicat, util, pătat, dar aflat cumva într-o poziţie periferică. Numai că omul nu fusese funcţionar bancar. De un an şi jumătate nu mai avea profesia asta. Fusese un răufăcător. Cu normă întreagă. Chiar în miezul escrocheriei. Chiar în centru. Câtuşi de puţin periferic.

Am mers direct la secţia de poliţie din Margrave. Am parcat şi am plecat s-o caut pe Roscoe. Teale bântuia prin zona deschisă, dar tipul de la recepţie mi-a făcut cu ochiul şi mi-a făcut un semn din cap către una din sălile arhivei. Roscoe era acolo. Părea istovită. Avea braţul plin cu dosare vechi. Mi-a zâmbit.

— Bună, Reacher, a spus. Ai venit să mă salvezi de toate astea?

— Ce noutăţi ai? am întrebat.

A dat drumul teancului de dosare pe o servantă. S-a scuturat de praf şi şi-a dat părul pe spate cu o mişcare bruscă a capului. A aruncat o privire către uşă

— Vreo două chestii, a spus ea. Teale are o şedinţă de conducere la Fundaţia Kliner peste zece minute. Cum pleacă de-aci, o să primesc faxul din Florida. Şi aşteptăm un telefon de la poliţia statului legat de nişte maşini abandonate.

— Unde-i pistolul pe care mi l-ai pregătit? am întrebat-o.

A făcut o pauză. Şi-a muşcat buzele. Îşi aducea aminte de ce aveam nevoie de o armă.

— E-ntr-o cutie, mi-a spus. În biroul meu. Va trebui să aşteptăm până pleacă Teale. Şi n-o deschide aici, ai priceput? Nimeni nu ştie de chestia asta.

Am ieşit din arhivă şi ne-am dus către biroul decorat cu lemn de trandafir. Sala principală a secţiei era liniştită. Cei doi tipi din echipa de rezervă de vineri căutau ceva prin înregistrările din computer. Peste tot vedeai teancuri de dosare frumos aranjate. Se desfăşura simulacrul de vânătoare a ucigaşului închipuit. Pe perete am văzut un nou panou de afişaj. Era marcat: Morrison. Dar era gol. Nu prea se făcuseră progrese demne de a fi consemnate. Am aşteptat în biroul din lemn de trandafir împreună cu Finlay. Cinci minute. Zece. Apoi am auzit o bătaie în uşă şi Baker şi-a vârât capul pe după uşă. A zâmbit larg către noi. I-am văzut din nou dintele din aur.

— Teale a plecat, a spus.

Am ieşit în zona comună. Roscoe a dat drumul faxului şi a luat receptorul ca să-i sune pe cei din Florida. Finlay a format numărul de la poliţia statului ca să afle veşti despre maşinile închiriate şi abandonate. M-am aşezat la birou lângă Roscoe şi am sunat-o pe Charlie Hubble. Am format numărul de mobil pe care Joe îl printase şi-l ascunsese în pantof. Nu mi-a răspuns nimeni. Doar un sunet electronic şi o voce înregistrată care-mi spunea că telefonul pe care-l apelasem era închis.

M-am uitat la Roscoe.

— Îşi ţine telefonul închis, fir-ar să fie, am spus. Roscoe a ridicat din umeri şi s-a dus lângă fax. Finlay continua să

vorbească cu cei de la politia statului. L-am văzut pe Baker zăbovind la marginea triunghiului format din noi trei. M-am ridicat şi m-am dus lângă Roscoe.

— Cumva Baker vrea să intre în combinaţia asta? am întrebat-o.

— Aşa se pare, mi-a zis. Finlay l-a pus să ne ţină de şase. Crezi c-ar trebui să-l implicăm?

M-am gândit o secundă, dar am clătinat din cap.

— Nu, am spus. Cu cât mai puţini, cu atât mai bine într-o chestie ca asta.

M-am aşezat din nou la biroul de împrumut şi am format din nou numărul de mobil. Acelaşi rezultat. Aceeaşi voce electronică răbdătoare care-mi explica faptul că telefonul era închis.

— Dar-ar naiba, am zis, ca pentru mine. Îţi vine să crezi una ca asta?

Aveam nevoie să ştiu unde îşi petrecuse timpul Hubble în ultimul an şi jumătate. Charlie ar fi putut să-mi dea un indiciu. Ora la care pleca de acasă de dimineaţă, ora la care se întorcea seara, chitanţele de intrare pe autostradă, notele de plată de la restaurant, chestii din astea. Şi poate că-şi amintise între timp ceva despre ziua de duminică şi despre Pluribus. Era posibil să îmi furnizeze o informaţie utilă. Şi aveam nevoie ca de aer de ceva util. Iar ea îşi ţinea telefonul închis.

— Reacher? a spus Roscoe. Am primit materialul despre Sherman Stoller.

Avea în mână două pagini de fax, acoperite cu un scris mărunt şi îndesat.

— Excelent, am spus. Hai să vedem ce scrie.

Finlay a terminat şi el convorbirea şi a venit spre noi.

— Cei de la poliţia statului au zis că ne sună ei. S-ar putea să aibă ceva pentru noi.

— Excelent, am spus din nou. Poate că ajungem şi noi undeva.

Ne-am dus cu toţii în biroul din lemn de trandafir. Am întins pe masă materialele despre Sherman Stoller şi ne-am aplecat asupra hârtiilor împreună. Era un raport de arestare de la departamentul de politie din Jacksonville, Florida.

— Blind Blake s-a născut la Jacksonville, am spus. Ştiaţi asta?

— Cine e Blind Blake? a întrebat Roscoe.

— Un cântăreţ, a spus Finlay.

— Chitarist, Finlay, am spus.

Sherman Stoller fusese semnalat de una din maşinile de sector că depăşise limita de viteză pe podul de legătură dintre Jacksonville şi Jacksonville Beach la douăsprezece fără un sfert într-o noapte de septembrie, cu doi ani în urmă. La momentul producerii evenimentului, conducea o camionetă carosată, depăşind cu vreo douăzeci de kilometri la oră viteza maximă admisă. A devenit extrem de agitat şi a avut un comportament abuziv faţă de echipajul maşinii de poliţie. Asta i-a adus arestarea în baza suspiciunii de conducere sub influenţa alcoolului. A fost dus la secţia de poliţie din Jacksonville, unde a fost fotografiat şi i s-au luat amprentele, după care atât el, cât şi maşina au fost supuşi unei percheziţii amănunţite. Percheziţia personală nu a scos la iveală nimic compromiţător. Camioneta a fost percheziţionată manual şi cu ajutorul câinilor, dar nu s-a găsit nimic, nici de data asta. Camionul nu conţinea nimic altceva în afară de o încărcătură de douăzeci de aparate de aer condiţionat noi ce urmau să fie exportate din Jacksonville Beach. Cutiile erau sigilate şi imprimate cu logotipul producătorului, fiecare cutie având un număr de serie.

După ce i s-a citit din Codul Miranda, Stoller a dat un singur telefon. În douăzeci de minute de la apel, şi-a făcut apariţia un avocat numit Perez de la respectabila firmă de avocatură Zacarias Perez din Jacksonville şi au mai trecut zece minute până când Stoller a fost eliberat. Din momentul

în care a fost oprit de poliţie până când a plecat de la secţie însoţit de avocat trecuseră cincizeci şi cinci de minute.

— Interesant, a spus Finlay. Omul se află la cinci sute de kilometri de casă, e miezul nopţii şi nu trec nici douăzeci de minute şi apare un avocat care să-l scoată basma curată? Şi tocmai unul dintre partenerii unei firme respectabile? Stoller a fost un şofer de camion deosebit, asta-i sigur.

— Îţi spune ceva adresa lui? am întrebat-o pe Roscoe. A clătinat din cap.

— Nu prea, a spus ea. Dar pot s-o găsesc.

Uşa s-a întredeschis şi Baker şi-a vârât din nou capul înăuntru.

— Poliţia statului e pe fir, ne-a anunţat el. Se pare că au găsit o maşină.

Finlay s-a uitat la ceas şi şi-a făcut socoteala că ar mai fi timp până să se întoarcă Teale.

— Bine, a spus el. Transferă aici apelul, Baker.

Finlay a ridicat receptorul telefonului de pe biroul masiv şi a ascultat. Şi-a făcut nişte însemnări şi a mormăit un „mulţumesc”. A pus receptorul în furcă şi s-a ridicat de pe scaun.

— În regulă, a spus el. Să mergem să aruncăm o privire.

Am ieşit repede din birou. Trebuia să plecăm înainte ca Teale să se întoarcă şi să înceapă să pună întrebări. Baker ne-a urmărit cu privirea în timp ce plecam. Apoi a strigat după noi:

— Ce să-i spun lui Teale? a întrebat el.

— Spune-i că am dat de urma maşinii, a răspuns Finlay. Cea cu care condamnatul ăla nebun a ajuns la locuinţa lui Morrison. Spune-i că am făcut progrese importante, da?

De data asta a condus Finlay, care folosea un Chevrolet fără însemne, identic cu acela al lui Roscoe. A scos maşina din parcare şi a luat-o spre sud. A traversat în viteză orăşelul. Primii kilometri i-am recunoscut ca făcând parte din drumul către Yellow Springs, dar la un moment dat a cotit pe o şosea care ducea spre est. Ne-a dus către

autostradă şi se sfârşea într-un fel de zonă de reparaţii, chiar sub o pasarelă. Stive de asfalt şi butoaie cu smoală zăceau în neorânduială. Şi o maşină. Fusese rostogolită de pe autostradă şi acum stătea pe acoperiş, cu roţile în sus. Şi, pe deasupra, fusese incendiată.

— Au observat-o vineri dimineaţă, a spus Finlay. N-a fost aici joi, sunt siguri de asta. Se poate să fi fost a lui Joe.

Am cercetat-o cu mare atenţie. Nu prea mai rămăsese mult de cercetat. Fusese complet incendiată. Tot ce nu era oţel dispăruse. N-am reuşit să ne dăm seama nici ce model fusese. După formă, Finlay credea că fusese produsă de General Motors, dar n-am izbutit să ne dăm seama ce marcă e. Fusese un sedan de mărime medie şi, dacă dispar ornamentele şi decoraţiunile din plastic, nu mai poţi să distingi un Buick de un Chevrolet sau de un Pontiac.

L-am pus pe Finlay să sprijine apărătoarea frontală şi m-am târât sub capota răsturnată. Căutam numărul care se stanţează pe capotă. A trebuit să răzuiesc puţină materie carbonizată, dar am găsit plăcuţa din aluminiu şi am desluşit numărul aproape în întregime.

— Deci, ce părere ai? a întrebat Finlay.

— Ar putea fi cea pe care-o căutăm, am spus. Să zicem c-a închiriat-o joi seara la aeroportul din Atlanta, cu rezervorul plin cu benzină. A mers cu ea până la depozitele de la intersecţia cu drumul către Margrave, după care cineva a adus-o aici. Vreo şapte litri consumaţi, hai zece. A rămas destul pentru incendiere.

Finlay a încuviinţat din cap.

— E logic, a spus el. Dar trebuia să fie nişte indivizi de prin partea locului. Locul ăsta e nemaipomenit ca să te descotoroseşti de o maşină, nu? O tragi pe culmea de colo, cu roţile în pământ, împingi maşina peste parapet, te dai repede jos şi o incendiezi, iar după aia sari în maşina condusă de tovarăşul tău, care deja te aşteaptă aici, şi pe-aci ţi-e drumul. Dar numai dacă ştiai de acest drum de

întreţinere. Şi numai un localnic ar putea să ştie de acest drum de întreţinere, corect?

Am lăsat maşina avariată acolo. Ne-am înapoiat la secţia de poliţie. Sergentul de la recepţie îl aştepta pe Finlay.

— Teale vrea să te duci la el în birou, a spus sergentul.

Finlay a bombănit ceva şi se îndrepta spre biroul şefului, dar l-am prins de braţ.

— Ţine-l cât mai mult de vorbă, am spus. Ca să-i dai lui Roscoe posibilitatea să transmită numărul de pe maşina aia.

A încuviinţat din cap şi s-a dus în spate. Roscoe şi cu mine ne-am dus la biroul ei. A dat să ridice telefonul, dar am oprit-o.

— Dă-mi pistolul, i-am şoptit. Înainte ca Teale să termine de vorbit cu Finlay.

A încuviinţat din cap şi s-a uitat în jurul ei. S-a aşezat pe scaun şi şi-a desfăcut legătura de chei de la centură.

A descuiat biroul şi a deschis un sertar lung. A arătat în jos cu capul către o cutie din carton nu foarte înaltă. Am scos-o de-acolo. Era o cutie de birou, groasă de vreo cinci centimetri, pentru hârtii. Pe cutie era imprimat modelul complicat al unor fibre lemnoase. Cineva scrisese un nume pe capac, Gray. Am vârât-o sub braţ şi am dat din cap către Roscoe. A închis sertarul şi l-a încuiat la loc.

— Mulţumesc, am spus. Acum dă telefoanele alea.

M-am dus la intrare şi am împins uşa grea din sticlă cu spatele. Am dus cutia la Bentley. Am pus cutia pe acoperişul maşinii şi am descuiat portiera. Am aruncat cutia pe scaunul din dreapta şi m-am urcat la volan. Am pus cutia în poală. Am văzut un sedan maro făcându-şi apariţia pe drum, la vreo sută de metri spre nord.

Cei doi bărbaţi de origine latino-americană erau în acea maşină, aceeaşi pe care o văzusem cu o zi în urmă, în preajma locuinţei lui Charlie Hubble. Erau aceiaşi indivizi, nu încăpea nici o îndoială în privinţa asta. Maşina lor s-a oprit cam la şaptezeci de metri de secţia de poliţie. Am văzut cum maşina rămâne imobilă, ca atunci când motorul e

oprit. Niciunul din tipi nu s-a dat jos. Stăteau acolo, la vreo şaptezeci de metri depărtare, supraveghind parcarea secţiei. Mi se părea că se uită direct la Bentley. Mi se părea că noii mei prieteni mă găsiseră. Mă căutaseră toată dimineaţa. De-acum, nu mai trebuiau să mă caute. Nu se mişcau. Stăteau acolo şi se uitau. M-am uitat şi eu la ei mai bine de cinci minute. Nu aveau de gând să iasă din maşină. Se vedea bine asta. Se proţăpiseră acolo. Mi-am îndreptat atenţia din nou asupra cutiei.

Înăuntru erau doar o cutie cu gloanţe şi un pistol. Un pistol pe cinste. Era un Desert Eagle automatic. Mai folosisem unul ca ăsta înainte. Erau aduse din Israel. Le primeam la schimb pentru tot felul de chestii pe care le trimiteam acolo. L-am luat în mână. Foarte greu, ţeava de treizeci şi şase de centimetri, cu o lungime totală de peste patruzeci şi şase de centimetri. Am scos încărcătorul. Aceasta era versiunea cu opt gloanţe de calibrul 44. În încărcător încăpeau opt gloanţe 44-Magnum.

Nu era o armă subtilă. Glonţul cântăreşte cam de două ori cât un glonţ dintr-un revolver de poliţie, de calibrul 38. Ţâşneşte din ţeava cu o viteză considerabil mai mare decât cea a sunetului. Loveşte ţinta cu o forţă incredibilă, depăşită poate doar de forţa de impact a unui tren. Câtuşi de puţin subtilă. Muniţia e o problemă. Ai de ales. Dacă foloseşti gloanţe cu cap dur, trece fără probleme prin tipul în care tragi şi probabil şi prin altul aflat în spatele lui, la vreo sută de metri. Aşa că foloseşti un glonţ exploziv care face în tipul împuşcat o gaură cam cât un tomberon de gunoi. Alegerea îţi aparţine.

Toate gloanţele din cutie erau explozive. Din punctul meu de vedere, nici o problemă. Am verificat amănunţit arma. Era cam butucănoasă, dar într-o stare excelentă. Totul funcţiona. Pe mâner era gravat un nume, Gray. Acelaşi ca pe cutia de carton. Detectivul mort, tipul de dinaintea lui Finlay. Care se spânzurase în februarie, anul trecut. Trebuie să fi fost un colecţionar de pistoale. Asta nu era

arma lui de serviciu. Nici un departament de poliţie din lume n-ar autoriza folosirea la serviciu a unui astfel de tun. Era şi mult prea greu. Am încărcat pistolul detectivului mort cu opt gloanţe. Am pus gloanţele rămase înapoi în cutiuţă, pe care am lăsat-o pe podeaua maşinii. Am tras cocoşul şi am pus siguranţa, încărcat şi blocat, aşa numeam noi operaţiunea. Scuteşti o fracţiune de secundă înainte să tragi primul glonţ. Asta poate să-ţi salveze viaţa. Am pus pistolul în torpedoul din lemn de nuc al Bentley-ului. Se potrivea la fix.

Apoi am stat o clipă şi m-am uitat la cei doi indivizi, care continuau să mă supravegheze. Ne-am privit reciproc de la şaptezeci de metri distanţă. Erau relaxaţi şi în largul lor. Dar mă supravegheau. M-am dat jos din Bentley şi am încuiat din nou maşina. M-am dus la intrare şi am deschis uşa. Am aruncat o privire înapoi, spre sedanul maro. Indivizii erau tot acolo, nu mă pierdeau din ochi.

Roscoe era la biroul ei şi vorbea la telefon. Mi-a făcut semn cu mâna. Părea emoţionată. A ţinut palma ridicată ca să-mi dea de înţeles că trebuie să aştept. Mă uitam la uşa biroului din lemn de trandafir. Speram ca Teale să nu iasă înainte ca ea să-şi încheie convorbirea.

A ieşit chiar în clipa când ea punea receptorul în furcă. Era roşu la faţă. Părea înfuriat. A început să păşească prin sala comună, boncănind cu bastonul masiv în podea. S-a uitat cu o privire crâncenă la avizierul mare şi gol. Finlay şi-a iţit capul pe uşa biroului şi mi-a făcut semn să intru. Am ridicat din umeri către Roscoe şi m-am dus să văd ce-avea să-mi spună Finlay.

— Ce naiba s-a-ntâmplat? l-am întrebat.

Finlay a râs.

— L-am tras în piept, mi-a zis el. M-a întrebat ce-am făcut cu maşina aia la care ne-am uitat şi i-am spus că n-a fost vorba de nici o maşină. Că i-am spus lui Baker că ne ducem la cineva şi el a înţeles că ne ducem să vedem o maşină.

— Ai grijă, Finlay, i-am spus. Ăştia omoară oameni. Afacerea e babană.

A ridicat din umeri.

— Mă înnebuneşte toată povestea asta, a spus. Trebuie să ne mai şi distrăm, nu?

Supravieţuise douăzeci de ani în Boston. Poate că avea să supravieţuiască şi după chestia asta.

— Ce se-ntâmplă cu Picard? l-am întrebat. Ai veşti de la el?

— Nimic.

— Nu e nici o posibilitate ca el să fi trimis doi tipi în misiune de supraveghere? am întrebat.

Finlay a clătinat din cap, arătându-se foarte ferm.

— În nici un caz, a spus. Nu fără să ne anunţe în prealabil. De ce?

— Am văzut doi tipi care supraveghează locul ăsta, am spus. Au ajuns aici cu vreo zece minute în urmă. Într-un sedan maro. Ieri i-am văzut în preajma locuinţei lui Hubble, iar azi-dimineaţă au umblat prin oraş şi au întrebat de mine.

A clătinat din nou din cap.

— Nu sunt ai lui Picard. Mi-ar fi spus.

Roscoe a intrat şi a închis uşa. A continuat s-o ţină închisă cu mâna, de parcă s-ar fi temut că Teale ar putea să dea buzna după ea.

— Am sunat la Detroit, a spus ea. A fost un Pontiac. Livrat în urmă cu patru luni. Comandă mare de la o companie de închirieri de maşini. Cei de la Circulaţie se ocupă de identificarea înmatriculării. Le-am spus să-l sune pe Picard, în Atlanta. Cei de la compania de închirieri ar putea să-i spună locul unde-a fost închiriată. Poate c-o să ajungem undeva.

Aveam senzaţia că mă apropii de Joe. De parcă auzeam un ecou slab.

— Excelent, i-am spus. Ai făcut o treabă minunată, Roscoe. Eu trebuie să plec. Ne vedem din nou aici, la şase. Voi doi,

să staţi aproape unul de celălalt, aţi înţeles? Să vă păziţi spatele.

— Unde te duci? m-a întrebat Finlay.

— Mă duc să fac o plimbare cu maşina la ţară, am spus.

I-am lăsat în birou şi m-am dus la intrare. Am deschis uşa şi am păşit afară. Am cercetat cu privirea şoseaua, înspre nord. Sedanul era tot acolo, la şaptezeci de metri depărtare. Cei doi tipi erau tot în maşină. Mă priveau în continuare. M-am dus la maşina mea. Am descuiat portiera şi m-am urcat. Am ieşit din parcare şi am luat-o pe drumul regional. Fără grabă, relaxat. Am trecut încet pe lângă cei doi tipi şi mi-am continuat drumul spre nord. În oglindă am văzut cum sedanul o ia şi el din loc. L-am văzut întorcând şi luându-se după mine. A accelerat spre nord şi a ajuns în urma mea. Ai fi zis că-i tractez cu o funie lungă şi invizibilă. Încetineam eu, încetineau şi ei. Acceleram eu, accelerau şi ei. Ca într-un joc.

OPTSPREZECE.

Am trecut de restaurantul lui Eno şi am rulat spre nord, îndepărtându-mă de oraş. Sedanul era în urma mea. La patruzeci de metri în urmă. Nici o încercare de a se ascunde. Cei doi tipi pur şi simplu mă urmăreau. Am cotit spre vest, pe drumul care ducea la Warburton. Am încetinit până la o viteză confortabilă. Sedanul era în urma mea. Tot la patruzeci de metri. Am rulat lejer spre vest. Eram singurele obiecte mişcătoare în peisajul imens. Îi vedeam pe cei doi tipi în oglindă. Se uitau la mine. Razele joase ale soarelui de după-amiază îi luminau ca un reflector. Lumina joasă şi arămie le conferea o înfăţişare plină de viaţă. Băieţi tineri, latino-americani, cu cămăşi ţipătoare, păr negru, foarte curaţi, foarte asemănători. Maşina lor se ţinea pe urma mea. Am mers aşa vreo doisprezece-treisprezece kilometri. Căutam un loc potrivit. La fiecare şapte-opt sute de metri, din şosea se ramificau ba spre stânga, ba spre dreapta drumuri din pământ accidentate, care duceau spre terenurile agricole sau şerpuiau prin preajmă fără ţintă. Nu

ştiam la ce serveau. Poate că duceau la punctele de adunare în care fermierii îşi parcau maşinile agricole destinate recoltării. Atunci când aceasta avea loc. Căutam un drum anume pe care-l văzusem înainte. Ducea în spatele unui mic pâlc de copaci pe partea dreaptă a şoselei. Singurul ascunziş pe o distanţă de câţiva kilometri. Îl văzusem vineri, din autobuzul închisorii. Îl văzusem din nou pe drumul de întoarcere din Alabama. Un pâlc de copaci compact. În dimineaţa asta, plutise deasupra ceţii. Un mic crâng oval, aproape de şosea, pe partea dreaptă, cu un drum de ţară care îi dădea ocol pe la spate pentru a se reuni cu şoseaua mai încolo.

L-am văzut la vreo trei kilometri în faţă. Copacii erau ca o pată la orizont. Am mers întins într-acolo. Am deschis torpedoul şi am scos de acolo pistolul masiv. L-am înfipt între spătar şi partea de jos a scaunului de lângă mine. Cei doi tipi veneau în urma mea. Tot la patruzeci de metri. La patru sute de metri de crâng, am trecut schimbătorul într-a doua şi am apăsat acceleraţia până la podea. Maşina veche a sughiţat şi a ţâşnit înainte. Când am ajuns la drumul de ţară, am sucit volanul brusc şi am scos Bentley-ul de pe şosea, ducându-l în spatele crângului. Am oprit motorul, am înşfăcat pistolul şi am sărit. Am lăsat portiera deschisă, ca şi cum m-aş fi dat repede jos şi m-aş fi aruncat direct spre stânga, la adăpostul copacilor.

Dar eu m-am dus în cealaltă parte, spre dreapta. Am ocolit în fugă capota şi-am făcut un salt de aproape cinci metri în lanul de arahide, lipindu-mă de pământ. M-am târât printre tufişuri şi m-am oprit în dreptul locului unde maşina lor avea să se oprească, în spatele Bentley-ului. M-am lăsat cu toată greutatea pe lujerele viguroase, jos, sub frunze, pe pământul roşu şi reavăn. Apoi am aşteptat. Mi-am făcut socoteala că vor rămâne în urmă vreo şaizeci-şaptezeci de metri. Nu acceleraseră la fel de brusc ca şi mine. Am deblocat piedica pistolului. Deodată le-am auzit Buick-ul. Desluşeam huruitul motorului şi gemetele suspensiei.

Maşina a apărut brusc în faţa mea, pe drumul de ţară. A oprit în spatele Bentley-ului, pe fundalul copacilor. Era cam la şase metri de mine.

Erau nişte indivizi destul de inteligenţi. Nicidecum cei mai tâmpiţi pe care-i văzusem. Cel din dreapta şoferului se dăduse jos din maşină înainte ca aceasta să ajungă în spatele Bentley-ului, crezând că eu mă aflam în pădurice. Crezuse c-o să vină să mă atace pe la spate. Şoferul s-a mutat pe celălalt scaun ca să se dea jos pe partea dreaptă a maşinii, în partea opusă faţă de crâng. Era chiar în faţa mea. Ţinea un pistol în mână şi a îngenuncheat în ţărână, cu spatele întors către mine, ferit de Buick faţă de locul unde credea că mă aflu eu şi uitându-se prin maşină la copaci. Trebuia să-l fac să se mişte. Nu voiam să stea lângă maşină, care trebuia să rămână în stare de funcţionare. Nu trebuia să se deterioreze.

Grija lor cea mare o constituia crângul. Tocmai asta fusese şi ideea. De ce să fi mers atâţia kilometri până la singura pădure din zonă şi pe urmă să mă ascund în câmp? O diversiune clasică. Se lăsaseră păcăliţi fără să stea pe gânduri nici o clipă. Tipul de lângă maşină se uita înspre copaci. Eu priveam ţintă la spatele lui. Ţineam pistolul Desert Eagle îndreptat spre el, respirând cât mai uşor. Partenerul lui se furişa încet printre copaci, căutându-mă. În scurt timp avea să apară în câmpul meu vizual.

A ajuns după vreo cinci minute. Ţinea un pistol în faţă. S-a ascuns pe după Buick, păstrând distanţă faţă de Bentley. S-a ghemuit lângă partenerul lui şi i-am văzut pe amândoi cum ridică din umeri unul către celălalt. Apoi au început să se uite cu atenţie la Bentley. Se temeau ca nu cumva să stau întins pe podea sau ascuns în spatele radiatorului cromat. Tipul care tocmai ieşise din pădure s-a târât prin ţărână, păstrând Buick-ul între el şi copaci, chiar prin faţa mea, ca să se uite pe sub Bentley, unde credea că s-ar putea afla picioarele mele.

A mers târâş pe toată lungimea Bentley-ului. Îl auzeam cum geme şi se opinteşte în timp ce se târa pe coate. Apoi a făcut cale întoarsă, tot târâş, şi s-a ridicat în genunchi lângă partenerul său. Amândoi s-au deplasat într-o parte şi s-au ridicat încet în picioare aproape de capota Buick-ului. S-au dus şi-au verificat interiorul Bentley-ului. Au mers împreună până la marginea crângului şi s-au uitat cu atenţie în întuneric. Nu m-au putut găsi. Apoi s-au întors şi au rămas în picioare pe drumul de ţară plin de gropi, departe de maşini, pe fundalul portocaliu al cerului, uitându-se îndelung la copaci, cu spatele la câmp, cu spatele la mine. Nu ştiau ce să facă. Erau băieţi de oraş. Poate din Miami. Purtau haine de Florida. Erau obişnuiţi cu alei luminate cu neon şi cu şantiere de construcţii. Erau obişnuiţi să acţioneze pe sub autostrăzi suspendate, în locurile pline cu resturi şi gunoaie, pe care turiştii nu le vedeau niciodată. Nu ştiau ce să facă într-un crâng care se înălţa singur pe un milion de hectare de arahide.

I-am împuşcat pe amândoi în spate, în timp ce stăteau acolo. Două focuri rapide. Ţintite sus, între omoplaţi. Pistolul automat a scos nişte bubuituri ca de grenade de mână. Păsările din toată zona s-au ridicat grăbite în aer. Cele două bubuituri s-au reverberat deasupra peisajului rural ca două tunete. Reculul mi-a zguduit mâna. Cei doi tipi au fost împinşi înainte, căzând pe feţele îndreptate spre copacii de pe cealaltă parte a drumului de ţară. Mi-am ridicat capul ca să mă uit într-acolo. Aveau acea înfăţişare vlăguită şi lipsită de expresie care rămâne în urmă atunci când viaţa dispare.

Cu pistolul în mână, m-am dus la cei doi tipi. Erau morţi. Văzusem o grămadă de oameni morţi, iar ăştia doi erau la fel de morţi ca oricare dintre ei. Gloanţele Magnum îi loviseră în partea de sus a corpului. Acolo unde marile artere şi vene se adună ca să urce spre cap. Gloanţele provocaseră nişte răni urâte. M-am uitat în tăcere la cei doi tipi şi m-am gândit la Joe.

Dar apoi mi-am amintit că am de făcut nişte treburi. M-am înapoiat la Bentley. Am pus piedica şi am aruncat pistolul pe scaun. M-am dus la Buick şi am scos cheile din contact. Am deschis portbagajul. Cred că speram să găsesc ceva acolo. Nu-mi părea rău pentru băieţii ăştia. Dar aveam să mă simt şi mai bine dacă găseam ceva în portbagaj. Cum ar fi un automatic de calibrul 22 cu amortizor. Sau patru perechi de şoşoni de cauciuc şi patru costume de protecţie din nailon. Şi câteva cuţite cu lama de douăzeci şi doi de centimetri. Chestii din astea. Dar n-am găsit nici un astfel de obiect. L-am găsit pe Spivey.

Era mort de câteva ore. Fusese împuşcat în frunte cu un glonţ de calibrul 38. De la mică distanţă. Ţeava pistolului trebuie să fi fost cam la cincisprezece centimetri de capul lui. Am frecat cu degetul mare pielea din jurul găurii făcute de glonţ. M-am uitat la el. Nu era funingine, dar erau particule minuscule de praf de puşcă pătrunse în piele, care nu se desprindeau. Genul ăsta de tatuaj însemna că se trăsese de la foarte mică distanţă. De la cincisprezece centimetri, poate chiar douăzeci. Cineva ridicase brusc un pistol, iar gardianul greoi şi lent nu fusese îndeajuns de iute ca să se aplece.

Avea pe bărbie o coajă în locul unde-l tăiasem cu cuţitul lui Morrison. Ochii lui mici, ca de şarpe, erau deschişi. Era îmbrăcat tot în uniforma aceea soioasă. Burta albă şi păroasă i se vedea prin cămaşă, în locul în care i-o spintecasem cu cuţitul. Fusese un tip masiv. Ca să-l înghesuie în portbagaj, îi rupseseră picioarele. Probabil cu o lopată. După ce i le rupseseră, i le îndoiseră într-o parte de la genunchi, ca să-i poată vârî corpul înăuntru. M-am uitat la el şi m-am simţit cuprins de mânie. Ştiuse şi nu-mi spusese. Şi cu toate acestea, ei îl uciseseră. Nu contase absolut deloc faptul că omul nu-mi spusese nimic. Panica punea stăpânire pe ei. Reduceau la tăcere pe toată lumea, în vreme ce ne apropiam secundă după secundă de ziua de

duminică. Am privit îndelung în ochii morţi ai lui Spivey, de parcă aş fi sperat să mai găsesc acolo nişte informaţii.

Pe urmă m-am dus repede la cadavrele de la marginea crângului şi le-am percheziţionat. Două portofele şi un contract de închiriere a maşinii. Un telefon mobil. Asta era tot. Contractul de închiriere era pentru Buick. Închiriat la aeroportul din Atlanta, luni dimineaţa la ora opt. Sosiseră la prima oră a dimineţii cu avionul, de undeva. Am căutat în portofele. Nu am găsit nici un bilet de avion. Permise de conducere eliberate în Florida, amândouă cu adrese din Jacksonville. Fotografii anonime, nume fără nici o semnificaţie. Cărţi de credit pe măsură. Foarte mulţi bani lichizi în portofele. I-am furat pe toţi. Oricum, băieţii nu mai aveau cum să-i cheltuiască.

Am scos bateria telefonului mobil şi am pus telefonul în buzunarul unuia dintre ei, iar bateria în buzunarul celuilalt. Pe urmă am târât corpurile până la Buick şi le-am împins în portbagaj, lângă Spivey. N-a fost deloc uşor. Nu erau înalţi, dar aveau trupurile flasce şi incomod de manevrat. M-au făcut să transpir, în pofida vremii răcoroase. A trebuit să-i manevrez în aşa fel încât să-i înghesui în spaţiul lăsat liber de Spivey. Am căutat şi le-am găsit revolverele. Amândouă aveau calibrul 38. Unul dintre ele avea încărcătorul plin. Cu celălalt se trăsese un glonţ. După miros, se trăsese de curând. Am aruncat pistoalele în portbagaj. Am găsit pantofii celui care ocupase scaunul pasagerului. Şocul glonţului expediat de pistolul Desert Eagle îl lăsase fără pantofi. I-am aruncat în portbagaj şi am trântit capacul. M-am întors pe câmp şi mi-am găsit ascunzătoarea, dintre tufe. Locul de unde trăsesem gloanţele. Am scormonit prin preajmă şi am găsit cele două tuburi de cartuş goale, pe care le-am pus în buzunar. Pe urmă, am încuiat Buick-ul şi l-am lăsat acolo. Am deschis portbagajul Bentley-ului, de unde-am scos sacoşa cu hainele mele vechi. Noul meu echipament era plin de noroi roşcat şi pătat de sângele tipilor morţi. Am îmbrăcat din nou hainele cele vechi. Am

făcut ghem obiectele vestimentare pline de noroi şi de sânge şi le-am vârât în sacoşă. Am aruncat sacoşa în portbagaj şi am închis capacul. Ultimul lucru pe care l-am făcut a fost să mătur cu o creangă de copac toate urmele de paşi pe care le-am putut găsi.

Am mers încet cu Bentley-ul înapoi spre est, către Margrave, şi am folosit răgazul ca să mă calmez. O ambuscadă ca la carte, fără dificultăţi tehnice, fără vreun pericol real. Lăsasem în urmă treisprezece ani de experienţe militare dure. Ar fi trebuit să fiu în stare să trec fluierând printr-o confruntare una contra doi cu nişte amatori. Dar inima îmi bătea mai tare decât ar fi fost normal şi un val rece de adrenalină mă făcea să tremur. Imaginea lui Spivey înghesuit în portbagaj, cu picioarele îndoite în mod nefiresc, fusese cea care-mi provocase această stare. Am respirat adânc şi mi-am recăpătat cumpătul. Braţul drept mă durea. Ca şi cum cineva mi-ar fi lovit palma cu un ciocan. Durerea se propagase în sus, până la umăr. Reculul lui Desert Eagle era al naibii de puternic. Iar zgomotul produs era al naibii de puternic. Urechile încă-mi mai vâjâiau de la cele două explozii. Dar mă simţeam bine. Fusese o treabă bine făcută. Doi tipi duri mă urmăriseră până acolo. Pe drumul de întoarcere, tipii aceia nu mă mai urmăreau.

Am oprit în parcarea, secţiei de poliţie, în cel mai îndepărtat loc faţă de intrare. Am pus pistolul în torpedou şi m-am dat jos din maşină. Se făcuse târziu. Întunericul serii se îndesea. Imensul cer al Georgiei se întuneca, luând o nuanţă tot mai închisă, ca de cerneală. Răsărea luna.

Roscoe era la biroul ei. Când m-a zărit, s-a ridicat şi a venit către mine. Am ieşit din nou afară. Am făcut câţiva paşi împreună. Ne-am sărutat.

— Ai vreo veste de la compania de închiriat maşini? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

— Mâine, a spus ea. Picard se ocupă de problemă. Face tot ce se poate.

— Bine, am spus. Ce hoteluri ai obţinut de la aeroport?

Mi-a recitat o listă de hoteluri. Cam aceeaşi listă pe care o obţii de la orice aeroport. Am ales primul nume pe care l-a rostit. Pe urmă i-am povestit ce s-a-ntâmplat cu băieţii din Florida. Săptămâna trecută, m-ar fi arestat pentru fapta mea. M-ar fi trimis la scaunul electric. Acum, reacţia ei a fost alta. Cei patru indivizi care-i scotociseră locuinţa încălţaţi în galoşi de cauciuc o făcuseră să-şi schimbe părerile despre o mulţime de lucruri. Aşa că n-a făcut decât să încuviinţeze din cap şi să-mi adreseze un zâmbet crispat şi îndârjit, dar satisfăcut.

— Doi au fost doborâţi, a spus ea. Bine lucrat, Reacher. Ăştia au fost făptaşii?

— De azi-noapte? am întrebat. Nu. Nu erau localnici. Nu putem să-i socotim printre cei zece pomeniţi, de Hubble. Ăştia au fost angajaţi aduşi din afară.

— Erau buni de ceva? a întrebat ea.

Am ridicat din umeri. Apoi mi-am mişcat mâna cu un gest echivoc.

— Nu prea, am spus. În orice caz, nu suficient de buni.

Apoi i-am spus ce găsisem în portbagajul Buick-ului. S-a cutremurat din nou.

— Deci ăsta făcea parte dintre cei zece? a întrebat ea. Spivey?

Am clătinat din cap.

— Nu, am spus. Nu-l văd într-o asemenea postură. Şi el era un ajutor din exterior. Nimeni n-ar fi băgat în combinaţie un trântor ca ăsta.

Ea a încuviinţat din cap. Am deschis portiera Bentley-ului şi am scos pistolul din torpedou. Era prea mare ca să-l ţin în buzunar. L-am pus la loc în cutia de carton, împreună cu gloanţele. Roscoe a pus cutia în portbagajului Chevrolet-ului ei. Am scos şi geanta cu hainele murdare. Am încuiat Bentley-ul şi l-am lăsat în parcarea poliţiei.

— Am s-o sun din nou pe Molly, am spus. Am intrat adânc în problemă şi am nevoie de unele informaţii de bază. Sunt unele chestii pe care nu le pricep.

Incinta secţiei era liniştită, aşa că am folosit biroul din lemn de trandafir. Am format numărul de la Washington şi am prins-o pe Molly de la al doilea apel.

— Poţi să vorbeşti? am întrebat-o.

Mi-a spus să aştept şi am auzit cum se ridică şi închide uşa biroului.

— E prea devreme, Jack, a spus. Nu pot să obţin chestiile alea până mâine.

— Am nevoie de informaţii de bază, am spus. Trebuie să înţeleg treaba asta internaţională de care se ocupa Joe. Trebuie să ştiu de ce se întâmplă nişte lucruri aici şi dacă acţiunea ar trebui să aibă anvergură internaţională.

Am auzit-o cum se străduieşte să-şi dea seama de unde ar trebui să înceapă.

— Bine, informaţii de bază, a spus. Cred că Joe pornea de la supoziţia că această operaţiune e controlată de pe teritoriul acestei ţări. Şi e o problemă foarte greu de explicat, dar o să-ncerc. Falsificarea are loc în străinătate şi chestia e că, în cea mai mare parte, banii falşi rămân în străinătate. Doar o mică parte din bancnotele false se întorc în ţară, ceea ce nu constituie o problemă uriaşă pe plan intern, dar este, evident, un lucru pe care dorim să-l împiedicăm. Dar peste hotare prezintă un cu totul alt tip de problemă. Ştii câţi bani gheaţă se află pe teritoriul Statelor Unite, Jack?

Mi-am amintit ce-mi spusese tipul de la bancă.

— O sută treizeci de miliarde de dolari, am spus.

— Exact, a spus ea. Dar exact dublul acestei sume este deţinută peste hotare. Şi e un lucru sigur. Oamenii din întreaga lume deţin circa două sute şaizeci de miliarde de dolari americani. Aceştia se află în seifuri din Londra, Roma, Berlin, Moscova, ascunşi în saltele în toată America de Sud, Europa de Est, ascunşi pe sub podele, în pereţi falşi, în

bănci, în agenţii de turism, pretutindeni. Şi de ce se întâmplă aşa?

— Nu ştiu, am spus.

— Pentru că dolarul e cea mai de încredere monedă din lume, mi-a spus ea. Oamenii au încredere în dolari, îi vor. Şi, fireşte, guvernul nostru e foarte, foarte mulţumit că lucrurile stau aşa.

— E bine pentru orgoliu, nu-i aşa? am spus.

Am auzit-o cum trece receptorul dintr-o mână în alta.

— Nu e o chestie emoţională, a spus. E vorba de afaceri. Ia gândeşte-te, Jack. Dacă o bancnotă de o sută de dolari a ajuns într-un birou din Bucureşti, asta înseamnă că, la un moment dat, cineva a dat în schimbul ei o marfă străină în valoare de o sută de dolari. Şi mai înseamnă că guvernul nostru le-a vândut un dreptunghi de hârtie imprimată cu cerneală verde şi neagră contra valorii de o sută de dolari. E o afacere bună. Şi, dat fiind că e o monedă pe care te poţi baza, sunt şanse ca acea bancnotă de o sută de dolari să rămână în biroul din Bucureşti mulţi ani. Statele Unite nu vor fi nevoite niciodată să livreze din nou acea marfă străină. Atâta timp cât lumea are încredere în dolar, nu avem de pierdut.

— Deci, care e problema? am întrebat-o.

— E dificil de descris, mi-a spus Molly. Totul se rezumă la încredere şi credinţă. E ceva aproape metafizic. Dacă pieţele străine ar fi invadate de dolari falşi, asta nu ar prea conta, în sine. Dar, dacă oamenii care acţionează pe acele pieţe străine ar afla, atunci chiar că ar conta. Pentru că ar intra în panică. Şi-ar pierde credinţa. Şi-ar pierde încrederea. Nu ar mai vrea să aibă dolari. S-ar îndrepta către yenul japonez sau către marca germană, pe care ar începe să le strângă la saltea. S-ar descotorosi de dolari. Practic, peste noapte, guvernul ar trebui să răscumpere un împrumut în străinătate de două sute şaizeci de miliarde de dolari. Peste noapte. Iar noi nu putem să facem asta, Jack.

— E o problemă mare, am spus.

— Asta-i adevărul, a spus. Şi e o problemă cu bătaie lungă. Falsurile sunt toate făcute peste hotare şi în cea mai mare parte sunt distribuite tot în afară. E logic. Fabricile sunt ascunse în cine ştie ce regiuni izolate din străinătate, acolo unde nu putem să ştim despre existenţa lor, iar falsurile sunt distribuite străinilor care sunt mulţumiţi atâta timp cât bancnotele seamănă măcar vag cu dolarii adevăraţi. De-aia nu sunt importaţi prea mulţi. Numai falsurile cele mai reuşite se înapoiază în State.

— Cam câţi dolari se întorc? am întrebat-o.

Am „auzit-o” cum ridică din umeri. Un şuierat uşor, ca şi cum şi-ar fi ţuguiat buzele.

— Nu foarte mulţi, mi-a spus. Cred că e vorba de câteva miliarde, când şi când.

— Câteva miliarde? am spus. Şi asta nu e mult?

— O picătură în ocean, a spus. Din punct de vedere macroeconomic. Adică prin comparaţie cu dimensiunile economiei.

— Şi ce anume facem noi în privinţa asta? am întrebat-o.

— Două lucruri, mi-a spus. Mai întâi era faptul că Joe se străduia din răsputeri să împiedice asemenea lucruri să se întâmple. Motivaţia este evidentă. Al doilea lucru e că ne străduim din răsputeri să dăm impresia că nu se întâmplă absolut deloc. În aşa fel încât să menţinem încrederea.

Am încuviinţat din cap. Începeam să desluşesc anumite forme în spatele marilor secrete de la Washington.

— Bun, am spus. Aşadar, dacă sun la Trezorerie şi îi întreb despre asta?

— O să negăm totul, mi-a spus ea. Vom spune: despre ce falsuri vorbiţi?

Am trecut prin sala principala liniştită a secţiei şi m-am urcat alături de Roscoe, în maşina ei. I-am spus să conducă maşina afară din oraş, spre Warburton. Se făcuse întuneric când am ajuns la micul pâlc de copaci. Luna lumina doar atât cât să-l găsim. Roscoe a oprit maşina în locul indicat de mine. Am sărutat-o şi m-am dat jos. I-am spus că ne vedem

la hotel. Am bătut uşor cu palma pe capotă şi i-am făcut semn să plece. A întors maşina în drum şi a plecat încet de-acolo.

Am luat-o direct prin crâng. Nu voiam să las urme de paşi pe drumul de ţară. Geanta mare de voiaj mă stânjenea, fiindcă se tot agăţa de tufişuri. Am ieşit chiar lângă Buick. Era tot acolo. Totul era liniştit. Am descuiat portiera şoferului cu cheia şi m-am urcat la volan. Am pornit motorul şi am pornit hurducăind pe drumeag. Suspensiile din spate se tot lăsau în jos pe şleauri. Ceea ce nu mă surprindea deloc. În portbagaj trebuie să se fi adunat o greutate de peste două sute de kilograme. Am ieşit pe şosea şi am luat-o spre est, spre Margrave. Dar, la drumul regional, am cotit la stânga şi m-am îndreptat spre nord. Am parcurs cu viteză de croazieră restul de douăzeci şi doi de kilometri până la autostradă. Am trecut de depozite şi m-am înscris în coloana de maşini care mergea spre nord, către Atlanta. Nu conduceam nici prea repede, nici prea încet. Nu voiam să ies în evidenţă. Buick-ul simplu era cât se poate de anonim. Nu bătea deloc la ochi. Şi aşa voiam să rămână lucrurile.

După o oră, am început să mă iau după indicatoarele care anunţau apropierea aeroportului. Am găsit drumul spre parcarea pe termen lung. Mi-am luat bilet de la mica barieră automată şi am intrat în incintă. Era o parcare uriaşă. Nici că se putea mai bine. Am găsit un loc liber pe la mijloc, cam la o sută de metri de cel mai apropiat gard. Am şters volanul şi schimbătorul de viteze. M-am dat jos din maşină şi mi-am luat cu mine geanta de voiaj. Am încuiat Buick-ul şi am plecat.

După un minut, m-am uitat înapoi. Nu mai vedeam maşina pe care tocmai o părăsisem. Care e cea mai bună ascunzătoare pentru o maşină? În parcarea pe termen lung a unui aeroport. E ca şi cum ai întreba care e cel mai bun loc să ascunzi un grăunte de nisip. Pe plajă, bineînţeles. Buick-ul putea să stea acolo şi o lună. Nimănui nu i s-ar fi părut suspect.

M-am dus la bariera de acces. La primul tomberon am aruncat geanta de voiaj. La al doilea, m-am descotorosit de tichetul de parcare. La barieră am prins micul autobuz gratuit pus la dispoziţie de aeroport şi m-am dus până la terminalul de plecare. Am intrat şi am găsit o baie. Am înfăşurat cheile Buick-ului într-un şervet de hârtie şi le-am aruncat la gunoi. Apoi am coborât în sala de sosiri şi am ieşit din nou în noaptea umedă. Am prins autobuzul hotelului şi am plecat să mă întâlnesc cu Roscoe.

Am găsit-o în lumina orbitoare de neon din holul hotelului. Am achitat camera cu bani gheaţă. Am folosit una din bancnotele luate de la băieţii din Florida. Ne-am urcat în ascensor. Camera era murdară şi întunecoasă. Dar îndeajuns de spaţioasă. Dădea înspre clădirile aeroportului. Fereastra avea trei straturi de geam împotriva zgomotului avioanelor cu reacţie. Încăperea era sufocantă.

— Mai întâi mâncăm, am spus.

— Mai întâi facem un duş, a spus Roscoe.

Aşa că am făcut duş. Ceea ce a avut darul să ne schimbe în bine starea sufletească. Ne-am săpunit şi am început să ne jucăm. Am sfârşit prin a face dragoste în cabina de duş, în bătaia stropilor de apă. Apoi, aş fi vrut să savurăm îmbrăţişaţi oboseala plăcută de după, dar ni se făcuse foame. Şi aveam şi lucruri de făcut. Roscoe a îmbrăcat câteva din hainele pe care şi le adusese de acasă de dimineaţă. Blugi, bluză şi geacă. Arăta minunat. Multă feminitate, dublată însă de la fel de multă tărie. Avea multă dârzenie.

Ne-am dus la restaurantul de la ultimul etaj. Era drăguţ. O privelişte panoramică a zonei aeroportului. Ne-am aşezat la o masă de lângă fereastră, la lumina lumânărilor. Un chelner voios, imigrant, ne-a adus mâncarea. Am înfulecat totul. Crăpăm de foame. Am cerut o bere şi o jumătate de litru de cafea. Începeam să mă simt din nou pe jumătate om. Am achitat nota de plată cu alte câteva bancnote din banii mortului. După care am coborât în hol şi am luat de la

recepţie o hartă a străzilor din Atlanta. Am ieşit din hotel şi ne-am dus la maşina lui Roscoe.

Aerul nopţii era rece şi umed şi puţea a kerosen. Miros de aeroport. Ne-am urcat în Chevrolet şi am studiat harta. Am pornit spre nord-vest. Roscoe conducea, iar eu încercam s-o dirijez. Ne-am luptat cu traficul şi am ajuns aproximativ cam pe unde trebuia. Era o zonă cu locuinţe joase. Genul de suburbie pe care o vezi la apropierea de aeroport a avionului. Case mici pe terenuri înguste, garduri de protecţie împotriva uraganelor, piscine supraînălţate. Unele curţi arătau îngrijit, altele, ca nişte gropi de gunoi. Maşini vechi sprijinite pe cărămizi suprapuse. Totul era scăldat în lumina puternică a felinarelor.

Am găsit strada pe care o căutam. Apoi am găsit şi casa. O locuinţă decentă, bine îngrijită. Curată şi ordonată. Micuţă, cu un etaj. Curte mică, garaj pentru o singură maşină. Gardul din sârmă avea o poartă îngustă. Am intrat şi am sunat la uşă. O femeie în vârstă a întredeschis uşa protejată cu un lanţ.

— Bună seara, a spus Roscoe. Îl căutăm pe Sherman Stoller.

Roscoe s-a uitat la mine după ce a vorbit. Ar fi trebuit să spună că îi căutăm locuinţa, pentru că ştiam unde se află Sherman Stoller. Respectiv, la morga din Yellow Springs, la o sută zece kilometri depărtare.

— Cine sunteţi dumneavoastră? a întrebat politicos bătrâna.

— Doamnă, suntem de la poliţie, a spus Roscoe, rostind o jumătate de adevăr.

Bătrâna a împins uşor uşa ca să poată desface lanţul de protecţie.

— Haide, intraţi, a spus ea. E în bucătărie. Tocmai ia masa.

— Cine, doamnă? a întrebat Roscoe.

Bătrâna doamnă s-a oprit şi s-a uitat la ea, nedumerită.

— Sherman, a spus ea. Nu pe el îl căutaţi?

Am mers după ea în bucătărie. Acolo, un bătrân îşi lua cina, aşezat la masă. Când ne-a văzut, s-a oprit şi s-a şters la gură cu un şerveţel.

— Sunt de la poliţie, Sherman, a spus bătrâna.

Moşul s-a uitat la noi cu ochi goliţi de expresie.

— Mai există cumva un Sherman Stoller? l-am întrebat.

Bătrânul a încuviinţat din cap. Părea îngrijorat.

— E băiatul nostru, a spus el.

— La vreo treizeci de ani? l-am întrebat. Treizeci şi cinci?

Bătrânul a încuviinţat din nou din cap. Bătrâna s-a dus în spatele lui, punându-şi mâna pe braţul bărbatului. Părinţi.

— Nu locuieşte aici, a spus bătrânul.

— Are probleme? a întrebat bătrânica.

— Aţi putea să ne daţi adresa lui? a spus Roscoe.

Au început să se agite, aşa cum fac bătrânii. Foarte supuşi faţă de autorităţi. Foarte respectuoşi. Ar fi vrut să ne pună o mulţime de întrebări, dar s-au mărginit să ne dea adresa.

— Nu mai locuieşte aici de doi ani, a spus bătrânul.

Îi era teamă. Încerca să se distanţeze faţă de necazul în care se afla fiul său. I-am salutat dând uşor din cap şi am plecat. În timp ce le închideam uşa de la intrare, bătrânul a strigat după noi:

— S-a mutat acolo acum doi ani.

Am ieşit pe portiţă şi ne-am urcat în maşină. Ne-am uitat din nou la harta străzilor. Noua adresă nu se afla acolo.

— Ce părere ai de cei doi bătrâni? m-a întrebat Roscoe.

— Despre părinţi? am spus. Ştiu că băiatul lor nu e în stare de ceva bun. Ştiu că făcea ceva rău. Dar probabil că nu ştiu exact despre ce era vorba.

Am pornit la drum. La prima benzinărie, Roscoe a pus benzină şi a întrebat cum se ajunge la adresa pe care ne-o dăduseră bătrâneii.

— Cam la vreo opt kilometri de-aici, dar în sens opus, a spus ea, întorcând maşina şi îndreptându-se spre ieşirea din oraş. Sunt nişte locuinţe noi pe un teren de golf.

Scruta semiîntunericul din faţă, căutând reperele pe care i le indicase băiatul de la staţia de benzină. După vreo opt kilometri, a ieşit de pe drumul principal. A luat-o pe o şosea recent dată în folosinţă şi a parcat lângă reclama unui constructor de locuinţe, în care se vorbea despre apartamente de lux, ridicate chiar pe terenul de golf. Se lăuda cu faptul că mai rămăseseră nevândute doar câteva. Dincolo de afiş, se întindeau şirurile de clădiri noi. Foarte plăcute la înfăţişare, nu erau uriaşe. Frumos lucrate. Balcoane, garaje, detalii de calitate. Privelişti ambiţioase se profilau în întuneric. Alei luminoase duceau la un centru de sănătate. În cealaltă parte, nu se vedea nimic. Acolo trebuia să fie terenul de golf. Roscoe a oprit motorul. Am rămas în maşină. Mi-am întins braţul pe spătarul scaunului ei. I-am cuprins umărul. Eram obosit. Avusesem de alergat toată ziua. Voiam să stăm aşa o vreme. Era o noapte liniştită. În maşină era cald. Voiam să ascult muzică. Ceva care să sugereze durere. Dar aveam lucruri de făcut. Trebuia s-o găsim pe Judy. Femeia care-i cumpărase lui Sherman Stoller un ceas de mână şi-l dusese la gravat. „Lui Sherman, cu dragoste, Judy”. Trebuia s-o găsim pe Judy şi să-i spunem că bărbatul pe care-l iubea murise sub pasarela unei autostrăzi.

— Ce-ţi sugerează chestia asta? a întrebat Roscoe, care era trează şi vioaie.

— Nu ştiu ce să zic, am spus. Sunt de vânzare, nu de închiriat. Par destul de scumpe. Ar putea să-şi permită un şofer de camion aşa ceva?

— Mă-ndoiesc, a spus ea. Apartamentele astea costă probabil tot atât cât locuinţa mea, iar eu nu mi-aş putea plăti ratele fără subvenţia pe care o primesc. Şi câştig mai mult decât un şofer de camion, cu siguranţă.

— Bun, am spus. Deci, putem să presupunem că Sherman primea şi el un fel de subvenţie? Fiindcă altfel nu şi-ar fi putut permite să locuiască aici.

— În mod cert, a spus ea. Dar ce fel de subvenţie?

— Din aia care provoacă uneori şi moartea, am spus.

Clădirea lui Stoller era mult în spate. Probabil că se număra printre casele construite încă din prima fază. Bătrânul, care locuia în cartierul sărac al oraşului, spusese că fiul lui se mutase acolo în urmă cu doi ani. Se potrivea cu ceea ce vedeam. Blocul ăsta putea să aibă cam doi ani vechime. Ne-am croit drumul pe alei, ocolind ronduri de flori. Ca să ajungem la uşa lui Sherman Stoller, trebuia s-o luăm pe o cărare alcătuită din nişte pietre aruncate din loc în loc pe gazonul sârmos. Te forţau să păşeşti într-un mod nefiresc. Am fost nevoit să-mi scurtez pasul. În schimb, Roscoe a trebuit să-şi întindă pasul de la o piatră la alta. Am ajuns la uşă. Era albastră. Fără pic de luciu. O vopsea demodată.

— Să-i spunem? am întrebat.

— Nu putem să nu-i spunem, nu? a zis Roscoe. Trebuie să ştie.

Am bătut la uşă. Am aşteptat. Am bătut din nou. Am auzit scârţâit de podele înăuntru. Cineva se apropia. Uşa s-a deschis şi în prag a apărut o femeie.

Să fi avut vreo treizeci de ani, dar arăta mai bătrână. Scundă, agitată, obosită. Blondă, oxigenată. Se uita la noi.

— Suntem de la poliţie, doamnă, a spus Roscoe. Căutăm domiciliul lui Sherman Stoller.

O clipă, s-a aşternut tăcerea.

— Păi, cred că l-aţi găsit, a spus femeia.

— Putem să intrăm? a întrebat, cu blândeţe, Roscoe. Din nou, tăcere. Nici o mişcare. Deodată blonda s-a întors şi a luat-o pe hol. Roscoe şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt. Roscoe a urmat-o pe femeie, iar eu am urmat-o pe Roscoe. Am închis uşa de la intrare. Femeia ne-a condus în camera de zi. Încăperea era spaţioasă. Mobilă scumpă şi covoare. Un televizor mare. Fără aparatură stereo, fără cărţi. Totul părea făcut fără tragere de inimă. Ca şi cum cineva petrecuse douăzeci de minute cu un catalog şi zece mii de dolari. Una din astea, alta din cele de colo, două din

astelalte. Totul livrat într-o dimineaţă şi parcă aruncat la grămadă aici.

— Sunteţi doamna Stoller? a întrebat-o Roscoe pe femeie, cu acelaşi ton blând.

— Mai mult sau mai puţin, a spus femeia. Nu tocmai „doamna”, dar îndeajuns de aproape încât să nu mai aibă importanţă.

— Vă cheamă Judy? am întrebat-o.

A încuviinţat din cap, şi a continuat să dea din cap o vreme. Dusă pe gânduri.

— E mort, aşa-i? a întrebat Judy.

N-am răspuns. Asta era partea la care nu mă pricepeam deloc. Asta era partea lui Roscoe. Dar nici ea n-a spus nimic.

— E mort, nu-i aşa? a întrebat Judy din nou, mai tare.

— Da, e mort, a spus Roscoe. Îmi pare foarte rău. Judy a încuviinţat din cap, ca pentru ea însăşi, şi s-a uitat în jur la încăperea oribilă. Nimeni nu spunea nimic. Stăteam pur şi simplu acolo, în picioare. Judy s-a aşezat şi ne-a făcut semn şi nouă să luăm loc. Ne-am aşezat pe scaune separate. Formam vârfurile unui triunghi echilateral.

— Trebuie să vă punem nişte întrebări, a spus Roscoe, care stătea aplecată în faţă, către blondă. Ne daţi voie?

Judy a dat din cap, fără vlagă. Părea apatică.

— De cât timp îl cunoaşteţi pe Sherman? a întrebat Roscoe.

— De vreo patru ani, cred, a spus Judy. L-am cunoscut în Florida, unde locuiam pe atunci. M-am mutat aici, ca să fiu cu el, acum patru ani. De atunci am locuit aici.

— Ce slujbă avea Sherman? a întrebat Roscoe.

Judy a ridicat din umeri cu un gest jalnic.

— Era şofer de camion, a spus ea. A primit un fel de contract baban de transport aici. Trebuia să fie pe termen lung, înţelegeţi? Aşa că ne-am cumpărat o căsuţă. Părinţii lui s-au mutat şi ei acolo şi au locuit cu noi o vreme. După care ne-am mutat aici. I-a lăsat pe părinţii lui în vechea

locuinţă. Vreme de trei ani a câştigat bani frumoşi. Era tot timpul ocupat. Şi deodată s-a oprit, cam cu un an în urmă. De atunci, abia dacă a mai muncit. Doar în câte o zi, când şi când.

— Deci ambele case vă aparţin? a întrebat Roscoe.

— Nu-mi aparţine absolut nimic, a spus Judy. Casele erau pe numele lui Sherman. Da, amândouă.

— Aşadar, în primii trei ani se descurca binişor, nu? a întrebat-o Roscoe.

Judy s-a uitat la ea şi i-a spus:

— Se descurca binişor? Haide, las-o baltă, ce naiba! Era un hoţ. Fura de undeva.

— Eşti sigură? am spus.

Judy şi-a îndreptat brusc privirea asupra mea. Ca o piesă de artilerie în căutarea unei noi ţinte.

— Nu e nevoie de prea multă minte ca să-ţi dai seama, a spus. În trei ani, a achitat cu bani gheaţă două case, două seturi de mobilă, maşini şi Dumnezeu mai ştie ce. Şi nici terenul ăsta nu e ieftin deloc. Pe-aici locuiesc numai avocaţi, doctori şi alţii de acelaşi gen. Iar el mai şi pusese bani deoparte ca să-şi permită să nu mai muncească din septembrie, anul trecut. Dacă toate astea le-a obţinut din muncă cinstită, atunci eu sunt regina Angliei, nu?

Se uita la noi sfidător. Ştiuse tot timpul despre asta. Ştiuse ce-o să se întâmple când va fi descoperit. Iar acum ne provoca să-i negăm dreptul de a-l învinui.

— Cu cine avea contractul ăla mare? a întrebat-o Roscoe.

— Cu o firmă care se chema Island Air-conditioning. Vreme de trei ani a cărat la aparate de aer condiţionat. Le ducea în Florida. Poate că erau trimise în insule, nu ştiu. El le fura. Chiar şi acum sunt în garaj două cutii vechi. Vreţi să le vedeţi?

N-a aşteptat un răspuns. A sărit în picioare şi a ieşit. Ne-am ţinut după ea. Am coborât cu toţii nişte scări din spate şi am intrat printr-o uşă de subsol. Am intrat într-un garaj. Era gol, exceptând două cutii mari aruncate lângă un

perete. Erau cutii din carton, vechi poate de un an sau doi; marcate cu emblema fabricantului: Island Air-conditioning, Inc. Pe fiecare cutie era scris de mână câte un număr de serie lung. În fiecare cutie trebuia să se afle câte un singur aparat. Din acelea pe care le agăţi la fereastră şi fac o gălăgie îngrozitoare. Judy s-a uitat cu asprime la cutii, apoi s-a uitat la noi. Era o privire care spunea: eu i-am dat un ceas din aur, iar el m-a umplut de necazuri.

M-am dus să mă uit la cutii. Erau goale. Emanau un miros acru slab. Apoi am urcat din nou scările. Judy a scos un album din dulap. S-a aşezat şi s-a uitat la o fotografie a lui Sherman.

— Ce-a păţit? a întrebat ea.

Era o întrebare simplă, care merita un răspuns simplu.

— A fost împuşcat în cap, am minţit. A murit pe loc.

Judy a dat din cap, ca şi cum n-ar fi fost surprinsă, şi a întrebat:

— Când?

— Joi noaptea, i-a spus Roscoe. La miezul nopţii. V-a spus cumva unde se duce joi noaptea?

Judy a clătinat din cap.

— Niciodată nu-mi spunea cine ştie ce, a spus ea.

— A pomenit vreodată că se-ntâlneşte cu vreun anchetator? a întrebat Roscoe.

Din nou, Judy a clătinat din cap.

— De Pluribus ai auzit? am întrebat-o. A pomenit vreodată cuvântul ăsta?

Avea o privire lipsită de expresie.

— Ce-i asta, o boală? De plămâni, sau ceva asemănător?

— Dar de ziua de duminică? am spus. De duminica asta? A zis ceva vreodată despre ziua asta?

— Nu, a răspuns Judy Niciodată nu spunea prea multe, despre nimic.

Stătea şi se uita la fotografiile din album. Liniştea s-a aşternut în cameră.

— Cunoştea vreun avocat din Florida? a întrebat-o Roscoe.

— Avocat? a spus Judy. Din Florida? De ce-ar fi cunoscut?

— Pentru c-a fost arestat în Jacksonville, a spus Roscoe. Acum doi ani. Era cu camionul şi a depăşit viteza legală. Un avocat a venit şi l-a ajutat să iasă din închisoare.

Judy a ridicat din umeri, ca şi cum ceea ce se întâmplase cu doi ani în urmă era deja pentru ea ceva ce ţinea exclusiv de trecut.

— Păi eu cred că avocaţii mişună peste tot, nu? a spus ea. Nu-i nimic neobişnuit în asta.

— Avocatul ăsta nu era unul din ăia care pândesc ambulanţele, a spus Roscoe. Era partener la o mare firmă de avocatură din oraşul ăla. Ai vreo idee cum de-l cunoştea Sherman?

Judy a ridicat din nou din umeri.

— Poate că-l ştiau cei de la firmă, a spus ea. Island Air-conditioning. Ne-au făcut nişte asigurări medicale bune. Sherman mă trimitea la doctor ori de câte ori aveam nevoie.

Am tăcut cu toţii. Nu mai era nimic de spus. Judy stătea şi privea lung la fotografiile din album.

— Vreţi să-i vedeţi poza? a spus ea.

M-am dus în spatele fotoliului ei şi m-am aplecat ca să mă uit la o fotografie. În ea se vedea un tip cu părul blond, de culoarea nisipului, cu o faţă de şobolan.

Mărunt, plăpând şi rânjit. Stătea în faţa unei dube carosate. Rânjea şi se uita la aparatul foto cu ochii mijiţi. Rânjetul îi dădea un aer îndrăzneţ.

— Asta e maşina pe care o conducea, a spus Judy.

Dar eu nu mă uitam la camion şi nici la rânjetul îndrăzneţ al lui Sherman Stoller. Mă uitam la o siluetă din fundalul fotografiei. Era defocalizată şi întoarsă pe jumătate faţă de obiectiv, dar mi-am dat seama cine era. Era Paul Hubble.

I-am făcut semn lui Roscoe să se apropie şi ea a venit şi s-a aplecat lângă mine, ca să se uite la fotografie. Am văzut cum pe faţa ei se aşterne surpriza în momentul când l-a recunoscut pe Hubble. Apoi s-a aplecat şi mai mult, ca să se

uite cu şi mai multă atenţie. Am văzut cum un nou val de surpriză îi traversează faţa în clipa când a mai recunoscut pe cineva.

— Când a fost făcută poza asta? a întrebat ea.

Judy a ridicat din umeri.

— În vara anului trecut, cred, a spus ea.

Roscoe a atins silueta înceţoşată a lui Hubble cu unghia.

— Ţi-a spus Sherman cine e tipul ăsta?

— Noul şef, a spus Judy. După şase luni de la numire, l-a concediat pe Sherman.

— Noul şef de la Island Air-conditioning? a întrebat Roscoe. A avut vreun motiv ca să-l dea afară pe Sherman?

— Sherman mi-a zis că nu mai aveau nevoie de el, a răspuns Judy. Niciodată nu vorbea prea mult.

— Aici îşi are sediul firma asta, Island Air-conditioning? a întrebat Roscoe. În locul unde a fost făcută poza?

Judy a săltat din umeri şi a încuviinţat din cap, cu un gest nesigur.

— Cred că da, a spus ea. Sherman nu mi-a vorbit niciodată prea mult despre asta.

— Avem nevoie să luăm cu noi poza asta, i-a spus Roscoe. O să v-o înapoiem mai târziu.

Judy a scos fotografia din învelişul de plastic şi i-a dat-o.

— Păstraţi-o, a spus ea. N-o mai vreau.

Roscoe a luat poza şi a pus-o în buzunarul interior al gecii. Apoi, eu şi ea ne-am mişcat spre mijlocul încăperii şi am rămas acolo.

— Un glonţ în cap, a spus Judy. Cu asta te-alegi când te joci cu focul. I-am spus c-or să-l prindă mai devreme sau mai târziu.

Roscoe a încuviinţat din cap cu un gest ce voia să transmită compasiune.

— O să ţinem legătura, i-a spus ea femeii. Ştiţi, formalităţile legate de înmormântare, şi s-ar putea să avem nevoie şi de o declaraţie.

Judy s-a uitat din nou la noi cu asprime.

— Nu vă mai deranjaţi, a spus ea. Nu mă duc la înmormântarea lui. N-am fost soţia lui, prin urmare, nu sunt văduva lui. O să uit că l-am cunoscut vreodată. De la început şi până la sfârşit, omul ăsta nu mi-a adus decât necazuri.

Stătea acolo şi se uita la noi cu înverşunare. Am luat-o pe hol şi am ieşit pe uşă. Am străbătut iar cărarea incomodă. Am ajuns la maşină ţinându-ne de mână.

— Ce e? am întrebat-o. Ce-ai văzut în fotografie?

Mergea repedea.

— Ai răbdare, mi-a spus. O să-ţi arăt în maşină.

NOUĂSPREZECE.

Ne-am urcat în Chevy şi Roscoe a aprins plafoniera, după care a scos poza din buzunar. S-a aplecat şi a înclinat fotografia în aşa fel încât lumina să cadă direct pe suprafaţa lucioasă. A studiat-o cu atenţie, apoi mi-a dat-o mie.

— Uită-te la margine, mi-a spus. În stânga.

În fotografie, Sherman Stoller stătea în faţa unei camionete galbene. Paul Hubble era întors într-o parte, în fundal. Cele două siluete şi camioneta umpleau aproape tot cadrul, exceptând o fâşie de asfalt în partea de jos. Şi o margine subţire de fundal în stânga. Felia de fundal era şi mai defocalizată decât silueta lui Hubble, dar puteam să desluşesc marginea unei clădiri metalice moderne, cu pereţi argintii. Şi un copac înalt dincolo de ea. Cadrul unei uşi. Era o uşă industrială mare, ridicată. Cadrul era vopsit în roşu-închis. Un fel de grund industrial pe jumătate decorativ, pe jumătate cu rol de protecţie. Un fel de uşă de şopron. În şopron era întuneric.

— Ăsta-i depozitul lui Kliner, a spus ea. De la capătul drumului regional.

— Eşti sigură? am spus.

— Am recunoscut copacul, a spus ea.

M-am uitat din nou. Era un copac greu de confundat. Era uscat pe o parte. Probabil că fusese despicat de un trăsnet.

— Ăsta-i depozitul lui Kliner, a spus Roscoe din nou. Nu încape nici o îndoială.

Apoi a apăsat butonul telefonului din maşină şi a luat din nou în mână fotografia. A format numărul Poliţiei Rutiere din Atlanta şi a cerut informaţii despre numărul de pe plăcuţa de înmatriculare a camionetei lui Stoller. A aşteptat o vreme, bătând cu degetul arătător pe volan. S-a auzit un păcănit în cască, semnalizând răspunsul aşteptat. A închis telefonul şi s-a întors către mine.

— Camionul e înmatriculat pe numele companiei Kliner Industries, a spus ea. Iar adresa de înmatriculare este firma de avocatură Zacarias Perez, din Jacksonville, Florida.

Am dat din cap. Ea mi-a răspuns printr-un gest identic. Prietenii lui Sherman Stoller. Ăia care l-au scos de la închisoarea din Jacksonville în exact cincizeci şi cinci de minute, cu doi ani în urmă.

— Bun, a spus ea. Să punem toate datele laolaltă. Hubble, Stoller, ancheta lui Joe. Să înţeleg că în depozitul lui Kliner se tipăresc bani falşi?

Am clătinat din cap.

— Nu, am spus. Pe teritoriul Statelor Unite nu se tipăresc bani falşi. Totul se întâmplă în străinătate. Molly Beth Gordon mi-a spus asta, şi trebuie să ştie despre ce vorbeşte. Mi-a zis că Joe a reuşit să stopeze chestia asta. Şi, indiferent ce făcea Stoller, Judy ne-a spus că a încetat să mai facă în urmă cu un an. Pe de altă parte, Finlay a zis că Joe a început toată povestea asta abia în urmă cu un an. Cam când Hubble l-a concediat pe Stoller.

Roscoe a încuviinţat din cap şi a ridicat din umeri.

— Avem nevoie de ajutorul lui Molly, a spus. Ne trebuie o copie a dosarului lui Joe.

— Sau ajutorul lui Picard, am spus. Am putea să găsim camera de hotel a lui Joe şi să punem mâna pe original. E ca la o cursă, să vedem cine ne sună mai întâi, Molly sau Picard.

Roscoe a stins lumina. A pornit motorul şi am pornit spre hotelul aeroportului. M-am tolănit pe fotoliul de lângă ea, căscând. Simţeam că e tot mai încordată. Nu prea mai avea

lucruri de făcut. Se cam terminaseră lucrurile care-i distrăgeau atenţia. Acum trebuia să înfrunte orele liniştite şi vulnerabile ale nopţii. Prima noapte de după ultima noapte. Perspectiva o făcea să fie agitată.

— Ai la tine pistolul ăla, Reacher? a întrebat.

M-am foit în scaun ca să mă întorc cu faţa spre ea.

— E în portbagaj. În cutia aia. Tu l-ai pus acolo, ai uitat?

— Să-l aduci înăuntru, da? a spus. Mă face să mă simt mai bine.

Am zâmbit somnoros în întuneric. Am căscat.

— Şi pe mine mă face să mă simt mai bine, am spus. E un puşcoci pe cinste.

Apoi am tăcut amândoi. Roscoe a găsit parcarea hotelului. Ne-am dat jos din maşină şi ne-am întins oasele în întuneric. Am deschis portbagajul. Am scos cutia şi am trântit capacul. Am traversat holul şi am urcat cu ascensorul.

În cameră, ne-am prăbuşit în pat. Roscoe şi-a aşezat pe partea ei de covor revolverul nou-nouţ de calibrul 38. Eu mi-am reîncărcat uriaşul 44 şi l-am lăsat pe partea mea de covor. Încărcat şi blocat. Am proptit spătarul unui scaun sub clanţa uşii. Roscoe s-a simţit mai în siguranţă aşa.

M-am trezit devreme şi am rămas lungit în pat, gândindu-mă la Joe. Era miercuri dimineaţa. Era mort de cinci zile. Roscoe se sculase deja. Stătea în mijlocul camerei, făcând exerciţii. Un fel de gimnastică yoga. Făcuse duş şi era doar pe jumătate îmbrăcată. N-avea pantaloni, doar o cămaşă. Stătea cu spatele la mine. Când se întindea, cămaşa se ridica până sus. Deodată, nu mi-a mai stat gândul la Joe.

— Roscoe? am spus.

— Ce e?

— Ai cel mai frumos fund din lume, am spus.

Ea a chicotit, făcându-mă să sar pe ea. Nu m-am putut abţine. Nu mai puteam să fac nimic altceva. M-a făcut să-mi pierd minţile. Chicotitul mi-a venit de hac, înnebunindu-mă. Am ridicat-o din nou în patul mare de hotel. Putea să se dărâme clădirea peste noi şi n-am fi băgat de seamă. Am

terminat într-o încâlceală ostenită. Am stat aşa o vreme. Apoi Roscoe s-a ridicat din nou şi a făcut duş pentru a doua oară în dimineaţa aceea. S-a îmbrăcat din nou. Cu pantaloni şi tot ce trebuia. Mi-a zâmbit larg, de parcă ar fi vrut să-mi spună că mă scutea de alte ispite.

— Şi ai vorbit serios? a spus ea.

— În legătură cu ce? am spus, zâmbind.

— Ştii tu, a replicat, zâmbindu-mi la rându-i. Când mi-ai zis că am un fund drăguţ.

— N-am zis că ai un fund drăguţ, am spus. Am văzut o mulţime de funduri ca lumea. Am spus că ai cel mai frumos fund din lume.

— Dar ai vorbit serios? a insistat ea.

— Cred şi eu, am spus. Să nu subestimezi puterea de atracţie a fundului tău, orice s-ar întâmpla.

Am sunat la room-service pentru micul dejun. Am scos scaunul de sub clanţă, ca să poată intra căruciorul cu alimente. Am tras draperiile grele. Era o dimineaţă minunată. Un cer senin şi luminos, fără nici un nor, un soare strălucitor, de toamnă.

Lumina a inundat camera. Am crăpat fereastra şi am lăsat să intre aerul, care a adus cu el mirosurile şi zgomotele zilei. Priveliştea era spectaculoasă. Chiar sub noi se vedea aeroportul, iar dincolo de acesta se întindea oraşul. Maşinile din parcare reflectau razele de lumină şi arătau ca nişte giuvaieruri pe o catifea bej. Avioanele îşi croiau drum prin aer şi se îndepărtau lent, ca nişte păsări dolofane, pline de importanţă. Clădirile din oraş se înălţau drepte şi înalte în lumina soarelui. O dimineaţă splendidă. Dar era a şasea dimineaţă pe care fratele meu nu mai apuca s-o vadă.

Roscoe l-a sunat pe Finlay, aflat la Margrave. I-a vorbit despre fotografia lui Hubble şi a lui Stoller în curtea din faţa depozitului. Apoi i-a dat numărul camerei, rugându-l să ne sune dacă ne-ar fi căutat Molly. Sau dacă Picard ar fi vrut să ne transmită vreo informaţie de la firma de închiriat maşini cu privire la Pontiac-ul incendiat. M-am gândit că ar

trebui să rămânem în Atlanta pentru eventualitatea în care Picard ar fi fost mai iute decât Molly şi am fi reuşit să aflăm la ce hotel se cazase Joe. Erau şanse ca el să fi poposit în oraş, poate chiar aproape de aeroport. N-avea nici un rost să batem atâta drum până în Margrave şi după aia să fim nevoiţi să ne întoarcem iar în Atlanta. Aşa că am aşteptat. M-am jucat cu radioul încorporat în noptieră. Am prins un post care transmitea o muzică aproape acceptabilă. Parcă semăna cu unul dintre albumele de început ale trupei Canned Heat. Săltăreaţă şi optimistă, numai bună pentru un început frumos de dimineaţă.

A sosit micul dejun, pe care l-am mâncat până la ultima firimitură. Clătite, sirop, jambon. Multă cafea într-o carafă din porţelan cu pereţii groşi. După masă, m-am întins din nou în pat. Dar n-a trecut mult şi-am început să mă simt agitat. Aveam senzaţia că făcusem o greşeală că rămăsesem acolo, să aşteptăm, ca şi cum stăteam cu mâinile în sân, fără să facem nimic. O vedeam pe Roscoe că simte la fel. Rezemase fotografia cu Hubble, Stoller şi camioneta galbenă pe noptieră şi se uita cu înverşunare la ea. Eu mă uitam urât la telefonul care nu suna. Ne învârteam fără rost prin cameră, aşteptând. Deodată m-am aplecat şi-am ridicat pistolul Desert Eagle de pe podea. L-am cântărit în mână. Am mângâiat cu degetul numele gravat pe mâner. M-am uitat la Roscoe. Eram curios să aflu mai multe despre tipul care cumpărase un asemenea pistol.

— Cum era Gray? am întrebat.

— Gray? a spus ea. Era foarte meticulos. Vrei să pui mâna pe dosarele lui Joe? Ar trebui să vezi cum îşi ţinea Gray actele. La secţia de poliţie sunt dosarele adunate de el vreme de douăzeci şi cinci de ani. Toate sunt meticuloase, toate sunt cuprinzătoare. Gray a fost un detectiv bun.

— De ce s-a spânzurat? am întrebat-o.

— Nu ştiu, a spus ea. N-am înţeles niciodată.

— Era deprimat?

— Nu tocmai, a spus. Adică, era tot timpul puţin cam deprimat. Cu un aer lugubru, înţelegi? Era un tip foarte dur. Şi plictisit. Era un detectiv foarte bun, care se irosea în Margrave. Dar în februarie n-a fost mai rău ca altădată. Pentru mine, a fost o surpriză absolută. Am fost foarte afectată.

— Aţi fost apropiaţi? am întrebat-o.

Ea a săltat din umeri.

— Da, am fost, a spus. Într-un fel, am fost destul de apropiaţi. A fost un tip dur, ştii, care nu prea era apropiat de nimeni. Niciodată căsătorit, mereu a locuit singur, n-avea rude. Era un abstinent înrăit, aşa că nu ieşea niciodată în oraş ca să bea o bere sau ceva de genul ăsta. Era un tip tăcut, cu o înfăţişare cam neglijentă, uşor supraponderal. N-avea păr, în schimb purta o barbă încâlcită. Un tip introvertit, liniştit. Un singuratic, pe bune. Dar de mine s-a apropiat mai mult decât de oricine. Ne plăceam unul pe celălalt, aşa, pe tăcute.

— Şi n-a spus nici un cuvânt? am întrebat-o. Pur şi simplu, într-o bună zi s-a spânzurat?

— Aşa a fost, a spus ea. Un şoc total. N-am să-nţeleg niciodată.

— De ce îi ţineai pistolul în birou?

— M-a întrebat dacă poate să-l păstreze acolo, a zis ea. Nu mai avea loc în biroul lui. Întocmea o mulţime de acte. M-a întrebat pur şi simplu dacă pot să ţin la mine o cutie cu un pistol în ea. Era arma lui personală. Mi-a zis că nu putea să obţină aprobarea departamentului fiindcă era de un calibru prea mare. Se purta ca şi cum ar fi fost vorba de un mare secret.

Am pus la loc pe covor arma secretă a poliţistului mort şi liniştea a fost sfărâmată de soneria telefonului. Am sprintat spre noptieră şi am răspuns. Am auzit vocea lui Finlay. Am strâns receptorul în mână şi mi-am ţinut răsuflarea.

— Reacher? a întrebat Finlay. Picard a obţinut informaţia de care aveam nevoie. A dat de urma maşinii.

Am răsuflat zgomotos şi am dat din cap către Roscoe.

— Excelent, Finlay, am spus. Deci, care-i treaba?

— Du-te la el la birou, a zis Finlay. O să-ţi spună toată tărăşenia, între patru ochi. N-am vrut să vorbim prea mult la telefon.

Am închis ochii preţ de o clipă şi m-am simţit plin de energie.

— Mulţumesc, Finlay, am spus. Vorbim mai târziu.

— În regulă, a spus el. Şi ai grijă de tine, bine?

Apoi a închis şi m-a lăsat cu telefonul în mână, cu zâmbetul pe buze.

— Am crezut că nu mai sună, a spus Roscoe râzând. Dar cred că optsprezece ore nu-i prea rău, chiar şi pentru Biroul Federal, nu?

FBI-ul din Atlanta avea sediul în centrul oraşului, într-o clădire federală nouă. Roscoe a parcat lângă bordură, în faţa clădirii. Tipul de la recepţie a sunat la etaj şi ne-a spus că agentul special Picard va coborî imediat ca să se întâlnească cu noi. L-am aşteptat în hol. Era încăpere mare, la care se făcuseră mari eforturi pentru decorare, ceea ce nu reuşea totuşi să risipească aerul mohorât pe care-l aveau clădirile guvernamentale. Picard a ieşit din ascensor în mai puţin de trei minute. S-a apropiat de noi cu paşi mari, săltăreţi. Părea că umple întregul hol cu statura lui impozantă. Ne-a salutat pe mine şi pe Roscoe cu o scurtă mişcare a capului.

— Am auzit multe despre dumneata de la Finlay, i-a spus el lui Roscoe cu glas tunător, ca de urs.

Roscoe a încuviinţat din cap şi a zâmbit.

— Maşina găsită de Finlay? a continuat el. Un Pontiac închiriat. Pe numele lui Joe Reacher, la aeroportul din Atlanta, joi seara la orele opt.

— Excelent, Picard, am spus. Vreun indiciu despre unde ar fi putut să se cazeze?

— Nu doar un indiciu, prietene, a spus Picard. Am aflat locul exact. Maşina fusese închiriată în avans, aşa că i-au

trimis-o direct la hotel.

A rostit numele unui hotel aflat la nici doi kilometri distanţă de cel în care şedeam noi.

— Mulţumesc, Picard, am spus. Rămân dator.

— Nici o problemă, prietene, a spus el. Dar ai grijă de tine.

S-a înapoiat la ascensor, iar noi am pornit în mare grabă înapoi spre aeroport. Roscoe a luat-o pe şoseaua de centură şi a accelerat în trafic. Dincolo de parapetul despărţitor de pe mijlocul şoselei, o camionetă neagră a trecut ca fulgerul pe lângă noi. Nouă-nouţă. M-am întors în spate şi am reuşit s-o mai văd cum dispare în spatele unui şir de camioane. Neagră. Nouă-nouţă. Probabil că nu era nimic. Prin zonă, camionetele se vând mai bine ca orice alt vehicul.

Roscoe şi-a scos insigna de poliţist şi i-a arătat-o recepţionerei de la hotelul unde, conform spuselor lui Picard, se cazase Joe în seara zilei de joi. După o scurtă căutare pe computer, funcţionara ne-a spus că acesta ocupase camera 621, etajul şase, la capătul coridorului. Ne-a spus că unul dintre manageri ne va întâmpina la etaj. Aşa că am urcat cu ascensorul şi am străbătut coridorul. Am aşteptat la uşa camerei lui Joe.

Nu după mult timp a apărut şi managerul şi a deschis uşa cu cheia lui. Am intrat. Camera era goală. Se făcuse curat. Arăta gata să primească noi musafiri.

— Ce s-a-ntâmplat cu lucrurile lui? am spus. Unde sunt?

— Le-am adunat şi le-am scos de-aici sâmbătă, a răspuns managerul. Clientul s-a cazat joi seara, urma să plece a doua zi, la orele unsprezece. În situaţii din astea, mai lăsăm să treacă o zi şi, dacă tot nu apar, le adunăm lucrurile şi le trimitem jos, la administraţie.

— Deci lucrurile lui sunt într-un dulap, pe undeva? am întrebat.

— Jos, a răspuns managerul. Să vedeţi ce s-a putut strânge acolo. Oamenii uită tot timpul lucruri prin camere.

— Deci putem să aruncăm o privire? am spus.

— La subsol, a spus managerul. Coborâţi pe scări, din foaier. O să le găsiţi.

Managerul a plecat din cameră, iar eu şi Roscoe am făcut cale întoarsă pe coridor şi am coborât cu ascensorul la parter. Am găsit scara de serviciu şi ne-am dus la subsol. Administraţia era un hol uriaş plin cu cearşafuri şi prosoape. Erau pe-acolo coşuri de tot felul pline cu săpunuri şi cu săculeţele gratuite pe care le găseşti în cabinele de duş ale hotelurilor. Menajerele intrau şi ieşeau împingând cărucioarele pe care le folosesc atunci când fac curat prin camere. În colţul apropiat era amenajat un cabinet cu pereţi din sticlă, în care o femeie stătea la un birou mic. Ne-am apropiat şi am bătut în sticlă. Femeia şi-a ridicat privirea, iar Roscoe i-a arătat insigna.

— Cu ce pot să vă ajut? a zis funcţionara.

— Camera 621, a spus Roscoe. Sâmbătă dimineaţa aţi scos de acolo nişte lucruri personale. Le-aţi adus aici?

Din nou mi-am ţinut respiraţia.

— Şase-doi-unu? a spus femeia. Păi a venit deja după ele. Nu mai sunt aici.

Am răsuflat. Veniserăm prea târziu. Eram amorţit de dezamăgire.

— Cine a venit după ele? am întrebat. Şi când?

— Păi, clientul, a spus femeia. Azi-dimineaţă, să fi fost nouă, nouă şi jumătate.

— Cine era? am întrebat-o.

A tras un carneţel din raft şi l-a deschis. Şi-a lins degetul butucănos şi ne-a arătat un rând din carneţel.

— Joe Reacher, a spus ea. A semnat în caiet şi a luat obiectele.

A întors carnetul şi l-a împins către noi. Pe rândul cu pricina se vedea o semnătură mâzgălită.

— Cum arăta Reacher acesta? am întrebat-o.

Femeia a ridicat din umeri.

— Străin, a zis ea. Un latino. Să fi fost cubanez? Un tip mărunt şi negricios, slăbuţ, cu un zâmbet plăcut. Din câte-

mi amintesc, era foarte politicos.

— Aveţi o listă a obiectelor? am întrebat.

Şi-a plimbat degetul de-a lungul rândului şi a ajuns la o coloană plină cu un scris mărunt de mână. Erau înşiruite o geantă de voiaj, opt articole de îmbrăcăminte, un săculeţ de toaletă, patru pantofi. Ultimul obiect de pe listă era o servietă diplomat.

Am plecat de acolo şi am urcat scările care duceau în foaier. Am ieşit afară în lumina soarelui de dimineaţă. Nu mai aveam senzaţia că e o zi nemaipomenită.

Am ajuns la maşină. Ne-am aşezat unul lângă celălalt pe apărătoarea frontală a maşinii. Cântăream în minte dacă Joe o fi fost îndeajuns de isteţ şi de prudent ca să facă ceea ce aş fi făcut şi eu. Mi-am zis că poate că fusese. Petrecuse vreme îndelungată în preajma unor oameni isteţi şi precauţi.

— Roscoe? am spus. Dacă ai fi fost în locul tipului care a plecat de-aici cu lucrurile lui Joe, ce-ai fi făcut?

— Aş fi păstrat servieta, a spus ea. Aş fi luat ceea ce urmăream să iau. Iar de restul m-aş fi descotorosit.

— Şi eu aş fi făcut la fel, am spus. Dar unde le-aş fi aruncat?

— În primul loc convenabil pe care l-aş fi văzut, a spus ea.

Între hotelul din care ieşiserăm şi următorul era un drum de acces, care făcea o buclă prin spatele hotelurilor şi apoi ieşea în şoseaua de centură. Pe o porţiune de vreo douăzeci de metri a acestui drum erau înşiruite mai multe lăzi de gunoi.

— Să presupunem că a plecat cu maşina pe-acolo, am spus eu, arătând cu degetul. Să zicem că s-a oprit şi a aruncat boarfele chiar într-una dintre lăzile alea mari de gunoi?

— Dar a păstrat servieta, nu-i aşa? a spus Roscoe.

— Poate că nu trebuie să căutăm servieta, am spus. Ieri, am mers cu maşina kilometri în şir până la pâlcul ăla de copaci, dar m-am ascuns în câmp. O diversiune, da? E o obişnuinţă. Poate că şi Joe avea acelaşi obicei. Poate că avea

la el o servietă, dar lucrurile importante şi le ţinea în geanta de voiaj.

Roscoe a ridicat din umeri, fără convingere. Am luat-o la pas pe drumul de acces. De aproape, lăzile de gunoi erau imense. A trebuit să mă ridic în mâini pe marginea fiecăreia dintre ele ca să arunc o privire. Prima era goală. Nu era nimic înăuntru, în afară de un jeg impregnat după ani de folosinţă. A doua ladă era plină. Am găsit o stinghie din placaj cu care-am scormonit prin gunoi. N-am văzut nimic. M-am lăsat jos şi m-am dus la următoarea.

În ea am găsit o geantă de voiaj, trântită deasupra unor cutii din carton vechi. Am extras-o de-acolo cu ajutorul stinghiei. Am aruncat-o la pământ la picioarele lui Roscoe. Am sărit lângă ea. Era o geantă uzată, mult umblată. Tocită şi zgâriată. Cu o mulţime de etichete ale companiilor aeriene lipite pe ea. De mâner era prins un mic ecuson care avea forma unei cărţi de credit miniaturale, pe care scrie: Reacher.

— Aşa, Joe, mi-am zis eu. Ia să vedem dacă ai fost un tip deştept.

Am căutat pantofii. I-am găsit în buzunarul exterior al genţii. Două perechi. Patru pantofi, exact cum scria în lista celor de la administraţie. Am scos pe rând branţurile pantofilor. Sub al treilea, am găsit o punguţă sigilată care conţinea, împăturită, o foaie imprimată de computer.

— Foc de deştept, mi-am zis în sinea mea şi am râs.

DOUĂZECI.

Roscoe şi cu mine ţopăiam împreună pe drumul de acces, ca nişte jucători de baseball de pe banca de rezerve urmărind sprintul câştigător. Apoi ne-am urcat grăbiţi în Chevrolet şi am parcurs în mare viteză drumul înapoi până la hotel. Am străbătut foaierul în goană şi am urcat cu ascensorul. Am descuiat uşa şi am intrat în cameră tocmai când telefonul suna. Era Finlay, care ne suna din nou de la Margrave. Părea la fel de entuziast ca şi noi.

— Tocmai a sunat Molly Beth Gordon, a zis el. A reuşit să obţină dosarele de care avem nevoie. Vine cu avionul încoace, chiar acum. Mi-a spus că-s nişte chestii uluitoare. Părea foarte entuziasmată. La terminalul de sosire din Atlanta, orele paisprezece. Ne întâlnim acolo. Cursa companiei Delta, de la Washington. De la Picard aţi primit ceva?

— Bineînţeles, am spus. E un tip grozav. Cred c-am găsit şi restul printului.

— Crezi? Încă nu ştii?

— Doar ce ne-am întors, am spus. Încă nu ne-am uitat.

— Păi atunci uită-te, pentru numele lui Dumnezeu, a spus. E important, nu?

— Ne vedem mai târziu, absolvent de Harvard ce eşti, i-am spus.

Ne-am aşezat la masa de lângă fereastră. Am desfăcut punguţa de plastic şi am scos foaia de hârtie. Am despăturit-o cu grijă. Era o filă de print de calculator. Colţul din dreapta sus fusese rupt. Rămăsese jumătate din antet şi se putea citi: Operaţiunea E Unum.

— Operaţiunea E Unum Pluribus, a completat Roscoe.

Dedesubt era o listă de iniţiale separate de câte trei spaţii, având în dreptul lor nişte numere de telefon. Prima pereche de iniţiale era P. H. Numărul de telefon fusese rupt.

— Paul Hubble, a spus Roscoe. Ceea ce a găsit Finlay era numărul lui de telefon şi cealaltă jumătate a antetului.

Am încuviinţat din cap. În continuare erau alte patru perechi de iniţiale. Primele două erau W. B. Şi K. K. Şi aveau în dreptul lor trecute numere de telefon. Am recunoscut prefixul New Yorkului în dreptul numărului lui K. K. Pentru prefixul W. B. Trebuia să fac o verificare. A treia pereche de iniţiale era J. S. Prefixul era 054. Zona New Orleans. Fusesem acolo cu mai puţin de o lună în urmă. Al patrulea set de iniţiale era M. B. G. Avea în dreptul său un număr de telefon cu prefixul 202. Am arătat cu degetul spre el, ca să-l poată vedea şi Roscoe.

— Molly Beth Gordon, a spus ea. Washington.

Am încuviinţat din nou din cap. Nu era numărul pe care-l formasem din biroul din lemn de trandafir. Poate că era numărul ei de acasă. Ultimele două chestii de pe fila de hârtie ruptă nu erau iniţiale şi nici nu aveau în dreptul lor vreun număr de telefon. Penultimul înscris era alcătuit din trei cuvinte: Garajul lui Stoller. Ultimul înscris cuprindea cinci cuvinte: Dosarul lui Gray despre Kliner. Mă uitam la literele majuscule atent caligrafiate şi parcă simţeam cum răzbate din pagină personalitatea ordonată, până la pedanterie, a fratelui meu. Despre Paul Hubble ştiam. Era mort.

Despre Molly Beth Gordon ştiam. Avea să fie aici la orele paisprezece. Văzusem garajul de la locuinţa lui Sherman Stoller din preajma terenului de golf. Nu conţinea decât două cutii din carton goale. Mai rămâneau antetul subliniat, trei perechi de iniţiale cu trei numere de telefon şi cinci cuvinte: Dosarul lui Gray despre Kliner. M-am uitat la ceas. Abia trecuse de prânz. Prea devreme să stăm cu mâinile în sân şi să aşteptăm sosirea lui Molly Beth. Mi-am zis că trebuie să facem un început.

— Mai întâi să ne gândim la antet, am spus. E Unum Pluribus.

Roscoe a ridicat din umeri.

— Asta e deviza Statelor Unite, nu-i aşa? În latină?

— Nu, am spus. E deviza citită pe dos. Asta înseamnă, mai mult sau mai puţin, că din unul ies mulţi. Nu că mai mulţi alcătuiesc o unitate.

— Nu se poate ca Joe să-l fi scris greşit? a spus ea.

Am clătinat din cap.

— Mă îndoiesc, am spus. Nu cred că Joe ar fi făcut o asemenea greşeală. Trebuie să însemne ceva.

Roscoe a ridicat iarăşi din umeri.

— Mie nu-mi spune nimic altceva. Ce-ar putea să fie?

— Dosarul lui Gray despre Kliner, am spus. Ţinea Gray un dosar despre Kliner?

— Probabil, a spus Roscoe. Avea câte un dosar cam despre orice. Dacă scuipa cineva pe trotuar, îi şi făcea dosar.

Am încuviinţat din cap. M-am dus la pat şi am luat telefonul. L-am sunat pe Finlay, la Margrave. Baker m-a anunţat că plecase deja. Aşa că am format celelalte numere de pe printul lui Joe. Numărul corespunzător lui W. B. Era din New Jersey. Universitatea Princeton. Facultatea de Istorie Modernă. Am închis imediat. Nu vedeam legătura. Numărul din dreptul iniţialelor K. K. Era din New York City. Universitatea Columbia. Facultatea de Istorie Modernă. Iarăşi am închis. Pe urmă l-am sunat pe J. S. Din New Orleans. După un prim apel, am auzit o voce aferată răspunzându-mi:

— Brigada 15, detectivi, a spus vocea.

— Detectivi? am spus. E cumva Departamentul de Poliţie din New Orleans?

— Brigada 15, a repetat vocea. Cu ce vă pot ajuta?

— Aveţi pe cineva acolo cu iniţialele J. S.? am întrebat.

— J. S.? a spus vocea. Am trei din ăştia. Cu care dintre ei doriţi să vorbiţi?

— Nu ştiu, am spus. Vă spune ceva numele de Joe Reacher?

— Ce naiba e asta? a replicat vocea. De la emisiunea „Douăzeci de întrebări” sau ce?

— Fii, te rog, amabil, şi întreabă-i! am spus. Întreabă-l pe fiecare J. S. Dacă-l cunoaşte pe Joe Reacher. Vrei să faci asta pentru mine? Sun eu mai târziu, OK?

La New Orleans, ofiţerul de serviciu al brigăzii 15 a bombănit ceva şi a închis telefonul. Am ridicat din umeri către Roscoe şi am pus telefonul la loc pe noptieră.

— O aşteptăm pe Molly? a spus ea.

Am încuviinţat din cap. Întâlnirea cu Molly mă făcea să fiu puţin cam neliniştit. Era ca şi cum aveam să mă întâlnesc cu o fantomă care avea o legătură cu o altă fantomă.

Am aşteptat la masa strâmtă de lângă fereastră. Am privit cum soarele coboară din punctul cel mai ridicat de pe boltă,

după prânz. Ne-am omorât timpul trecând de la unul la celălalt printul de calculator rupt al lui Joe. E Unum Pluribus. Din unul ies mulţi. Ăsta era Joe Reacher, în câteva cuvinte. Ceva important, comprimat într-un mic joc de cuvinte ambiguu.

— Să mergem, a spus Roscoe.

Era devreme, dar noi deveniserăm nerăbdători. Ne-am adunat lucrurile. Am coborât cu ascensorul la recepţie şi am achitat convorbirile telefonice din banii latino-americanilor morţi. Apoi ne-am urcat în maşina lui Roscoe şi am început să ne croim drum către terminalul de sosire. Nu era deloc simplu. Hotelurile din preajma aeroportului fuseseră construite pentru oamenii care ieşeau din terminalul de sosire sau care se ducea spre terminalul de plecare. Nimeni nu se gândise la cei care voiau să ajungă acolo unde ne duceam noi.

— Nu ştim cum arată Molly, a remarcat Roscoe.

— Dar ea ştie cum arăt eu, am spus. Semăn cu Joe.

Aeroportul era imens. Am văzut o bună parte din el în timp ce ne târâm spre zona potrivită. Era mai mare decât aeroporturile din multe oraşe în care fusesem. Am mers cu maşina kilometri întregi. Până la urmă, am găsit terminalul pe care-l căutam. Am ratat o înscriere pe banda corespunzătoare şi am trecut de parcarea pe termen scurt. Am făcut un ocol şi ne-am întors, înscriindu-ne în coada de la barieră. Roscoe a luat tichetul din automat şi a intrat în parcare.

— Mergi spre stânga, am spus.

Parcarea era aglomerată. Stăteam cu gâtul întins, căutând un loc liber. Deodată am văzut o vagă formă neagră înscriindu-se în coada din dreapta mea. Am zărit-o cu coada ochiului.

— Mergi la dreapta, la dreapta, am spus.

Mi s-a părut că e spatele unei camionete negre. Nouă-nouţă. Trecând încet prin dreapta mea. Roscoe a tras de volan şi ne-am mutat pe culoarul alăturat. Am prins luminile

roşii de frână încadrate de metal negru. O camionetă a ieşit din câmpul, vizual. Roscoe a accelerat pe culoar şi a luat brusc curba.

Culoarul învecinat era gol. Nimic nu se mişca. Nici o camionetă neagră. Am străbătut întreaga parcare. Ne-a luat mult timp. Maşinile care intrau şi ieşeau ne încetineau înaintarea. Dar am reuşit să acoperim întreaga zonă. N-am găsit pe nicăieri o camionetă neagră.

Dar l-am găsit pe Finlay. Am parcat maşina într-un loc liber şi am început să mergem pe jos către terminal. Finlay parcase într-o zonă diferită şi se îndrepta spre terminal pe o diagonală diferită. Restul drumului l-a străbătut împreună cu noi. Terminalul era foarte aglomerat. Şi era imens. Construcţia era joasă, dar se întindea pe hectare întregi. Toată clădirea era înţesată. Ecranele montate sus pe pereţi anunţau sosirile. Cursa Delta de la orele 14.00 de la Washington sosise şi se apropia de terminal. Ne-am îndreptat spre poartă. Mi s-a părut că am mers vreo opt sute de metri pe jos. Ne aflam într-un coridor lung cu podea cauciucată. Două trotuare mobile se deplasau pe mijlocul coridorului. Spre dreapta era un şir nesfârşit de reclame luminoase stridente despre elementele de atracţie ale Sudului. Afaceri sau distracţie, găseai de toate aici, asta fără doar şi poate. La stânga era un perete despărţitor din sticlă, de sus până jos, cu o bandă albă la nivelul ochilor, menită să-i împiedice pe oameni să încerce să treacă prin sticlă.

În spatele peretelui din sticlă erau porţile, într-un şir nesfârşit. Pasagerii coborau din avioane şi străbăteau culoarul în partea cealaltă a peretelui din sticlă. Jumătate dintre ei dispăreau în lateral, în zona de recuperare a bagajelor. Apoi ieşeau din nou şi găseau uşile de ieşire în peretele din sticlă, uşi care le permiteau accesul în coridorul principal. Cealaltă jumătate o alcătuiau pasagerii pe distanţe scurte care nu aveau bagaje grele. Aceştia se duceau direct spre uşi. La fiecare pereche de uşi se

îngrămădeau cei veniţi să-i întâmpine pe călătorii ce abia sosiseră. Ne-am croit drum printre ei în timp ce mergeam pe culoar. Din treizeci în treizeci de metri, pasagerii se năpusteau afară pe uşi. Prietenii şi rudele se apropiau şi cele două şuvoaie de oameni intrau în coliziune.

Ne-am luptat cu opt pâlcuri de oameni înainte să ajungem la poarta corespunzătoare. Pur şi simplu mi-am croit drum îmbrâncindu-i pe ceilalţi. Mă simţeam neliniştit. Imaginea camionetei negre în parcare mă tulburase.

Am ajuns la poartă. Am mers pe partea noastră a peretelui din sticlă până am trecut de uşi. Până am ajuns la acelaşi nivel cu pasarela de îmbarcare. Deja pasagerii ieşeau din avion. I-am văzut cum ieşeau din pasarelă şi se întorceau care înspre zona de bagaje, care spre uşile de ieşire. Pe partea noastră a peretelui din sticlă, oamenii mergeau către porţile situate mai încolo. Se împingeau în noi în trecere. Eram târâţi de-a lungul coridorului. Era ca şi cum ai fi înotat într-o mare agitată. Trebuia să păşim mereu îndărăt doar ca să rămânem pe loc.

În spatele sticlei era un şuvoi de oameni. Am văzut o femeie care ar fi putut să fie Molly. Avea cam treizeci şi cinci de ani, elegant îmbrăcată într-un costum business, având la ea o servietă şi o geantă de voiaj. Stăteam acolo încercând să mă fac recunoscut, dar deodată a văzut pe altcineva, a arătat cu degetul şi a scos un ţipăt tăcut în spatele sticlei, trimiţând bezele unui tip aflat la zece paşi în spatele meu. Individul s-a dat înapoi către uşi ca s-o aştepte acolo. După aceea ai fi zis că oricare dintre femei ar putea să fie Molly. Trebuie să fi fost vreo douăzeci de candidate. Erau blonde şi brunete, tipe înalte sau scunde, drăguţe sau cu înfăţişare modestă. Toate îmbrăcate ca pentru serviciu, toate purtând bagaje eficiente, toate păşind cu acea morgă plictisit-hotărâtă pe care o au directorii executivi obosiţi la mijlocul unei zile de lucru pline. Le-am urmărit cu privirea pe toate. Mergeau odată cu gloata în spatele sticlei, unele dintre ele uitându-se în jur după soţi, iubiţi, şoferi sau contactele de

afaceri cu care urmau să se întâlnească, altele privind drept înainte. Toate se lăsau purtate de puhoiul de lume.

Una dintre ele avea bagaj din piele de culoare roşu-aprins, asortat cu restul ţinutei: o servietă diplomat grea într-o mână şi o valijoară cu rotile pe care o trăgea după ea cu ajutorul unui mâner lung. Era scundă, blondă şi părea emoţionată. A rărit pasul când a ieşit din pasarelă şi a cercetat din priviri mulţimea prin peretele de sticlă. Ochii ei au trecut de mine, după care s-au întors brusc, ca să se uite direct la mine. S-a oprit în loc. Oamenii se îngrămădeau în spatele ei, împingând-o înainte. S-a zbătut ca să ajungă la peretele din sticlă. M-am dat şi eu mai aproape. S-a uitat ţintă la mine, zâmbind. L-a salutat din priviri pe fratele iubitului ei mort.

— Molly? am articulat eu prin peretele din sticlă.

A ridicat ca pe un trofeu servieta grea şi a făcut un semn cu capul către ea. Avea întipărit pe faţă un zâmbet larg, triumfător. Mulţimea o împingea în spate, către ieşire. S-a uitat în spate, ca să vadă dacă o urmez. Roscoe, Finlay şi cu mine ne străduiam să ne ţinem după Molly. De cealaltă parte a peretelui din sticlă, mulţimea se deplasa în aceeaşi direcţie cu ea. Dincoace însă, mulţimea se deplasa în sens contrar nouă. Eram separaţi cu o viteză dublă. Un grup compact de studenţi venea spre noi, cu intenţia să iasă pe poartă şi să-şi vadă de drum. Tineri solizi, bine hrăniţi, cu bagaje incomode, gălăgioşi. Noi trei am fost împinşi în spate vreo cinci metri. Prin sticlă am văzut cum Molly ajunsese mult în faţă. I-am văzut capul blond dispărând. M-am dat într-o parte şi am sărit pe trotuarul mobil. Numai că acesta se deplasa în sens opus. Am fost purtat alţi cinci paşi înainte să reuşesc să sar peste balustrada mobilă în cealaltă parte.

Acum mă deplasam în direcţia potrivită, dar trotuarul era o masă compactă de oameni care stăteau nemişcaţi. Mulţumiţi cu ritmul de melc cu care se deplasa banda din cauciuc. Stăteau aliniaţi câte trei. N-aveai cum să te strecori printre ei. M-am căţărat pe balustrada mobilă şi am

încercat să merg pe ea ca pe sârmă. Am fost nevoit să stau ghemuit, fiindcă nu-mi puteam ţine echilibrul. Am căzut în dreapta. Am fost purtat cinci paşi în direcţie greşită până să reuşesc să mă ridic. M-am uitat în jur, cuprins de panică. Prin sticlă, am zărit-o pe Molly cum era înghesuită în zona de recuperare a bagajelor. Roscoe şi Finlay erau mult în spatele meu. Eu mă deplasam încet în direcţie greşită.

Nu voiam ca Molly să se ducă în sala de recuperare a bagajelor. Venise cu avionul aici în mare grabă. Avea de adus veşti urgente. N-ar fi avut nici un sens să-şi ia cu ea o valiză voluminoasă. N-avea de ce să-şi lase bagajul în compartimentul pentru bagaje mari al avionului. N-ar fi trebuit să se ducă în sala de recuperare. Mi-am lăsat capul în jos şi am luat-o la fugă. Îi îmbrânceam pe oameni ca să-mi fac loc. Mergeam în sens contrar celui în care se deplasa trotuarul mobil. Banda din cauciuc mă apuca de pantofi. Fiecare impact mă făcea să pierd timp. Oamenii, ţipau revoltaţi. Nu-mi păsa. Mi-am croit drum drept prin mulţime, pe unii dintre ei trântindu-i la pământ. Am sărit de pe banda transportoare şi mi-am făcut loc prin mulţimea care se înghesuia la uşile de ieşire.

Zona de recuperare a bagajelor era o sală largă şi joasă, iluminată cu nişte lămpi galbene, mohorâte. Mi-am croit drum înăuntru pe culoarul de ieşire. Mă uitam peste tot după Molly. N-am reuşit să dau de ea. Sala era înţesată de oameni. Trebuie să fi fost vreo sută de oameni adunaţi în jurul caruselului, aşezaţi în şiruri de câte trei. Încărcată până la refuz cu bagaje, banda transportoare se deplasa lent. Pe peretele lateral erau şiruri de cărucioare pentru bagaje. Oamenii stăteau la rând ca să le elibereze introducând câte o monedă în fantă. Apoi le mişcau prin mulţime. Cărucioarele se ciocneau şi zăngăneau. Oamenii împingeau cărucioarele şi se îmbrânceau.

Am intrat în puhoiul de oameni. Mi-am croit drum dând din coate şi din umeri, căutând-o pe Molly. O văzusem intrând. N-o văzusem ieşind. Dar nu era înăuntru. Am

controlat fiecare faţă. M-am plimbat prin toată sala. M-am lăsat dus afară de puhoiul fără odihnă. M-am dus către uşa de ieşire. Roscoe se ţinea strâns de tocul uşii, luptându-se cu valul de oameni.

— A ieşit de-aici? am spus.

— Nu, mi-a răspuns ea. Finlay s-a dus la capătul coridorului. Aşteaptă acolo. Eu aştept aici.

Stăteam acolo cu oamenii trecând în valuri pe lângă noi. Deodată, mulţimea care venea spre noi dinspre poartă s-a rărit subit. Întreaga încărcătură a avionului era pe terminate. Ultimii pasageri rătăciţi de turmă veneau agale. O bătrână într-un cărucior cu rotile încheia plutonul. Căruciorul era împins de un angajat al aeroportului. Bărbatul a trebuit să se oprească şi să manevreze căruciorul ca să ocolească un obiect ce zăcea la intrarea în sala pentru bagaje. Era o valijoară din piele de culoare roşu-închis. Valiza stătea pe o parte. Mânerul extensibil era încă tras afară. De la cinci metri puteam să desluşesc monograma elegantă de pe partea din faţă a bagajului: M. B. G.

Roscoe şi cu mine ne-am repezit înapoi în sala de recuperare a bagajelor. În câteva minute, am şi ieşit de-acolo, căci locul tocmai se golise. Abia dacă se mai aflau acolo vreo zece oameni. Majoritatea îşi luaseră valizele de pe banda transportoare şi se îndreptau spre ieşire în timp ce noi intram. În decurs de un minut, sala era părăsită. Banda transportoare continua să se învârtească, fără nimic pe ea. Deodată, se opri. În sală se făcu linişte, înconjuraţi de liniştea coborâtă brusc, Roscoe şi cu mine ne uitam unul la celălalt. Sala avea patru pereţi, un tavan şi o podea. Mai avea o uşă de intrare şi una de ieşire. Caruselul pătrundea în sală printr-o gaură pătrată cu latura de aproape un metru şi ieşea printr-o gaură identică. Ambele găuri erau acoperite de nişte draperii alcătuite din fâşii negre din cauciuc, late de câţiva centimetri. Lângă carusel era o uşă

de magazie. În partea dinspre noi, uşa nu avea nici un fel de clanţă şi era încuiată.

Roscoe s-a dus repede şi a luat de jos valijoara lui Molly Beth. A deschis-o. Înăuntru se găseau haine de schimb şi o gentuţă cu articole de toaletă. Şi o fotografie. Douăzeci pe douăzeci şi cinci de centimetri, într-o ramă din alamă. În poză era Joe. Semăna cu mine, doar ceva mai slab. Ras în cap, cu scăfârlia bronzată. Un zâmbet ironic, amuzat.

Sala s-a umplut de ţipătul unei sirene de avertizare. A sunat preţ de o clipă şi apoi banda transportoare s-a pus din nou în mişcare. Ne-am holbat la ea, apoi ne-am îndreptat privirile spre gaura prin care pătrundea în sală. Perdeaua din cauciuc s-a umflat şi a scos la iveală o servietă din piele de culoare roşu-închis. Curelele de prindere fuseseră retezate. Servieta era deschisă şi goală.

Se îndrepta spre noi, adusă de dispozitivul mecanic. Ne uitam fix la ea, la curelele tăiate. Fuseseră retezate cu o lamă ascuţită. Tăiate de cineva prea grăbit ca să mai desfacă încuietorile.

Am sărit pe caruselul în mişcare. Am alergat în contra sensului de mişcare al benzii şi m-am aruncat ca un înotător cu capul înainte printre fâşiile din cauciuc care acopereau gaura de acces. Am aterizat greoi şi banda a început să mă târască înapoi afară. M-am ridicat şi-am mers de-a buşilea ca un copil. M-am rostogolit şi am sărit în picioare. Mă aflam în zona de încărcare. Era părăsită. Arşiţa după-amiezii îşi făcea de cap afară. În aer plutea o duhoare de kerosen şi de motorină de la trenuleţele care aduceau bagajele de la avioanele de pe pistă.

Eram înconjurat de stive înalte de bagaje abandonate şi valize uitate. Toate acestea erau stivuite în compartimente de depozitare cu câte trei pereţi. Podeaua cauciucată era plină cu etichete vechi şi coduri de bare lungi. Hala semăna cu un labirint plin de gunoaie. Umblam de colo-colo, căutând-o deznădăjduit pe Molly. Alergam de la o stivă la alta, de la un compartiment la celălalt. Apucam de rafturile

metalice şi mă vâram prin cotloanele cele mai înguste, uitându-mă peste tot cu disperare. Nu era nimeni acolo, nu era nimeni, pe nicăieri. Am continuat să alerg, făcând slalom printre gunoaie.

I-am găsit pantoful stâng. Stătea pe o parte la intrarea într-un compartiment întunecos. M-am năpustit înăuntru. Nu era nimic acolo. Am încercat în compartimentul învecinat. Nici acolo n-am găsit nimic. Mă ţineam de rafturi, respirând cu greutate. Trebuia să mă organizez. Am alergat până la capătul îndepărtat al coridorului. Am început să iau la rând compartimentele. Stânga şi dreapta, stânga şi dreapta, croindu-mi drum înapoi cât mai repede cu putinţă, într-un zigzag disperat, cu sufletul la gură.

I-am găsit şi pantoful drept în al treilea compartiment de la capăt. După care i-am găsit sângele. La intrarea în compartimentul următor, formase pe podea o băltoacă lipicioasă, care se întindea. Ea zăcea în fundul compartimentului, întinsă pe spate în întuneric, înghesuită între două stive de lăzi. Zăcea pur şi simplu pe podeaua cauciucată. Sângele îi şiroia din trup. Avea abdomenul sfârtecat. Cineva îi înfipsese un cuţit în burtă şi îl trăsese cu sălbăticie în sus, spre coaste.

Dar era încă vie. O mână palidă se zbătea. Buzele îi erau pătate cu băşicuţe roşii din sânge. Capul şi-l ţinea nemişcat, dar ochii îi rătăceau în toate direcţiile. Am alergat la ea. I-am luat capul în mâini. S-a uitat la mine şi s-a forţat să articuleze ceva.

— Trebuie să ajungi până duminică, a şoptit ea.

După care a murit în braţele mele.

DOUĂZECI ŞI UNU.

Cred c-am învăţat chimie în vreo şapte licee diferite. Nu prea s-a lipit mare lucru de mine. Am rămas doar cu nişte impresii generale. Una din chestiile pe care mi le amintesc este cum poţi să arunci într-o eprubetă o cantitate mică dintr-o substanţă suplimentară şi să faci ca totul să explodeze zgomotos. Doar un praf din substanţa respectivă

poate să producă un rezultat cu mult mai mare decât ar fi normal. Aşa simţeam eu faţă de Molly. N-o mai întâlnisem niciodată. Nici măcar n-auzisem de ea. Dar mă simţeam mânios, într-un mod cu totul disproporţionat. Mă simţeam mai afectat din pricina ei decât din cauza lui Joe. Ceea ce i se întâmplase lui Joe făcea parte din riscurile asumate ale meseriei. Joe ştia acest lucru şi l-ar fi acceptat. Joe şi cu mine ştiam despre riscuri şi datorie din primele clipe în care am început să ştim câte ceva. Dar cu Molly lucrurile stăteau altfel.

Celălalt lucru pe care mi-l amintesc din laboratoarele de chimie este treaba cu presiunea. Presiunea transformă cărbunele în diamant. Presiunea face anumite lucruri. Iar acum îmi făcea anumite lucruri mie. Eram mânios şi în criză de timp. În mintea mea o vedeam pe Molly ieşind din pasarela aceea. Păşea fără ezitare, hotărâtă să-l găsească pe fratele lui Joe şi să-l ajute. Afişând un zâmbet larg, triumfător. Ridicând servieta înţesată cu dosarele pe care ar fi trebuit să le copieze. Riscând mult. Pentru mine. Pentru Joe. Imaginea aceea din mintea mea se amplifica asemenea unei presiuni imense asupra unei falii geologice. Trebuia să decid cum să folosesc acea presiune. Trebuia să decid dacă avea să mă zdrobească sau să mă transforme într-un diamant.

Stăteam rezemaţi de apărătoarea frontală a maşinii lui Roscoe în parcarea de scurtă durată a aeroportului. Buimaci şi tăcuţi. Miercuri după-amiază, aproape de orele trei. Îl apucasem pe Finlay de braţ. El dorise să rămână înăuntru şi să se implice, argumentând că era datoria lui. Ţipasem la el spunându-i că nu aveam timp. Îl târâsem cu forţa afară din terminal. Îl trimisesem direct la maşină, pentru că ştiam că de ceea ce făceam în următoarele clipe depindea dacă aveam să învingem sau să fim înfrânţi.

— Trebuie să punem mâna pe dosarul lui Gray, am spus. E cel mai bun lucru pe care-l putem face acum.

Finlay ridică din umeri, renunţând să se mai împotrivească.

— E tot ce avem, spuse el.

Roscoe încuviinţă din cap.

— Să mergem, spuse ea.

Eu şi Roscoe am mers împreună, în maşina ei. Finlay a mers în faţa noastră tot drumul. Noi doi n-am scos nici un cuvânt. Dar Finlay a vorbit de unul singur tot timpul. Urla şi înjura. Vedeam cum capul i se mişcă înainte şi înapoi în timp ce înjura, ţipa şi zbiera la parbrizul din faţa sa.

Teale aştepta imediat lângă uşile secţiei de poliţie. Cu spatele la biroul de recepţie. Ţinând strâns bastonul în mâinile sale pătate, de om bătrân. Ne-a văzut venind pe toţi trei şi s-a dus şchiopătând în sala comună a secţiei. S-a aşezat la un birou. Era biroul cel mai apropiat de uşa arhivei.

Am trecut pe lângă el şi-am intrat în biroul decorat cu lemn de trandafir. Ne-am aşezat şi ne-am pus pe aşteptat. Am scos din buzunar printul rupt al lui Joe şi i l-am întins lui Finlay, în cealaltă parte a biroului. Acesta l-a cercetat cu privirea.

— Nu e cine ştie ce, nu? a spus el. Ce-nseamnă antetul? E Unum Pluribus? E spus pe dos, aşa e?

Am încuviinţat din cap.

— Din unul ies mai mulţi, am spus. Nu pricep care e semnificaţia.

A ridicat din umeri. A început să citească din nou lista. L-am urmărit cum o studiază. Deodată s-a auzit un ciocănit puternic în uşa biroului şi Baker şi-a făcut apariţia în prag.

— Teale tocmai a ieşit din clădire, a spus el. Vorbeşte cu Stevenson în parcare. Aveţi nevoie de ceva?

Finlay i-a întins prinţul rupt.

— Fă-mi un xerox după asta, te rog, a spus el.

Baker ieşi afară ca să-i facă xeroxul, iar Finlay începu să bată darabana pe masă.

— Ale cui sunt iniţialele alea? a întrebat el.

— Îi ştim doar pe cei morţi, am spus. Hubble şi Molly Beth. Două sunt numere de la nişte colegii. Princeton şi Columbia. Iar ultimul e un detectiv din New Orleans.

— Care-i treaba cu garajul lui Stoller? a spus el. Ai aruncat o privire acolo?

— Nimic, am spus. Doar vreo două ambalaje goale de aer condiţionat de anul trecut, când le transporta în Florida şi le fura.

Finlay a mormăit ceva, moment în care Baker a revenit în birou, înmânându-mi hârtia lui Joe împreună cu o copie. Am păstrat originalul şi i-am dat copia lui Finlay.

— Teale s-a cărat, ne-a anunţat Baker.

Am ieşit în mare grabă din birou. Am zărit cu coada ochiului cum Cadillac-ul alb iese din parcare. Am deschis uşa arhivei.

Margrave era un orăşel neînsemnat, aflat undeva, la dracu-n praznic, dar Gray îşi petrecuse douăzeci şi cinci de ani umplând arhiva cu hârtii. De multă vreme nu mai văzusem atâtea hârtii adunate la un loc. Pe toţi cei patru pereţi erau fişete din podea până-n tavan cu uşi vopsite cu email alb. Am deschis toate uşile. Fiecare fişet era plin cu rânduri de dosare. Cred că erau acolo cel puţin o mie de cutii de mărimea hârtiei de scris. Cutii din placaj, cu etichete pe cotor, cu mici bucle din plastic sub etichete ca să poţi trage cu uşurinţă cutia afară când aveai nevoie. La stânga uşii, pe raftul cel mai de sus, se afla secţiunea A. La dreapta uşii, pe raftul cel mai de jos, era ultimul Z. Secţiunea K se afla pe peretele de vizavi de uşă, la stânga centrului şi la nivelul ochiului.

Am găsit o cutie etichetată „Kliner”, chiar între trei cutii etichetate „Klane” şi una care purta eticheta „Klipspringer vs Statul Georgia”. Mi-am vârât degetul în mica buclă şi am scos cutia din raft. Era grea. I-am înmânat-o lui Finlay. Am alergat înapoi în birou. Am pus cutia pe masa de lucru şi am deschis-o. Era plină cu hârtii îngălbenite.

Dar erau nişte hârtii care nu aveau nici o legătură cu Kliner. Absolut niciuna. Era un teanc gros de vreo opt centimetri de note informative străvechi ale poliţiei. Chestii operaţionale. Materiale care ar fi trebuit aruncate la gunoi cu decenii în urmă. O felie de istorie. Proceduri de urmat pentru eventualitatea în care Uniunea Sovietică ar fi trimis o rachetă spre Atlanta. Proceduri de urmat dacă un bărbat negru voia să călătorească în partea din faţă a autobuzului. Un noian de materiale. Dar niciunul dintre titluri nu începea cu litera K. Nici un cuvinţel nu se referea la Kliner. Mă uitam la teancul de hârtii şi simţeam cu presiunea se acumulează.

— Cineva ne-a luat-o înainte, a spus Roscoe. A luat documentele legate de Kliner şi a pus în loc terfeloagele astea.

Finlay a dat din cap aprobativ, dar eu mi-am exprimat dezacordul:

— Nu, am spus. Nu are nici o logică. Ar fi luat cutia cu totul şi ar fi aruncat-o la gunoi. Gray însuşi a făcut asta. Trebuia să ascundă materialele alea, dar nu s-a îndurat să strice succesiunea documentelor din arhivă. Aşa că a scos din cutie conţinutul şi l-a înlocuit cu documentele astea vechi. În aşa fel încât totul să rămână ordonat frumos. Parcă ziceai că a fost un tip meticulos, nu?

Roscoe ridică din umeri:

— Gray să fi ascuns materialele? a întrebat ea. Se prea poate. Şi-a ascuns pistolul în biroul meu. Deci nu se dădea în lături să ascundă diverse lucruri.

M-am uitat la ea. Ceva din ceea ce spusese declanşase un semnal de alarmă.

— Când ţi-a dat pistolul? am întrebat-o.

— După Crăciun. Cu puţin înainte să moară.

— E ceva în neregulă cu chestia asta, am spus. Omul ăsta era detectiv de douăzeci şi cinci de ani, da? Un detectiv bun. Un veteran, un om respectat. De ce să fi avut el impresia că preferinţa lui pentru o armă de folosit în afara

orelor de serviciu trebuie ţinută secretă? Nu asta era problema lui. Ţi-a dat cutia pentru că în ea se afla ceva ce trebuia ascuns.

— Voia să ascundă pistolul, a zis Roscoe. Ţi-am spus asta.

— Nu, am zis. Nu cred. Pistolul era o chestie menită să inducă în eroare, ca să se asigure că vei ţine cutia sub cheie. Nu avea nevoie să ascundă pistolul. Un tip ca el putea să aibă, dacă voia, şi un focos nuclear ca armă de rezervă. Nu pistolul era marele secret. Marele secret era altceva, ascuns în cutie.

— Dar nu mai e nimic altceva în cutie, a zis Roscoe. Cu siguranţă că nu-s acolo dosare, nu?

Am rămas nemişcaţi preţ de o secundă. Apoi am dat fuga la uşi, am ieşit în mare grabă şi am alergat la maşina lui Roscoe din parcare. Am scos cutia lui Gray din portbagaj. Am deschis-o. I-am dat pistolul Desert Eagle lui Finlay. Am cercetat cutia cu cartuşe. Nu era nimic acolo. Nimic altceva nu era în cutia pentru dosare. Am scuturat-o. Am cercetat capacul. Nici acolo, nimic. Am rupt cutia în bucăţi. Am forţat îmbinările lipite şi am aplatizat cutia. N-am găsit nimic. După care am rupt şi capacul. Ascunsă sub clapeta din colţ era o cheie. Lipită de faţa interioară. Acolo unde n-ar fi putut fi văzută niciodată, în locul unde fusese ascunsă cu grijă de un om mort.

Nu ştiam unde se potriveşte cheia. Am scos din calcul orice aflat în secţia de poliţie. La fel, tot ce se afla în locuinţa lui Gray. Simţeam, că acele locuri erau prea evidente ca să fie alese de un om precaut. Mă uitam la cheie şi simţeam cum se acumulează presiunea. Am închis ochii şi mi l-am imaginat pe Gray desfăcând colţul capacului şi lipind cu scotch cheia sub el. Dându-i cutia prietenei sale, Roscoe. Uitându-se la ea cum o pune în sertarul ei. Uitându-se cum sertarul se închide. Uitându-se la ea cum îl încuie. Relaxându-se. Din acele imagini am alcătuit un mic film pe care l-am rulat în minte de două ori înainte să-mi dau seama unde se potrivea cheia.

— E la frizerie, am spus.

Am smuls din mâinile lui Finlay pistolul Desert Eagle şi i-am îndemnat pe amândoi să se urce în maşină. Roscoe s-a urcat la volan. A pornit motorul şi a scos maşina din parcare. A luat-o spre sud, către oraş.

— De ce? întrebă ea.

— Obişnuia să se ducă acolo, am spus. De trei-patru ori pe săptămână. Bătrânul mi-a spus asta. Era singurul alb care a intrat vreodată acolo. Se simţea ca pe un teritoriu sigur. Departe de Teale, Kliner şi toţi ceilalţi. Şi nu avea nevoie să se ducă acolo, nu? Mi-ai zis că avea o barbă lungă şi încâlcită şi era complet chel. Nu se ducea acolo ca să se bărbierească. Se ducea acolo pentru că-i plăcea pe cei doi bătrâni. La ei a apelat şi le-a încredinţat ceea ce avea de ascuns.

Roscoe a oprit Chevrolet-ul pe strada de lângă frizerie. Ne-am dat jos grăbiţi şi am intrat în prăvălie. Nu era nici un client acolo. Doar cei doi bătrâni care şedeau în fotolii, fără să facă nimic. Am ţinut cheia la vedere.

— Am venit după lucrurile lui Gray, am spus.

Tipul mai tânăr a clătinat din cap.

— Nu putem să ţi le dăm ţie, prietene, a spus el.

S-a apropiat şi mi-a luat cheia din mână, după care s-a dus şi i-a lipit-o lui Roscoe de palmă.

— Acum putem, a spus el. Domnul Gray ne-a spus aşa, să n-o dăm nimănui altcuiva în afară de prietena sa, don'şoara Roscoe.

Apoi a luat cheia de la ea. S-a dus la chiuvetă şi s-a aplecat ca să descuie un sertar îngust din mahon încastrat dedesubt. A scos de acolo trei dosare. Erau nişte dosare groase, fiecare într-o copertă veche din carton de culoare bej. Ne-a dat tuturor câte un dosar: unul mie, unul lui Finlay şi unul lui Roscoe. După care, i-a făcut un semn partenerului său şi au ieşit pe uşa din spate, lăsându-ne singuri. Roscoe s-a aşezat pe bancheta tapiţată de lângă fereastră. Eu şi Finlay ne-am trântit pe fotoliile de frizerie,

ne-am pus picioarele pe rezemătoarea cromată şi am început să citim.

Dosarul meu era alcătuit dintr-un teanc gros de rapoarte de poliţie. Toate fuseseră xeroxate şi trimise prin fax. Un motiv îndoit ca textul să fie neclar. Dar am reuşit să le citesc. Împreună, formau un dosar întocmit de detectivul James Spirenza, Brigada 15, Departamentul de Poliţie din New Orleans, Secţia Omucideri. În urmă cu opt ani, lui Spirenza îi fusese repartizat un caz de omucidere. După care i-au mai fost repartizate alte şapte. A ajuns să se ocupe de un caz care implica opt omucideri. N-a reuşit să rezolve niciuna dintre ele. Nici măcar una. Un eşec total.

Dar se străduise din răsputeri. Investigaţia lui fusese meticuloasă. Migăloasă. Prima victimă fusese proprietarul unei fabrici de textile. Un specialist, implicat într-un proces chimic legat de prelucrarea bumbacului. A doua victimă fusese şeful de echipă al celui de dinainte. Plecase de la fabrica primului tip şi încerca să strângă bani ca să pornească o afacere pe cont propriu.

Următoarele şase victime fuseseră, oameni din cadrul guvernului. Angajaţi ai Agenţiei pentru Protecţia Mediului. De la biroul lor din New Orleans, aceştia se ocupaseră de un caz de poluare din delta fluviului Mississippi. Peştii mureau pe capete. Cauza fusese identificată la vreo patru sute de kilometri în amonte. O fabrică de prelucrare a materialelor textile din statul Mississippi deversa în apele fluviului substanţe precum hidroxid de sodiu, hipoclorit de sodiu şi clor, care, în amestec cu apa, formau un cocteil acid mortal.

Toate cele opt victime au murit în acelaşi fel. Câte două gloanţe în cap, trase cu un pistol automatic cu amortizor. De calibrul 22. Curat şi steril. Spirenza pornise de la supoziţia că loviturile aparţinuseră unor profesionişti. L-a căutat pe asasin pe două căi diferite. A apelat la toate relaţiile pe care le avea, a scuturat toţi copacii. Asasinii

profesionişti sunt o specie rară. Spirenza şi amicii lui au vorbit cu toţi. Niciunul dintre ei nu ştia nimic.

A doua abordare a lui Spirenza a fost clasică. S-a gândit cine are de câştigat. Nu i-a luat mult timp ca să înţeleagă despre ce era vorba. Fabricantul de textile din statul Mississippi părea un suspect convenabil. Fusese atacat de toţi cei opt tipi morţi. Doi dintre ei îi atacaseră afacerea. Ceilalţi şase ameninţau să-i închidă firma. Spirenza l-a întors pe toate feţele, l-a făcut bucăţi, ce mai. A stat pe capul lui un an. Documentele pe care le ţineam în mână atestau acest lucru. Spirenza îi adusese la faţa locului pe cei de la FBI şi de la Fisc. Au cercetat fiecare cent din fiecare cont ca să găsească vreo plată în numerar inexplicabilă către vreun asasin tainic.

Au căutat vreme de un an şi n-au găsit nimic. În timpul cercetărilor, au descoperit o mulţime de chestii neplăcute. Spirenza era convins că tipul îşi ucisese nevasta. Verdictul dat de el era că o omorâse în bătaie. Când omul s-a recăsătorit, Spirenza le-a trimis celor de la departamentul local de poliţie un fax de avertizare. Singurul fiu al individului era psihopat. Mai rău decât tatăl său, în opinia lui Spirenza. Un psihopat sadea. Prelucrătorul de textile şi-a apărat fiul în fiecare clipă. L-a acoperit. A plătit ca să-l scoată din necaz. Băiatul avea dosare de la o duzină de instituţii diferite.

Dar nimic nu rezista până la capăt. FBI-ul din New Orleans şi-a pierdut interesul. Spirenza a declarat cazul închis. A dat uitării totul, până când un detectiv bătrân dintr-o obscură jurisdicţie a statului Georgia i-a trimis un fax prin care-i cerea informaţii despre familia Kliner.

Finlay şi-a închis dosarul şi şi-a rotit fotoliul de frizerie ca să stea cu faţa la mine.

— Fundaţia Kliner e o înşelăciune, a spus el. O înşelăciune desăvârşită. E o acoperire pentru altceva. Totul e aici. Gray a descoperit totul. A analizat-o din cap până-n picioare.

Fundaţia cheltuieşte milioane de dolari în fiecare an, dar venitul ei auditat este zero. Zero absolut.

A scos o foaie de hârtie din dosar, s-a aplecat şi mi-a întins-o. Era un fel de bilanţ contabil din care reieşeau cheltuielile fundaţiei.

— Ai văzut? a spus el. E incredibil. Aia e suma pe care-o cheltuiesc.

M-am uitat din nou. Foaia de bilanţ conţinea o cifră uriaşă. Am încuviinţat din cap.

— Poate chiar mai mult decât atât, am spus. Sunt aici de cinci zile, nu-i aşa? Înainte de asta m-am plimbat prin toată ţara timp de şase luni. Iar înainte de asta m-am plimbat prin toată lumea. De departe, Margrave e cel mai curat, mai bine întreţinut şi mai îngrijit loc pe care l-am văzut vreodată. E mai bine îngrijit decât Casa Albă şi Pentagonul. Crede-mă, am fost acolo. Totul în Margrave e fie nou-nouţ, fie perfect renovat. E absolut perfect. Atâta perfecţiune te înspăimântă. Asta trebuie să coste o avere.

Finlay a încuviinţat din cap.

— Iar Margrave e un loc foarte straniu, am spus. E părăsit în cea mai mare parte a timpului. Nu are viaţă, în tot oraşul nu se desfăşoară practic nici o activitate comercială. Nimic nu se întâmplă vreodată. Nimeni nu câştigă bani.

Finlay avea o faţă lipsită de expresie, părând că nu pricepe.

— Ia gândeşte-te, am spus. Să luăm, de exemplu, restaurantul lui Eno. Un local nou-nouţ. Totul sclipeşte de curăţenie, aparatura e de ultimă oră. Dar niciodată nu are clienţi. Am fost acolo de două ori. Niciodată n-am văzut mai mult de doi clienţi. Chelneriţele sunt mai numeroase decât clienţii. Şi-atunci, cum îşi plăteşte Eno facturile? Cheltuielile curente? Ipoteca? La fel se întâmplă oriunde în oraş. Ai văzut vreodată şiruri de clienţi intrând sau ieşind din vreunul din magazine?

Finlay se gândi la întrebarea mea şi clătină din cap.

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru frizeria asta, am spus. Am fost aici duminică dimineaţa şi marţi dimineaţa. Bătrânul mi-a spus că între timp nu avuseseră nici un client. Deci, nici un client în patruzeci şi opt de ore.

M-am oprit din vorbit în acel moment şi m-am gândit la ce altceva mai spusese bătrânul. Bărbierul cel bătrân şi cocârjat. Dintr-odată vedeam lucrurile într-o nouă lumină.

— Bătrânul bărbier, am spus. Mi-a spus ceva. O ciudăţenie. Am crezut că e nebun. L-am întrebat cum de-şi câştigă existenţa dacă n-au clienţi. Mi-a spus că n-au nevoie de clienţi ca să-şi câştige existenţa datorită banilor primiţi de la Fundaţia Kliner. Aşa că l-am întrebat despre ce bani e vorba. Mi-a spus că o mie de dolari. Mi-a mai spus că toţi comercianţii primesc suma asta. Aşa că m-am gândit că vorbeşte despre un fel de grant pentru afaceri, o mie de dolari pe an, nu?

Finlay a încuviinţat din cap, părându-i-se ceva normal.

— Stăteam la palavre, am spus. Aşa cum faci când eşti pe scaunul frizerului. Aşadar, i-am spus că o mie de dolari pe an e bine, doar că e o sumă cu care nu poţi nici să mori, nici să trăieşti, sau ceva de genul ăsta. Ştii ce mi-a spus atunci?

Finlay a clătinat din cap, aşteptând urmarea. M-am concentrat ca să-mi amintesc exact cuvintele bătrânului. Voiam să văd dacă şi el avea să le desconsidere cu aceeaşi uşurinţă cu care o făcusem şi eu.

— Mi-a dat de înţeles că ar fi un mare secret, am spus. Ca şi cum îşi risca mult pielea fie şi numai pentru faptul că-mi vorbea despre asta. Mi-a vorbit în şoaptă. Mi-a zis că n-ar trebui să-mi spună, dar că o să-mi spună totuşi, fiindcă o cunoşteam pe sora lui.

— O cunoşti pe sora lui? m-a întrebat Finlay, surprins.

— Nu, n-o cunosc, am spus. Se comporta foarte confuz. Duminică, îl întrebasem despre Blind Blake, ştii, bătrânul chitarist, şi mi-a zis că soră-sa îl cunoscuse pe tip, cu şaizeci de ani în urmă. Pornind de la asta, cred c-a încurcat

borcanele şi probabil c-a avut impresia că i-am spus c-o cunosc pe sora lui.

— Deci, care era marele secret? a întrebat Finlay.

— Nu e vorba de o mie de dolari pe an. A spus că primeşte o mie de dolari pe săptămână.

— O mie de dolari pe săptămână? a exclamat Finlay. Pe săptămână? E posibil?

— Nu ştiu, am spus. În acel moment, am presupus că bătrânul e diliu. Dar acum cred că spunea adevărul.

— O mie de dolari pe săptămână? a repetat Finlay. Aşa grant de afaceri zic şi eu. Asta înseamnă cincizeci şi două de mii de marafeţi pe an. Asta-nseamnă o groază de bani, Reacher.

M-am gândit la asta, apoi am arătat spre totalul de pe auditul contabil efectuat de Gray.

— Au nevoie de astfel de cifre, am spus. Dacă asta le e cifra de cheltuieli, au nevoie de astfel de cifre ca să poată să se descotorosească de sumele alea.

Căzut pe gânduri, Finlay reflecta la cele auzite.

— Au cumpărat tot oraşul, a spus el. Încetul cu încetul şi pe tăcute. Au cumpărat tot oraşul în schimbul unui miar pe săptămână, ici şi colo.

— Corect, am spus. Fundaţia Kliner a devenit găina cu ouă de aur. Nimeni nu-şi va asuma riscul s-o omoare. Toţi îşi ţin gura închisă şi-şi ţin privirile departe de ceea ce nu trebuie văzut.

— Aşa e, a spus el. Chiar dacă ar comite o crimă, cei din clanul Kliner pot să scape basma curată.

M-am uitat la el.

— Păi deja au scăpat basma curată după ce-au comis o crimă, am spus.

— Prin urmare, ce e de făcut? a spus Finlay.

— Mai întâi, trebuie să determinăm exact ce anume fac oamenii ăştia, am spus.

S-a uitat la mine ca la un nebun.

— Păi ştim exact ce fac, nu? a zis el. Tipăresc o groază de bănet în depozitul ăla.

Am clătinat din cap către el.

— Nu, nici vorbă, am spus. Manufacturarea de bani falşi a cam încetat pe teritoriul Statelor Unite. Joe a avut grijă de asta. Treaba asta are loc numai în străinătate.

— Atunci, ce se întâmplă? a întrebat Finlay. Credeam că e vorba de bani falşi. Altfel, de ce-ar mai fi fost Joe implicat?

Roscoe s-a uitat la noi de pe bancheta de lângă fereastră.

— E vorba de bani falşi, a spus ea. Ştiu exact despre ce e vorba. Cunosc toate detaliile.

Zicând acestea, a ridicat dosarul lui Gray.

— O parte din răspuns se află aici, a adăugat ea.

Apoi a ridicat cu cealaltă mână ziarul bărbierilor.

— Iar restul răspunsului îl găsim aici, a spus ea.

Finlay şi cu mine ne-am aşezat lângă ea pe banchetă. Am studiat dosarul pe care-l citise. Era un raport de supraveghere. Gray stătuse ascuns sub pasarela autostrăzii şi urmărise traficul camioanelor care intrau şi ieşeau din depozite. Timp de treizeci şi două de zile. Rezultatele erau meticulos înşiruite, în trei părţi. În primele unsprezece rânduri, văzuse un camion pe zi venind dinspre sud şi sosind la prima oră a dimineţii. În acelaşi timp, văzuse plecând camioane pe tot parcursul zilei, îndreptându-se spre nord şi spre vest. Listase camioanele care plecaseră după destinaţie, pornind de la plăcuţele de înmatriculare. De bună seamă că se folosise de un binoclu. Lista destinaţiilor acoperea întreg teritoriul. Răspândirea era completă, din California până-n Massachusetts. În acele unsprezece zile, numărase unsprezece sosiri de camioane şi şaizeci şi şapte de plecări. O medie de o sosire pe zi şi şase plecări pe zi, camioane mici, să fi fost o tonă de încărcătură pe săptămână.

Prima secţiune a raportului lui Gray acoperea primul an calendaristic. A doua secţiune se ocupa de al doilea an calendaristic. Se ascunsese în scopul supravegherii în nouă

ocazii separate. Văzuse cincizeci şi trei de camioane care plecau, cu aceeaşi medie de şase plecări pe zi ca şi înainte, cu o listă similară de destinaţii. Dar lista sosirilor era diferită. În prima jumătate a anului, sosea un camion pe zi, ca şi mai înainte. Dar în a doua jumătate a anului, livrările au devenit mai dese. Media a urcat la două camioane pe zi.

Ultimele douăsprezece zile ale supravegherii au fost din nou diferite. Toate avuseseră loc în ultimele cinci luni ale vieţii sale. Între toamna trecută şi februarie, el a continuat să consemneze circa şase camioane care plecau în aceeaşi arie largă de destinaţii. Dar nu mai apăreau listate sosirile de camioane. Absolut niciuna. Din toamna trecută, marfa era expediată spre destinaţii, dar nu mai sosea.

— Deci? a întrebat-o Finlay pe Roscoe.

Ea s-a rezemat de spătarul banchetei şi a zâmbit. Avea totul clar în minte.

— Păi, e evident, nu? a spus ea. Indivizii aduc bani falşi în ţară. Sunt tipăriţi în Venezuela, într-un loc organizat de Kliner pe lângă noua sa fabrică de produse chimice de acolo. Marfa e adusă pe calea apei şi, din Florida, e adusă cu camioanele în Margrave. După care o transportă mai departe spre nord şi spre vest, până în marile oraşe, LA, Chicago, Detroit, New York, Boston. Banii sunt introduşi în circuitul monetar din marile oraşe. E o reţea internaţională de distribuire a banilor falşi. E evident, Finlay.

— Oare? spuse el.

— Bineînţeles că e, repetă ea. Gândeşte-te la Sherman Stoller. S-a dus cu camionul până în Florida în întâmpinarea vasului care trebuie să sosească la Jackson Beach. Tocmai se ducea spre locul de întâlnire când a fost arestat pentru depăşirea vitezei legale pe pod. De-aia era atât de agitat. Şi tot de-aia l-a şi scos avocatul ăla spilcuit atât de repede din arest, nu?

Finlay încuviinţă din cap.

— Totul se potriveşte, adăugă ea. Gândeşte-te la o hartă a Statelor Unite. Banii sunt tipăriţi în America de Sud şi sunt

aduşi aici cu vaporul. Sunt debarcaţi în Florida, ajung la Margrave, iar de aici se împrăştie peste tot. Ajung în LA, în vest, până în Chicago, la mijloc, şi la New York şi Boston, în est. Ramuri separate, nu? Seamănă cu un candelabru sau un menorah. Ştiţi ce e un menorah?

— Fireşte, spuse Finlay. E un sfeşnic folosit de evrei.

— Exact, spuse Roscoe. Aşa arată pe o hartă. De la Florida la Margrave avem suportul. De aici se ramifică braţele individuale care duc la marile oraşe, la Los Angeles, la Chicago, la Boston. E o reţea importantă, Finlay.

Îi dădea lui Finlay tot ajutorul posibil. Mâinile ei descriau în aer contururile candelabru lui. Teoria mi se părea bună. Avea logică. Un flux de import, poposit în Florida, de unde pleca spre nord cu camioanele. Avea nevoie de nodul acela de autostrăzi din jurul Atlantei ca să se ramifice şi să se îndrepte spre marile oraşe de la nord şi de la vest. Ideea cu candelabrul era bună. Braţul stâng al sfeşnicului trebuia deformat pe orizontală ca să ajungă la L. A. Ca şi cum cineva scăpase obiectul pe jos, iar altcineva călcase din greşeală pe el. Dar ideea avea noimă. Era aproape sigur că Margrave constituia pivotul şi că depozitul acela era de fapt centrul de distribuţie. Teoria era corectă. Să foloseşti un orăşel somnolent şi anonim precum Margrave pe post de centru de distribuţie era o mişcare inteligentă. Şi aveau la dispoziţie o cantitate uriaşă de bani. Asta era sigur. Bani falşi, dar care se cheltuiau la fel. Iar sumele erau uriaşe. Se distribuia o tonă pe săptămână. O operaţiune la scară industrială. Imensă. Ar fi justificat cheltuielile masive ale Fundaţiei Kliner. Dacă vreodată rămâneau fără bani, n-aveau decât să mai tipărească. Dar Finlay nu se lăsa convins.

— Cum rămâne cu ultimele douăsprezece luni? spuse el. Fluxul de import s-a întrerupt complet. Uitaţi-vă la lista lui Gray. Livrările de aprovizionare nu au mai avut loc. Au încetat exact cu un an în urmă. Sherman Stoller a fost pus pe liber, corect? Nimic nu s-a mai adus timp de un an. Şi cu

toate acestea au continuat să distribuie ceva. În continuare au plecat câte şase camioane pe zi. Nici o intrare, dar zilnic pleacă şase camioane? Ce să-nsemne asta? Ce fel de flux de import e ăsta?

Roscoe zâmbi larg şi ridică ziarul de pe masă.

— Răspunsul e aici, spuse ea. De vineri toate ziarele au publicat chestiile astea. Garda de Coastă. În luna septembrie a anului trecut au început o mare operaţiune împotriva contrabandei, da? S-a făcut multă publicitate în avans pe tema asta. Kliner trebuie să fi ştiut că urmează să se întâmple. Aşa că şi-a făcut provizii din timp. Vezi lista lui Gray? În ultimele şase luni înainte de septembrie trecut el a dublat livrările de aprovizionare. Îşi constituia stocul de rezervă în depozit. A continuat să distribuie marfa tot anul. De-aia i-a cuprins panica din cauza expunerii. Au stat pe o grămadă mare de bani falşi timp de un an. Acum, Garda de Coastă urmează să-şi abandoneze operaţiunile, nu-i aşa? Prin urmare, ăştia îşi vor putea relua operaţiunile de import în condiţii normale. Asta urmează să se întâmple duminică. Asta voia să spună biata Molly când a zis că va trebui să ajungem până duminică. Trebuie s-ajungem în depozit cât mai sunt acolo ultimele porţii din rezervă.

DOUĂZECI ŞI DOI.

Finlay încuviinţă din cap. Acum era convins. Deodată, zâmbi. Se ridică de pe bancheta din vitrina frizeriei şi, luând mâna lui Roscoe, i-o strânse cu un gest formal.

— Ai făcut o treabă bună, îi spuse el. O analiză perfectă. Am spus întotdeauna că eşti o tipă inteligentă, Roscoe. Nu-i aşa, Reacher? Nu ţi-am spus că e omul cel mai bun pe care-l avem?

Am încuviinţat din cap cu un zâmbet şi Roscoe s-a înroşit la faţă. Finlay continua s-o ţină de mână şi să zâmbească. Dar îl vedeam cum îi întoarce teoria pe toate feţele, ca să-i găsească punctele slabe. N-a găsit decât două.

— Care-i treaba cu Hubble? întrebă el. Care-i locul lui în schemă? Că doar nu angajau un înalt funcţionar de bancă

doar ca să-ncarce camioanele, nu?

Am clătinat din cap.

— La bancă, Hubble era manager monetar, am spus. A fost adus ca să se descotorosească de banii falşi. Îi introducea în sistem. Ştia pe unde pot fi strecuraţi. Unde era nevoie de ei. Era ceva similar cu vechea lui slujbă, dar în sens invers.

Finlay încuviinţă din cap.

— Cum rămâne cu aparatele de aer condiţionat? întrebă el. Sherman Stoller le transporta în Florida. Aşa v-a spus femeia aia. Ştim că aşa stăteau lucrurile pentru că aţi văzut cele două cutii de carton din garaj. Iar camionul lui era plin de asemenea aparate când a fost percheziţionat de poliţia din Jacksonville. Care era treaba cu ele?

— O afacere legală, presupun, am spus. Praf în ochii lumii. Ca să mascheze partea ilegală. Ca un camuflaj. Aşa puteau fi explicate deplasările camioanelor spre şi dinspre Florida. Altfel, ar fi trebuit să se deplaseze goale spre sud.

Finlay încuviinţă din cap.

— Deşteaptă manevră, spuse el. Nici o cursă fără încărcătură. Are logică. Mai vinzi câteva aparate de aer condiţionat, faci bani şi la dus şi la întors, nu?

Încuviinţă iarăşi din cap şi dădu drumul mâinii lui Roscoe.

— Avem nevoie de mostre din banii ăia, spuse el.

I-am zâmbit pentru că dintr-odată îmi dădusem seama de ceva.

— Am deja mostre, am spus.

Mi-am vârât mâna în buzunar şi am scos de-acolo sulul gros de bancnote. Am scos una de la fundul teancului şi alta din partea de sus. I-am dat cele două bancnote lui Finlay.

— Astea-s contrafăcute? a întrebat el.

— Trebuie să fie, am spus. Charlie Hubble mi-a dat un teanc de bani pentru cheltuieli diverse. Probabil că-i avea de la Hubble. Pe urmă am mai luat un teanc de la băieţii ăia care umblau să-mi facă felul marţi.

— Şi asta-nseamnă că sunt falşi? spuse Finlay. De ce?

— Gândeşte-te, am spus. Când Kliner avea nevoie să facă plăţi în numerar, de ce să fi folosit bani adevăraţi? Pariez că l-a plătit pe Hubble cu bani falşi. Şi la fel de convins sunt că le-a dat băieţilor ăia din Jacksonville tot bani falşi pentru cheltuielile lor operaţionale.

Finlay ridică cele două bancnote de o sută în lumina ferestrei. Roscoe şi cu mine ne-am înghesuit lângă el ca să ne uităm.

— Eşti sigur? spuse Roscoe. Mie mi se par adevăraţi.

— Sunt falşi, am spus. Trebuie să fie. E logic, nu vi se pare? Astea sunt bancnotele preferate ale falsificatorilor. Cele de valoare mai mare sunt greu de băgat în circuit, cele mai mici nu merită efortul. Şi de ce să cheltuiască bani adevăraţi când au la dispoziţie camioane de bani falşi?

Ne-am uitat cu mare atenţie la bancnote. Le-am studiat, le-am pipăit, le-am mirosit, le-am frecat între degete. Finlay şi-a deschis portofelul şi a scos de acolo o bancnotă adevărată. Am comparat cele trei hârtii. Le-am trecut de la unul la celălalt. Nu am depistat nici o diferenţă între ele.

— Dacă astea-s falsuri, sunt nişte falsuri extrem de bune, a spus Finlay. Dar ceea ce-ai spus tu are logică. Probabil că toată Fundaţia Kliner e susţinută financiar cu bani falşi. Milioane de dolari în fiecare an.

Şi-a pus bancnota în portofel, iar pe cele false le-a vârât în buzunar.

— Mă duc la secţie acum, spuse el. Voi doi să veniţi mâine, pe la prânz. Teale o să fie plecat la masă. O să-l luăm de acolo.

Împreună cu Roscoe am mers cu maşina optzeci de kilometri spre sud, către Macon. Voiam să nu stăm pe loc. E una din regulile de bază ale siguranţei. Să fii mereu în mişcare. Am ales un motel anonim de la periferia sud-estică. Cât mai departe posibil de Margrave, având între noi şi inamicii noştri întinderea oraşului. Bătrânul primar Teale spusese că un motel din Macon mi-ar fi numai bun. În seara asta, avea dreptate.

Am făcut duş cu apă rece şi ne-am culcat. Am avut un somn agitat. În cameră era cald. Ne-am zvârcolit în pat cea mai mare parte a nopţii. Am renunţat la ideea de somn şi ne-am trezit din nou odată cu zorile. Stăteam şi căscam în semiîntuneric. Joi dimineaţa. Aveam senzaţia că nu dormiserăm deloc. Am bâjbâit după haine şi ne-am îmbrăcat pe întuneric. Roscoe şi-a pus uniforma. Eu mi-am îmbrăcat hainele vechi. Mi-am zis că trebuie să-mi cumpăr în curând nişte haine noi. Aveam s-o fac cu banii falşi ai lui Kliner.

— Ce-o să facem? a întrebat Roscoe.

Nu i-am răspuns. Mă gândeam la altceva.

— Reacher? a spus ea. Ce-o să facem cu toată povestea asta?

— Ce-a făcut Gray în situaţia asta? am întrebat.

— S-a spânzurat, mi-a răspuns Roscoe. Am reflectat la problemă.

— Chiar aşa? am întrebat-o.

A urmat un moment de tăcere.

— Dumnezeule, a spus Roscoe. Crezi că ne putem îndoi de asta?

— Tot ce se poate. Gândeşte-te. Să presupunem că a vorbit unul dintre ei? Să presupunem că a fost găsit în timp ce-şi băga nasul unde nu trebuia?

— Crezi că ei l-au omorât? m-a întrebat ea cu o voce în care se simţea panica.

— Tot ce se poate, am spus din nou. Cred că i-au ucis pe Joe, pe Stoller, pe soţii Morrison, pe Hubble şi pe Molly Beth Gordon. Cred că au încercat să ne ucidă pe mine şi pe tine. Dacă cineva constituie o ameninţare, este ucis. Aşa acţionează Kliner.

Roscoe a rămas tăcută o vreme. Se gândea la fostul ei coleg. Gray, detectivul dur şi perseverent. Douăzeci şi cinci de ani de muncă meticuloasă. Un om ca ăsta constituia o ameninţare. Un om care a petrecut cu perseverenţă treizeci şi două de zile ca să verifice o bănuială constituia o

ameninţare. Roscoe a ridicat privirea şi a încuviinţat din cap.

— Trebuie să fi călcat greşit, a spus ea.

Am dat din cap cu blândeţe.

— L-au linşat, am spus. Au făcut să pară o sinucidere.

— Nu-mi vine să cred.

— S-a făcut o autopsie? am întrebat-o.

— Cred că da.

— Atunci o s-o verificăm. Va trebui să vorbim din nou cu doctorul din Yellow Springs.

— Dar ar fi vorbit, nu? m-a întrebat ea. Dacă ar fi avut îndoieli, nu şi le-ar fi exprimat la momentul acela?

— Le-ar fi exprimat faţă de Morrison, am spus. Morrison le-ar fi ignorat. Pentru că oamenii lui le-ar fi provocat. Va trebui să verificăm lucrurile astea singuri.

Roscoe se cutremură.

— Am fost la înmormântarea lui, mi-a spus. Am fost cu toţii acolo. Morrison a ţinut un discurs pe gazonul din curtea bisericii. La fel şi primarul Teale. Au spus că a fost un ofiţer minunat. Că a fost tot ce avea mai bun Margrave. Dar ei l-au omorât.

Vorbise cu patimă. Îi plăcea Margrave. Familia ei trudise acolo de generaţii. Acolo îşi avea rădăcinile. Îi plăcea slujba pe care o avea. Avea sentimentul utilităţii. Însă comunitatea pe care o slujise era putredă. Era murdară şi coruptă. Nu era o comunitate. Era o mlaştină, în care banii necuraţi erau amestecaţi cu sânge. Vedeam cum lumea ei se duce de râpă.

Am luat-o spre nord pe drumul dintre Macon şi Margrave. La jumătatea drumului spre casă, Roscoe a cotit la dreapta şi ne-am îndreptat spre Yellow Springs, pe un drum lăturalnic.

Trebuia să ajungem la spital. Mi-era foame. Nu mâncasem nimic de dimineaţă. Nu era cea mai potrivită stare ca să revizitezi o morgă. Am intrat în parcarea spitalului. Am

trecut uşor peste limitatoarele de viteză şi ne-am îndreptat spre partea din spate. Am parcat ceva mai încolo de intrare.

Ne-am dat jos din maşină. Ne-am întins picioarele pe drumul ocolitor către uşa cabinetului. Soarele începea să-şi facă simţită prezenţa. Ar fi fost plăcut să rămâi afară. Dar noi am intrat şi am pornit în căutarea doctorului. L-am găsit în cabinetul lui părăginit. Stătea la biroul lui jerpelit. Părea la fel de obosit. Îmbrăcat tot în halat alb. Şi-a ridicat privirea către noi şi ne-a făcut semn să intrăm.

— Neaţa, oameni buni, a spus el. Cu ce vă pot ajuta?

Ne-am aşezat pe aceleaşi taburete ca şi marţi. M-am ţinut departe de fax. Am lăsat-o pe Roscoe să vorbească. Era mai bine aşa. Eu nu aveam nici un statut oficial.

— În luna februarie a acestui an, a spus ea. Detectivul-şef de la Departamentul de Poliţie din Margrave s-a sinucis. Vă mai amintiţi?

— Era cumva un tip pe care-l chema Gray? a spus doctorul.

Roscoe a încuviinţat din cap, iar doctorul s-a ridicat şi s-a dus la un fişet. A tras un sertar care a scârţâit fiindcă se potrivea fix în locaş. Doctorul a frunzărit cu degetele prin dosare.

— Februarie, a spus el. Gray.

A tras afară un dosar şi l-a dus la birou, trântindu-l pe foaia de sugativă. S-a lăsat cu greutate în scaun şi a deschis dosarul subţire, care nu conţinea prea multe file.

— Gray, a spus el din nou. Da, îmi amintesc de cazul ăsta. S-a spânzurat, nu-i aşa? A fost prima oară când am avut un asemenea caz în Margrave în treizeci de ani. Am fost chemat la el acasă. Într-un garaj, parcă? Spânzurat de o grindă?

— Exact, a răspuns Roscoe, după care a tăcut.

— Deci, cu ce vă pot fi de folos? a întrebat doctorul.

— Vi s-a părut ceva în neregulă cu acest caz? a întrebat Roscoe.

Doctorul s-a uitat în dosar, apoi a întors o pagină.

— Când un om se spânzură, întotdeauna e ceva în neregulă cu astfel de situaţii, a spus el.

— Ceva deosebit de ciudat? am intervenit.

Doctorul şi-a mutat privirea obosită de la Roscoe la mine.

— Bănuiţi ceva? a spus el.

Avea pe faţă aproape acelaşi mic zâmbet pe care-l afişase şi marţi.

— Vi s-a părut ceva suspect la acest caz? l-am întrebat.

Doctorul a clătinat din cap.

— Nu, a spus el. Sinucidere prin spânzurare. O situaţie foarte clară. S-a urcat pe un taburet de bucătărie din garaj. Şi-a făcut un laţ în jurul gâtului, după care a sărit de pe scaun. Totul se potrivea. Am aflat povestea de la oamenii de prin părţile locului. Nu mi s-a părut nimic ciudat.

— Şi despre ce poveste era vorba? l-a întrebat Roscoe.

Doctorul şi-a mutat din nou privirea asupra ei. A frunzărit dosarul.

— Era deprimat, a spus el. Era aşa de ceva vreme, în noaptea în care s-a întâmplat, fusese la o băută cu şeful lui, Morrison, pe care tocmai l-am avut aici, şi cu primarul orăşelului, un tip pe care-l cheamă Teale. Cei trei şi-au înecat amarul pricinuit de un caz pe care Gray îl cam feştelise. Omul s-a îmbătat mangă şi ceilalţi doi au fost nevoiţi să-l ducă acasă. Probabil că s-a simţit aiurea. S-a târât până-n garaj şi s-a spânzurat.

— Asta a fost povestea? a întrebat Roscoe.

— Morrison a semnat o declaraţie, a spus doctorul. Era chiar supărat. Zicea că ar fi trebuit să facă mai mult, ştiţi, să mai stea cu el sau ceva de genul ăsta.

— Şi nu vi s-a părut nimic suspect? l-a întrebat Roscoe.

— Nu-l cunoşteam deloc pe Gray, a spus el. Această instituţie deserveşte douăsprezece departamente de poliţie. Până atunci nu mai văzusem pe nimeni din Margrave. Un orăşel liniştit, nu? Sau, cel puţin, aşa era până nu demult. Dar ceea ce s-a întâmplat cu omul ăsta se potriveşte cu

ceea ce se întâmplă de obicei. Băutura îi stârneşte pe oameni.

— Vreo dovadă fizică? l-am întrebat.

Doctorul s-a uitat din nou în dosar, după care s-a uitat la mine.

— Cadavrul duhnea a whisky, a spus el. Nişte contuzii proaspete pe braţe şi pe antebraţe. Se potriveşte cu situaţia în care omul, aflat în stare de ebrietate, ar fi fost dus pe jos acasă de către alte două persoane. Nu mi s-a părut nimic ciudat.

— Aţi făcut cumva şi o autopsie? l-a întrebat Roscoe.

— Nu era nevoie, a spus el. Era un caz foarte clar, iar noi eram foarte aglomeraţi. Cum spuneam, aveam, mai multe motive de îngrijorare aici decât o sinucidere în Margrave. În februarie, am avut cazuri peste tot. Eram ocupaţi până peste cap. Şeful vostru, Morrison, a cerut cât mai puţină vâlvă. Cred că ne-a trimis şi o notă scrisă. Zicea că e o chestiune sensibilă. Nu voia ca familia lui Gray să afle că bătrânul murise beat criţă. Voia să păstreze o impresie de demnitate. Mie mi s-a părut în regulă treaba asta. N-am văzut nimic suspect şi, în plus, aveam şi foarte mult de lucru, aşa că am aprobat imediat trimiterea cadavrului la crematoriu.

Roscoe şi cu mine ne uitam unul la celălalt. Doctorul s-a întors la fişet şi a pus dosarul la locul lui. Apoi a închis sertarul, făcându-l din nou să scârţâie.

— Mulţumiţi, oameni buni? a spus el. Acum o să vă rog să mă scuzaţi, dar am treburi de rezolvat.

Am încuviinţat din cap şi i-am mulţumit pentru timpul acordat. Apoi am ieşit din cabinetul înghesuit. Am ieşit afară, în lumina caldă a soarelui de toamnă. Am stat o vreme şi clipeam în lumina puternică, fără să spunem nimic. Roscoe era prea supărată. Tocmai auzise că vechiul ei prieten fusese ucis.

— Îmi pare rău, am spus.

— O poveste cusută cu aţă albă, de la început până la sfârşit, a replicat ea. Nu-i adevărat că o feştelise cu un caz. Omul ăsta n-a feştelit-o cu niciunul dintre cazurile de care s-a ocupat. Şi nici n-a fost cine ştie ce de deprimat. Şi nici nu bea. Niciodată nu s-a atins de vreo picătură. Aşa că în nici un caz nu s-a îmbătat mangă. Şi niciodată nu şi-ar fi petrecut seara cu Morrison. Sau cu nenorocitul ăla de primar. Pur şi simplu n-ar fi făcut-o. Nu îi avea la inimă. Nici într-un milion de ani n-ar fi acceptat să petreacă o seară cu ei. În plus, n-avea nici un fel de familie. Aşa că toată povestea cu familia, cu sensibilitatea şi cu demnitatea e o mare gogoaşă. L-au omorât şi l-au îmbrobodit pe legist ca să nu mai cerceteze cazul cu prea mare atenţie.

Stăteam în maşină şi am lăsat-o să-şi reverse furia. Apoi s-a potolit şi n-a mai zis nimic. Încerca să-şi dea seama cum procedaseră.

— Crezi că Morrison şi Teale au făcut-o? m-a întrebat.

— Şi încă cineva, am spus. Au fost implicaţi trei tipi. Cei trei s-au dus la el acasă şi au ciocănit la uşă. Gray a deschis şi Teale a scos pistolul. Morrison şi al treilea individ l-au înşfăcat şi l-au ţinut de braţe. Aşa se explică vânătăile. Pe urmă Teale i-a turnat o sticlă de whisky pe gât sau cel puţin i-a îmbibat hainele cu el. L-au târât în garaj şi l-au spânzurat.

Roscoe porni maşina şi ieşi din parcarea spitalului. Trecu încet peste limitatoarele de viteză, după care trase de volan şi ţâşni de-a lungul drumului care ducea la Margrave.

— L-au ucis, spuse ea, ca pe o simplă afirmaţie. Aşa cum l-au ucis pe Joe. Îmi închipui ce simţi.

Am încuviinţat din cap.

— Or să plătească pentru asta, am spus. Pentru amândoi.

— Fără doar şi poate, a zis şi ea.

Apoi am tăcut amândoi. Am gonit spre nord o vreme, după care am luat-o pe drumul regional.

— Bietul de Gray, spuse ea. Nu-mi vine să cred. Era atât de deştept, atât de precaut.

— Dar nu îndeajuns de deştept, am spus. Şi nici îndeajuns de prudent. Nu trebuie să uităm asta. Cunoşti regulile, da? Să nu rămâi singură. Dacă vezi că vine cineva, fugi unde vezi cu ochii. Sau împuşcă-l pe nemernic. Rămâi în preajma lui Finlay, dacă poţi, da?

Se concentra asupra condusului maşinii. Gonea cu mare viteză pe drumul în linie dreaptă. Se gândea la Finlay.

— Finlay, repetă ea. Ştii ce nu pot eu să-mi dau seama?

— Ce? am întrebat.

— Indivizii sunt doi, da? spuse ea. Teale şi Morrison. Ei conduc oraşul în numele lui Kliner. Ei conduc departamentul de poliţie. Ei doi conduc totul. Şeful detectivilor e Gray. Un tip în vârstă, o minte brici, un tip deştept şi încăpăţânat. Ocupă postul ăsta de douăzeci şi cinci de ani, cu mult înainte ca toată nebunia asta să înceapă. L-au preluat ca moştenire şi nu se pot descotorosi de el. Aşa încât, precum era şi de aşteptat, într-o bună zi, detectivul lor deştept şi încăpăţânat miroase ceva. Află că ceva se întâmplă. Iar ei află că el a aflat. Prin urmare, îl scot din circuit. Îl ucid pentru siguranţa operaţiunii. După care, ce fac ei mai departe?

— Spune-mi tu, am îndemnat-o eu.

— Angajează un înlocuitor, spuse ea. Finlay, venit tocmai din Boston. Un tip care e chiar mai deştept şi mai încăpăţânat decât Gray. De ce naiba au făcut ei una ca asta? Dacă Gray a fost un pericol pentru ei, atunci Finlay ar fi fost de două ori mai periculos. Aşadar, de ce au făcut-o? De ce au angajat pe unul mai deştept decât ultimul ocupant al postului?

— E simplu, am spus. Ei au crezut că, de fapt, Finlay era un prostănac.

— Un prostănac? Cum naiba să creadă una ca asta?

Aşa că i-am spus povestea pe care mi-o relatase Finlay luni, când mâneam gogoşi la magazinul universal. Despre divorţul lui. Despre starea lui psihică din acea vreme. Cum spusese? Un dezastru total. Se comporta ca un idiot. Nu era

în stare să lege două vorbe. Morrison şi Teale l-au intervievat. Lui i s-a părut că a fost cea mai lamentabilă cerere de serviciu din istorie. A crezut că a lăsat impresia unui idiot. A fost totalmente uluit când i-au dat postul. Acum înţelegeam de ce-au făcut-o. Ei de fapt căutau un tâmpit.

Roscoe izbucni în râs, ceea ce mă făcu să mă simt mai bine.

— Doamne, spuse ea. Ce ironie! Cred c-au stat şi-au pus totul la cale. Gray a fost o problemă, au zis ei. Mai bine să-l înlocuim cu un tâmpit. Să-l alegem pe cel mai prost candidat care se prezintă.

— Exact, am spus. Şi chiar aşa au făcut. Au ales un tâmpit speriat de bombe din Boston. Numai că, până să se prezinte la lucru, omul s-a calmat şi a redevenit omul inteligent şi stăpân pe sine care a fost întotdeauna.

Chestia asta a făcut-o să zâmbească preţ de vreo trei kilometri şi jumătate. Apoi, după ce-am urcat un mic deluşor, am început lunga coborâre spre Margrave. Eram încordaţi. Aveam senzaţia că pătrundem în zona de conflict pe care o părăsisem o vreme. Nu ne simţeam prea grozav. Mă aşteptasem să mă simt mai bine după ce îi voi fi identificat pe jucătorii din tabăra adversă. Dar nu s-a întâmplat cum m-am aşteptat. Nu eram eu împotriva lor pe un fond neutru. Fondul nu era neutru. Fondul era chiar tabăra opusă. Întregul oraş făcea parte din el. Întregul oraş fusese cumpărat şi plătit. Nimeni nu putea să rămână neutru. Goneam în josul pantei cu o sută zece kilometri la oră îndreptându-ne spre o încurcătură periculoasă. Mai periculoasă decât mă aşteptasem.

Roscoe a micşorat viteza la intrarea în oraş. Chevrolet-ul masiv parcă plutea pe asfaltul sticlos din Margrave. Tufele de magnolia şi de corn care însoţiseră până atunci drumul pe ambele părţi au fost înlocuite de suprafeţe acoperite cu gazon catifelat şi de cireşi ornamentali. Pomii ăia cu trunchiuri netede şi lucioase. Ca şi cum cineva le lustruia scoarţa. Iar în Margrave, probabil că aşa se şi întâmpla.

Fundaţia Kliner plătea pesemne pe cineva cu un salariu frumuşel ca să facă treaba asta. Am trecut pe lângă spaţiile frumos ordonate cu magazine, toate goale şi parcă mulţumite de sine, menţinându-se peste linia de plutire datorită acelei nemeritate mii de dolari săptămânale. Am ocolit parcul în mijlocul căruia trona statuia lui Caspar Teale. Apoi am trecut în goană de curba către locuinţa lui Roscoe, cea cu uşa de la intrare spartă. Pe lângă cafenea. Pe lângă banchetele de sub copertinele elegante. Pe lângă parcul în care se aflaseră barurile şi pensiunile pe vremea când Margrave era un oraş cinstit. Am ajuns în fine la secţia de poliţie. Am oprit maşina în parcare. Bentley-ul lui Charlie Hubble se afla tot în locul în care-l lăsasem. Roscoe a oprit motorul şi am stat pe loc un minut. Nu voiam să ieşim. Ne-am strâns mâinile. Un scurt gest de noroc. Ne-am dat jos din maşină, în toiul bătăliei. Secţia de poliţie era răcoroasă şi părăsită în afară de Baker, aflat la biroul lui, şi de Finlay, care tocmai ieşea din biroul decorat cu lemn de trandafir. Ne-a văzut şi ne-a făcut semn să venim repede.

— Teale se-ntoarce în zece minute, ne-a anunţat el. Şi avem o mică problemă.

Ne-a condus grăbit în birou. Am intrat şi am închis uşa.

— A sunat Picard, ne-a spus el.

— Şi, care-i problema? am spus.

— E vorba de casa conspirativă. Locul unde sunt ascunşi Charlie şi copiii. Situaţia aceea trebuie să rămână neoficială, da?

— Mi-a spus asta, mi-am amintit eu. Şi-a asumat deja nişte riscuri.

— Întocmai, a zis Finlay. Asta e problema. Nu are oameni. Are nevoie de cineva care să stea acolo cu Charlie. A făcut asta chiar el, până acum, dar nu mai poate. Nu-şi mai poate rupe din timpul de la serviciu. Şi are şi senzaţia că nu e tocmai o situaţie potrivită, Charlie fiind femeie, cu fetiţa şi toate celelalte. Copiii simt îngroziţi de el.

Se uită la Roscoe, care pricepu repede încotro se îndrepta conversaţia.

— Vrea să mă duc acolo? întrebă ea.

— Doar pentru douăzeci şi patru de ore, spuse Finlay. Asta e ceea ce a cerut Picard. Vrei s-o faci pentru el?

Roscoe ridică din umeri şi zâmbi.

— Bineînţeles c-o voi face, spuse ea. Nici o problemă. Pot să-mi aloc o zi pentru asta. Numai să-mi promiţi că mă aduci înapoi când începe distracţia, bine?

— Automat, replică Finlay. Distracţia nu poate începe până nu avem toate detaliile, iar din momentul în care avem detaliile, Picard poate acţiona oficial şi îi poate trimite pe oamenii săi la casa conspirativă. Atunci, tu te vei întoarce aici.

— Bine, spuse Roscoe. Când plec?

— Chiar acum, spuse Finlay. O să fie aici dintr-o clipă-ntr-alta.

Ea îi zâmbi.

— Deci deja ai presupus c-o să fiu de acord? spuse ea, iar el îi întoarse zâmbetul larg.

— Aşa cum îi spuneam şi lui Reacher, eşti cel mai bun om pe care-l avem.

Am ieşit împreună cu Roscoe din secţia de poliţie. Şi-a scos valiza din Chevrolet şi a aşezat-o pe trotuar.

— Ne vedem mâine, se pare, spuse ea.

— Crezi că te descurci? am întrebat-o.

— Sigur. O să mă descurc de minune. Ce loc poate fi mai lipsit de riscuri decât o casă conspirativă a FBI-ului? Dar o să-mi fie dor de tine, Reacher. Nu m-am gândit deocamdată cum o să ne petrecem timpul unul fără celălalt.

Am strâns-o de mână. Ea m-a sărutat pe obraz. S-a ridicat un pic pe vârfuri pentru un pupic. Finlay a deschis uşa secţiei de poliţie. Am auzit zgomotul de aspiraţie al garniturii de etanşare din cauciuc. A scos capul afară şi a strigat către Roscoe.

— Ar fi bine să-i dai lui Picard ultimele informaţii, da?

Roscoe a dat din cap aprobator către el. Apoi am rămas să aşteptăm în soare. N-a fost nevoie să aşteptăm prea mult. Sedanul albastru al lui Picard şi-a făcut apariţia în parcare în câteva minute, oprind brusc chiar în dreptul nostru. Bărbatul solid s-a dat jos de la volan şi s-a ridicat în picioare. Cât pe ce să acopere cu totul soarele.

— Îţi sunt recunoscător, Roscoe, a spus el. Chiar că m-ai scos din încurcătură.

— Nici o problemă, a răspuns ea. Şi tu ne ajuţi pe noi, nu? Unde trebuie să ajung?

Picard afişă un zâmbet chinuit, dând din cap către mine.

— Nu pot să spun unde e, i-a spus el. Mai ales în faţa unor civili, nu? Şi-aşa mi-am depăşit cu mult atribuţiile. Şi va trebui să te rog să nu-i spui după aceea. Şi, Reacher, nici tu să nu insişti să-ţi spună, nici ea, nici Charlie, bine?

— Bine, am spus.

Nu aveam să insist, fiindcă urma oricum să-mi spună.

— Bun, spuse Picard.

M-a salutat cu o mişcare grăbită din cap şi a luat geanta lui Roscoe, pe care a aruncat-o pe bancheta din spate. Apoi, cei doi s-au urcat în maşină şi-au plecat. Sedanul albastru a ieşit din parcare şi s-a îndreptat spre nord. Le-am făcut cu mâna. După care maşina a dispărut din vedere.

DOUĂZECI ŞI TREI.

Detalii. Adunarea dovezilor. Supraveghere. Asta e baza tuturor lucrurilor. Trebuie să te liniştеşti şi să caşti ochii suficient de mult timp şi îndeajuns de atent ca să observi ceea ce ai nevoie. În vreme ce Roscoe făcea cafele pentru Charlie Hubble, iar Finlay stătea în biroul din lemn de trandafir, eu urma să supraveghez activitatea din depozit. Îndeajuns de mult timp şi cu suficientă atenţie ca să pot să-mi dau seama cum procedează. Putea să-mi ia douăzeci şi patru de ore. Era posibil ca Roscoe să se întoarcă înaintea mea.

M-am urcat în Bentley şi am parcurs cei douăzeci şi doi de kilometri până la intersecţie. Am încetinit când am trecut

prin dreptul depozitelor. Trebuia să găsesc un punct de observaţie avantajos. Rampa de acces spre direcţia nordică trecea pe sub rampa de ieşire spre direcţia sudică. Era acolo un fel de pasarelă joasă. Mi-am zis că ar fi bine dacă m-aş ascunde în spatele unuia dintre piloni. Întunericul avea să-mi asigure un ascunziş bun, iar poziţia uşor înălţată avea să-mi ofere o perspectivă asupra întregii zone cu depozite. Ăla era locul meu de supraveghere.

Am accelerat Bentley-ul pe rampă şi mi-am continuat drumul spre nord, către Atlanta. Mi-a luat o oră. Începeam să-mi fac o idee aproximativă despre geografia locurilor. Voiam să ajung în zona comercială pentru persoanele cu venituri modeste şi am găsit-o destul de uşor. Am zărit tipul de stradă pe care-l căutam. Ateliere de tuning pentru automobile, angrosişti de mese de biliard, mobilier de birou recondiţionat. Am parcat pe stradă în faţa sediului unei misiuni creştine. În faţa mea se aflau două magazine cu echipamente pentru supravieţuire. L-am ales pe cel din stânga şi am intrat.

Uşa a acţionat un clopoţel. Tipul de la tejghea a ridicat privirea. Era un tip cu o înfăţişare cât se poate de obişnuită: bărbat alb, barbă neagră, uniformă de camuflaj, bocanci. Avea în ureche un cercel uriaş din aur. Semăna cu un fel de pirat. Se poate să fi fost un veteran. Sau poate că doar îşi dorea să fie. M-a salutat cu o mişcare din cap.

Avea marfa de care aveam nevoie. Mi-a ales o cămaşă şi nişte pantaloni de uniformă de culoare oliv. Am găsit şi o geacă de camuflaj îndeajuns de mare ca să o pot îmbrăca. M-am uitat cu atenţie la buzunare. Trebuia ca pistolul Desert Eagle să încapă. Pe urmă, am mai găsit o gamelă pentru apă şi un binoclu destul de bun. Am pus toată marfa pe tejghea şi am aranjat-o frumos. Mi-am scos teancul de bancnote. Bărbosul se uita la mine.

— Mi-ar fi de folos un bulan, am spus.

S-a uitat la mine, apoi la teancul de sute. După care s-a aplecat şi a scos la iveală o cutie. Părea grea. Am ales un

baston gros, lung de aproape treizeci de centimetri. Era o bucată de ţeava învelită cu piele. Înfăşurată cu bandă adezivă la un capăt pentru o priză mai bună. Construită în jurul unui arc spiralat de instalaţii. Chestia aia care se pune în interiorul ţevilor înainte să fie îndoite. Umplută cu alice din plumb. O armă eficace. Am încuviinţat din cap. Am plătit şi am plecat. Clopoţelul a sunat din nou când am deschis uşa.

Am mutat Bentley-ul cam o sută de metri şi am parcat în faţa primului atelier auto care se lăuda că poate să facă geamuri fumurii. Am apăsat pe claxon şi m-am dat jos din maşină ca să vorbesc cu tipul care tocmai ieşea pe uşa atelierului.

— Poţi să-mi faci geamurile fumurii? l-am întrebat.

— La chestia asta? a întrebat el. Bineînţeles. Pot să fac geamuri fumurii la orice model de maşină.

— Cât durează?

Tipul s-a apropiat de maşină şi şi-a plimbat degetul de-a lungul caroseriei lucioase.

— La o maşină ca asta, e nevoie de o lucrătură de prima clasă, a spus el. O să-mi ia vreo două zile, poate chiar trei.

— Cât costă? am întrebat.

Continuând să pipăie vopseaua, individul începu să tragă aer printre dinţi, aşa cum fac toţi meşterii de pe la atelierele auto când îi întrebi de preţ.

— Vreo două sutare, spuse el. Atât costă o treabă de cea mai bună calitate şi la o asemenea maşină nici să nu te gândeşti că ar merge altceva.

— O să-ţi dau două sute cincizeci, am spus. Asta pentru o lucrare de calitate superbună şi în plus o să-mi împrumuţi o maşină două-trei zile, cât durează până-ţi faci treaba, bine?

Individul mai trase nişte aer printre dinţi şi apoi bătu uşor cu palma pe capota maşinii.

— S-a făcut, prietene, spuse el.

Am scos cheia maşinii de pe inelul de chei al lui Charlie şi am schimbat-o cu cheia unui Cadillac vechi de opt ani de

culoarea unui avocado bine copt. Părea să meargă destul de bine şi era cât se poate de anonimă. Bentley-ul e un automobil minunat, dar nu era maşina de care aveai nevoie dacă operaţiunea de supraveghere devenea mobilă. E cea mai bătătoare la ochi maşină.

Am părăsit periferia sudică a oraşului şi am oprit la o benzinărie. Am umplut ochi rezervorul voluminos al Cadillac-ului şi mi-am cumpărat batoane de ciocolată, alune şi sticle de apă. Apoi m-am schimbat în toaletă. Mi-am pus pe mine tot echipamentul militar cumpărat de curând şi am aruncat hainele vechi în coşul pentru prosoape. M-am înapoiat la maşină. Am vârât pistolul Desert Eagle în buzunarul interior lung al noii mele geci.

L-am lăsat armat şi blocat. Am pus gloanţele de rezervă în buzunarul exterior de la piept. Briceagul lui Morrison era în buzunarul lateral din partea stângă, iar bulanul l-am pus în buzunarul din dreapta.

Am distribuit alunele şi batoanele de ciocolată în celelalte buzunare. Am turnat o sticlă de apă în gamelă şi m-am dus la treabă. Mi-a luat o oră ca să mă întorc în Margrave. Am condus vechiul Cadillac chiar pe lângă intersecţie. Am urcat din nou pe rampa de acces spre direcţia nordică. Am dat înapoi cam o sută de metri şi m-am oprit exact în acea zonă a nimănui dintre rampa de acces şi rampa de ieşire. Pe-acolo nimeni n-avea de ce să treacă, nici la intrarea, nici la ieşirea de pe autostradă. Nimeni n-avea să vadă maşina în afară de cei care treceau în mare viteză pe lângă Margrave. Iar ăstora n-avea de ce să le pese.

Am deblocat capota şi am deschis-o. Am încuiat maşina şi am lăsat-o aşa. În felul acesta, devenea aproape invizibilă. Un sedan paradit pe marginea autostrăzii. O imagine atât de obişnuită încât nici n-o mai remarci. Apoi m-am căţărat peste parapetul jos din beton de la marginea şoselei. Am coborât pe taluzul înalt. Am alergat spre sud şi am traversat în goană rampa de acces. Am continuat să fug spre adăpostul oferit de pasarela joasă. Am trecut pe sub

autostradă până-n cealaltă parte şi m-am ascuns în spatele unui stâlp de susţinere lat. Deasupra mea, camioanele care ieşeau de pe autostradă se îndreptau huruind spre vechiul drum regional. După care schimbau vitezele şi coteau la dreapta, spre depozite.

M-am liniştit şi m-am aşezat cât mai comod în spatele stâlpului. Mă aflam la circa două sute de metri depărtare şi la o înălţime de vreo nouă metri. Ansamblul depozitelor se întindea la picioarele mele ca o diagramă. Binoclul pe care-l cumpărasem avea o bună putere de mărire şi oferea o imagine clară. De fapt, erau patru depozite separate. Toate identice, construite în linie dreaptă, orientate pieziş faţă de punctul în care mă aflam. Întreaga zonă era mărginită de un gard solid. Cu sârmă ghimpată şi tăioasă din belşug la partea de sus. Fiecare dintre cele patru clădiri avea propriul gard interior. În gardul exterior se afla poarta principală, orientată spre şosea. Locul era cuprins de o forfotă intensă.

Prima clădire era curată. Uşa era deschisă. Vedeam cum camioanele fermelor de prin partea locului intrau şi ieşeau. Oamenii încărcau şi descărcau mărfuri la vedere. Saci mari din cânepă plini cu diverse produse agricole, sau poate că erau seminţe sau îngrăşăminte. Lucruri pe care le folosesc fermierii. Habar n-am. Dar nu era nimic secret. Nimic ascuns. Toate camioanele erau din partea locului. Plăcuţe de înmatriculare de Georgia pe toate maşinile. Nici un vehicul din alt stat. Nimic îndeajuns de mare încât să străbată ţara de la nord la sud. Prima clădire era curată, nu încăpea nici o îndoială.

La fel se putea spune şi despre a doua şi a treia clădire. Acestea stăteau cu porţile deschise şi cu uşile ridicate, în curţile din faţă era o forfotă voioasă. Nimic de ascuns. Totul la vedere. Diferite tipuri de camioane, dar toate erau de prin partea locului. Nu vedeam ce transportă. Poate că erau mărfuri pentru micile prăvălii rurale. Sau poate că erau produse manufacturate care erau duse cine ştie unde. Un

fel de butoaie de petrol în al treilea depozit. Dar nimic care să stârnească interesul în mod deosebit.

Al patrulea depozit era cel pe care-l căutam. Cel de la capătul şirului. Fără nici o îndoială. Era o poziţie inteligent aleasă. Cât se poate de logică. Era mascată de haosul din primele trei curţi. Dar, fiind ultima din şir, niciunul dintre fermierii sau comercianţii localnici nu trebuia să treacă prin faţa sa. Nimeni nu avea de ce să se uite la acea clădire. O poziţie inteligent aleasă. Ăsta era depozitul, fără doar şi poate. Dincolo de el, la vreo şaptezeci de metri în câmp, era copacul trăsnit. Cel pe care Roscoe îl identificase în fotografia cu Stoller şi Hubble lângă camionul galben. O cameră foto aflată în curtea din faţa depozitului ar fi prins copacul în cadru imediat dincolo de colţul îndepărtat al clădirii. Puteam să văd asta. Ăsta era locul, fără doar şi poate.

Uşa din faţă era închisă. Poarta era închisă. Se vedeau doi paznici care-şi făceau de lucru prin curte. Chiar şi de la două sute de metri, ajutat de binoclu, puteam să sesizez privirile vigilente şi încordarea precaută cu care păşeau. Făceau parte dintr-un sistem de securitate. I-am urmărit o vreme. Se plimbau prin curte, dar nimic nu se întâmpla acolo. Aşa că am început să supraveghez drumul, în aşteptarea unui camion care să se ducă la al patrulea depozit.

A fost o aşteptare lungă. Eram tot mai încordat, aşa că am început să fredonez. Am trecut prin toate versiunile piesei Rambling On My Mind pe care le cunoşteam. Toată lumea avea câte o versiune. Era considerată o piesă tradiţională. Nimeni nu ştia cine o compusese. Nimeni nu ştia de unde venea. Probabil că venea de departe şi de demult, din delta fluviului Mississippi. E un cântec pentru oamenii care nu pot sta locului. Chiar şi atunci când au motive întemeiate să stea. Oameni ca mine. Mă aflam în Margrave de o săptămână. Cel mai lung interval în care am stat undeva de bunăvoie. Ar trebui să rămân pentru totdeauna. Cu Roscoe,

pentru că ne potriveam, începeam să-mi imaginez viitorul alături de ea. Mă simţeam bine. Dar urmau să apară probleme. Când banii necuraţi ai lui Kliner aveau să dispară, întregul oraş avea să se prăbuşească. Iar eu trebuia s-o iau din loc. Ca în cântecul pe care-l cântam în minte. Trebuia să hoinăresc. Un cântec tradiţional. Un cântec care putea foarte bine să fi fost scris pentru mine. În adâncul sufletului, credeam că Blind Blake îl compusese. El rătăcise din loc în loc. Trecuse chiar părţile astea, când în locul stâlpilor din beton erau nişte copaci umbroşi. Cu şaizeci de ani în urmă, el păşise pe drumul pe care-l supravegheam acum, poate chiar cântând aceeaşi melodie pe care o fredonam.

Eu şi Joe obişnuiam să cântăm acel cântec vechi. Îl cântam ca pe un comentariu ironic la viaţa de familie a militarilor. Ne dădeam jos dintr-un avion undeva şi eram duşi la o locuinţă pustie şi neaerisită dintr-o bază militară. La douăzeci de minute după ce ne mutam, începeam să cântăm acest cântec. Ca şi cum am fi stat acolo îndeajuns de mult ca să ne gândim la o nouă mutare. Aşa că m-am rezemat de stâlpul din beton şi l-am cântat pentru el, dar şi pentru mine.

A durat vreo jumătate de oră până am trecut prin toate versiunile cântecului, o dată pentru mine, o dată pentru Joe. În tot acest timp am văzut vreo cinci-şase camioane oprind în apropierea depozitelor. Toţi şoferii erau localnici. Toate maşinile erau camioane mici şi prăfuite, din Georgia. Nimic care să aibă pe caroserie funinginea caracteristică transporturilor pe distanţe lungi. Nimic care să se îndrepte spre ultima clădire din şir. Am fredonat încetişor vreme de treizeci şi cinci de minute şi n-am reuşit să adun nici un fel de informaţie.

Dar am primit nişte aplauze. Tocmai terminasem ultimul cântec când am auzit nişte bătăi de palme ironice venind din întunericul din spatele meu. M-am dat pe după stâlpul masiv din beton şi am privit cu atenţie în întuneric.

Aplauzele au încetat şi am auzit nişte paşi târşâiţi. Apoi am desluşit silueta vagă a unui bărbat care se târa către mine. Silueta s-a ridicat în picioare. Era un vagabond. Păr lung, cărunt şi încâlcit şi straturi peste straturi de îmbrăcăminte groasă. Ochii strălucitori care ardeau pe o faţă zbârcită şi murdară. Omul se opri la o distanţă sigură de mine.

— Cine dracu' eşti? l-am întrebat.

Şi-a dat la o parte perdeaua din păr şi a rânjit către mine.

— Cine dracu' eşti tu? mi-a zis el drept răspuns. Vii la mine acasă şi zbieri în halul ăsta?

— Asta e locuinţa ta? am spus. Locuieşti aici, dedesubt?

Se lăsă pe vine şi ridică din umeri către mine.

— Temporar, spuse el. Sunt aici de o lună. Te deranjează cu ceva chestia asta?

Am clătinat din cap. Nu mă deranja cu nimic. Omul trebuia să locuiască undeva, nu?

— Îmi cer scuze că te deranjez, am spus. O să plec de-aici până diseară.

Mirosul lui plutea spre mine şi nu era deloc plăcut. Omul ăsta mirosea de parcă-şi petrecuse toată viaţa pe drumuri.

— N-ai decât să stai cât vrei, spuse el. Tocmai am hotărât să ne mutăm. Părăsim domiciliul.

— Părăsiţi? am spus. Mai e cineva aici?

Omul mi-a aruncat o uitătură ciudată. S-a întors şi a arătat spre aerul de lângă el. Nu era nimeni acolo. Ochii mi se obişnuiseră cu clarobscurul. Puteam să văd tocmai până la grinda în consolă de sub drumul înălţat. Spaţiul era pustiu.

— Familia mea, spuse omul. Suntem încântaţi să te cunoaştem, dar trebuie să plecăm. A sosit vremea s-o luăm din loc.

A întins mâna în spate şi a scos din întuneric un sac din cânepă. Era un sac cazon. Se mai distingea ceva imprimat pe el. PFC7 nu mai ştiu cum, cu o serie şi o denumire de unitate militară. L-a tras aproape şi a dat să plece.

— Hei, stai un pic, am strigat eu. Ai fost aici săptămâna trecută? Joi?

Tipul se opri şi se întoarse pe jumătate spre mine.

— Am stat aici o lună. N-am văzut nimic joia trecută.

M-am uitat la el şi la sacul lui militar. Era un soldat.

Prin definiţie, soldaţii nu se oferă voluntari pentru nimic. Aşa că m-am depărtat de beton şi am scos o ciocolată din buzunar. Am înfăşurat-o într-o bancnotă de o sută de dolari. I-am aruncat-o. A prins-o şi a vârât-o în haină. A dat din cap către mine, în tăcere.

— Deci, ce n-ai văzut joia trecută? l-am întrebat.

Individul ridică din umeri.

— N-am văzut chiar nimic, spuse el. Asta-i adevărul adevărat. Dar nevastă-mea a văzut. A văzut o mulţime de lucruri.

— Bine, am spus, fără grabă. Vrei s-o întrebi ce lucruri a văzut?

Omul încuviinţă din cap. Se întoarse şi avu o conversaţie şoptită cu aerul din spatele lui. Apoi se întoarse către mine.

— A văzut nişte extratereştri, îmi spuse el. O navă spaţială inamică, deghizată sub forma înşelătoare a unui camion negru strălucitor. În el se aflau doi extratereştri deghizaţi ca nişte pământeni normali. A văzut lumini pe cer. Fum. O navă spaţială coboară, se transformă într-o maşină mare, comandantul flotei stelare iese din ea costumat în poliţist, un tip scund şi gras. Apoi o maşină albă vine dinspre autostradă, dar de fapt e o navetă de luptă care aterizează, cu doi tipi în ea, pământeni, pilotul şi copilotul. Cu toţii încing un dans, chiar acolo lângă poartă, pentru că vin dintr-o altă galaxie. Nevastă-mea mi-a zis că a fost foarte palpitant. Se dă în vânt după chestiile astea. Le vede pe oriunde se duce.

Omul dădu din cap către mine. Chiar vorbea serios.

— Eu am pierdut toată tărăşenia, spuse el, făcând un gest către aerul din preajma lui. A trebuit să-i fac baie bebeluşului. Dar asta a văzut nevastă-mea. Se dă în vânt după chestiile astea.

— A auzit ceva? l-am întrebat.

Bărbatul transmise mai departe întrebarea. După ce primi răspunsul, clătină din cap de parcă aş fi fost un nebun.

— Fiinţele spaţiale nu scot sunete, spuse el. Dar copilotul de pe naveta de luptă a fost împuşcat cu fazerele de anihilare şi s-a târât încoace mai târziu. A sângerat pân-a mierlit-o, chiar în locul unde te afli mata acum. Am încercat să-l ajutăm, dar nu prea poţi să faci nimic după ce te-a lovit un fazer de anihilare, nu? Infirmierii l-au luat de-aici duminică.

Am încuviinţat din cap. Omul a luat-o din loc, târându-şi după el sacul. L-am condus cu privirea după care m-am ascuns din nou după stâlp. Cu ochii la drum, am analizat povestea nevestei sale. O relatare de la un martor ocular. Tipul n-ar fi convins judecătorii de la Curtea Supremă, dar în mod cert mă convinsese pe mine. Mai ales că nu fratele unuia de la Curtea Supremă aterizase aici cu o navetă de luptă şi dansase la poarta depozitului.

A mai trecut o oră până să se întâmple ceva. Mâncasem un baton de ciocolată şi băusem cam o jumătate de litru de apă. Nu făceam altceva decât să stau şi să aştept. Un camion de dimensiuni rezonabile îşi făcu apariţia venind dinspre sud. Când se apropie de depozit, încetini. Cu ajutorul binoclului, am văzut plăcile de înmatriculare din New York. Nişte dreptunghiuri alb-murdar. Camionul îşi văzu de drum pe asfalt şi aşteptă la cea de-a patra poartă. Tipii din incinta complexului deschiseră poarta şi făcură semn camionului să intre. Vehiculul se opri din nou şi cei doi închiseră poarta în spatele lui. După care şoferul trase maşina cu spatele spre uşa depozitului şi se opri. Se dădu jos din camion. Unul dintre paznici se urcă în cabina vehiculului, în vreme ce colegul lui se apleca printr-o uşă laterală ca să deschidă uşa depozitului. Camionul se retrase în hala întunecoasă şi uşa-rulou se închise din nou. Şoferul din New York rămăsese în curte, la soare. Asta a fost tot. Cam treizeci de secunde, de la început până la sfârşit. Nimic la vedere.

Am privit şi am aşteptat. Camionul a stat înăuntru optsprezece minute. Apoi uşa s-a deschis din nou şi paznicul a scos camionul afară. De îndată ce vehiculul a ieşit, ruloul a fost coborât la loc, iar paznicul s-a dat jos din cabină. Şoferul din New York se urcă din nou la volan, iar portarul dădu fuga să-i deschidă porţile. Camionul ieşi din curte şi o luă pe drumul regional. Coti spre nord şi trecu cam pe la douăzeci de metri de locul în care stăteam rezemat de stâlpul de susţinere al pasarelei. Viră pe rampa de acces şi urcă huruind ca să se înscrie în şuvoiul de maşini care se îndrepta spre nord.

Aproape imediat un alt camion coborî gălăgios rampa, părăsind traficul care venea dinspre nord. Vehiculul semăna cu cel de dinainte. Acelaşi model, aceeaşi mărime, acelaşi strat de mizerie depus după mulţi kilometri parcurşi pe autostradă. Se opri legănându-se în apropierea depozitelor. M-am uitat atent cu binoclul. Plăcile de înmatriculare erau de Illinois. Ritualul prin care a trecut a fost acelaşi. Oprire la poartă. Mers în marşarier până la uşa-rulou. Şoferul înlocuit de portar. Uşa ridicată doar atât cât să permită înghiţirea camionului de întunericul dinăuntru. Rapid şi eficient. Din nou, circa treizeci de secunde, de la început la sfârşit. Şi caracterul secret al operaţiunii. Şoferilor nu le era îngăduit accesul în depozit. Trebuia să aştepte afară.

Camionul de Illinois a ieşit din depozit mai rapid, în şaisprezece minute. Şoferul şi-a reluat locul la volan şi a ieşit din curte, revenind pe autostradă. L-am văzut trecând, la vreo douăzeci de metri de mine.

Conform teoriei noastre, ambele camioane fuseseră încărcate cu o parte din rezerva de bani şi îşi croiau acum drum spre nord. Se întorceau în mare grabă în marile oraşe de acolo, unde aveau să-şi descarce marfa. Până aici, teoria noastră se verifica. Nu puteam să-i găsesc vreo hibă.

În următoarea oră, nu s-a întâmplat nimic. Al patrulea depozit a rămas închis. Începeam să mă plictisesc. Parcă-mi părea rău că plecase vagabondul. Am fi putut să mai stăm la

taclale. Deodată am văzut sosind cel de-al treilea camion din ziua aceea. Am ridicat binoclul şi i-am văzut plăcuţele de California. Acelaşi model de camion, de culoare roşu-murdar, părăsi huruind autostrada îndreptându-se spre ultimul depozit. De data asta, camionul făcu altfel decât primele două. Trecu de poartă, dar nu mai avu loc schimbarea şoferilor. Camionul pătrunse cu spatele în depozit. Se vede treaba că şoferul ăsta era autorizat să vadă ce se întâmpla în interiorul halei. Urmă o aşteptare pe care am cronometrat-o la douăzeci şi două de minute. Apoi uşa-rulou se deschise şi camionul îşi făcu din nou apariţia. Trecu direct prin porţile curţii şi se îndreptă spre autostradă.

Am luat rapid o decizie. Sosise momentul să plec. Voiam să văd ce e înăuntrul unuia dintre camioanele acelea. Aşa că m-am ridicat iute în picioare, înşfăcând totodată binoclul şi gamela cu apă. Am trecut în fugă pe sub pasarelă spre partea autostrăzii care se îndrepta spre nord. M-am căţărat pe taluzul abrupt şi am sărit peste parapetul din beton. M-am întors la Cadillac-ul meu paradit. I-am închis capota şi m-am urcat la volan. Am pornit motorul şi am rulat de-a lungul benzii de urgenţă. Am aşteptat apariţia unui interval în trafic şi am turat motorul masiv. Am tras de volan şi am accelerat spre nord.

Mi-am făcut socoteala că de camionul roşu mă despărţeau maximum trei-patru minute. Nu mai mult. Am depăşit mai multe grupuri de vehicule şi am accelerat maşina mare şi veche. Apoi m-am stabilizat la o viteză de croazieră destul de ridicată, cu intenţia de a recupera întârzierea. După câţiva kilometri, am reperat camionul. Am micşorat viteza şi am rămas mult în urmă, cam la vreo trei sute de metri în spatele lui. Păstram cinci-şase vehicule între mine şi el. M-am calmat şi m-am relaxat. Conform teoriei candelabrului emisă de Roscoe, ne îndreptam spre Los Angeles.

Mergeam fără mare grabă spre nord. Viteza nu depăşea optzeci de kilometri la oră. Rezervorul Cadillac-ului era

aproape plin. Mi-ar fi ajuns cam cinci sute, poate chiar cinci sute cincizeci de kilometri. La viteza asta de croazieră, poate chiar mai mult. Dacă aş fi turat motorul V-8 obosit şi vechi de opt ani aş fi consumat benzina cu viteza fulgerului. Dar, dacă viteza era constantă, puteam parcurge o distanţă rezonabilă. Poate chiar la şase sute de kilometri, destul cât să ajung până în Memphis.

Ne-am continuat drumul. Camionul roşu se profila inconfundabil la trei sute de metri în faţa mea. Coti la stânga ocolind periferia sudică a Atlantei. Se pregătea s-o ia spre vest, de-a latul ţării. Teoria distribuţiei se verifica. Am încetinit şi am rămas în urmă la schimbarea autostrăzilor, căci nu voiam ca şoferul să aibă vreo bănuială că-l urmăreşte cineva. Deşi mi-am dat seama după felul cum trecea de pe o bandă pe alta că individul ăsta nu se folosea prea des de oglinzile retrovizoare. Aşa că m-am dat ceva mai aproape de el.

Camionul roşu a continuat să ruleze, în vreme ce eu am rămas la opt maşini în spatele lui. Timpul trecea, după-amiaza era aproape pe sfârşite. Se apropia seara. Am mai mâncat nişte ciocolată şi am băut apă, luându-mi astfel cina la volan. N-am reuşit să conving radioul să funcţioneze. Era un model elegant japonez. De bună seamă că tipul de la atelierul auto îl transplantase. Poate că fusese furat. M-am întrebat cum s-o fi descurcând cu geamurile Bentley-ului. M-am mai întrebat cum o să reacţioneze Charlie când o să primească înapoi maşina cu geamurile fumurii. Dar mi-am zis că asta avea să fie cea mai mică dintre grijile ei. Am mai mers încă o sută cincizeci de kilometri. Opt ore. Am ieşit din Georgia şi, trecând prin Alabama, am ajuns în colţul nord-estic al statului Mississippi. Se făcuse întuneric beznă. Soarele de toamnă coborâse sub orizont undeva, departe, în faţa noastră. Şoferii îşi aprindeau farurile. Am mers ore în şir în întuneric. Aveam senzaţia că-l urmăream pe individul ăsta de-o viaţă. Deodată, pe când se apropia de miezul nopţii, camionul roşu a încetinit. La vreo opt sute de

metri înainte, l-am văzut cum trage într-o parcare pentru camioane, situată undeva, la dracu-n praznic. Aproape de un loc numit Myrtle. La o sută zece kilometri de graniţa statului Tennessee. Să mai fi avut de mers cam o sută zece kilometri până în Memphis. Am mers după camion în parcare. Am parcat la o distanţă apreciabilă faţă de el.

L-am văzut pe şofer coborând. Un tip înalt şi solid. Cu ceafă groasă şi lată, umeri puternici. Brunet, pe la treizeci şi ceva de ani. Braţe lungi, ca de maimuţă. Îl cunoşteam. Era fiul lui Kliner. Un psihopat desăvârşit. L-am urmărit cu privirea. Stând în picioare lângă camion, s-a întins şi a căscat în întuneric. M-am uitat la el şi mi l-am imaginat în noaptea de joi, lângă poarta depozitului, dansând.

Tânărul Kliner încuie camionul şi porni agale către clădiri. Am aşteptat o vreme şi m-am dus după el. Mi-am imaginat c-o să se ducă direct la toaletă, aşa că am aşteptat în lumina din preajma standului de presă şi am supravegheat uşa. L-am văzut ieşind de la toaletă şi intrând în restaurant. S-a aşezat la o masă şi s-a întins din nou. A luat meniul cu aerul degajat al unuia care nu se grăbeşte deloc. Se afla acolo pentru o cină târzie. M-am gândit c-o să dureze vreo douăzeci şi cinci de minute. Poate chiar o jumătate de oră.

Am ieşit din nou în parcare. Voiam să pătrund în camionul roşu şi să arunc o privire înăuntru. Dar mi-am dat seama că n-aveam nici o şansă să fac treaba asta în parcare. Absolut nici o şansă. Era o zonă circulată şi, în plus, două maşini ale poliţiei patrulau prin preajmă. Locul era luminat puternic. Aşa că mai aveam de aşteptat.

M-am întors la clădiri. M-am vârât într-o cabină telefonică şi am format numărul secţiei de poliţie din Margrave. Finlay mi-a răspuns de îndată. I-am auzit tonul grav, de om care-şi completase studiile Ia Harvard. Stătuse lângă telefon, aşteptând să dau un semn de viaţă.

— Unde eşti? m-a întrebat el.

— Nu departe de Memphis, am spus. Am văzut un camion care a încărcat marfa şi mă ţin după el până se iveşte

prilejul să arunc o privire înăuntru. Şoferul e băiatul lui. Kliner.

— În regulă, mi-a spus. Am veşti de la Picard. Roscoe e instalată şi în siguranţă. Sper că la ora asta doarme buştean. Omul mi-a zis că Roscoe îţi transmite dragostea ei.

— Dacă ai ocazia, transmite-i şi tu din partea mea toată dragostea. Ai grijă de tine, absolvent de Harvard.

— Şi tu să ai grijă de tine, mi-a zis, după care a închis telefonul.

Întors în parcare, m-am urcat în Cadillac şi am aşteptat. A mai durat o jumătate de oră până să iasă Kliner. L-am văzut mergând înapoi spre camionul roşu. Se ştergea la gură cu dosul palmei. Părea să fi mâncat o cină gustoasă. Cină care durase destul de mult. A dispărut din vedere. O clipă mai târziu, camionul a trecut prin faţa mea şi s-a îndreptat hurducăindu-se spre ieşirea din parcare. Dar n-a luat-o spre autostradă. A făcut la stânga pe un drum secundar, îndreptându-se spre motel. Urma să poposească peste noapte.

A condus camionul direct spre şirul de căsuţe ale motelului, parcându-l vizavi de a doua căsuţă de la capăt, chiar în lumina unui bec de pe un stâlp. A coborât din vehicul şi a încuiat portiera. A scos o cheie din buzunar şi a deschis căsuţa. A intrat şi a închis uşa. A aprins lumina şi a tras storul. Avusese cheia în buzunar. Nu mai trecuse pe la recepţie. Trebuie să fi închiriat camera încă din restaurant. Plătise şi primise cheia. De-aia stătuse atât de mult acolo.

Asta îmi crea mie o problemă. Trebuia să mă uit în camion. Aveam nevoie de dovezi. Trebuia să aflu dacă eram pe drumul cel drept. Şi trebuia să aflu asta curând. Până duminică mai erau patruzeci şi opt de ore. Aveam lucruri de făcut până duminică. O mulţime de lucruri. Eram nevoit să pătrund în camion chiar acolo, în lumina de la stâlpul acela de iluminat. În vreme ce psihopatul de Kliner se afla la trei metri în camera lui de motel. Nu era cel mai lipsit de riscuri lucru pe care-l puteam face. Trebuia să aştept până aveam

s-o fac. Mai exact, până băiatul adormea buştean, ca să n-audă hărmălaia pe care-aveam s-o stârnesc. Am aşteptat o jumătate de oră. Nu mai puteam să aştept. Am pornit vechiul Cadillac şi l-am pus în mişcare în noaptea liniştită. Tacheţii păcăneau, iar pistoanele plescăiau. În liniştea înconjurătoare, motorul făcea o gălăgie infernală. Am parcat maşina aproape lipită de camion, cu faţa la uşa camerei de motel a tânărului. M-am mutat pe scaunul din dreapta. Am stat nemişcat şi am aşteptat. Nimic. Am scos din buzunar cuţitul lui Morrison şi m-am deplasat spre bara de protecţie din faţă a Cadillac-ului. Am păşit pe capotă şi, trecând de parbriz, m-am urcat pe acoperişul automobilului. Am rămas nemişcat, în picioare, şi-am ciulit urechile. Nimic. M-am aplecat spre camion şi m-am căţărat pe acoperişul acestuia.

Un camion de acest tip are acoperişul translucid. E dintr-un fel de placă din fibră de sticlă. Dintr-un astfel de material se face fie acoperişul, fie doar un fel de luminator încastrat într-un cadru metalic. E pus acolo ca să lase să pătrundă o rază de lumină în spaţiul de depozitare a încărcăturii. E de folos şi în operaţiunile de încărcare-descărcare. Poate că e şi mai uşor. Sau mai ieftin. Fabricanţii sunt în stare de orice ca să mai economisească câţiva dolari. La un asemenea camion, cel mai simplu mod de economisire e prin intermediul acoperişului.

Partea de sus a corpului meu era lipită de panoul din fibră de sticlă, în timp ce mă sprijineam cu picioarele de plafonul Cadillac-ului. M-am întins cât am putut şi am desfăcut briceagul. L-am înfipt în panou, chiar în mijlocul acoperişului. Cu lama am tăiat o clapetă de douăzeci şi cinci pe patruzeci şi cinci de centimetri, pe care-o puteam împinge în jos şi să mă uit înăuntru. Ca atunci când te uiţi în jos printr-o fantă îngustă. Lumina din camera de motel se aprinse pe neaşteptate. Storul ferestrei se ridică şi aruncă un dreptunghi luminos asupra Cadillac-ului. Dar şi pe partea laterală a camionului roşu şi pe picioarele mele. Am

icnit şi m-am căznit să mă caţăr pe acoperişul camionului. Am stat lipit, fără să scot o vorbă. Mi-am ţinut respiraţia.

Uşa de la cameră se deschise. Kliner ieşi. Se uită îndelung la Cadillac. Se aplecă şi se uită înăuntru. Îi dădu ocol şi începu să verifice camionul. Controla portierele cabinei. Trase de mânere. Vehiculul se hâţână sub mine. Ocoli vehiculul pe la spate şi încercă uşile din spate. Trase de mânere. Am auzit uşile zăngănind atât cât le dădeau voie încuietorile.

Dădu ocol în întregime camionului. Stăteam acolo, pe acoperiş, şi ascultam zgomotul paşilor săi pe asfalt. Verifică din nou Cadillac-ul. După care se întoarse în cameră, trântind uşa. Lumina se stinse. Dreptunghiul de lumină gălbuie dispăru.

Am aşteptat cinci minute. Am stat acolo pe acoperiş şi am aşteptat. După care m-am ridicat pe coate. M-am întins spre fanta pe care tocmai o tăiasem în fibra de sticlă. M-am târât până acolo şi am privit înăuntru.

Camionul era gol. Absolut gol. În el nu era absolut nimic.

DOUĂZECI Şl PATRU.

Drumul înapoi până la secţia de poliţie din Margrave măsura peste şase sute de kilometri. Am mers cât de repede am îndrăznit. Trebuia să-l văd pe Finlay, ca să-i expun o teorie nouă-nouţă. Am parcat bătrânul Cadillac chiar lângă modelul nou al lui Teale. Am intrat şi l-am salutat din cap pe tipul de la recepţie. Acesta mi-a răspuns la fel la salut.

— Finlay e aici? l-am întrebat.

— În spate, mi-a zis el. Primarul e cu el.

Am ocolit recepţia şi am traversat în mare grabă sala comună ca să ajung în biroul din lemn de trandafir. Finlay se afla acolo împreună cu Teale. Finlay avea veşti proaste pentru mine. Vedeam asta după cum îşi ţinea aplecaţi umerii. Teale s-a uitat la mine surprins.

— V-aţi întors în armată, domnule Reacher? m-a interpelat el.

Mi-a luat o secundă ca să mă prind. Se referea la pantalonii mei de uniformă şi la geaca de camuflaj. L-am măsurat cu privirea din cap până-n picioare. Era îmbrăcat într-un costum gri lucios, plin de modele brodate. Cravată îngustă, cu clemă din argint.

— Să nu-mi vorbeşti tu mie despre haine, ticălosule, am spus.

Omul s-a uitat la el însuşi cu surprindere. A îndepărtat cu un bobârnac un fir de praf care nici nu fusese acolo. Apoi m-a privit fioros.

— Aş putea să te arestez pentru un asemenea limbaj, a zis.

— Iar eu aş putea să-ţi tai capul, i-am replicat. Iar după aia, aş putea să ţi-l bag în curu' ăla de şobolan bătrân.

Am stat şi ne-am uitat unul la celălalt cu furie un timp care mi s-a părut foarte lung. Teale îşi strângea bastonul greu de parcă ar fi vrut să-l ridice şi să mă pocnească cu el. Vedeam cum i se strânge mâna în jurul lui şi cum privirea-i alunecă spre scăfârlia mea. Dar până la urmă s-a mulţumit să iasă ţanţoş din birou şi să trântească uşa. Am întredeschis-o şi m-am uitat în urma lui. Tocmai ridica telefonul de pe unul din birourile din sala comună a secţiei. Urma să-l sune pe Kliner şi să-l întrebe când dracu' avea de gând să facă ceva în privinţa mea. Am închis uşa la loc şi m-am întors către Finlay.

— Care-i problema? l-am întrebat.

— Chestii serioase, mi-a spus. Dar ai reuşit să vezi ce e în camion?

— Ajung şi la asta imediat, am spus. Care-i problema aici?

— Să-ţi spun mai întâi problema mai mică? Sau pe cea mare?

— Zi-o pe-aia mai mică, am spus.

— Picard o mai ţine pe Roscoe o zi. Nu avem de ales.

— La naiba, am spus. Aş fi vrut s-o văd. Ea e mulţumită cu situaţia asta?

— Din câte zice Picard, este, mi-a spus Finlay.

— La naiba! Deci, care-i problema mare?

— Cineva ne-o ia înainte, mi-a şoptit el.

— Ne-o ia înainte? l-am întrebat. Ce vrei să spui?

— Mai ştii lista fratelui tău? Iniţialele şi însemnarea despre garajul lui Sherman Stoller? Mai întâi, azi-dimineaţă am primit un fax de la Departamentul de Poliţie din Atlanta. Casa lui Stoller a ars până-n temelii azi-noapte. O ştii, aia de lângă terenul de golf, unde-ai fost cu Roscoe. Complet distrusă, cu garaj cu tot. Incendiu provocat. Cineva a turnat benzină peste tot.

— Dumnezeule! am spus. Şi de Judy ce ştii?

— Un vecin zice că a şters-o în seara zilei de marţi. Imediat după ce-aţi vorbit cu ea. Nu s-a mai întors. Casa era goală.

Am încuviinţat din cap.

— Judy e o femeie deşteaptă, am spus. Dar asta nu-i face să fie înaintea noastră. Deja am văzut interiorul garajului. Dacă au încercat să ascundă ceva, au ajuns prea târziu. Şi, oricum, nu era nimic de ascuns, nu?

— Iniţialele? a continuat Finlay. Colegiile? L-am identificat pe tipul de la Princeton în dimineaţa asta. W. B. Era Walter Bartholomew. Profesor. A fost ucis azi-noapte, în preajma casei sale.

— Fir-ar să fie! am zis. Cum a fost ucis?

— Înjunghiat. Poliţia din Jersey zice c-a fost un jaf stradal. Dar noi ştim mai bine cum stau lucrurile, nu?

— Mai ai şi alte veşti bune? l-am întrebat.

A clătinat din cap.

— Chiar mai rele, mi-a zis el. Bartholomew ştia ceva. L-au găbjit înainte să poată vorbi cu noi. Ne-au luat-o înainte, Reacher.

— Zici că ştia ceva? am spus. Ce?

— Nu ştiu, a zis Finlay. Când am format numărul, am dat peste un asistent din echipa lui de cercetare, care lucrează pentru Bartholomew. Se pare că acesta era foarte entuziasmat de ceva, a lucrat în cabinetul lui până târziu. Asistentul ăsta îi ducea tot felul de materiale de arhivă, pe

care Bartholomew le verifica. Noaptea târziu, şi-a strâns lucrurile, i-a trimis lui Joe un e-mail şi a plecat acasă. A dat nas în nas cu atacatorul şi asta a fost tot.

— Ce spunea în e-mail? l-am întrebat.

— Zicea aşa: „Fii pe fază, mâine-dimineaţă îţi telefonez”. Asistentul spunea că a avut impresia că Bartholomew descoperise ceva important.

— Fir-ar să fie, am spus din nou. Ai aflat ceva despre iniţialele de la New York? K. K.?

— Încă nu, mi-a spus Finlay. Cred că e vorba de un alt profesor. Dacă nu cumva au pus mâna şi pe el deja.

— Bine, am spus. Mă duc la New York ca să dau de el.

— De ce atâta panică? m-a întrebat Finlay. A fost vreo problemă cu camionul?

— A fost o singură şi mare problemă, am spus. Camionul era gol.

Tăcerea s-a aşternut în birou un lung moment.

— Adică se întorcea gol? a spus Finlay.

— Am reuşit să mă uit în el imediat după ce te-am sunat. Era gol. Absolut nimic în el. Doar aer proaspăt.

— Dumnezeule!

Părea afectat. Nu-i venea să creadă. Admirase teoria distribuţiei elaborată de Roscoe. O felicitase. Îi strânsese mâna. Forma de candelabru. Era o teorie reuşită. Era atât de bună, încât nu-i venea să creadă că era greşită.

— Trebuie să avem dreptate, a spus el. Este cât se poate de logică. Gândeşte-te la ce-a spus Roscoe. Gândeşte-te la hartă. Gândeşte-te la cifrele lui Gray. Totul se potriveşte. E atât de evidentă, încât aproape c-o simt. Aproape c-o văd. E ca un flux de trafic. Nu poate să fie altfel. Am analizat-o de-atâtea ori.

— Roscoe a avut dreptate, am spus. Şi tot ce-ai spus tu e adevărat. Forma de candelabru e corectă. Margrave e centrul. E un flux de trafic. Am greşit doar la un mic detaliu.

— Ce detaliu? a spus el.

— Am greşit direcţia, am spus. Am luat-o de-a-ndăratelea. Fluxul curge în direcţie opusă. Forma e aceeaşi, dar de curs curge încoace, nu de aici încolo.

Finlay încuviinţă din cap. Şi-a dat seama şi el cum stau lucrurile.

— Aşadar, marfa nu se încarcă aici, a spus el. Aici se descarcă. Nu se distribuie o rezervă, ci se constituie. Chiar aici, în Margrave. Dar o rezervă de ce? Eşti sigur că nu se tipăresc bani falşi pe undeva şi sunt pe urmă aduşi aici?

Am clătinat din cap.

— N-are nici o noimă, am spus. Molly mi-a spus că nu se mai tipăresc bani falşi în Statele Unite. Joe a pus capăt acestei activităţi.

— Atunci, ce aduc ei aici? m-a întrebat.

— Tocmai asta trebuie să aflăm, am spus. Dar ştim că se adună cam o tonă pe săptămână. Şi mai ştim că începe în cutii pentru instalaţiile de aer condiţionat.

— Ştim asta? spuse Finlay.

— Asta s-a schimbat anul trecut, am spus. Înainte de ultimul septembrie, marfa era scoasă prin contrabandă afară din ţară. Asta făcea Sherman Stoller. Aparatele de aer condiţionat nu erau un paravan. Erau chiar operaţiunea adevărată. Exportau ceva ambalat în cutii din carton pentru aparate de aer condiţionat. Sherman Stoller le ducea zilnic cu camionul în Florida, unde erau transbordate pe o navă. De-aia era atât de crispat când a fost oprit de poliţie pentru depăşirea vitezei legale. De-aia a venit avocatul cel spilcuit atât de repede. Nu pentru că se ducea să încarce ceva, ci pentru că se ducea să descarce. Poliţiştii din Jacksonville au dat târcoale încărcăturii timp de cincizeci şi cinci de minute.

— Dar o încărcătură de ce? întrebă Finlay.

— Nu ştiu. Poliţiştilor nu le-a trecut prin cap să se uite. Au văzut că maşina e plină cu cutii sigilate cu aparate de aer condiţionat, nou-nouţe, cu numere de serie şi toate actele în regulă, aşa că au presupus că totul e în regulă. Cutiile

pentru aparatele de aer condiţionat au fost o acoperire al naibii de bună. Nişte produse foarte plauzibile a fi transportate în sud. Nimeni n-ar avea motive de suspiciune faţă de nişte aparate de aer condiţionat care se îndreaptă spre sud, nu-i aşa?

— Dar operaţiunea s-a oprit în urmă cu un an? zise Finlay.

— Corect, am spus. Ştiau că urmează să înceapă acţiunea Gărzii de Coastă, aşa că au făcut cât s-a putut de mult în avans. Mai ţii minte cifrele duble din însemnările lui Gray? La un moment dat, în urmă cu un an, s-au oprit cu totul. Pentru că s-au simţit la fel de vulnerabili în timpul acţiunii expediind marfa în exterior pe ascuns de Garda de Coastă pe cât ne-am gândit noi că s-ar simţi dacă ar fi adus marfa din afară.

Finlay încuviinţă din cap, părând nemulţumit de sine.

— Aspectul ăsta ne-a scăpat, spuse el.

— Ne-au scăpat o mulţime de lucruri, am spus. L-au concediat pe Sherman Stoller fiindcă nu mai aveau nevoie de el. Au decis să ţină marfa pitită până când acţiunea Gărzii de Coastă avea să înceteze. De-aia sunt ei atât de vulnerabili acum. De-aia sunt cuprinşi de panică, Finlay. Nu au în depozit până duminică ultimele resturi de stoc, ci toată nenorocita de marfă.

Finlay ţinea de şase la uşa biroului. Eu m-am aşezat la masa de lucru din lemn de trandafir şi am sunat la Universitatea Columbia din New York. Numărul format era de la Facultatea de Istorie Modernă. Prima parte a convorbirii telefonice a fost foarte simplă. Am dat peste o doamnă îndatoritoare de la cabinetul administrativ. Am întrebat-o dacă au acolo un profesor ale cărui iniţiale să fie K. K. Imediat l-a identificat pe un tip pe care-l chema Kelvin Kelstein. Era la ei de mulţi ani. Se părea că e un tip extrem de renumit. După care convorbirea a devenit dificilă. Am întrebat dacă ar putea fi chemat la telefon. Doamna mi-a spus că nu. Era un om foarte ocupat şi nu putea fi deranjat din nou.

— Din nou? am zis. Dar cine l-a deranjat deja?

— Doi detectivi din Atlanta, Georgia, mi-a spus ea.

— Când s-a-ntâmplat asta? am întrebat-o.

— Azi-dimineaţă, mi-a spus. Au venit aici şi au cerut să vorbească cu el, neadmiţând nici un refuz.

— Puteţi să mi-i descrieţi pe cei doi? am rugat-o.

A urmat o pauză în cursul căreia femeia încerca să-şi aducă aminte.

— Erau latino-americani, mi-a spus. Nu-mi amintesc alte amănunte. Cel cu care am vorbit era un bărbat foarte plăcut, foarte politicos. Un tip banal, însă.

— S-au întâlnit deja cu domnul profesor? am întrebat-o.

— Au stabilit o întâlnire pentru ora unu. Probabil că-l scot în oraş, la un restaurant.

Am strâns şi mai tare telefonul.

— Bine, am spus. E o chestiune foarte importantă. Au întrebat de el după nume? Sau după iniţialele K. K., aşa cum am întrebat şi eu?

— Au pus exact aceeaşi întrebare ca şi dumneavoastră, domnule. Au întrebat dacă avem vreun profesor cu iniţialele acelea.

— Vă rog să mă ascultaţi cu cea mai mare atenţie, doamnă. Vreau să vă duceţi imediat să vorbiţi cu domnul profesor Kelstein. Întrerupeţi-l, indiferent ce face. Spuneţi-i că e o chestiune de viaţă şi de moarte. Spuneţi-i că detectivii ăia din Atlanta sunt nişte falşi detectivi. Azi-noapte, indivizii ăştia au fost la Princeton şi l-au ucis pe profesorul Walter Bartholomew.

— Vorbiţi serios? replică femeia, aproape ţipând.

— Cât se poate de serios, am spus. Eu mă numesc Jack Reacher. Cred că domnul Kelstein a fost în legătură cu fratele meu, Joe Reacher, de la Departamentul Trezoreriei. Spuneţi-i că şi fratele meu a fost ucis.

Femeia făcu din nou o pauză. Înghiţi în sec. Apoi reveni, calmă.

— Ce-ar trebui să-i spun profesorului Kelstein să facă?

— Două lucruri. Mai întâi, nu trebuie, sub nici o formă, să îi vadă pe cei doi latino-americani din Atlanta. Indiferent de oră. Aţi notat?

— Da.

— Bun. În al doilea rând, trebuie să se ducă în clipa asta la ofiţerul responsabil cu securitatea în campus. În clipa asta, da? Trebuie să mă aştepte acolo. O să ajung cam în trei ore. Kelstein trebuie să se ducă în biroul ofiţerului însărcinat cu securitatea şi să mă aştepte în compania nemijlocită a unui paznic până ajung acolo. Puteţi să vă asiguraţi că va proceda întocmai?

— Da, mi-a confirmat femeia.

— Spuneţi-i să sune la Princeton din biroul ofiţerului pe probleme de securitate, am spus. Spuneţi-i să întrebe de Bartholomew. Asta ar trebui să-l convingă.

— Da, a spus din nou femeia. O să am grijă ca domnul profesor să procedeze aşa cum aţi cerut.

— Şi daţi numele meu celor de la cabinetul de securitate, am spus. Nu vreau să am probleme cu intratul când o să ajung acolo. Profesorul Kelstein mă poate identifica. Spuneţi-i că semăn cu fratele meu.

Am închis, după care am strigat către Finlay:

— Au pus mâna pe lista lui Joe, am spus. Au trimis doi tipi în New York. Unul dintre ei e acelaşi tip cu cel care a luat servieta lui Joe. Un tip plăcut, politicos. Au pus mâna pe listă.

— Dar cum? Lista nu era în servietă.

Un fior de teamă m-a cuprins. Ştiam cum se întâmplase.

Fusese în faţa ochilor mei tot timpul.

— Baker, am spus. Baker e băgat în schemă. A făcut o copie xerox suplimentară. L-ai trimis să facă o copie după lista lui Joe. El a făcut două copii şi una i-a dat-o lui Teale.

— Dumnezeule! exclamă Finlay. Eşti sigur?

Am încuviinţat din cap.

— Au mai fost şi alte indicii, am spus. Teale a jucat la cacealma. Noi am crezut că toţi cei din departament sunt

curaţi. Dar el i-a ţinut ascunşi. Aşa că acum nu ştim cine naiba e implicat şi cine nu. Trebuie să ieşim de aici imediat. Să mergem.

Am ieşit în grabă din birou, am traversat sala comună şi, trecând de uşile mari din sticlă de la intrare, ne-am urcat în maşina lui Finlay.

— Unde mergem? m-a întrebat el.

— La Atlanta, i-am spus. La aeroport. Trebuie să ajung la New York.

A pornit maşina şi s-a îndreptat spre nord, pe drumul regional.

— Baker a fost în combinaţie de la bun început, am spus. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Pe drumul până la aeroport, am recapitulat totul. Pas cu pas. Vinerea trecută rămăsesem singur cu Baker în mica sală pentru interogatorii a secţiei. Mi-am întins încheieturile spre el. Mi-a scos cătuşele. Aşadar, Baker a scos cătuşele unui tip despre care ar fi trebuit să creadă că e un ucigaş. Un ucigaş care terciuise cadavrul victimei sale. A fost dispus să rămână singur într-o încăpere cu un asemenea individ. După care, mai târziu, l-am chemat şi l-am convins să mă însoţească până la baie. A fost neglijent şi nepăsător. Am avut ocazii să-l dezarmez şi să evadez. Am luat atitudinea lui ca un semn că ascultase răspunsurile pe care i le dădusem lui Finlay şi, încet-încet, se convinsese că sunt nevinovat.

Dar el ştiuse tot timpul că sunt nevinovat. Ştia foarte bine cine era vinovat şi cine era nevinovat. Ştia că sunt doar un ţap ispăşitor convenabil. Ştia că sunt doar un trecător nevinovat. Cine-şi face griji când scoate cătuşele unui trecător nevinovat? Cine-şi mai ia măsuri de precauţie atunci când însoţeşte la toaletă un trecător nevinovat?

Şi tot el l-a adus pe Hubble la interogatoriu. I-am observat limbajul corporal. Era crispat din pricina conflictelor interioare. Atunci mi-am zis că se simţea jenat pentru că Hubble era amic cu Stevenson şi rudă prin alianţă. Dar nu era asta. Era frământat de faptul că se simţea prins în capcană. Ştia că aducerea lui Hubble la secţie era un dezastru. Dar nu putea să nu se supună lui Finlay fără să-l alerteze. Era prins în capcană. Era rău dacă o făcea, rău dacă n-o făcea.

Şi mai fusese şi încercarea deliberată de a ascunde identitatea lui Joe. Baker a încurcat intenţionat iţele cu căutarea amprentelor pe computer în aşa fel încât Joe să rămână neidentificat. Ştia că Joe e anchetator guvernamental. Ştia că amprentele lui Joe se află în baza de date de la Washington. Aşa că a încercat să se asigure că nu vor fi identificate. Dar s-a dat singur în vileag când a anunţat rezultatul negativ prea devreme. De vină a fost

lipsa de experienţă. Întotdeauna lăsase treburile tehnice în seama lui Roscoe. De aceea nu cunoştea sistemul. Numai că eu n-am ştiut să adun doi şi cu doi. Am fost prea copleşit când a doua încercare cu amprentele a adus pe tapet numele fratelui meu.

Din acel moment, el şi-a tot vârât nasul şi s-a tot băgat ca musca-n lapte, mereu în preajma anchetei noastre secrete. A vrut să fie primit în schemă şi s-a oferit voluntar să ne ajute. Finlay îl pusese să ţină de şase. Şi în tot acest timp el dădea fuga la Teale cu informaţiile pe care le afla de la noi.

Finlay gonea spre nord cu viteza vântului. A urcat rampa de acces spre autostradă şi a apăsat pe pedală până la podea. Maşina masivă gonea neobosită pe autostradă.

— N-am putea să încercăm la Garda de Coastă? a spus el. Să-i convingem să rămână în stare de alertă până duminică, moment în care vor începe transporturile spre exterior? Ca un fel de patrulare suplimentară?

— Glumeşti, am spus. După toate criticile politice pe care le-a încasat preşedintele din pricina asta, n-o să se răzgândească din prima zi numai pentru că-l rogi tu.

— Şi-atunci, ce facem?

— Sunăm din nou la Princeton, i-am spus. Dăm din nou de urma asistentului ăla. S-ar putea să fie în stare să reconstituie ceea ce a descoperit azi-noapte Bartholomew. Să-l ducem undeva într-un loc sigur şi să-i dăm de lucru.

Finlay râse.

— Unde naiba găseşti tu un loc sigur acum? spuse el.

I-am spus să folosească motelul din Alabama pe care-l folosisem luni. Era situat la dracu-n praznic şi oferea atâta siguranţă câtă era nevoie. I-am spus că-l voi găsi acolo la întoarcere. L-am rugat să aducă Bentley-ul la aeroport şi să lase cheia şi chitanţa de parcare la biroul de informaţii pentru sosiri al aeroportului. A repetat toate indicaţiile pe care i le dădusem ca să-mi confirme că le reţinuse întocmai. Deşi mergea cu peste o sută patruzeci la oră, întorcea capul să se uite la mine de fiecare dată când îmi vorbea.

— Fii atent la drum, Finlay, am spus. Nu foloseşte nimănui dacă murim acum într-un accident stupid de maşină.

Rânji şi se uită în faţă. Apăsă şi mai tare pe acceleraţie. Masivul Chevrolet de poliţie depăşi o sută şaizeci la oră. În clipa aceea, Finlay se întoarse spre mine din nou şi se uită în ochii mei cale de vreo trei sute de metri.

— Fricosule! îmi spuse.

DOUĂZECI ŞI CINCI.

Nu era deloc simplu să treci prin sistemele de securitate ale aeroportului având asupra ta un bulan metalic, un cuţit şi un ditamai pistolul, aşa că mi-am lăsat geaca de camuflaj în maşina lui Finlay, rugându-l să le transfere în Bentley. A mers cu mine la „Plecări” şi a sacrificat aproape şapte sute de dolari de pe cartea lui de credit ca să-mi achite biletul dus-întors până la New York cu cursa companiei Delta. După care s-a cărat ca să caute motelul din Alabama, iar eu m-am dus la poarta de acces pentru avionul care urma să ajungă în New York, pe aeroportul La Guardia.

Drumul pe calea aerului a durat un pic peste două ore, iar cu taxiul am mers treizeci şi cinci de minute. Am sosit în Manhattan imediat după patru şi jumătate. Fusesem acolo în mai, iar acum, în septembrie, arăta cam la fel. Arşiţa verii se sfârşise, iar acum oraşul revenea la ritmurile normale. Taxiul m-a dus peste Triborough Bridge şi a luat-o spre vest pe Strada 116. După ce-a ocolit Morningside Park, m-a lăsat la intrarea principală a Universităţii Columbia. Am intrat şi am găsit drumul spre biroul de securitate al campusului. Am bătut la uşa din sticlă. Un poliţist a verificat o listă şi mi-a dat voie să intru. M-a condus până-ntr-o cameră din spate şi mi l-a arătat pe profesorul Kelvin Kelstein. Am văzut un tip foarte bătrân, firav, ofilit, dar având în cap o claie de păr alb. Arăta la fel ca omul de serviciu pe care-l văzusem la etajul al treilea al închisorii Warburton, cu excepţia faptului că era alb.

— Cei doi latino-americani au revenit? l-am întrebat pe poliţistul de campus.

Omul clătină din cap.

— Nu i-am mai văzut, spuse el. Cei de la biroul domnului profesor i-au anunţat că întâlnirea de la prânz a fost anulată. Poate că şi-au luat tălpăşiţa.

— Aşa sper şi eu, am spus. Până una alta, va trebui să fiţi cu ochii pe omul ăsta o vreme. Să zicem, până duminică.

— De ce? întrebă poliţistul. Ce se-ntâmplă?

— Nu sunt foarte sigur, am spus. Dar sper că domnul profesor o să-mi spună.

Paznicul ne-a condus până la biroul lui Kelstein şi ne-a lăsat acolo. Era o încăpere mică şi dezordonată, plină până la tavan cu rafturi de cărţi şi jurnale groase. Kelstein se aşeză într-un fotoliu vechi şi-mi făcu semn să mă aşez într-unul asemănător, în faţa lui.

— Ce anume a păţit Bartholomew? m-a întrebat el.

— Nu ştiu exact, am spus. Poliţia din Jersey zice că a fost înjunghiat în cursul unui jaf în faţa locuinţei sale.

— Dar dumneata eşti sceptic? întrebă Kelstein.

— Fratele meu a întocmit o listă de contacte, am spus. Iar dumneavoastră sunteţi singurul rămas în viaţă de pe lista aceea.

— Fratele dumitale a fost domnul Joe Reacher?

Am încuviinţat din cap.

— A fost ucis joia trecută, am spus. Încerc să aflu de ce.

Kelstein şi-a aplecat capul şi s-a uitat pe fereastra murdară.

— Sunt sigur că ştii de ce, spuse el. Era un anchetator. E limpede că a fost ucis în cursul unei investigaţii. Ceea ce trebuie să afli e ce anume investiga el.

— Puteţi să-mi spuneţi despre ce era vorba?

Bătrânul profesor clătină din cap.

— Doar în termeni foarte generali, spuse el. Nu pot să-ţi dau detalii.

— N-a discutat detalii cu dumneavoastră? am spus.

— M-a folosit ca pe o placă de rezonanţă. Făceam speculaţii împreună. Îmi plăceau extraordinar de mult acele

discuţii. Fratele dumitale, Joe, era un interlocutor inteligent. Avea o minte ageră şi o precizie extraordinară în exprimare. A fost o plăcere să lucrez cu el.

— Dar nu aţi discutat amănunte? am repetat eu.

Kelstein şi-a făcut mâinile căuş, ca şi cum ar fi ţinut între palme un vas gol.

— Discutam de toate. Dar n-ajungeam la nici o concluzie.

— Bun, am spus. Putem s-o luăm de la început? Discuţiile erau despre falsificarea banilor, corect?

Kelstein şi-a înclinat capul mare într-o parte. Părea amuzat.

— Evident, spuse el. Ce alte subiecte am fi putut discuta domnul Joe Reacher şi cu mine?

— De ce dumneavoastră? am întrebat eu direct.

Bătrânul profesor arboră un zâmbet modest, care se preschimbă într-o uitătură încruntată. După care, pe faţă i se aşternu un zâmbet ironic.

— Pentru că eu sunt cel mai mare falsificator din istorie, spuse el. Era să spun că sunt unul dintre cei mai mari doi falsificatori din istorie, dar după evenimentele din noaptea trecută, din păcate, am rămas singur.

— Dumneavoastră şi Bartholomew? am spus. Aţi fost falsificatori?

Bătrânul zâmbi din nou.

— Nu fiindcă aşa am vrut, spuse el. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, tineri ca Walter şi ca mine ajungeau să aibă nişte ocupaţii ciudate. Am fost consideraţi mai utili în activitatea de spionaj decât pe front. Am fost înrolaţi în Serviciile Secrete de Informaţii, care, precum, ştii, a fost prima formă a CIA. Alţi oameni erau responsabili pentru atacarea inamicului cu tunuri şi bombe. Nouă ni s-a încredinţat misiunea de a ataca inamicul pe plan economic. Am pus la punct un plan pentru destabilizarea economiei naziste prin intermediul unui asalt asupra valorii valutei sale curente. În cadrul proiectului nostru s-au fabricat sute de miliarde de Reichsmark false. Cu ajutorul unor

bombardiere de rezervă, am inundat Germania cu ele. Cădeau din cer ca nişte confetti.

— Şi a mers? l-am întrebat.

— Da şi nu. În mod cert, economia lor a fost zdruncinată. Valuta lor şi-a pierdut rapid valoarea. Dar, fireşte, o mare parte din activitatea lor productivă folosea munca sclavilor. Sclavii nu sunt interesaţi deloc dacă salariul altcuiva valorează ceva. Şi, desigur, s-au găsit şi valute alternative. Ciocolata, ţigările, orice. Una peste alta, a fost doar un succes parţial. Dar astfel, eu şi Walter am rămas doi dintre cei mai mari falsificatori din istorie. Dacă foloseşti ca unitate de măsură volumul valutei falsificate. Nu pot să-mi asum cine ştie ce talent pentru latura artizanală a procesului.

— Aşadar, Joe vă storcea de informaţii? l-am întrebat.

— Walter şi cu mine am devenit obsedaţi, spuse Kelstein. Am studiat istoria falsificării banilor. A început a doua zi după prima folosire a banilor din hârtie. N-a dispărut niciodată. Am devenit experţi. Ne-am păstrat interesul şi după sfârşitul războiului. Am dezvoltat o relaţie destul de relaxată cu guvernul. În cele din urmă, acum câţiva ani, o subcomisie a Senatului ne-a însărcinat cu întocmirea unui raport. Cu toată modestia necesară, pot să susţin că acel raport a devenit biblia anti-falsificare a Departamentului Trezoreriei. Fratele dumitale o cunoştea, fireşte. De-aia stătea de vorbă cu Walter şi cu mine.

— Dar despre ce vorbeaţi voi doi? am întrebat.

— Joe era nou în branşă, spuse Kelstein. A fost adus ca să rezolve nişte probleme. Era, într-adevăr, un tip foarte talentat. Misiunea lui era să stârpească falsificarea banilor. Se ştie însă că asta e o misiune imposibilă. Şi eu şi Walter i-am spus asta. Dar aproape că reuşise. Şi-a pus mintea la contribuţie şi a aplicat lovituri de o simplitate atrăgătoare. Aproape că a făcut să înceteze tipărirea ilegală a banilor pe teritoriul Statelor Unite.

Stăteam în biroul înghesuit şi-l ascultam pe bătrânul profesor. Kelstein îl cunoscuse pe Joe mai bine decât mine. Împărtăşise planurile şi speranţele fratelui meu. Se bucurase de succesele lui. Îl susţinuse atunci când dăduse greş. Discutaseră îndelung, cu însufleţire. Ultima oară când vorbisem între patru ochi cu Joe fusese după înmormântarea mamei, pentru foarte puţin timp. Îl văzusem doar ca pe fratele meu. Nu-l văzusem în el decât pe Joe. Nu văzusem realitatea vieţii sale ca agent de rang superior, având în subordine sute de angajaţi, un om căruia Casa Albă îi încredinţase rezolvarea unor probleme importante, capabil să impresioneze un bătrân deştept foc precum Kelstein. Stăteam în fotoliu şi mă simţeam prost. Pierdusem ceva ce nu ştiusem niciodată că am.

— Sistemele lui erau geniale, spuse Kelstein. Analizele lui erau pătrunzătoare. Şi-a stabilit drept ţintă cerneala şi hârtia. Căci, până la urmă, totul se rezumă la cerneală şi la hârtie, nu? Dacă cineva cumpăra tipul de cerneală sau de hârtie care se pretează la falsificarea unei bancnote, oamenii lui Joe aflau în decurs de câteva ore. Îi umflau pe infractori în câteva zile. Pe teritoriul Statelor Unite, au redus activitatea de falsificare cu nouăzeci la sută. Şi i-au urmărit cu atâta înverşunare pe ceilalţi zece la sută încât i-au depistat pe toţi înainte să-şi distribuie falsurile. Asta m-a impresionat foarte mult.

— Atunci, care-i problema? l-am întrebat.

Kelstein făcu câteva mişcări mici şi precise cu palmele sale albe şi mici, ca şi cum ar fi dat un scenariu la o parte şi introducea unul nou.

— Problema se află în străinătate, spuse el. În afara teritoriului Statelor Unite. Acolo, situaţia e foarte diferită. Ştiai că în afara Statelor Unite circulă de două ori mai mulţi dolari ca în interior?

Am încuviinţat din cap. Am rezumat ceea ce-mi spusese Molly. Încrederea şi credinţa. Teama de o prăbuşire bruscă, a interesului faţă de dolar. Kelstein dădea din cap în timp ce

vorbeam de parcă eu eram studentul lui, iar lui îi plăcea teza mea.

— Întocmai, spuse el. E vorba mai mult de politică decât de delict. Până la urmă, principala îndatorire a unui guvern este să apere valoarea valutei sale. Avem peste hotare două sute şaizeci de miliarde de dolari. Pentru zeci de naţiuni, dolarul constituie moneda neoficială. De exemplu, în noua Rusie, există mai mulţi dolari decât ruble. De fapt, e ca şi cum Washingtonul ar fi obţinut un împrumut masiv din străinătate. Obţinut pe orice altă cale, acest împrumut ne-ar fi costat douăzeci şi şase de miliarde de dolari pe an numai pentru plata dobânzilor. Dar, în felul ăsta, nu ne costă nimic în afară de ceea ce cheltuim cu tipărirea portretelor de politicieni morţi pe nişte petice de hârtie. La asta se rezumă totul, domnule Reacher. Tipărirea de valută care să fie cumpărată de către străinătate e cea mai bună escrocherie în care se poate implica un guvern. Aşadar, în realitate, misiunea lui Joe valora pentru această ţară douăzeci şi şase de miliarde de dolari. Şi şi-a îndeplinit-o cu o energie adecvată acestei mize înalte.

— Atunci, unde era problema? am spus. Era de natură geografică?

— Două locuri principale, spuse Kelstein. Mai întâi, Orientul Mijlociu. Joe credea că există o fabrică în Valea Bekaa unde se produc bancnote false de o sută de dolari care sunt practic perfecte. Dar nu prea avea ce să facă în această privinţă. Ai fost pe acolo?

Am clătinat din cap. Fusesem cu unitatea în Beirut pentru o vreme. Cunoscusem câţiva oameni care se duseseră în Valea Bekaa dintr-un motiv sau altul. Dar nu prea mulţi dintre ei se şi întorseseră.

— Libanul controlat de sirieni, spuse Kelstein. Joe numea regiunea aia ţinut sterp. Acolo sunt de toate. Tabere de pregătire pentru teroriştii din lumea-ntreagă, laboratoare de prelucrare a drogurilor, tot ce-ţi trece prin cap. Inclusiv

o imitaţie destul de reuşită a Biroului nostru de Imprimerii şi Gravuri.

M-am gândit la asta. M-am gândit la timpul petrecut acolo.

— Sub protecţia cui? l-am întrebat.

Kelstein mi-a zâmbit din nou, dând din cap aprobativ.

— O întrebare perspicace, mi-a spus. Ai înţeles instinctiv că o operaţiune de asemenea proporţii e atât de vizibilă, atât de complexă, încât trebuie să fie sponsorizată, într-un fel sau altul. Joe credea că era protejată sau poate chiar era proprietatea guvernului sirian. Prin urmare, implicarea lui era marginală. Concluzia la care ajunsese era că singura soluţie nu putea fi decât diplomatică. Dacă nu se reuşea aşa ceva, era în favoarea unor atacuri aeriene împotriva acelei fabrici. S-ar putea ca, într-o bună zi, să apucăm să vedem şi aplicarea unei asemenea soluţii.

— Iar al doilea loc? l-am întrebat.

Arătă cu degetul spre fereastra murdară a cabinetului său, ţintind undeva spre sud, spre Amsterdam Avenue.

— America de Sud, spuse el. A doua sursă e Venezuela. Joe a localizat-o. Chiar la asta lucra. Bancnote false de o sută de dolari, absolut remarcabile, vin din Venezuela. Dar e o întreprindere strict privată. Nici urmă de implicare guvernamentală.

Am încuviinţat din cap.

— Până acolo am ajuns, am spus. Un tip pe care-l cheamă Kliner, având sediul în Georgia, acolo unde a fost ucis Joe.

— Întocmai, spuse Kelstein. E operaţiunea lui. El conduce totul. Ştiam asta în mod cert. Ce face?

— A intrat în panică, am spus. Omoară oameni.

Kelstein dădu din cap cu tristeţe.

— Ne-am gândit că ar putea să intre în panică, spuse el. Protejează o operaţiune excepţională. Cea mai bună pe care-am văzut-o vreodată.

— Cea mai bună? am spus.

Kelstein încuviinţă din cap cu entuziasm.

— Excepţională, repetă el. Cât de multe ştii despre falsificarea banilor?

Am ridicat din umeri către el.

— Mai multe decât ştiam săptămâna trecută, am spus. Dar cred că nu îndeajuns.

Kelstein încuviinţă din cap şi-şi aplecă în faţă trupul firav. Privirea i se aprinse, căci era pe cale să înceapă o lecţie despre subiectul său preferat.

— Există două soiuri de falsificatori, spuse el. Cei buni şi cei proşti. Cei buni lucrează cum se cuvine. Ştii diferenţa dintre intaglio şi litografie?

Am ridicat din umeri şi am clătinat din cap. Kelstein a extras o revistă dintr-un teanc şi mi-a dat-o. Era un buletin trimestrial de la o societate de istorie.

— Deschide-l, spuse el. La orice pagină vrei. Trece-ţi degetele peste hârtie. E netedă, nu-i aşa? Asta e tipăritura litografică. Aşa se tipăreşte, practic, orice. Cărţi, reviste, ziare, totul. Un rulou cerneluit trece peste suprafaţa hârtiei albe. Dar intaglio e diferită.

Pe neaşteptate, a bătut din palme. Am tresărit. În cabinetul liniştit, sunetul s-a auzit foarte tare.

— Asta e intaglio, spuse el. O placă metalică este trântită pe hârtie cu o forţă considerabilă. La pipăire, tipăritura dă o senzaţie de relief. Imaginea tipărită arată tridimensional. Dă o senzaţie tridimensională. E inconfundabilă.

Se foi în scaun şi scoase din buzunarul de la spate portofelul. De acolo trase o bancnotă de zece dolari, pe care mi-o întinse.

— Le simţi? întrebă el. Plăcile metalice sunt din nichel, acoperit cu crom. Liniile fine sunt gravate în crom şi apoi sunt umplute cu cerneală. Placa loveşte hârtia şi cerneala este imprimată pe suprafaţa acesteia. Ai înţeles? Cerneala e în „văile” plăcii, fiind transferată sub formă de rizuri pe hârtie. Tipărirea intaglio e singura metodă de obţinere a imaginii în relief. Singura cale de a face un fals să dea senzaţia de real. Aşa se fac bancnotele adevărate.

— Şi cerneala? am întrebat.

— Sunt trei culori, spuse el. Negru şi două nuanţe de verde. Mai întâi, se tipăreşte spatele bancnotei, cu verdele mai închis. Apoi hârtia e lăsată să se usuce, iar a doua zi se tipăreşte faţa cu cerneală neagră. După ce se usucă din nou, se tipăreşte şi verdele deschis. Astea-s chestiile celelalte pe care le vezi pe faţa bancnotei, inclusiv seria. Dar verdele deschis e tipărit printr-un proces diferit, numit „tipar înalt”. E un proces similar ştampilării, la fel ca la intaglio, dar cerneala e aplicată în „şănţuleţele” din hârtie, nu pe „creste”.

Am încuviinţat din cap şi m-am uitat la bancnota de zece dolari, atât la faţă, cât şi la spate. Am pipăit-o atent cu degetele. Niciodată nu mai cercetasem cu atâta atenţie o bancnotă.

— Aşadar, avem patru probleme, spuse Kelstein. Tiparniţa, plăcile, cernelurile şi hârtia. Tiparniţa poate fi cumpărată, nouă sau second-hand, oriunde în lume. Sursele se numără cu sutele. Cele mai multe ţări tipăresc bani, acţiuni şi obligaţiuni cu ele. Aşa încât tiparniţele se pot procura din străinătate. Pot fi chiar improvizate. Joe a găsit o operaţiune intaglio în Thailanda care folosea o maşină de prelucrare a calmarilor modificată corespunzător. Bancnotele realizate acolo erau ireproşabile.

— Cum stăm cu plăcile? l-am întrebat.

— Plăcile constituie problema numărul doi. Dar e o chestiune de talent. Sunt oameni pe lumea asta care pot să falsifice picturi ale vechilor maeştri şi alţii care pot să interpreteze un concert pentru pian de Mozart după ce l-au ascultat o singură dată. Şi cu siguranţă că sunt gravori care pot să reproducă bancnote. E perfect logic, nu? Dacă o fiinţă omenească din Washington poate să graveze originalul, fără doar şi poate că există o altă fiinţă omenească pe undeva care să o poată copia. Dar astfel de fiinţe sunt rare. Copiştii cu adevărat buni sunt şi mai rari. Sunt câţiva în Armenia. Operaţiunea thailandeză care

folosea instalaţia de prelucrare a calmarilor adusese un malaysian care să realizeze plăcile.

— Bun, am spus. Deci, Kliner şi-a cumpărat o tiparniţă şi şi-a adus un gravor. Cum rămâne cu cernelurile?

— Cernelurile sunt problema numărul trei. Nu poţi să cumperi nimic nici pe departe asemănător pe teritoriul Statelor Unite. Joe a avut grijă de asta. Dar în străinătate se găsesc uşor. Cum am spus, orice ţară din lume are propria industrie de tipărire a bancnotelor. Şi, evident, Joe n-a avut cum să-şi implementeze sistemul în toate ţările din lume. Aşa încât cernelurile sunt uşor de procurat. Nuanţele de verde sunt doar o chestiune de culoare. Le amestecă şi experimentează până când obţin nuanţa corectă. Cerneala neagră e magnetică, ştiai?

Am clătinat din cap din nou. M-am uitat cu atenţie la bancnota de zece dolari, făcându-l pe Kelstein să zâmbească.

— N-ai cum s-o vezi, spuse el. Cerneala neagră e amestecată cu o substanţă chimică feroasă în stare lichidă. Aşa funcţionează aparatele electronice de numărat bani. Acestea scanează gravura de pe centrul portretului, iar maşina citeşte semnalul pe care aceasta-l reflectă, aşa cum capetele magnetice ale casetofoanelor citesc sunetele de pe o casetă muzicală.

— Şi cerneala asta se poate procura? am întrebat.

— Oriunde în lume. Toată lumea o foloseşte. Noi chiar am rămas în urma altor ţări. Nu ne place să recunoaştem că ne temem de falsificarea banilor.

Mi-am amintit ce spusese Molly. Credinţă şi încredere. Am încuviinţat din cap.

— Moneda trebuie să dea impresia de stabilitate, spuse Kelstein. Iată de ce nu ne place deloc ideea de a o modifica. Trebuie să pară demnă de încredere, solidă, de statornică. Întoarce bancnota aia şi uită-te.

M-am uitat la imaginea verde de pe spatele bancnotei de zece dolari. Clădirea Trezoreriei se ridica pe o stradă

pustie. Doar o singură maşină trecea prin faţa ei. Arăta ca un Ford Model T.

— Abia dacă s-a schimbat din 1929, spuse Kelstein. Ca factor psihologic, e foarte important. Am ales să dăm prioritate aparenţei de soliditate în detrimentul securităţii. Asta a făcut ca misiunea lui Joe să fie foarte dificilă.

Am încuviinţat din cap din nou.

— Bun, am spus. Am vorbit despre tiparniţă, despre plăci şi despre cerneluri. Cum stau lucrurile cu hârtia?

Kelstein s-a înviorat şi şi-a împreunat mânuţele de parcă am fi ajuns la o parte cu adevărat interesantă.

— Hârtia e problema numărul patru, spuse el. De fapt, ar cam trebui să spunem că e problema numărul unu. E, de departe, cea mai mare problemă. Este chestia pe care nici eu şi nici Joe n-am putut s-o înţelegem cu privire la operaţiunea lui Kliner.

— De ce? l-am întrebat eu.

— Pentru că hârtia lor e perfectă. E sută la sută perfectă. Hârtia pe care o folosesc ei e mai bună decât tipăritura. Iar ăsta e un lucru absolut nemaiauzit.

Începu să-şi clatine capul mare şi alb ca în faţa unui lucru cu adevărat uimitor. Stăteam în fotoliile acelea, cu genunchii aproape lipiţi, fără să spunem nimic.

— Perfectă? l-am provocat eu.

El încuviinţă din cap şi-şi reluă lecţia.

— E ceva nemaiauzit, spuse el din nou. Hârtia e partea cea mai dificilă a întregului proces. Nu uita, nu vorbim aici. De nu ştiu ce chestie de amatori. Vorbim de o operaţiune la scară industrială. Într-un an, ăştia tipăresc patru miliarde de dolari.

— Atât de mulţi? am spus, surprins.

— Patru miliarde, repetă el. Cam tot atât cât tipăreşte operaţiunea din Liban. Astea erau cifrele lui Joe. Era în măsură să le cunoască. Şi asta face ca treaba să fie inexplicabilă. Patru miliarde de dolari în patruzeci de milioane de bancnote. Asta presupune o groază de hârtie.

Asta înseamnă o cantitate de hârtie complet inexplicabilă, domnule Reacher. Iar hârtia lor e perfectă.

— De ce fel de hârtie ar avea nevoie? l-am întrebat. S-a întins şi mi-a luat din mână bancnota de zece dolari. A mototolit-o, a tras de ea, a făcut-o să pocnească.

— E un amestec de fibre. Foarte inteligent realizat şi întru totul unic. Cam optzeci la sută bumbac şi circa douăzeci la sută in. Nu conţine nici pic de celuloză. Are mai multe în comun cu cămaşa de pe tine decât cu un ziar, de exemplu. Are în compoziţie şi un foarte ingenios colorant chimic, care-i dă nuanţa crem, unică. Şi mai are fire de polimer roşii şi albastre răspândite aleatoriu în compoziţie, fine precum mătasea. Hârtia pentru bancnote e o hârtie excepţională. Durabilă, rezistă ani în şir, nu se descompune în apă, fie ea rece sau fierbinte. O absorbantă absolut precisă, capabilă să accepte cele mai fine modele gravate pe care le pot realiza realizatorii de plăci.

— Aşadar, hârtia ar fi dificil de contrafăcut? am întrebat.

— Practic, imposibil. Într-un fel, e atât de dificil de copiat încât nici măcar furnizorul oficial al guvernului n-o poate copia. Întâmpină dificultăţi uriaşe doar ca s-o păstreze la fel, de la lot la lot, şi este de departe cel mai sofisticat fabricant de hârtie din lume.

Am analizat totul în minte. Tiparniţa, plăcile, cerneala şi hârtia.

— Prin urmare, stocul de hârtie e de fapt cheia întregii operaţiuni? am spus.

Kelstein încuviinţă din cap cu mâhnire.

— La concluzia asta am ajuns noi. Am căzut de acord că rezerva de hârtie are o importanţă crucială şi am mai convenit că habar nu aveam cum reuşesc să se descurce. Iată de ce nu prea pot să te ajut. N-am putut să-l ajut nici pe Joe şi nu pot să te ajut nici pe tine. Îmi pare teribil de rău.

M-am uitat la el.

— Au un depozit plin cu ceva, am spus. Ar putea fi hârtie?

Pufni în batjocură şi-şi întoarse capul mare spre mine.

— Dumneata nu asculţi? Hârtia pentru bancnote e de neobţinut. Absolut de neobţinut. N-ai cum să faci rost nici măcar de patruzeci de foi de hârtie de bancnote, darămite de patruzeci de milioane de foi. Toată chestia e un mister absolut. Joe, Walter şi cu mine ne-am stors creierii vreme de un an şi nu am găsit nici un răspuns.

— Eu cred că Bartholomew a găsit ceva, am spus.

Kelstein încuviinţă din cap cu tristeţe. S-a ridicat încet de pe fotoliu şi s-a dus la birou. A apăsat butonul de redare al robotului telefonic şi în încăpere se auzi un bip electronic, şi apoi vocea unui mort.

„Kelstein?” spunea vocea. „Bartholomew la telefon. E joi noaptea, târziu. O să te sun de dimineaţă, ca să-ţi spun, care-i răspunsul. Ştiam eu c-o să te întrec. Noapte bună, bătrâne.”

În vocea lui se simţea entuziasmul. Kelstein stătea nemişcat şi se uita în gol, ca şi cum spiritul lui Bartholomew ar fi plutit în aerul inert. Părea afectat. Nu-mi dădeam seama dacă din cauză că bătrânul său coleg murise sau pentru că îl întrecuse în aflarea răspunsului.

— Bietul Walter, zise el. Îl ştiam de cincizeci şi şase de ani.

Am rămas tăcut o vreme. Apoi m-am ridicat şi eu în picioare.

— O să găsesc răspunsul, am spus.

Kelstein îşi lăsă capul într-o parte şi se uită la mine cu asprime.

— Chiar crezi c-ai să poţi? Acolo unde Joe n-a reuşit?

Am ridicat din umeri şi i-am spus:

— Poate că Joe reuşise, am zis. Nu ştim ce descoperise până să pună mâna pe el. În tot cazul, în clipa asta mă întorc în Georgia. Vă rog să vă continuaţi cercetările.

Kelstein încuviinţă din cap şi oftă. Părea stresat.

— Noroc, domnule Reacher. Sper să duci la bun sfârşit treburile fratelui dumitale. Poate că vei reuşi. Vorbea adesea de dumneata. Îi erai drag, să ştii.

— Vorbea despre mine? am întrebat.

— Adesea, a repetat bătrânul. Ţinea foarte mult la dumneata. Îi părea rău că slujba ta te ţinea atât de departe de el.

Preţ de o clipă, n-am mai fost în stare să spun nimic. Mă simţeam îngrozitor de vinovat. Trecuseră ani în şir şi eu nu mă gândisem la el. Timp în care el se gândise la mine?

— El era fratele mai mare, dar dumneata l-ai ocrotit, a continuat bătrânul profesor. Asta mi-a spus Joe. Zicea că eşti foarte aprig. Foarte puternic. Cred că, dacă Joe ar fi putut să desemneze pe cel care să se ocupe de clanul Kliner, te-ar fi numit pe dumneata.

Am încuviinţat din cap.

— Am plecat, am spus.

I-am strâns mâna firavă şi l-am lăsat cu poliţiştii în biroul de securitate al campusului.

Încercam să-mi dau seama de unde îşi procura Kliner hârtia perfectă şi mai încercam să calculez dacă pot să prind cursa de la ora şase înapoi spre Atlanta, dacă mă grăbeam, iar pe de altă parte încercam să ignor cele spuse de Kelstein despre fratele meu care vorbea cu drag despre mine. Străzile erau aglomerate, iar eu mă tot gândeam ba la una, ba la alta, şi căutam din priviri un taxi gol, acesta fiind motivul pentru care nu i-am remarcat pe cei doi tipi latino-americani care veneau către mine. Dar ceea ce am observat totuşi a fost pistolul pe care mi-l arăta cel din fruntea formaţiei. Era un pistol automatic de mici dimensiuni ţinut de o mână mică şi ascuns sub unul din acele trenciuri kaki pe care oamenii le poartă pe braţ în septembrie. Individul mi-a arătat arma, iar partenerul lui i-a făcut un semn maşinii care aştepta lângă bordură, douăzeci de paşi mai încolo. Maşina s-a pus în mişcare în vreme ce partenerul stătea gata să deschidă portiera aşa cum fac tipii cu joben în faţa reşedinţelor luxoase din zonă. Mă uitam când la pistol, când la maşină, şi cântăream în gând opţiunile.

— Urcă-n maşină, spuse încet tipul cu pistolul. Altfel, te-mpuşc.

Stăteam acolo, cu pistolul aţintit asupra mea, şi tot ce-mi trecea prin minte era că s-ar putea să pierd avionul, încercam să-mi amintesc când pleca următoarea cursă directă. La şapte seara, mi-am zis.

— În maşină, spuse din nou tipul.

Era aproape sigur că n-o să tragă cu pistolul în plină stradă. Era un pistol de mici dimensiuni, dar n-avea amortizor. Ar fi scos un zgomot teribil, iar strada era aglomerată. Mâinile celuilalt tip erau goale. Poate c-avea un pistol în buzunar. În maşină era doar şoferul. Care, probabil, avea un pistol pe scaunul din dreapta. Eu eram neînarmat. Geaca în care se afla bulanul, pumnalul şi pistolul Desert Eagle se afla în Atlanta, la o distanţă de peste o mie două sute de kilometri. Opţiuni. Am ales să nu mă urc în maşină. Am rămas pe loc în stradă, mizând pe viaţa mea că individul nu va trage cu pistolul în public. Acesta rămase şi el pe loc, întinzând trenciul spre mine. Maşina se opri lângă noi. Partenerul stătea în cealaltă parte a mea. Erau mărunţi de statură. Din doi ca ei făceai unul ca mine. Maşina aştepta lângă bordură, cu motorul în ralanti. Nimeni nu se mişca. Stăteam încremeniţi ca nişte manechine în vitrină. Ca la prezentarea unei noi colecţii de toamnă, în care vechile uniforme cazone se combinau cu trenciurile Burberry.

Asta îi făcu pe cei doi să se confrunte cu o mare problemă. Într-o asemenea situaţie, ai o ocazie de o fracţiune de secundă să-ţi duci la îndeplinire ameninţarea. Dacă spui c-ai să tragi, trebuie să tragi. Dacă nu tragi, eşti terminat. Ai mers la cacealma şi acum ţi se cere să arăţi ce cărţi ai în mână. Dacă nu tragi, eşti zero. Iar tipul n-a tras. Stătea acolo, frământat de indecizie. Oamenii forfoteau în jurul nostru pe trotuarul aglomerat. Claxoanele sunau vehement la adresa maşinii oprite lângă bordură.

Erau nişte indivizi isteţi. Îndeajuns de isteţi ca să nu mă împuşte pe o stradă aglomerată din New York. Îndeajuns de deştepţi să-şi dea seama că le dejucasem cacealmaua. Destul de isteţi ca să nu mai facă vreodată vreo ameninţare pe care să n-o pună în practică. Dar nu într-atât de inteligenţi încât să se care de-acolo. Au rămas pe loc.

Aşa că m-am tras înapoi, ca şi cum urma să mă îndepărtez de ei. Tipul împinse către mine pistolul ascuns sub trenci. I-am urmărit mişcarea şi i-am înşfăcat încheietura cu mâna stângă. Am tras arma la spatele meu şi l-am strâns pe tip lângă mine, cuprinzându-i umerii cu braţul drept. Arătam ca şi cum am fi dansat vals sau de parc-am fi fost doi îndrăgostiţi pe un peron de gară. Apoi m-am lăsat să cad în faţă şi l-am zdrobit de maşină. În tot acest timp, îi strângeam încheietura cât de tare puteam, cu unghiile înfipte în carnea lui. Chiar dacă strângeam cu stânga, îl durea. Ţinându-l apăsat cu toată greutatea, aproape că îl sufocam. Partenerul lui îşi ţinea în continuare mâna pe clanţa portierei, mişcându-şi ochii în toate direcţiile. Deodată, îşi duse cealaltă mână la buzunar. Aşa că mi-am lăsat brusc greutatea în spate şi, rotind pistolul luat de la celălalt tip, l-am trântit şi pe partener de partea laterală a maşinii. După care am fugit mâncând pământul. Din câţiva paşi, m-am pierdut în mulţime. Dând din coate şi îmbrâncindu-i pe cei din jur, mi-am croit drum prin masa de oameni. Pitindu-mă prin ganguri şi intrânduri, treceam de pe un trotuar pe altul printre claxoanele înnebunitoare ale maşinilor. Cei doi tipi s-au ţinut după mine o vreme, dar în cele din urmă traficul i-a convins să renunţe. Nu erau dispuşi să-şi asume riscurile pe care mi le asumam eu.

Am luat un taxi la a opta intersecţie faţă de locul în care-mi începusem cursa nebunească şi astfel am prins cursa directă de Atlanta de pe aeroportul La Guardia. Din nu ştiu ce motiv, drumul de întoarcere a durat mai mult. Am stat în avion două ore şi jumătate. M-am gândit la Joe cât a ţinut zborul trecând peste Jersey, Maryland şi Virginia. Pe când

treceam peste Carolina de Nord şi de Sud şi pe deasupra Georgiei, m-am gândit la Roscoe. O voiam înapoi. Îmi era dor de ea.

Am coborât printr-un strat de nori de furtună, care transformaseră clarobscurul serilor din Atlanta într-o beznă ca smoala. Aveai senzaţia că un enorm sistem meteorologic se rostogolea de undeva asupra noastră. Când ne-am dat jos din avion, aerul din micul tunel de trecere era încărcat şi greu, mirosind amestecat a furtună şi kerosen. Am luat cheia Bentley-ului de la biroul de informaţii din sala sosirilor. Era pusă într-un plic împreună cu chitanţa de parcare. Am ieşit afară ca să găsesc maşina. Am simţit un vânt călduţ bătând dinspre nord. Se anunţa o furtună serioasă. Simţeam cum se acumulează în aer tensiunea electrică premergătoare unui fulger. Am găsit maşina în parcarea pe termen scurt. Ferestrele din spate erau fumurii. Tipul de la atelier nu mersese până acolo încât să facă fumurii şi geamurile laterale din faţă sau parbrizul. În felul acesta, maşina arăta ca una folosită de cineva de spiţă regală, cu un şofer în faţă. Geaca mea era în portbagaj. Am îmbrăcat-o şi am simţit greutatea liniştitoare a armamentului din buzunare. M-am urcat la volan şi am ieşit din parcare, îndreptându-mă spre sud pe autostrada învăluită în întuneric. Era ora nouă, vineri seara. Probabil cu treizeci şi şase de ore înainte să înceapă expedierea mărfii, duminică.

Când am ajuns înapoi în Margrave, se făcuse zece. Încă treizeci şi cinci de ore. Ultima oră o petrecusem gândindu-mă la unele lucruri pe care le învăţasem de mult, la colegiul militar. Studiasem arta militară, cele mai multe tratate fiind scrise de către nemţălăii ăia de demult cărora le plăceau toate lucrurile astea. Nu prea fusesem eu atent la lecţiile alea, dar îmi amintesc o vorbă mare care spunea că, mai devreme sau mai târziu, trebuie să angajezi forţele principale ale inamicului. Nu poţi să câştigi un război dacă

nu faci asta. Mai devreme sau mai târziu, le cauţi forţa principală, pe care o ataci şi o distrugi.

Ştiam că forţa lor principală începuse cu zece oameni. Hubble îmi spusese acest lucru. Apoi au rămas nouă, după ce l-au mătrăşit pe Morrison. Ştiam despre cei doi Kliner, despre Teale şi Baker. Mai rămâneau de găsit cinci nume. Am zâmbit în sinea mea. Am ieşit de pe drumul principal şi am intrat în parcarea restaurantului lui Eno. Am parcat la capătul îndepărtat al şirului de maşini şi m-am dat jos. M-am întins şi am căscat în aerul nopţii. Furtuna era pe cale să izbucnească. Aerul era în continuare încărcat şi greu. Simţeam tensiunea acumulată în nori. M-am întins pe bancheta din piele şi m-am culcat. Voiam să apuc să dorm o oră, poate chiar o oră şi jumătate.

Am început să-l visez pe John Lee Hooker. În perioada de început, înainte să redevină celebru. Avea o chitară veche, cu corzi din oţel, la care cânta şezând pe un taburet. Taburetul era aşezat pe un piedestal din scânduri. Obişnuia să-şi înfigă capace de la sticlele de bere în tălpile pantofilor ca să-i facă zgomotoşi. Ca nişte pantofi de step artizanali. Stătea pe taburet şi cânta la chitară în stilul lui abrupt şi agitat. Şi tot timpul bătea în piedestal cu pantofii lui cei zgomotoşi. Îl visam bătând tactul cu pantofii pe scândurile alea vechi.

Dar nu pantofii lui John Lee făceau acel zgomot. Era altcineva, care bătea în parbrizul Bentley-ului. M-am trezit brusc din somn şi m-am căznit să mă ridic. Sergentul Baker se uita la mine. Ceasul mare cromat de pe bord arăta zece şi jumătate. Dormisem o jumătate de oră. Cu atât aveam să rămân.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi schimb planul. Unul mult mai bun tocmai îmi căzuse pleaşcă în poală. Nemţălăii ăia bătrâni m-ar fi aprobat. Puneau mare preţ pe flexibilitatea tactică. Al doilea lucru a fost să-mi bag mâna în buzunar şi să deblochez siguranţa pistolului Desert Eagle. Abia apoi m-am dat jos din maşină pe uşa opusă şi m-am

uitat de-a lungul acoperişului maşinii la Baker. Avea faţa acoperită de un zâmbet larg. I se vedea chiar şi dintele din aur.

— Ce mai faci? spuse el. Prin părţile astea, dacă dormi într-un loc public ai putea fi arestat pentru vagabondaj.

I-am adresat un zâmbet la fel de prietenos.

— Siguranţa la volan, am replicat. Mereu ni se spune să nu conducem obosiţi. Opriţi pe dreapta şi trageţi im pui de somn, nu?

— Hai înăuntru, fac cinste cu o cafea, spuse el. Dacă vrei să te trezeşti, cafeaua de la Eno e cea mai potrivită.

Am încuiat maşina. Ţineam mâna în buzunar. Am străbătut parcarea acoperită cu pietriş şi am intrat în restaurant. Ne-am aşezat în separeul de la capăt. Chelneriţa cu ochelari ne-a adus cafeaua. Fără ca noi să i-o cerem. Dar părea să ştie, pur şi simplu.

— Ce mai faci? zise Baker. Te simţi naşpa din pricina fratelui?

Am ridicat din umeri. Mi-am băut cafeaua cu mâna stângă. Dreapta o ţineam în buzunar, strânsă pe mânerul pistolului Desert Eagle.

— Nu eram prea apropiaţi, am spus.

Baker a încuviinţat din cap.

— Roscoe e tot cu cei de la FBI?

— Cred că da.

— Şi pe unde-i Finlay în seara asta? întrebă el.

— La Jacksonville, am spus. A trebuit să plece în Florida, să verifice ceva.

— La Jacksonville? Ce trebuie să verifice tocmai în Jacksonville?

Din nou, am ridicat din umeri. Am sorbit din cafea.

— Habar n-am. Nu-mi spune totul. Doar nu sunt angajat al poliţiei. Doar mai fac câte-un comision din când în când. Acum m-a trimis să dau fuga acasă la Hubble să-i aduc de acolo ceva.

— La Hubble acasă? zise Baker. Ce trebuie să iei de acolo?

— Nişte hârtii vechi, am spus. Cam tot ce găsesc, cred.

— Şi pe urmă? Te duci şi tu în Florida?

Am clătinat din cap şi-am mai băut nişte cafea.

— Finlay mi-a zis să le pun la poştă. La o adresă din Washington. Mă duc să dorm acasă la Hubble şi le pun la poştă mâine-dimineaţă.

Baker încuviinţă din cap încet. După care afişă din nou zâmbetul lui prietenos. Dar era forţat. Ne-am terminat de băut cafeaua. Baker lăsă pe masă doi dolari şi ne-am ridicat de la masă. S-a urcat în maşina de patrulare, făcându-mi cu mâna la plecare. L-am lăsat să plece şi m-am dus la Bentley. Am rulat spre sud către marginea orăşelului învăluit în întuneric şi am cotit la dreapta, pe Beckman Drive.

DOUĂZECI ŞI ŞASE.

Trebuia să fiu foarte atent în alegerea locului unde parcam Bentley-ul. Voiam să dau impresia că fusese lăsat acolo întâmplător. Dar mai trebuia lăsat în aşa fel încât nimeni să nu poată trece de el. O vreme, am căutat locul potrivit. Până la urmă, am lăsat-o în partea de sus a aleii cu roţile bracate. Văzând-o, aveai impresia că venisem cu maşina în mare grabă şi oprisem neglijent.

Voiam ca şi casa să arate ca şi cum m-aş fi aflat înăuntru. Nimic nu e mai evident decât o clădire pustie. Aspectul ăla liniştit, părăsit, o trădează. Clădirea e cuprinsă de nemişcare. Nici o vibraţie umană. Aşa că am deschis uşa din faţă cu cheia din legătura mare pe care mi-o dăduse Charlie. Am intrat şi am aprins câteva lumini la întâmplare. În sufragerie, am aprins televizorul şi l-am lăsat să meargă cu volumul redus. La fel am făcut şi cu radioul din bucătărie. Am tras câteva perdele. M-am dus afară, în spate. Arăta destul de bine. Puteai să crezi că e cineva înăuntru.

Apoi m-am oprit la şifonierul din holul principal. Căutam, nişte mănuşi. Nu erau uşor de găsit aici, în Sud. Nu prea era nevoie de ele. Dar Hubble avea aşa ceva. Două perechi, frumos aranjate pe un raft. Una din ele era o pereche de

mănuşi de schi. Verde-gălbui şi lila. Nu prea-mi erau de folos. Voiam ceva închis la culoare.

Cealaltă pereche era exact ce-mi trebuia. Nişte chestii şic, din piele subţire, neagră. Mănuşi de bancher. Foarte moi. Îmi veneau ca turnate.

Mănuşile de schi m-au făcut să caut un fes. Dacă soţii Hubble au mers la schi în Colorado, în mod cert aveau tot echipamentul. Am găsit o cutie cu căciuli, înăuntru, am dat peste un soi de căciulă de paznic, din fibre sintetice. Partea de jos se desfăcea şi obţineai o căciulă cu urechi. Materialul era imprimat cu un model verde-închis. Era bună pentru ce-mi trebuia.

Următoarea oprire a fost în dormitorul principal. Am găsit măsuţa de toaletă a lui Charlie. Era mai mare decât unele camere în care fusesem cazat. Avea tone de cosmetice. Tot felul de chestii. Am luat un tub de mascara rezistent la apă şi m-am dus în baie. Mi-am mânjit faţa cu ea. Pe urmă, mi-am strâns geaca şi mi-am pus mănuşile şi căciula. M-am întors în dormitor şi am verificat rezultatul în oglinda de pe uşa şifonierului. Nu era rău. Se potrivea la fix pentru activitatea nocturnă.

Am ieşit din nou afară. Am încuiat la loc uşa din faţă. Simţeam norii uriaşi de furtună cum se adunau deasupra capului. Era foarte întuneric. Am stat lângă uşa din faţă şi mi-am verificat echipamentul. Am pus pistolul în buzunarul interior al gecii. Am tras fermoarul în jos şi am verificat arma. Am ieşit bine la control. Încărcat, armat. Cu siguranţa pusă. Cartuşele de rezervă în buzunarul exterior din dreapta sus. Briceagul în buzunarul din stânga. Bulanul în buzunarul din partea dreaptă. Şireturile legate strâns.

Am luat-o pe alee, am trecut de Bentley şi m-am oprit la zece-doisprezece paşi. Am intrat în tufişuri şi m-am oprit într-un loc de unde aveam sub ochi întreaga alee. M-am aşezat pe pământul rece şi m-am pus pe aşteptat. Într-o ambuscadă, aşteptarea e cea care asigură victoria. Dacă celălalt e circumspect, o să vină ori mai devreme, ori mai

târziu. Atunci când se gândeşte că n-o să-l aştepţi. Aşa încât, oricât de devreme ar putea să ajungă la locul faptei, tu trebuie să fii pregătit şi mai devreme. Oricât de târziu şi-ar face apariţia, tu trebuie să aştepţi până la capăt. Aştepţi într-un soi de transă. Ai nevoie de o răbdare infinită. N-are nici un rost să te agiţi sau să-ţi faci griji. Nu faci decât să aştepţi. Nu faci nimic, nu te gândeşti la nimic, nu consumi nici un pic de energie. Deodată, treci la acţiune. După o oră, după cinci ore, după o zi, după o săptămână. Aşteptarea e o aptitudine ca oricare alta.

Era douăsprezece fără un sfert când am început să aştept. Simţeam cum furtuna fierbe deasupra capului. Aerul era ca o supă. Întuneric beznă. Pe la miezul nopţii, furtuna s-a dezlănţuit. Picături mari cât o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi căzeau pe frunzişul din jurul meu. În câteva secunde, totul s-a transformat într-un potop. Era ca şi cum ai fi stat într-o cabină de duş. Tunete teribile se auzeau bubuind unul după altul. Fâşiile luminoase ale fulgerelor brăzdau cerul. Grădina din jur era luminată ca ziua secunde în şir. Am rămas sub ploaia nemiloasă şi am aşteptat. Zece minute. Cincisprezece. Au venit după mine la douăzeci de minute după miezul nopţii. Ploua la fel de tare şi tunetele nu încetaseră. N-am auzit sosind camionul până când n-a ajuns pe alee. I-am auzit pneurile scrâşnind pe pietriş la vreo doisprezece metri depărtare. Era o camionetă carosată, de culoare verde-închis. Pe caroserie scria cu litere aurii: Fundaţia Kliner. Semăna cu acela pe care-l văzusem în apropiere de locuinţa lui Roscoe marţi dimineaţa. A trecut pe lângă mine, la mai puţin de doi metri depărtare. Cauciucuri late, pe pietriş. Asta văzuse Finlay şi la locuinţa lui Morrison. Urmele lăsate în pietriş de nişte pneuri late.

Camioneta se opri la câţiva paşi de mine. A oprit brusc chiar în spatele Bentley-ului. Nu putea să treacă mai departe. Exact aşa cum dorisem. Am auzit cum şoferul opreşte motorul şi trage frâna de mână.

Şoferul se dădu primul jos din maşină. Purta un costum din nailon, mulat pe corp. Avea o glugă trasă în jurul feţei. Peste faţă avea o mască chirurgicală. Purta mănuşi din cauciuc subţire. Era încălţat cu galoşi din cauciuc. Se dădu jos de la volan şi se duse în spatele vehiculului. Cunoşteam mersul acela. Ştiam corpul acela înalt şi solid. Îmi erau cunoscute braţele lungi şi puternice. Era tânărul Kliner. Chiar el venise să-mi facă felul. Bătu cu palma pe uşa din spate. Se auzit un zgomot metalic. Apoi întoarse mânerul şi deschise uşa. Patru indivizi se dădură jos. Toţi erau îmbrăcaţi la fel. Costume mulate din nailon alb, glugile trase, măşti, mănuşi, galoşi din cauciuc. Doi dintre ei cărau nişte genţi. Doi aveau nişte puşti lungi, de calibru mare. În total, cinci indivizi. Mă aşteptasem la patru. Cu cinci avea să-mi fie mai greu. Dar avea să fie mai productiv.

Ploaia cădea în rafale peste ei. Auzeam plesnetul stropilor când se loveau de costumele ţepene din nailon. Auzeam răpăitul metalic al stropilor grei care cădeau pe acoperişul camionetei. I-am văzut surprinşi de lumina unui fulger. Arătau ca nişte iele aducătoare de moarte. Ca nişte arătări scăpate din iad. Imaginea lor era înfricoşătoare. Pentru prima oară, m-am îndoit că i-aş fi putut dovedi atunci când ne căutaseră luni noaptea. Dar aveam să-i înfrâng în noaptea asta. Pentru că acum aveam avantajul surprizei. Aveam să fiu un coşmar invizibil în mijlocul lor. Tânărul Kliner îi organiza. S-a dus în spatele camionului şi a luat de acolo o rangă. A arătat spre trei dintre soldaţii lui şi s-a dus cu ei către casă. Al cincilea avea să aştepte lângă camion. Din cauza ploii, urma să se urce în cabină. L-am văzut uitându-se la cerul negru şi apoi aruncând o privire spre scaunul şoferului. Am scos bulanul din buzunar. Mi-am croit drum printre tufişuri. Tipul n-avea cum să mă audă. Zgomotul ploii era prea puternic.

Se întoarse cu spatele şi făcu un pas spre uşa şoferului. Am închis ochii preţ de o clipă şi mi l-am închipuit pe Joe zăcând, fără faţă, pe lespedea de la morgă. Mi-am imaginat-

o pe Roscoe tremurând de groază în timp ce se holba la urmele de paşi de pe pardoseala din holul casei sale. Apoi am năvălit afară din tufişuri. Am sărit în spatele individului. L-am lovit cu bulanul la ceafă. Bastonul învelit cu piele era mare şi am lovit cu toată forţa.

Omul a căzut pe pietriş ca un copac trăsnit. Zăcea cu faţa în jos şi ploaia răpăia pe costumul de nailon. I-am frânt gâtul cu o singură lovitură puternică. Unul era doborât.

Am târât cadavrul pe pietriş şi l-am lăsat în spatele camionului. Am ocolit maşina şi am scos cheile din contact. M-am furişat către casă. Am băgat bulanul la loc în buzunar. Am scos cuţitul, ţinându-l în mâna dreaptă. Nu voiam să trag cu pistolul în casă. Era prea zgomotos, chiar şi cu tunetele care bubuiau afară. M-am oprit înăuntru, imediat după uşa de la intrare. Încuietoarea fusese forţată, iar lemnul uşii era făcut aşchii. Am văzut ranga pe podeaua holului.

Era o casă mare. Avea să le ia ceva timp ca s-o percheziţioneze. Presupuneam că vor rămâne grupaţi. Aveau să caute împreună. După care urmau să se separe. Le auzeam paşii duduind pe podeaua de la etaj. Am ieşit afară ca să-l aştept pe unul dintre ei să coboare în hol. Am aşteptat, lipit de perete, lângă uşa spartă. Eram adăpostit de streaşină acoperişului. În continuare, ploua torenţial, la fel de nemilos ca o ploaie tropicală.

Am aşteptat aproape cinci minute până când primul dintre ei a coborât la parter. I-am auzit scârţâitul paşilor pe podea. L-am auzit deschizând uşa şifonierului. Am intrat în casă. Stătea cu spatele la mine. Era unul dintre cei înarmaţi cu puşti, un tip înalt, mai slab decât mine. Am sărit în spatele lui. Mâna stângă i-am trecut-o pe deasupra capului şi i-am înfipt degetele în ochi. Puşca i-a scăpat din mână, bufnind înfundat pe covor. L-am tras înapoi, l-am întors şi l-am împins pe uşă afară, în ploaia torenţială. Mi-am înfipt şi mai adânc degetele în ochii lui. I-am tras capul înapoi. I-am tăiat beregata. Nu poţi să faci asta cu o singură mişcare

elegantă. Nu e ca-n filme. Nici un cuţit nu poate fi îndeajuns de ascuţit pentru aşa ceva. Gâtul omului conţine tot felul de zgârciuri tari. Trebuie să tai cu o mişcare puternică de du-te-vino. Asta îţi ia ceva timp. Dar merge. Merge bine. Până când ai ajuns cu lama la os, tipul e mort. Iar omul meu nu făcea excepţie. Sângele ţâşnea ca dintr-o arteziană amestecându-se cu ploaia. Am simţit cum picioarele i se înmoaie şi i-am dat drumul să cadă. Al doilea doborât.

Am târât cadavrul până la gazon trăgându-l de creştetul glugii. N-avea nici un rost să-l ridic de sub genunchi şi de sub umeri. Capul i s-ar fi lăsat pe spate şi i-ar fi căzut. L-am lăsat pe iarbă. Am fugit înapoi în casă. Am luat puşca şi am făcut o grimasă. Era o armă serioasă. O Ithaca Mag-10. Văzusem aşa ceva în armată. Se trage cu nişte cartuşe enorme. Oamenii-i spun „bariera”. Are destulă forţă ca să omoare oamenii prin peretele lateral al unui vehicul cu tăblăria mai moale. Într-o confruntare directă, efectele sunt devastatoare. În magazie nu încap decât trei cartuşe, dar, cum se spune, până apuci să tragi trei gloanţe, lupta s-a şi terminat.

Am păstrat briceagul la îndemână ca armă preferată. O armă tăcută. Dar puşca era mai bună decât pistolul Desert Eagle ca armă de rezervă. Adevărul e că, atunci când tragi cu puşca, să ţinteşti e un lux. O puşcă trimite o ploaie tronconică de alice. Cu un Mag-10, cu condiţia să fie vag îndreptată spre direcţia potrivită, n-ai cum să ratezi.

Am ieşit afară pe uşă şi m-am lipit de zid, ca să mă feresc de potop. Am aşteptat. Acum presupuneam că vor începe să iasă din casă. Negăsindu-mă înăuntru şi nemaivăzându-l nici pe tipul pe care tocmai îl doborâsem, vor începe să iasă afară. Era inevitabil. Nu puteau să rămână veşnic în casă. Am aşteptat. Zece minute. Auzeam cum scârţâia podeaua în interior. Am ignorat zgomotele. Mai devreme sau mai târziu, aveau să iasă. Au ieşit. Doi tipi, împreună. Au ieşit ca o pereche. Asta m-a făcut să ezit o fracţiune de secundă. Au ieşit în ploaia torenţială şi am auzit răpăitul stropilor de apă

pe glugile din nailon. Am scos din nou bastonul învelit cu piele. L-am trecut în mâna dreaptă. Primul tip a căzut cu mare uşurinţă. L-am prins chiar în ceafă cu bulanul greu şi n-a lipsit mult să-i retez căpăţâna. Dar al doilea individ a reacţionat şi s-a sucit, astfel că am ratat următoarea lovitură. Bastonul i-a zdrobit doar clavicula şi l-a făcut să cadă în genunchi. L-am înjunghiat cu mâna stângă în faţă. M-am pregătit pentru o nouă lovitură cu bulanul. Mi-au mai trebuit două lovituri ca să-i frâng gâtul. Era un tip vânjos. Dar nu destul de vânjos. Patru inamici doborâţi.

Am târât cele două cadavre prin ploaia dezlănţuită până la gazonul de la marginea aleii de pietriş. I-am adunat grămadă împreună cu celălalt tip. Aveam patru adversari doborâţi şi o puşcă de asalt capturată. În plus, cheile camionului erau în buzunar la mine. Mai rămăsese tânărul Kliner, înarmat cu cea de-a doua puşcă de asalt.

Nu l-am putut găsi. Nu ştiam unde era. Am intrat în casă, la adăpost de ploaie, şi am ascultat. N-auzeam nimic. Uruitul ploii pe acoperiş şi pe pietrişul de afară acoperea totul cu o mască de zgomot de fond. Dacă tânărul era alertat şi se furişa prin preajmă, n-aveam cum să-l aud. Avea să fie o problemă.

M-am furişat în foişorul din grădină. Ploaia răpăia neobosit pe acoperiş. Am stat nemişcat şi am ascultat cu urechile ciulite. L-am auzit în hol. Tocmai se pregătea să iasă. Urma să iasă pe uşa din faţă. Dacă o lua la dreapta, avea să se împiedice de cei trei soldaţi morţi îngrămădiţi pe gazon. Dar el a luat-o la stânga. A trecut prin faţa ferestrelor camerei din grădină. Trecând peste gazonul îmbibat cu apă, se îndrepta spre curtea interioară. L-am văzut trecând prin ploaie la vreo doi metri şi jumătate de mine. Arăta ca un duh din iad. Un duh din iad care ţinea în mâini o puşcă de asalt lungă şi neagră. Aveam cheia de la foişor în buzunar, pe inelul cheilor de la maşină. Ploaia mă biciuia cu forţa unei tulumbe de pompieri. M-am furişat către curtea interioară. Tânărul Kliner stătea acolo şi se uita în jos la

marea piscină. M-am ghemuit în ploaie şi l-am urmărit cu privirea. De la şase metri, auzeam răpăitul stropilor de ploaie pe costumul lui din nailon. Fulgerele sfâşiau cerul, iar tunetele bubuiau neîncetat.

Nu voiam să-l omor cu puşca Mag-10 pe care-o aveam asupra mea. Trebuia să mă descotorosesc de cadavre. Trebuia să-i tulbur minţile bătrânului Kliner.

Trebuia să-l fac să se tot întrebe ce se întâmplase. Unde dispăruse băiatul lui. Asta l-ar fi dezechilibrat. Şi avea o importanţă crucială pentru siguranţa mea personală. Nu-mi puteam permite să las în urmă nici cea mai neînsemnată dovadă. Dacă foloseam puşca de asalt ca să-l lichidez pe tânăr, riscam să fac multă mizerie. Debarasarea de cadavru ar fi constituit o problemă foarte serioasă. Găsirea tuturor părţilor componente ar fi fost cât se poate de dificilă. Aşa că am aşteptat.

Tânărul începu să coboare porţiunea lungă de gazon care ducea la piscină. Am dat ocol, păşind numai pe iarba udă. Tânărul mergea încet. Era îngrijorat. Era singur. Nu prea vedea bine. Capişonul strâns în jurul feţei îi limita câmpul vizual. Îşi tot întorcea capul când într-o parte, când în alta, cu gâtul ţeapăn, ca un robot. Se opri la marginea piscinei. Eram la un pas în spatele lui. Mă legănam stânga-dreapta, stânga-dreapta, păstrându-mă în afara câmpului său vizual în timp ce el îşi muta privirea dintr-o parte în alta. Îşi mişca puşca masivă la stânga şi la dreapta pe deasupra piscinei.

După cărţile pe care citisem cândva, după filmele la care se uită oamenii, ar fi trebuit să mă lupt cu el într-o luptă dreaptă. Eu mă aflam acolo ca să-l răzbun pe fratele meu. Şi chiar în faţa mea se afla individul care-i jucase în picioare trupul rece ca pe un sac de cârpe. Ar fi trebuit să ne luptăm faţă în faţă. Ar fi trebuit să fie prevenit cine-i era adversarul. Ar fi trebuit să înţeleagă de ce trebuia să moară. Toate poveştile alea despre nobleţe, despre comportamentul bărbătesc. Numai că viaţa reală nu e aşa. Joe ar fi râs de toate prostiile astea.

Am mânuit bulanul cu toată forţa spre capul tânărului. Exact în clipa în care se întorcea ca să se ducă înapoi spre casă. Bastonul a alunecat pe nailonul lucios, iar inerţia ţevii grele umplute cu plumb m-a dezechilibrat considerabil. Cădeam ca un om care alunecă pe gheaţă. Tânărul se roti şi ridică puşca. Introduse un cartuş pe ţeava. Mi-am aruncat braţul în sus şi am dat la o parte ţeava. M-am rostogolit chiar sub câmpul lui de tragere. A apăsat pe trăgaci şi a urmat o explozie uriaşă, mai puternică decât cel mai gălăgios tunet. Am auzit cum sunt sfâşiate frunzele când alicele s-au înfipt în arborii de dincolo de noi.

Reculul feroce l-a împins înapoi, dar a apucat să bage al doilea cartuş pe ţeava. Am auzit clănţănitul ameninţător al mecanismului de metal. Eram întins pe spate, pe gresia de la marginea piscinei, dar am sărit în picioare şi am apucat arma cu amândouă mâinile. Am ridica ţeava şi am apăsat pe pat aşa încât a tras din nou în aer. O nouă explozie îngrozitoare. De data asta, am tras spre mine în timpul reculului şi i-am smuls arma din mâini. Cu o mişcare rapidă, l-am lovit cu patul puştii în faţă. A fost o lovitură nereuşită. Ithaca are o porţiune considerabilă din pat acoperită cu un strat de cauciuc. Are rolul de a proteja umărul trăgătorului de reculul teribil. Numai că acum a protejat capul adversarului de lovitura mea, care n-a reuşit decât să-l dezechilibreze. M-am aruncat la picioarele lui şi l-am împins în spate. Cu o lovitură aplicată la glezne, l-am făcut să se împiedice şi să cadă pe spate în piscină. Am sărit peste el.

Eram la capătul adânc al piscinei, încleştaţi în lupta pentru obţinerea prizei victorioase. Ploaia ne izbea cu putere. Clorul îmi ardea ochii şi nările. M-am zbătut în continuare până când i-am apucat beregata. I-am tras capişonul din nailon şi-am putut să-l apuc cu mâinile direct de gât. Mi-am încordat braţele şi i-am împins capul sub apă. Îl strângeam de gât cu toată forţa de care eram în stare. Motociclistul ăla de la Warburton crezuse că-mi face o chestie asemănătoare, dar aia fusese ca o mângâiere de amantă

prin comparaţie cu ce-i făceam eu acum tânărului Kliner. Pur şi simplu, îi detaşam capul de restul corpului. Am strâns şi am răsucit, ţinându-l la un metru sub apă, până când a murit. N-a durat mult. Niciodată nu durează, într-o astfel de situaţie. Primul care se duce la fund rămâne la fund. Puteam să fiu eu în locul lui.

Călcam apa şi icneam din pricina duhorii de clor. Ploaia încreţea suprafaţa apei. Era imposibil să-ţi dai seama unde se sfârşea apa şi unde începea aerul. I-am lăsat cadavrul să plutească şi am înotat spre margine. Am stat agăţat de mal până mi-am recăpătat suflul. Vremea era un coşmar. Tunetele se înlănţuiau acum într-un muget continuu, iar fulgerele alcătuiau perdele luminoase. Ploaia cădea neîncetat. Dacă stăteam în piscină, m-aş fi udat mai puţin. Dar aveam treburi de făcut. Am înotat înapoi ca să iau cadavrul tânărului. Se deplasase cam un metru mai jos. L-am tras spre margine. Mai întâi, am ieşit eu afară. Apoi am apucat cu fiecare mână de nailonul costumului şi am tras cadavrul din apă. Cântărea o tonă. Zăcea pe marginea piscinei cu apa şiroind din costum la încheieturile mâinilor şi la glezne. L-am lăsat acolo şi m-am dus înapoi la garaj.

Nici să merg pe jos nu mi-era uşor. Aveam hainele îmbibate de apă şi mi se făcuse frig. Parcă eram îmbrăcat din creştet până-n tălpi în zale. Dar am reuşit să ajung la garaj şi am găsit cheia. Am descuiat uşa şi am aprins lumina. Era un garaj pentru trei maşini. Înăuntru se afla doar celălalt Bentley. Maşina lui Hubble, acelaşi model ca al soţiei sale. Un verde-închis splendid, lustruit cu afecţiune până când căpătase un luciu desăvârşit. Îmi vedeam imaginea reflectată în vopsea în timp ce mă mişcăm prin preajmă. Căutam o roabă sau un cărucior dintr-acelea folosite de grădinari. Garajul era plin de unelte de grădinărit. O maşină de tuns iarba de mari dimensiuni, furtunuri, diferite unelte. Într-un colţ îndepărtat, un fel de tărăboanţă cu nişte roţi mari, cu spiţe, ca de bicicletă.

Am scos căruciorul afară în furtună şi l-am dus la piscină. Am scotocit prin zonă şi am găsit cele două puşti şi bulanul ud. Puştile le-am pus în cărucior, iar bulanul, în buzunar. Am controlat mai întâi cadavrul tânărului ca să văd dacă mai avea pantofii în picioare, după care l-am săltat în căruţ. Am împins căruciorul spre casă şi apoi pe alee. Am ocolit Bentley-ul şi am ajuns în spatele camionetei. Am deschis uşile din spate şi am aruncat cadavrul în dubă. M-am suit în maşină şi l-am tras mai bine înăuntru. Ploaia răpăia pe acoperiş. Apoi am ridicat cadavrul primului tip şi l-am tras lângă cel al lui Kliner. Deasupra, am aruncat cele două puşti. Două cadavre puse la adăpost.

După aceea am luat căruciorul şi m-am dus la locul unde-i stivuisem pe ceilalţi trei. Aceştia stăteau întinşi pe gazonul îmbibat cu apă, iar ploaia răpăia pe costumele lor hidoase. I-am cărat pe toţi înapoi la camionul cu care veniseră. Acum îi aveam pe toţi cinci întinşi înăuntru. Am dus căruciorul înapoi în garaj, luptându-mă cu ploaia nemiloasă. L-am pus la loc, în colţul în care îl găsisem. Am luat o lanternă de pe bancul de lucru. Voiam să arunc o privire şi să văd cine erau cei patru tipi pe care tânărul Kliner îi adusese cu el. Am alergat înapoi la camion şi m-am urcat în dubă. Am aprins lanterna şi m-am aplecat deasupra dezolantului şir de cadavre.

Pe tânărul Kliner îl cunoşteam. Celorlalţi le-am tras glugile de pe cap şi le-am rupt măştile. Am plimbat fasciculul lanternei peste feţele lor. Doi dintre ei erau paznicii de la depozit. Îi văzusem cu binoclul joi şi eram sigur de asta. Poate că n-aş fi jurat în faţa unei curţi marţiale, dar în seara asta nu eram interesat de tipul ăsta de procedură juridică. Pe ceilalţi doi îi cunoşteam sigur. Nici o îndoială în privinţa asta. Erau poliţişti. Erau trupa de rezervă de vineri. Veniseră împreună cu Baker şi Stevenson la restaurant, când m-au arestat. De atunci, îi mai văzusem pe la secţie de vreo câteva ori. Făceau parte din combinaţie. Alţi soldaţi secreţi ai lui Teale.

M-am dat jos din camion şi am dus lanterna înapoi la garaj. Am încuiat uşile şi am alergat prin ploaie până-n faţa casei. Am luat de acolo cele două genţi cu care veniseră. Le-am dus în holul lui Hubble şi am aprins lumina. M-am uitat să văd ce conţin. Mănuşi şi măşti de rezervă. O cutie cu cartuşe de puşcă, de calibrul 10. Un ciocan. O pungă plină de cuie de cincisprezece centimetri. Şi patru cuţite. Din cele medicale. Te tăiai numai uitându-te la ele.

Am luat ranga din locul în care-o lăsaseră după ce spărseseră încuietoarea. Am pus-o într-una din sacoşe. Am dus gentile înapoi la camion şi le-am aruncat peste cadavre. Apoi am încuiat şi am blocat uşile din spate şi am alergat din nou prin ploaia torenţială la casă. M-am dus şi am încuiat camera din grădină. Am alergat înapoi în bucătărie. Am deschis uşa cuptorului şi mi-am golit buzunarele. Am întins totul pe podea. Am luat din dulapul învecinat două folii pentru copt. Am desfăcut în bucăţi pistolul Desert Eagle şi am pus cu grijă părţile componente pe una dintre tăvi. Alături, am pus şi gloanţele de rezervă. În cealaltă tavă, am pus cuţitul, bulanul, cheile de la Bentley, banii şi actele. Am aşezat tăvile în cuptor şi am pus termostatul pe o temperatură scăzută.

Am ieşit în faţă şi am împins uşa spartă închizând-o atât cât se putea. Apoi m-am urcat în camionul Fundaţiei Kliner. Am bâjbâit cu cheia şi am pornit motorul. Am mers în marşarier cu atenţie de-a lungul aleii şi am ieşit pe Beckman Drive. Am rulat pe panta descendentă ce ducea la oraş. Ştergătoarele de parbriz se luptau vitejeşte cu ploaia. Am ocolit scuarul în care se afla biserica. Am cotit la dreapta şi am luat-o spre sud. Zona era pustie. Nimeni nu mai circula pe drum. La trei sute de metri sud de parcul rural, am cotit pe aleea lui Morrison. Am dus camionul până la casă şi l-am parcat alături de Lincoln-ul abandonat al fostului şef al poliţiei. Am încuiat uşa. Am alergat până la gardul de împrejmuire al lui Morrison şi am aruncat cheile

departe, în câmp. Am strâns geaca pe lângă mine şi-am început să merg prin ploaie, gândindu-mă intens.

De mai bine de o oră, era sâmbătă. Prin urmare, mai rămăsese mai puţin de o zi până duminică. Situaţia căpătase o formă clară. Aveam trei elemente concrete sigure. Elementul numărul unu: Kliner avea nevoie de hârtie specială. Elementul doi: hârtia nu se putea procura din State. Elementul trei: depozitul era înţesat cu ceva.

Iar ceea ce scria pe cutiile aparatelor de aer condiţionat mă deranja. Nu partea imprimată, „Island Air-conditioning, Inc.”. Ci ceea ce era scris de mână, şi anume seriile. Cutiile pe care le văzusem aveau scrise de mână nişte serii, în nişte dreptunghiuri imprimate. Le văzusem foarte limpede. Poliţiştii din Jacksonville remarcaseră acelaşi lucru pe cutiile din camionul lui Stoller, când acesta depăşise viteza legală. Serii lungi, scrise de mână. Dar de ce? Cutiile în sine erau o bună acoperire. Un camuflaj bun. Să transporţi ceva secret în Florida şi mai departe în nişte cutii pentru aparate de aer condiţionat era o mişcare inteligentă. Nici că se putea găsi un produs mai plauzibil pentru piaţa de acolo. Cutiile îi păcăliseră pe poliţiştii din Jacksonville. Nu dăduseră mare atenţie acestui aspect. Dar acele numere mă puseseră pe gânduri. Dacă în cutii nu se afla aparatură electrică, de ce să mai scrii serii pe ele? Asta însemna să împingi camuflajul până la absurd. Prin urmare, ce naiba însemnau acele numere? Ce naiba fusese în cutiile alea blestemate?

Asta era întrebarea pe care mi-o puneam. Până la urmă, Joe a fost cel care mi-a sugerat răspunsul. Umblam prin ploaie gândindu-mă la cele spuse de Kelstein despre precizie. El spusese că Joe avusese o precizie în exprimare. Ştiam asta. Mă gândeam la mica listă ordonată pe care o printase pentru el. Cu majusculele acelea semeţe. Cu şirurile de iniţiale. Coloana de numere de telefon. Cele două însemnări din partea de jos. Garajul lui Stoller. Dosarul lui Gray despre Kliner. Trebuia să verific din nou lista. Dar

dintr-odată am fost sigur că Joe îmi spunea că dacă voiam să ştiu ce pusese Kliner în acele cutii poate că ar merita efortul să mă duc până la garajul lui Stoller şi să arunc o privire.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE.

Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns în casă a fost să scotocesc prin bucătăria scumpă a lui Charlie Hubble după cafea. Am lăsat filtrul să bolborosească şi am deschis cuptorul. Mi-am scos lucrurile de acolo. Stătuseră la cald aproape o oră şi erau uscate zadă. Pielea de pe bulan şi de pe inelul de chei se cam înţepenise, dar, în afară de asta, nu se întâmplase nimic rău. Am reasamblat pistolul şi l-am încărcat, lăsându-l pe masa din bucătărie. Armat şi cu siguranţa pusă. Apoi am dat să verific printul lui Joe ca să găsesc confirmarea pe care credeam că o conţine. Numai că aveam o problemă. O problemă extrem de importantă. Hârtia se uscase ca iasca, dar scrisul dispăruse. Hârtia era complet goală. Apa din piscină ştersese toată cerneala. Se vedeau nişte pete foarte slabe şi neclare, dar nu puteam desluşi cuvinte. Am ridicat din umeri. O citisem de o sută de ori. Aveam să mă bazez pe amintirea a ceea ce scrisese acolo.

Următoarea oprire am făcut-o în subsol. M-am jucat cu cuptorul instalaţiei de încălzire până am reuşit să-l aprind. Apoi m-am dezbrăcat şi mi-am aruncat toate hainele în uscătorul electric al lui Charlie. L-am fixat pe o temperatură scăzută, timp de o oră. Habar n-aveam ce fac. În armată, era mereu câte un caporal care se ocupa de rufele mele. Le lua şi le aducea înapoi curate şi împăturite. De atunci, întotdeauna îmi cumpărasem haine ieftine, pe care le aruncam când se murdăreau. În pielea goală, am urcat la etaj şi m-am dus în baia lui Hubble. Am făcut un duş lung şi fierbinte şi mi-am curăţat machiajul de pe faţă. Am stat îndelung în apa fierbinte. M-am înfăşurat într-un prosop şi m-am dus jos după cafea.

Nu puteam să ajung în Atlanta în noaptea aceea. Nu puteam ajunge acolo înainte de trei şi jumătate noaptea. Nu era deloc o oră potrivită ca să conving pe cineva să mă lase să intru. N-aveam nici un act de identitate pe care să-l arăt şi nici un statut corespunzător. O vizită nocturnă se putea transforma într-o problemă. Trebuia s-o las pentru a doua zi, la prima oră a dimineţii. Nu aveam de ales.

Aşa că m-am gândit să mă culc. Am oprit radioul din bucătărie şi m-am dus către camera de recreare a lui Hubble. Am închis şi televizorul. M-am uitat în jur. Era o cameră întunecoasă, confortabilă. Cu lambriuri din lemn şi fotolii de piele. Lângă televizor era un set de aparatură stereo, o marcă japoneză. Şiruri de CD-uri şi de casete. Beatles la greu. Hubble îmi zisese că fusese interesat de John Lennon. Că fusese în Dakota, la New York şi la Liverpool, în Anglia. Cumpărase cam totul. Toate albumele, câteva înregistrări pirat, colecţia de discuri single care se vindea într-o cutie din lemn. Deasupra biroului era un raft de bibliotecă. Teancuri de periodice profesionale şi un şir de cărţi grele. Reviste şi rapoarte tehnice pe probleme bancare. Periodicele profesionale ocupau cam şaizeci de centimetri din spaţiul raftului. Arătau de-a dreptul deprimant. Diferite numere dintr-o publicaţie care-şi zicea Banking Journal. Vreo două numere dintr-o revistă solidă intitulată Bank Management. Una numită Banker. Dar nu lipseau nici Banker's Magazine, Banker's Monthly, Business Journal, Business Week, Cash Management Bulletin, The Economist, The Financial Post. Toate ordonate alfabetic şi în ordinea apariţiilor. Dar erau doar exemplare aleatorii, mergând până în urmă cu câţiva ani. Nu existau serii complete. La capătul şirului erau câteva comunicate oficiale ale Departamentului Trezoreriei şi vreo două numere dintr-o publicaţie ce se numea World of Banking. O colecţie neobişnuită. Părea foarte selectivă. Poate că se refereau la subiecte deosebit de dificile. Poate că Hubble le citea când n-avea somn.

Eu nu urma să am nici o problemă cu dormitul. Tocmai ieşeam din încăpere, în căutarea unui pat de împrumut, când prin minte mi-a trecut un gând. M-am întors la birou şi m-am uitat din nou la raftul de cărţi. Mi-am trecut degetul de-a lungul şirului de reviste şi jurnale. M-am uitat la datele imprimate pe cotoare, sub titlurile pompoase. Unele dintre ele erau numere recente. La vreo două publicaţii, succesiunea aleatorie continua până la ultimele numere. Mai bine de o duzină erau din anul curent. O treime dintre ele apăruseră după ce Hubble părăsise postul de la bancă. După ce fusese pus pe liber. Erau publicaţii destinate lucrătorilor bancari, dar deja Hubble nu mai făcea parte din această branşă. Cu toate acestea, el continua să comande aceste jurnale profesionale. Continua să le primească. Continua să citească toate chestiile alea complicate. De ce?

Am scos din raft două periodice. M-am uitat la coperte. Erau reviste groase, pe hârtie lucioasă. Le-am ţinut de cotor în partea de sus şi cea de jos a cotorului. Revistele s-au deschis la paginile pe care le consultase Hubble. M-am uitat la acele pagini. Am mai scos din raft nişte numere. Le-am lăsat să se deschidă singure. M-am aşezat în fotoliul din piele al lui Hubble. Am stat acolo, învelit în prosopul lui, şi am citit. Am citit tot raftul. De la stânga la dreapta, de la început la sfârşit. Mi-a luat o oră.

Apoi am trecut la cărţi. Mi-am plimbat degetul pe şirul prăfuit. M-am oprit cu un mic şoc când am descoperit două nume pe care le ştiam. Kelstein şi Bartholomew. Un volum mare şi vechi. Legat în piele roşie. Raportul întocmit de aceştia pentru subcomisia Senatului. L-am scos afară şi am început să-l răsfoiesc. Era o lucrare uluitoare. Kelstein o descrisese cu modestie ca fiind biblia anti-falsificare. Ceea ce şi era. Dar omul fusese prea modest. Cartea era de-a dreptul exhaustivă.

Era o istorie meticuloasă a tuturor formelor cunoscute de falsificare. Exemple şi situaţii numeroase erau preluate din toate escrocheriile descoperite vreodată. Mi-am aşezat

volumul masiv în poală. Am mai citit o oră încheiată. La început, m-am concentrat pe problemele legate de hârtie. Kelstein îmi spusese că hârtia era cheia problemei. El şi Bartholomew alcătuiseră o anexă lungă referitoare la hârtie. Acolo erau dezvoltate ideile pe care mi le spusese prin viu grai. Fibrele din bumbac şi din in, colorantul chimic, introducerea firişoarelor roşii şi albastre din polimer. Hârtia era produsă în Dalton, Massachusetts, de către o companie numită Crane and Company. Auzisem de ei. Cred că, de un Crăciun, cumpărasem nişte cărţi poştale ilustrate făcute de această firmă. Îmi aminteam de cartonul gros şi greu şi de plicurile de culoare crem. Îmi plăcuseră. Compania fabrica hârtie de bancnote pentru Trezorerie din 1879. Vreme de mai bine de un secol, hârtia fusese transportată cu camioanele la Washington, în vehicule blindate, sub pază severă. Niciodată nu fusese furată nici măcar o singură foaie.

Apoi am dat paginile înapoi de la anexă şi am început să citesc textul principal. Am aranjat mica bibliotecă a lui Hubble pe birou. Am trecut din nou prin ea. Unele lucruri le-am citit de două sau de trei ori. Mă cufundasem în lectura articolelor şi rapoartelor dense. Verificam, controlam încrucişat referinţele, încercam să înţeleg limbajul misterios. Reveneam mereu la voluminosul raport către Senat. Erau trei paragrafe pe care le-am citit iarăşi şi iarăşi. Primul se referea la o veche reţea de falsificare din Bogota, Columbia. Al doilea trimitea la o mult mai recentă operaţiune libaneză. În timpul unuia dintre numeroasele războaie civile, unii membri ai miliţiilor creştine s-au asociat cu nişte gravori armeni. În al treilea paragraf erau nişte chestiuni fundamentale de chimie. O mulţime de formule complicate, dar erau şi câteva cuvinte pe care le-am recunoscut. Am citit cele trei paragrafe de mai multe ori. M-am dus până-n bucătărie. Am luat de acolo lista albită a lui Joe. M-am uitat la ea vreme îndelungată. M-am întors în

camera de recreare întunecată unde, la lumina veiozei, am stat treaz, am reflectat şi am citit jumătate din noapte.

Nu mi-a provocat somnul. A avut un efect contrar. M-a trezit. Mi-a creat o stare de agitaţie. M-a lăsat tremurând din pricina şocului şi a emoţiilor. Şi asta pentru că, în momentul când am terminat de citit, ştiam exact cum făceau indivizii rost de hârtie. Ştiam exact de unde şi-o procurau. Ştiam ce se transportase anul trecut în cutiile aparatelor de aer condiţionat. Nu trebuia să mă mai duc în Atlanta să mă uit. Ştiam. Ştiam ce strânge Kliner în depozitele sale. Ştiam ce aduceau în fiecare zi camioanele acelea. Ştiam ce însemna deviza lui Joe. E Unum Pluribus. Ştiam de ce alesese acest motto inversat. Ştiam totul, când îmi mai rămăseseră douăzeci şi patru de ore la dispoziţie. Întreaga afacere, de la început până la sfârşit. De la un capăt la celălalt. Şi era o operaţiune a naibii de inteligentă. Bătrânul profesor Kelstein spusese că hârtia era de neprocurat. Dar Kliner îi demonstrase că se înşală. Kliner găsise o modalitate să o procure. O modalitate foarte simplă.

Am sărit de la birou şi am dat fuga în subsol. Am deschis uşa uscătorului şi mi-am scos hainele afară. M-am îmbrăcat în grabă pe pardoseala din beton. Am lăsat prosopul în locul în care a căzut. Am fugit afară, lăsând uşa spartă să se bălăbănească. Am alergat pe pietriş până la Bentley. Am pornit motorul şi am mers în marşarier pe alee. Am străbătut în mare viteză Beckman Drive şi am cotit brusc la stânga, pe Strada Principală. Am accelerat prin oraşul învăluit în tăcere şi am ieşit din el trecând pe lângă restaurant. Am mai făcut o dată la stânga la drumul către Warburton şi am forţat maşina veche şi impunătoare atât cât am îndrăznit s-o forţez.

Farurile Bentley-ului nu erau prea luminoase, fiind un model vechi de douăzeci de ani. Întunericul nopţii nu era uniform. Mai erau câteva ore bune până la ivirea zorilor, iar ultimele fuioare ale norilor de furtună treceau grăbite peste

luna palidă. Drumul nu era niciodată drept de-a binelea. La curbe, şoseaua n-avea nici un fel de înclinare, iar suprafaţa era plină de denivelări. În plus, era şi udă. Bătrâna maşină aluneca şi se legăna, aşa că am încetinit până la o viteză de croazieră. Mi s-a părut mai inteligent să întârzii zece minute decât să mă trezesc derapând şi ieşind în decor. Nu voiam să am aceeaşi soartă ca şi Joe. Nu voiam să fiu al doilea Reacher care ştia, dar a murit.

Am trecut de crâng. Era doar o pată mai închisă la culoare pe cerul întunecat. La câţiva kilometri mai încolo, vedeam luminile de pe perimetrul închisorii cum îşi trimiteau lumina strălucitoare peste peisajul nocturn. Am trecut mai departe.

Apoi, cale de kilometri întregi, le-am putut vedea strălucirea în oglinda retrovizoare. După aceea am trecut peste pod, prin Franklin, ieşind din Georgia şi intrând în Alabama. Am trecut în viteză pe lângă vechiul local de la marginea şoselei, unde fusesem împreună cu Roscoe. The Pond, se numea. Acum era închis şi cu luminile stinse. După încă un kilometru şi jumătate, ajungeam la motel. Am lăsat motorul pornit şi am intrat în birou ca să-l trezesc pe cel care făcea de serviciu în noaptea aceea.

— Aveţi un client aici pe care-l cheamă Finlay? l-am întrebat.

Omul se frecă la ochi şi se uită în registru.

— La camera 11, spuse el.

Locul avea o înfăţişare de noapte tipică. Fără agitaţie, tăcută şi adormită. Am găsit căsuţa lui Finlay. Numărul 11. Chevrolet-ul de poliţie era parcat în preajmă. Am bătut la uşa lui, făcând un mare tărăboi. A trebuit să bat ceva vreme. Deodată am auzit un geamăt iritat. N-am putut desluşi nici un cuvânt. Am mai bătut de câteva ori.

— Haide, Finlay, am strigat eu.

— Cine-i acolo? l-am auzit ţipând.

— Reacher, am spus. Deschide naibii uşa asta.

A urmat o pauză, după care uşa s-a deschis. Finlay stătea în prag. Îl trezisem din somn. Purta o bluză gri şi şort.

Eram uluit. Mi-am dat seama că mă aşteptasem să-l găsesc dormind în costumul de tweed. Cu vesta din moleschin.

— Ce naiba vrei? mi-a spus.

— Vreau să-ţi arăt ceva, i-am replicat.

Căsca şi clipea.

— Cât naiba e ceasul? întrebă el.

— Nu ştiu, am spus. Cinci, poate şase. Îmbracă-te. Trebuie să mergem undeva.

— Unde anume?

— La Atlanta, am spus. Vreau să-ţi arăt ceva.

— Ce să-mi arăţi? Nu-i mai simplu să-mi spui?

— Hai, Finlay, îmbracă-te, i-am spus. Trebuie să mergem.

A mormăit ceva, dar s-a dus să se îmbrace. I-a luat ceva vreme. Cam cincisprezece minute. A dispărut în baie. A intrat acolo arătând ca un om normal, abia trezit din somn. A ieşit de acolo arătând ca Finlay. Cu costumul de tweed şi tot tacâmul.

— Gata, spuse el. Sper ca motivul să fie întemeiat, Reacher.

Am ieşit în noapte. M-am dus la maşină în timp ce el încuia uşa căsuţei. Apoi a venit după mine.

— Vrei să conduci tu? m-a întrebat.

— De ce? Te deranjează chestia asta?

Părea foarte ţâfnos. Se uită urât la Bentley-ul strălucitor.

— Nu-mi place să merg în maşini conduse de alţii, spuse el. Vrei să mă laşi să conduc eu?

— Nu-mi pasă cine e la volan, am spus. Numai să te văd odată urcat în maşină.

S-a urcat la volan şi i-am dat cheile. Eram foarte bucuros să fac asta, pentru că obosisem foarte tare. A pornit Bentley-ul şi a ieşit din parcare. A cotit spre est şi a pornit la drum cu mare viteză. Mai repede decât mine. Era un şofer al naibii de bun.

— Ia povesteşte-mi, ce se-ntâmplă? mi-a spus el.

M-am uitat la el. Îi vedeam ochii în lumina difuză ce venea dinspre bord.

— Am înţeles totul, am spus. Ştiu despre ce e vorba. Se uită din nou către mine.

— Şi ai de gând să-mi spui şi mie? zise el.

— Ai sunat la Princeton? l-am întrebat.

Bombăni şi lovi iritat cu palma în volan.

— Am vorbit o oră la telefon, spuse el. Tipul părea să ştie o mulţime de lucruri, dar până la urmă a reieşit că nu ştia mai nimic.

— Ce ţi-a spus? l-am întrebat.

— Mi-a spus toată tărăşenia. Un tip deştept. Îşi făcea masteratul în istorie, lucra pentru Bartholomew. Se pare că acesta, împreună cu celălalt tip, Kelstein, erau cei mai tari în cercetările privind falsificarea de bani. Joe îi folosea pentru informaţiile de bază.

Am încuviinţat din cap către el.

— Am aflat toate astea de la Kelstein, am spus.

Îmi aruncă din nou o privire. Era la fel de ţâfnos.

— Şi-atunci de ce mă mai întrebi? a spus el.

— Vreau s-aud concluziile tale, i-am spus. Vreau să văd unde ai ajuns.

— N-am ajuns nicăieri, a spus el. Au vorbit cu toţii timp de un an şi au ajuns la concluzia că era imposibil ca Kliner să procure atât de multă hârtie.

— Exact ce mi-a spus şi Kelstein, i-am zis. Dar eu am găsit răspunsul.

Se uită din nou la mine, cu o faţă surprinsă. În depărtare, vedeam luminile închisorii Warburton.

— Păi, zi-mi şi mie atunci, spuse el.

— Trezeşte-te şi găseşte singur răspunsul, absolventule de Harvard.

Bombăni din nou. Tot cu ţâfnă. Am mers mai departe. Am intrat în baia de lumină ce se revărsa dinspre gardul închisorii. Am trecut pe lângă închisoare, după care strălucirea galbenă cumplită a rămas în spatele nostru.

— Dă-mi măcar un indiciu, te rog! spuse el.

— O să-ţi dau două indicii, am spus. Mottoul folosit de Joe pe lista lui. E Unum Pluribus. Iar apoi gândeşte-te ce caracteristică unică au bancnotele americane.

Încuviinţă din cap. Se gândi la spusele mele, bătând darabana cu degetele lui lungi pe volan.

— E Unum Pluribus, spuse el. E o inversare a devizei Statelor Unite. Aşa că putem presupune că dintr-unul ies mai mulţi, corect?

— Corect, am spus. Şi ce e unic la bancnotele americane, prin comparaţie cu oricare altă monedă din lume?

Se gândi la întrebare. Se gândea la ceva atât de familiar încât nu reuşea să-l depisteze. Mergeam mai departe. Am trecut ca fulgerul pe lângă crângul de copaci de pe partea stângă. Departe, spre răsărit, se vedea o slabă licărire a zorilor.

— Care-i treaba? spuse el.

— Am trăit în toată lumea, am spus. Şase continente, dacă pui la socoteală şi o scurtă perioadă petrecută într-o cabană meteorologică a aviaţiei, în Antarctica. Zeci de ţări. Am avut prin buzunare o mulţime de bancnote diferite. Yeni, mărci nemţeşti, lire sterline, lire italiene, pesos, woni, franci, şekeli, rupii. Acum am dolari. Şi ce observ?

Finlay ridică din umeri.

— Ce? zise el.

— Toate bancnotele au aceeaşi dimensiune, am spus. Şi cele de cincizeci, şi alea de o sută, de zece, de douăzeci, de cinci dolari şi de un dolar. Toate au aceeaşi mărime, în niciuna dintre ţările pe care le-am văzut nu se întâmplă aşa. Peste tot, bancnotele mai valoroase sunt mai mari decât cele de valoare mai mică. Există o progresie, da? Oriunde altundeva, bancnota unitară e una mică, cea de cinci unităţi e mai mare, cea de zece, şi mai mare, şi aşa mai departe. Bancnotele cu valorile cele mai mari sunt de obicei nişte foi mari de hârtie. Dar dolarii americani au toţi aceleaşi dimensiuni. Bancnota de o sută de dolari are aceeaşi dimensiune ca şi cea de un dolar.

— Şi? întrebă el.

— Şi, de unde-şi procură ei hârtia? l-am întrebat la rândumi.

Am aşteptat. S-a uitat afară, pe geamul dinspre el. În direcţia opusă faţă de mine. Nu se prindea şi asta-l irita.

— O cumpără, am spus. Cumpără hârtia la preţul de un dolar foaia.

Oftă şi se uită la mine.

— Ba n-o cumpără, pentru numele lui Dumnezeu! spuse el. Asistentul lui Bartholomew m-a lămurit pe deplin. Hârtia e fabricată în Dalton şi întreaga operaţiune e la fel de etanşă ca o găoază de peşte. În o sută douăzeci de ani nu s-a pierdut nici măcar o singură foaie de hârtie. Nimeni n-o vinde pe furiş, Reacher.

— Greşeşti, Finlay, am spus. E de vânzare pe piaţa liberă.

Finlay bombăni din nou. Ne-am continuat drumul. Am ajuns la intersecţia cu drumul regional. Finlay încetini şi coti la stânga. Se îndreptă spre nord, către autostradă. Acum licărirea zorilor se vedea la dreapta noastră, din ce în ce mai puternic.

— Indivizii ăştia scotocesc prin toată ţara după bancnotele de un dolar, am spus. Ăsta a fost rolul pe care şi l-a asumat Hubble în urmă cu un an şi jumătate. Cu asta se ocupa el la bancă, cu administrarea numerarului. Ştia cum să facă rost de numerar. Aşa că aranja să obţină bancnote de un dolar de la bănci, mall-uri, lanţuri de magazine en détail, supermarketuri, agenţiile de pariuri, cazinouri, de oriunde putea. Era o misiune de anvergură. Aveau nevoie de o mulţime de bancnote. Cu ajutorul cecurilor bancare, al transferurilor on-line şi al bancnotelor false de o sută cumpără bancnote veritabile de un dolar de pe tot teritoriul Statelor Unite. Cam o tonă pe săptămână.

Finlay se holba la mine, dând din cap aprobativ. Începea să priceapă.

— O tonă pe săptămână? Cât înseamnă asta?

— O tonă în bancnote de un dolar înseamnă un milion de dolari, am spus. Au nevoie de patruzeci de tone pe an. Patruzeci de milioane de dolari în bancnote de un dolar.

— Zi mai departe, spuse Finlay.

— Camioanele aduceau banii la Margrave, am spus. De oriunde îi făcuse rost Hubble. Marfa era adusă la depozit.

Finlay încuviinţa din cap, se prindea cum stăteau lucrurile.

— După care erau expediaţi în cutiile pentru aparate de aer condiţionat, spuse el.

— Corect, am zis. Până în urmă cu un an. Până când Garda de Coastă i-a oprit. Cutii noi şi frumoase, probabil comandate la o fabrică de ambalaje situată la vreo trei mii de kilometri depărtare. Banii erau ambalaţi în cutii, sigilaţi cu bandă adezivă şi expediaţi. Dar, înainte de a-i expedia, banii trebuiau număraţi.

Finlay încuviinţă din nou din cap.

— Ca să ţină socoteala cum trebuie, spuse el. Dar cum naiba faci să numeri o tonă de bancnote pe săptămână?

— Le cântăreau, am spus. De câte ori umpleau o cutie, o puneau pe un cântar şi o cântăreau. La bancnotele de un dolar, o uncie8 înseamnă treizeci de dolari. O livră face patru sute optzeci de dolari. Am citit toate chestiile astea azi-noapte. Le cântăreau, calculau valoarea şi pe urmă o scriau pe peretele lateral al cutiei.

— De unde ştii?

— Seriile, am spus. De fapt, ele arătau câţi bani sunt în cutie.

Finlay zâmbi cu tristeţe.

— Bun, spuse el. Pe urmă cutiile ajungeau în Jacksonville Beach, da?

Am încuviinţat din cap.

— Erau încărcate pe o navă, am spus. Şi apoi, duse în Venezuela.

După care am tăcut amândoi. Ne apropiam de complexul de depozite situat în partea de sus a vechiului drum regional. Se profila undeva spre stânga, ca un adevărat

centru al universului nostru. Pereţii metalici reflectau lumina palidă a zorilor.

Finlay a încetinit. Cercetam din priviri complexul, întorcându-ne capetele în toate direcţiile. După care am cotit pe rampa ce urca la autostradă. Ne-am îndreptat spre nord, ca să ajungem în Atlanta. Finlay apăsă cu forţă pedala acceleraţiei şi impunătoarea maşină începu să se deplaseze şi mai repede.

— Ce-i în Venezuela? l-am întrebat eu.

Finlay ridică din umeri către mine.

— O mulţime de chestii, nu? spuse el.

— Uzina chimică a lui Kliner, am spus. A mutat-o acolo după problemele pe care le-a avut cu Agenţia pentru Protecţia Mediului.

— Şi?

— Păi şi ce face uzina aia? l-am întrebat. Care-i scopul uzinei chimice?

— Are de-a face cu bumbacul, spuse el.

— Exact, am spus. Ceva care implică hidroxid de sodiu, hipoclorit de sodiu, clor şi apă. Ce obţii când amesteci toate aceste substanţe chimice?

Finlay ridică din umeri. În definitiv, tipul era poliţist, nu chimist.

— Decolorant, am spus. Un decolorant foarte puternic, special pentru fibrele din bumbac.

— Şi? spuse el din nou.

— Ce ţi-a spus Bartholomew despre hârtia pentru bancnote? l-am întrebat.

Finlay trase brusc aer în piept. Practic, fusese un icnet.

— Dumnezeule! spuse el. Hârtia pentru bancnote e alcătuită mai ales din fibre de bumbac. Cu un mic adaos de in. Ăştia albesc bancnotele. Dumnezeule, Reacher, ăştia curăţă cerneala de pe bancnote. Nu-mi vine să cred. Curăţă cerneala de pe hârtiile de un dolar şi obţin astfel patruzeci de milioane de foi de hârtie super-originală cu care să se joace.

Am rânjit către Finlay, iar el a întins spre mine palma dreaptă. Ne-am plesnit palmele desfăcute într-un gest victorios, chiuind unul către celălalt, singuri în maşina care gonea.

— Te-ai prins, absolventule de Harvard, am spus. Aşa procedează, fără nici o îndoială. Şi-au dat seama de chimia procesului şi acum retipăresc hârtiile albe ca bancnote de o sută de dolari. Asta voia să spună Joe. E Unum Pluribus. Din unu ies mai mulţi. Dintr-un dolar ies o sută.

— Dumnezeule! zise din nou Finlay. Vasăzică este curăţată cerneala de pe hârtii. Păi asta e cu totul altă poveste, Reacher. Şi ştii ce înseamnă toate astea? Că în acest moment întreg depozitul e plin până la tavan cu patruzeci de tone de bancnote de un dolar originale. Sunt patruzeci de milioane de dolari acolo. Patruzeci de tone, frumos aranjate, aşteptând ca Garda de Coastă să se retragă. I-am prins cu pantalonii în vine, aşa-i?

Am râs, fericit.

— Aşa e, am spus. Au pantalonii în vine şi cururile în bătaia vântului. De-aia erau aşa de îngrijoraţi. De-aia intraseră în panică.

Finlay clătină din cap, rânjind către parbriz.

— Cum naiba te-ai prins de toată chestia asta? întrebă el.

Nu i-am răspuns imediat. Ne-am continuat drumul cu maşina. Autostrada ne purta acum prin periferia sudică a Atlantei. Blocurile de locuinţe se înmulţeau. Construcţiile şi comerţul erau înfloritoare, confirmând puterea economică tot mai mare a Centurii Soarelui. Macaralele stăteau pregătite ca să înalţe zidul sudic al oraşului ca să-l delimiteze de pustietatea rurală din jur.

— O să procedăm pas cu pas, am spus. Mai întâi de toate, o să-ţi arăt dovada. O să mergem să-ţi arăt o cutie de aparat de aer condiţionat îndesată cu bancnote originale de un dolar.

— Serios? Unde? M-am uitat către el.

— În garajul lui Stoller, am spus.

— Pentru Dumnezeu, Reacher! A ars complet şi nu era nimic acolo, nu? Şi chiar de-ar fi fost, acum forfotesc de zor pe-acolo poliţia şi pompierii din Atlanta.

— N-am nici o informaţie care să spună că a ars complet, am spus.

— Ce naiba vorbeşti tu acolo? Ţi-am spus, era pe fax.

— Unde-ai făcut şcoala? l-am întrebat.

— Şi ce legătură are asta cu subiectul? răspunse el.

— Precizia, am spus. E un reflex mintal. Poate fi ameliorată printr-o bună instrucţie. Ai văzut lista lui Joe, da?

Finlay încuviinţă din cap.

— Îţi aminteşti penultimul articol de-acolo? l-am întrebat.

— Garajul lui Stoller, spuse el.

— Exact, am spus. Dar gândeşte-te la punctuaţie. Dacă apostroful s-ar fi aflat înainte de ultima literă9 ar fi însemnat că garajul aparţine unei persoane pe care o cheamă Stoller. Posesivul singular, parcă aşa i se spune la şcoală, nu?

— Dar? spuse Finlay.

— Nu era scris aşa, am zis. Apostroful era pus după ultima literă. Asta înseamnă că garajul aparţine Stoller-ilor. Posesivul plural. Garajul aparţine la doi oameni pe care-i cheamă Stoller. Iar în casa de lângă terenul de golf nu trăiau doi oameni pe care să-i cheme Stoller. Judy şi Sherman nu erau căsătoriţi. Singurul loc unde-o să găsim doi oameni pe care-i cheamă Stoller e căsuţa veche unde locuiesc părinţii lui Stoller. Iar oamenii ăştia au un garaj.

Finlay conducea în tăcere, recapitulându-şi cunoştinţele de gramatică din şcoala elementară.

— Şi tu crezi că a ascuns o cutie la părinţii lui?

— E logic, am spus. Cutiile pe care le-am văzut la el acasă erau goale. Dar Sherman nu ştia că o să moară joia trecută. Aşa că e normal să presupunem că şi-a mai pus ceva bănuţi deoparte şi prin alte locuri. El credea c-o să trăiască ani de zile fără să muncească.

Tocmai eram pe cale să intrăm în Atlanta. Se apropia marea intersecţie de autostrăzi.

— Ia-o pe după aeroport, i-am spus.

Am dat ocol oraşul pe o panglică din beton suspendată. Am trecut pe lângă aeroport. Am găsit drumul spre partea săracă a oraşului. Se făcuse aproape şapte şi jumătate dimineaţa. Zona arăta destul de bine în lumina blândă a dimineţii, care-i împrumuta o strălucire artificială. Am găsit strada şi am găsit şi căsuţa, ascunsă inofensiv în spatele împrejmuirii de protecţie contra uraganelor.

Ne-am dat jos din maşină şi l-am condus pe Finlay prin portiţa din gărduleţul de sârmă, apoi pe cărarea dreaptă care ducea la uşă. Am dat din cap aprobator către el. Şi-a scos insigna şi a bătut la uşă. Am auzit podeaua din hol scârţâind, apoi clinchetul şi ţăcănitul metalic al bolţurilor şi lanţurilor de protecţie de la uşă. Apoi, uşa se deschise. În prag stătea mama lui Sherman Stoller. Părea trează. Nu dădea impresia că o sculasem din pat. Se uita la noi, fără să spună nimic.

— Neaţa, doamnă Stoller, am spus. Mă mai ţineţi minte?

— Sunteţi poliţist, mi-a zis ea.

Finlay îşi ţinu insigna la vedere, iar femeia încuviinţă din cap.

— Poftiţi în casă, zise ea.

Am urmat-o pe hol în bucătăria înghesuită.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă bătrâna doamnă.

— Am dori să vedem interiorul garajului, doamnă, zise Finlay. Avem motive să credem că fiul dumneavoastră a ascuns acolo nişte bunuri furate.

Femeia rămase tăcută în bucătărie o clipă. Apoi luă o cheie dintr-un cui bătut în perete. Ne-o dădu fără un cuvânt. Plecă pe holul îngust şi dispăru într-o altă încăpere. Finlay ridică din umeri către mine şi amândoi ne-am dus la uşa din faţă, apoi am ocolit casa ca să ajungem la garaj.

Era o construcţie mică şi părăginită, în care abia dacă încăpea o maşină. Finlay introduse cheia în broască şi

deschise uşa. În garaj erau doar două cutii înalte din carton, aşezate una lângă alta aproape de peretele din spate. Păreau aceleaşi cutii goale pe care le văzusem la noua locuinţă a lui Sherman Stoller. Island Air-conditioning, Inc. Numai că acestea erau sigilate cu bandă adezivă. Pe ele erau scrise de mână nişte serii lungi. M-am uitat la numere cu atenţie. Dacă era să le dau crezare, în fiecare cutie erau câte o sută de mii de dolari.

Finlay şi cu mine stăteam şi ne uitam la cutii. Nu făceam altceva decât să ne uităm lung la ele. După care m-am dus şi am tras una de lângă perete. Am scos cuţitul lui Morrison şi am apăsat butonul care acţiona lama. Am vârât vârful sub banda adezivă şi am tăiat-o. Am deschis clapele capacului şi am răsturnat cutia.

Aceasta ateriza pe podeaua de beton cu un bufnet, ridicând şi un nor de ţărână. O avalanşă de bancnote se revărsă dinăuntru. Banii se împrăştiară pe podea. O masă de bani din hârtie. Mii şi mii de bancnote de un dolar. Un fluviu de bancnote, unele noi, altele mototolite, unele în suluri groase, altele în teancuri, iar altele fluturând de unele singure. Cutia îşi revărsă conţinutul, iar mareea de bani ajunse la pantofii lustruiţi ai lui Finlay. Acesta se aplecă şi-şi cufundă mâinile în potopul de bani. Înşfacă la întâmplare două mâini zdravene de bani şi-i ridică deasupra capului. Micul garaj era întunecos. Doar o ferestruică murdară lăsa să pătrundă lumina palidă a dimineţii. Finlay se aşează pe podea cu mâinile lui mari pline de bancnote. Ne-am uitat la bani şi ne-am uitat unul la celălalt.

— Ce sumă era acolo? întrebă Finlay.

Am împins cutia cu piciorul ca să găsesc numărul scris cu mâna. Alte bancnote s-au revărsat şi s-au împrăştiat pe podea.

— Aproape o sută de mii, i-am spus.

— Şi-n ailaltă? întrebă el.

M-am uitat la cealaltă cutie şi am citit numărul scris acolo.

— O sută de miare plus nişte mărunţiş, am spus. Probabil că au fost îndesaţi mai bine.

Finlay clătină din cap. Lăsă să-i cadă bancnotele şi începu să-şi mişte mâinile încolo şi-ncoace prin grămada de bani. Apoi se ridică în picioare şi porni să dea cu şutul în banii care-l înconjurau, ca un copil într-un strat de frunze căzute. Am început să fac şi eu la fel. Am râs şi am răscolit cu piciorul grămezile de bani, zburătăcind bancnotele. Aerul din garaj se umpluse de ele. Am chiuit şi ne-am bătut cu palmele pe spate. Apoi am bătut palma şi am ţopăit cu picioarele îngropate în o sută de mii de dolari răspândiţi pe podeaua garajului.

Finlay trase Bentley-ul cu spatele până-n uşa garajului. Am strâns banii cu piciorul în grămezi şi-am început să-i îndes înapoi în cutia din carton. Nu mai încăpeau toţi. Problema era că teancurile şi sulurile strânse se desfăcuseră şi se împrăştiaseră. Acum era doar un vălmăşag de bancnote dezordonate. Am ridicat cutia şi am îndesat banii cât am putut, dar n-aveam nici o şansă. Pe podea trebuie să fi rămas vreo treizeci de mii de dolari.

— O să luăm cutia sigilată, spuse Finlay. Venim mai târziu după restul.

— E o picătură într-un ocean, am spus. Ar trebui să-i lăsăm bătrânilor. Ca un fel de fond de pensii. O moştenire de la băiatul lor.

Se gândi la propunerea mea. Ridică din umeri, ca şi cum n-ar mai fi avut importanţă. Banii rămăseseră împrăştiaţi în jurul nostru. Văzuserăm atât de mulţi încât cei rămaşi păreau să nu mai conteze.

— Bine, spuse el.

Am scos afară cutia sigilată şi am ridicat-o în portbagaj. N-a fost uşor. Era foarte grea. O sută de mii de dolari cântăresc cam nouăzeci de kilograme. Ne-am odihnit o clipă, gâfâind. Apoi am închis uşa garajului. Am lăsat înăuntru cealaltă sută de mii.

— O să-l sun pe Picard, spuse Finlay.

Se duse din nou în casa bătrânilor ca să telefoneze de acolo. M-am rezemat de capota caldă a Bentley-ului şi m-am bucurat de soarele dimineţii. După două minute, a ieşit din nou.

— Trebuie să mergem la biroul lui, spuse el. Să ţinem o şedinţă de strategie.

Tot el se aşează la volan. Reuşi să iasă din labirintul străduţelor croite la întâmplare şi porni către centru. Roti volanul de bachelită şi se îndreptă spre blocurile turn.

— Bun, spuse el. Mi-ai demonstrat teoria. Spune-mi cum ai reuşit să rezolvi misterul.

M-am foit în scaunul din piele ca să stau cu faţa spre el.

— Voiam să verific lista lui Joe, am spus. Chestia aia legată de punctuaţie şi de garajul Stoller-ilor. Numai că lista se udase în apa cu clor. Tot scrisul se şterse.

Finlay se uită spre mine.

— Şi din asta ai dedus restul? zise el.

Am clătinat din cap.

— Am dedus din raportul către Senat, am spus. Erau acolo doua mici paragrafe. Unul se referea la o mică escrocherie din Bogota. Celălalt vorbea despre o operaţiune în Liban, în urmă cu câţiva ani. Amândouă procedau la fel, adică, albeau dolari originali ca să poată retipări pe hârtia albită.

Finlay trecu pe roşu şi se uită la mine.

— Aşadar, ideea lui Kliner nu e originală? întrebă el.

— Nu e deloc originală, am spus. Dar acele operaţiuni erau la scară foarte mică. Chestii de nivel redus. Kliner a amplificat-o la o scară uriaşă. Aproape industrială. E un Henry Ford al falsificărilor. Henry Ford n-a inventat automobilul, dar a inventat producţia de masă.

Finlay se opri la următorul semafor roşu. Pe strada perpendiculară era ceva trafic.

— Chestia cu albitul hârtiei era în raportul Senatului? spuse el. Şi atunci cum se face că Bartholomew sau Kelstein nu s-au prins? Că doar ei au scris raportul ăla, nu?

— Eu cred că Bartholomew s-a prins până la urmă, am spus. Cred că asta descoperise el în cele din urmă. La asta se referea e-mailul. Tocmai îşi amintise. Raportul era foarte voluminos. Mii de pagini, scrise cu multă vreme în urmă. Chestia cu albitul era doar o notă de subsol într-o masă de alte fapte. Şi se referea la operaţiuni de scară foarte mică. Nu se putea deloc compara cu volumul la care a ajuns operaţiunea organizată de Kliner. Nu poţi să-i învinuieşti pe Bartholomew sau pe Kelstein. Nişte bătrâni lipsiţi de imaginaţie.

Finlay ridică din umeri şi parcă lângă un hidrant, într-o zonă în care parcarea se pedepsea cu ridicarea maşinilor.

DOUĂZECI ŞI OPT.

Picard ne-a întâmpinat în holul lui mohorât şi ne-a condus într-o încăpere laterală. Am trecut în revistă ceea ce ştiam. El încuviinţa din cap cu ochii scânteind. Se uita la cutia cea mare.

— Excelent lucrat, prieteni, spuse el. Dar cu cine avem noi de-a face acum? Cred că suntem nevoiţi să spunem că toţi aceşti omuleţi latino-americani sunt outsideri. Sunt ajutoare angajate din afară. Nu sunt ascunşi. Dar pe plan local mai sunt ascunşi cinci inşi din cei zece iniţiali. Încă nu i-am identificat. Asta ar putea să facă lucrurile foarte dificile pentru noi. Ştim despre Morrison, Teale, Baker şi cei doi Kliner, da? Cine sunt ceilalţi cinci? Ar putea fi oricine de acolo, da?

I-am răspuns clătinând din cap.

— Nu mai trebuie să identificăm decât unul, am spus. I-am depistat pe alţi patru noaptea trecută. N-a mai rămas decât al zecelea pe care nu-l cunoaştem.

Picard şi Finlay tresăriră surprinşi.

— Cine sunt? întrebă Picard.

— Cei doi paznici de la depozit, am spus. Şi alţi doi poliţişti. Trupa de rezervă de vinerea trecută.

— Alţi poliţişti? făcu Finlay. Dar-ar dracii!

Picard încuviinţă din cap, lăsându-şi palmele de uriaş pe tăblia mesei.

— Bun, spuse el. Voi doi vă întoarceţi imediat în Margrave. Încercaţi să vă feriţi de necazuri, dar, dacă nu puteţi, treceţi la arestări. Dar aveţi mare grijă cu acest al zecelea individ. Ar putea fi oricine. Eu o să vin imediat după voi. Daţi-mi douăzeci de minute să mă duc s-o iau pe Roscoe şi ne vedem acolo.

Ne-am ridicat şi ne-am strâns mâinile. Picard se duse la etaj, iar eu şi Finlay ne-am întors la Bentley.

— Cum s-a întâmplat? mă întrebă el.

— Baker, am spus. Ne-am întâlnit întâmplător astă-noapte. I-am spus o poveste despre cum o să mă duc eu la Hubble acasă ca să caut nişte documente, după care m-am dus acolo şi-am aşteptat să văd ce se-ntâmplă. Şi iată că apare tânărul Kliner cu patru dintre ciracii lui. Au venit pregătiţi să mă ţintuiască în cuie de peretele dormitorului lui Hubble.

— Dumnezeule! spuse el. Şi ce s-a-ntâmplat?

— I-am lichidat, am spus.

Procedă după bunu-i obicei, acela de a se uita la mine lung în timp ce conducea cu o sută patruzeci de kilometri la oră.

— I-ai lichidat? spuse el. L-ai lichidat pe băiatul lui Kliner?

Am încuviinţat din cap. A rămas tăcut o vreme şi a încetinit la o sută treizeci.

— Cum s-a întâmplat?

— Le-am pregătit o ambuscadă, am spus. Pe trei dintre ei i-am pălit în cap. Unuia i-am tăiat beregata. Iar pe tânărul Kliner l-am înecat în piscină. Aşa a ajuns să se ude lista lui Joe, de s-a şters tot scrisul.

— Dumnezeule, spuse el din nou. Ai omorât cinci oameni. Asta-i o chestie tare de tot, Reacher. Cum te simţi pe chestia asta?

Am ridicat din umeri. M-am gândit la fratele meu, Joe. Mi l-am amintit ca pe adolescentul stângaci de optsprezece ani, gata să plece la West Point. M-am gândit la Molly Beth Gordon, ţinând ridicată servieta din piele roşu-închis,

zâmbind către mine. M-am uitat la Finlay şi i-am răspuns la întrebare printr-o altă întrebare:

— Cum te simţi când pui pe jos prafuri pentru gândaci?

El clătină din cap spasmodic, ca un câine care-şi scutură blana de apă rece.

— Au mai rămas doar patru, spuse el.

Începu să frământe volanul maşinii de parcă era un brutar care frământă coca pentru colaci. Se uită prin parbriz şi scoase un oftat adânc.

— Ai vreo intuiţie privind cel de-al zecelea tip? spuse el.

— Nu prea mai contează cine e, am spus. În clipa asta e la depozit cu ceilalţi trei. Au cam intrat în criză de personal, nu? Or să facă cu toţii de pază în noaptea asta. Iar mâine or să încarce marfa toţi patru.

Am pornit radioul Bentley-ului, care era un aparat mare şi cromat, un model vechi de douăzeci şi patru de ani. Dar funcţiona. L-am reglat pe un post de radio acceptabil. Ascultam muzica, încercând să n-adorm.

— Incredibil, spuse Finlay. Cum naiba a putut un loc liniştit ca Margrave să genereze o chestie ca asta?

— Cum a început? am spus. A început cu Eisenhower. El e de vină.

— Eisenhower? Ce legătură are cu ce vorbim noi aici?

— El a construit autostrăzile interstatale. El a omorât Margrave-ul. Demult, vechiul drum regional era singurul drum. Toată lumea trebuia să treacă prin Margrave. Oraşul era plin de pensiuni şi baruri, oamenii treceau prin el şi-şi cheltuiau banii aici. Apoi au fost construite autostrăzile, zborurile cu avionul s-au ieftinit şi, dintr-odată, oraşul a murit. S-a ofilit până a rămas doar un punct pe hartă pentru că autostrada trece la o distanţă de douăzeci şi doi de kilometri de el.

— Vasăzică, autostrada e de vină?

— E vina primarului Teale, am spus. Oraşul a vândut terenul pentru depozite ca să mai câştige nişte bani, da? Bătrânul Teale a mijlocit afacerea. Dar n-a avut curajul să

spună nu atunci când banii cei noi s-au dovedit necuraţi. Kliner se pregătea ca să-i folosească în escrocheria pe care o punea la cale, iar bătrânul Teale a sărit drept în pat cu el.

— E politician, spuse Finlay. Ăştia nu spun niciodată „nu” când e vorba de bani. Şi era vorba de al naibii de mulţi bani. Teale a reconstruit oraşul în întregime cu banii ăia.

— A înecat oraşul în banii ăia, am spus. A ajuns ca o imensă hazna în care plutesc cu toţii, de la primar până la amărâtul care lustruieşte trunchiurile cireşilor.

Ne-am oprit din nou din vorbit. M-am jucat cu butonul radioului şi l-am auzit pe Albert King cântând la chitară şi spunându-mi că de n-ar fi fost norocul spart în fund n-ar fi avut noroc deloc.

— Dar de ce Margrave? întrebă Finlay din nou. Bătrânul Albert îmi spunea că singurii săi prieteni au fost necazurile şi ghinioanele.

— Geografie şi oportunitate, am spus. Se află într-un loc potrivit. Aici se întâlnesc tot felul de autostrăzi şi până la şantierele navale din Florida drumul e în linie dreaptă. E un loc liniştit, iar oamenii care conduc orăşelul sunt nişte nemernici lacomi dispuşi să facă ceea ce li se spune să facă.

Finlay tăcu, gândindu-se la torentele de dolari care se scurgeau spre sud şi spre est. Ca apa din canalele de scurgere după o ploaie torenţială. Un mic val mareic. O forţă de lucru mică şi hărţuită din Margrave care ţinea totul în mişcare. Cea mai mică zdruncinătură şi zeci de mii de dolari se adunau, iar fluxul se bloca. Ca la un canal de scurgere. Destui bani ca să îneci un întreg oraş în ei. Bătea cu degetele sale lungi pe volan. A condus restul drumului în tăcere.

Am parcat în locul cel mai apropiat de uşa secţiei de poliţie. Maşina era reflectată în panourile de sticlă ale uşii. Un Bentley de epocă de culoare neagră, care valora o sută de mii de dolari. Cu altă sută de mii în portbagaj. Cel mai valoros vehicul din statul Georgia. Am deschis capacul şi mi-

am întins geaca peste cutia din carton. L-am aşteptat pe Finlay şi ne-am dus la uşă.

Nu era nimeni acolo în afară de sergentul de serviciu, care ne-a salutat cu o uşoară mişcare a capului. Am ocolit biroul de recepţie şi, trecând prin camera comună spaţioasă şi liniştită, am ajuns în biroul din lemn de trandafir, aflat în spate. Finlay părea neliniştit.

— Vreau să ştiu cine-i al zecelea individ din gaşcă, spuse el. Ar putea fi oricine. Ar putea fi sergentul de serviciu. Deja sunt băgaţi în combinaţie patru poliţişti.

— Nu e el, am spus. Niciodată nu face nimic. Doar îşi propteşte fundul ăla mare pe scaun. Ar putea fi Stevenson, totuşi. A avut legătură cu Hubble.

Finlay clătină din cap.

— Nu, spuse el. Teale l-a luat de la patrula stradală când a preluat şefia secţiei. Voia să-l aibă sub ochi. Aşa că nu e Stevenson. Cred că ar putea să fie oricine. Ar putea fi Eno. Ăla de la restaurant. Ştiu că e cam irascibil.

M-am uitat la el.

— Şi tu eşti irascibil, Finlay, i-am spus. Irascibilitatea nu face pe nimeni să fie un criminal.

Finlay dădu din umeri, ignorând zeflemeaua.

— Şi-atunci, ce facem? întrebă el.

— Îi aşteptăm pe Roscoe şi pe Picard, am spus. Şi vedem după aia ce facem.

Stăteam pe marginea biroului din lemn de trandafir, legănându-mi piciorul. Finlay făcea ture pe covorul scump. Am aşteptat aşa vreo douăzeci de minute şi deodată uşa s-a deschis. În prag stătea Picard. Era atât de mare încât umplea tot cadrul uşii. L-am văzut pe Finlay holbându-se la el de parcă ceva era în neregulă cu prietenul lui. I-am urmărit privirea.

Două lucruri erau în neregulă cu Picard. Mai întâi, n-o adusese pe Roscoe cu el. Iar al doilea era că în mâna uriaşă ţinea un pistol de calibrul 38, din dotarea agenţiilor

guvernamentale. Îl ţinea absolut nemişcat şi îndreptat asupra lui Finlay.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

— Tu? zise Finlay, rămas cu gura căscată.

Picard îi adresă un zâmbet rece.

— Eu în persoană, spuse el. Plăcerea e toată de partea mea, crede-mă. Mi-aţi fost de mare folos amândoi. Foarte atenţi. M-aţi ţinut la curent cu fiecare pas făcut. Mi i-aţi dat pe soţii Hubble şi pe Roscoe. Zău că n-aş fi putut să vă cer mai mult.

Finlay încremenise pe loc. Tremura.

— Tu? făcu el din nou.

— Ar fi trebuit să te prinzi de miercuri, tâmpitule, spuse Picard. L-am trimis pe omuleţ la hotelul lui Joe cu două ore înainte să vă spun vouă despre asta. M-ai dezamăgit. Mă aşteptam să trec prin situaţia asta cu mult mai devreme.

Se uită la noi şi zâmbi. Finlay se întoarse într-o parte. Se uită la mine. Nu-mi trecea prin minte nimic potrivit să-i spun. Nu-mi trecea prin minte mai nimic. Mă uitam la silueta masivă a lui Picard proptită în uşă şi aveam sentimentul profund că asta avea să fie ultima zi din viaţa mea. Astăzi avea să se termine.

— Treci aici, îmi spuse Picard. Lângă Finlay.

Făcuse doi paşi uriaşi în cameră şi acum ţinea pistolul îndreptat spre mine. Am observat din reflex că era un model nou de calibrul 38, cu ţeava scurtă. Am calculat automat că de la o distanţă atât de scurtă putea fi precis. Dar că pe un pistol de asemenea calibru nu te puteai baza să dobori un adversar. Iar noi eram doi, pe câtă vreme el era singur. În plus, Finlay avea un pistol în tocul prins de umăr sub haina de tweed. Am calculat o fracţiune de secundă şansele. Pe urmă am renunţat la calcule fiindcă primarul Teale a intrat pe uşa deschisă în spatele lui Picard. În mâna stângă îşi ţinea bastonul greu. Dar în dreapta avea una din puştile de asalt din dotarea poliţiei. Era o Ithaca Mag-10. Nici nu prea conta în ce direcţie era îndreptată.

— Treci aici, îmi spuse din nou Picard.

— Unde-i Roscoe? l-am întrebat.

El îmi râse în nas. Râse şi-mi făcu semn cu ţeava pistolului că ar trebui să mă ridic şi să mă mut lângă Finlay. M-am ridicat de pe birou şi m-am dus unde mi s-a cerut. Mă simţeam de parcă eram îmbrăcat în plumb. Mi-am lipit buzele şi m-am mişcat cu hotărârea înverşunată a ologului care încearcă să meargă.

M-am dus lângă Finlay. Teale ne ţinea sub control cu puşca lui uriaşă. Picard vârî fulgerător mâna sub haina lui Finlay şi scoase de acolo revolverul. Îl băgă în buzunarul hainei sale imense. Haina mare cât un cort se căscă din cauza greutăţii armei. Apoi, Picard păşi într-o parte şi mă percheziţiona. Eram neînarmat. Geaca mea era afară, în portbagajul Bentley-ului. În cele din urmă uriaşul păşi înapoi şi se duse lângă Teale. Finlay se uita la Picard cu expresia celui căruia inima e pe cale să-i cedeze.

— Care-i, de fapt, treaba? zise Finlay. Ne cunoaştem de ceva vreme, nu?

Picard ridică din umeri şi zise:

— Ţi-am spus să nu te bagi. În martie, am încercat să te împiedic să vii aici. Te-am avertizat. E sau nu adevărat? Dar tu n-ai vrut s-asculţi, nu-i aşa, tâmpit încăpăţânat ce eşti! Aşa că acum primeşti ceea ce ţi se cuvine, prietene.

Am ascultat replica mârâită a lui Picard şi mi-a părut mai rău pentru Finlay decât pentru mine. Dar în acel moment Kliner intră pe uşă. Faţa lui dură era schimonosită de un rânjet. Dinţii lui ca de fiară sclipeau. Ochii lui mă sfredeleau. În mâna stângă avea tot o puşcă Ithaca Mag-10. În dreapta avea pistolul care-l omorâse pe Joe. Îl ţinea îndreptat asupra mea.

Era un Ruger Mark II. Un pistol automat mic şi perfid, de calibrul 22, dotat cu un amortizor dolofan. Era o armă potrivită pentru un ucigaş căruia-i face plăcere să tragă de aproape. M-am uitat lung la pistol. Cu nouă zile în urmă, capătul acelui amortizor se lipise de tâmpla fratelui meu.

Nu încăpea nici o îndoială în privinţa asta. O ştiam. Picard şi Teale s-au deplasat în spatele biroului. Teale s-a aşezat în fotoliu. Picard stătea în spatele lui, ca un turn de pază. Kliner ne făcu semn mie şi lui Finlay să şedem. Îşi folosea ţeava puştii pe post de baghetă. Mişcări scurte şi smucite prin care ne dirija. Ne-am aşezat unul lângă celălalt, în faţa biroului masiv din lemn de trandafir. Ne uitam la Teale. Kliner închise uşa biroului şi se rezemă de ea. Îşi ţinea puşca cu o singură mână, la şold, ţintind spre capul meu. Pistolul cu amortizor era aţintit spre podea. M-am uitat cu asprime, pe rând, la cei trei. Bătrânul Teale se uita ţintă la mine cu o expresie de ură pe faţa lui bătrână, ca pielea tăbăcită. Era zdruncinat. Arăta ca un om supus unui stres îngrozitor. Părea disperat, ca şi cum s-ar fi aflat în pragul unei prăbuşiri nervoase. Arăta cu douăzeci de ani mai vârstnic decât bătrânul elegant pe care-l întâlnisem luni. Picard arăta mai bine. Avea calmul unui mare atlet. Ca o vedetă de fotbal sau un campion olimpic venit în vizită la vechiul său liceu. Dar şi el avea o încordare vizibilă a muşchilor din jurul ochilor. Şi bătea darabana cu degetul mare de coapsă. Asta trăda o anume tensiune.

M-am uitat pieziş şi la Kliner. L-am studiat cu o privire intensă. Dar nu era nimic de văzut. Era suplu, dur şi uscat. Nu se clintea. Era absolut nemişcat. Faţa şi corpul lui nu trădau nimic. Era ca o statuie din lemn de tec. Doar ochii erau aprinşi de un fel de energie nemiloasă. Mă priveau zeflemitor de pe faţa lui dură ca piatra şi lipsită de expresie.

Teale deschise cu un zdrăngănit un sertar al biroului de unde scoase casetofonul pe care Finlay îl folosise cu mine. I-l dădu lui Picard, aflat în spatele lui. Picard puse revolverul pe birou şi începu să desfacă firele ţepene. Băgă aparatul în priză, dar nu se mai osteni să conecteze microfonul, căci nu aveau să înregistreze nimic. Urmau să ne redea o înregistrare. Teale se aplecă în faţă şi apăsă butonul interfonului. În tăcerea din cameră se auzi soneria răsunând afară, în camera comună a secţiei.

— Baker? zise Teale. Vino până aici, te rog.

Kliner se mişcă din cadrul uşii şi Baker intră. Era îmbrăcat în uniformă, cu un pistol de calibrul 38 în toc. Se uită la mine, fără să zâmbească. Adusese două casete. Teale le luă de la el şi o alese pe a doua.

— O casetă, spuse el. Ascultaţi-o. O să vi se pară interesantă.

Introduse caseta şi închise uşiţa. Apăsă butonul „Play”. Motorul zumzăi şi în difuzor se auzi un fâsâit. În spatele zgomotului de fond se putea sesiza o acustică răsunătoare. Apoi se auzi vocea lui Roscoe. Era stridentă din pricina panicii. Biroul liniştit se umplu de sunetul ei.

— Reacher? zise vocea lui Roscoe. Ăsta e un mesaj pentru tine. Mesajul e că ar fi mai bine să faci ce-ţi spun ei, altfel am dat de belea. Mesajul mai spune că, dacă ai vreo îndoială în privinţa felului de belea, să te duci la morgă şi să citeşti raportul autopsiei doamnei Morrison. Ăla e tipul de belea care mă paşte. Aşa că fă bine şi ajută-mă, da? Sfârşitul mesajului, Reacher.

Vocea ei se pierdu în fâsâitul răsunător. Am auzit un mic geamăt de durere, ca şi cum ar fi fost smucită din faţa microfonului. Apoi Teale închise casetofonul. M-am uitat ţintă la el. Temperatura mea scăzuse undeva, spre zero. Nu mă mai simţeam om.

Picard şi Baker se uitau la mine, rânjind satisfăcuţi. Ca şi cum ar fi avut în mână atuul câştigător. Teale deschise uşiţa casetofonului şi scoase afară caseta, aşezând-o pe birou. Luă cealaltă casetă, mi-o arătă şi o puse în aparat, închise din nou uşiţa şi apăsă butonul „Play”.

— Încă una, spuse el. Ascultaţi.

Am auzit acelaşi fâsâit. Aceeaşi acustică răsunătoare. După care am auzit vocea lui Charlie Hubble. Părea cuprinsă de isterie. Aşa cum fusese în dimineaţa zilei de luni, când stătea pe aleea cu pietriş a casei sale.

— Hub? zise vocea ei. Aici e Charlie. Am copiii cu mine. Nu sunt acasă, înţelegi ce-nseamnă asta? Trebuie să-ţi transmit

un mesaj. Dacă nu te-ntorci, o să li se întâmple ceva copiilor. Mi-au spus că ştii despre ce e vorba. E acelaşi lucru care-o să se întâmple cu tine şi cu mine, dar acum or s-o păţească ei. Aşa că întoarce-te acasă imediat, da?

Vocea îşi termină mesajul pe o notă mai ridicată provocată de panică şi apoi se stinse în fâsâitul răsunător. Teale apăsă butonul de oprire. Scoase afară caseta şi o puse grijuliu la marginea biroului. Chiar în faţa mea. Apoi Kliner intră în câmpul meu vizual şi vorbi.

— O să iei aia cu tine, îmi zise el. O s-o duci acolo unde l-ai ascuns pe Hubble şi să i-o dai s-o asculte.

Eu şi Finlay ne-am uitat unul la celălalt. Ne uitam, lung, cu priviri uluite. Apoi mi-am revenit din uimire şi m-am uitat ţintă la Kliner.

— Deja l-ai ucis pe Hubble, am spus.

Kliner avu o scurtă ezitare.

— Nu încerca să ne-mbrobodeşti, spuse el. Eram pe cale s-o facem, dar tu l-ai luat din calea noastră. Îl ţii ascuns. Charlie ne-a spus.

— Charlie v-a spus?

— Am întrebat-o unde e. Ne-a garantat că tu vei putea să-l găseşti. A fost cât se poate de clară în privinţa asta. La momentul respectiv, ţineam un cuţit între picioarele fetiţei. Era foarte dornică să ne convingă că soţul ei nu era de negăsit. A zis că tu i-ai dat tot felul de sfaturi şi sugestii. Că l-ai ajutat în multe privinţe. A zis că o să fii în stare să-l găseşti. Sper, spre binele tuturor, că n-a minţit.

— L-ai omorât, am spus din nou. Nu ştiu nimic despre asta.

Kliner dădu din cap şi oftă. Vorbi cu voce scăzută:

— Termină cu prostiile. Îl ascunzi, iar noi avem nevoie de el. Avem nevoie de el chiar acum. E o chestiune foarte urgentă pentru noi. Avem o afacere de dus la bun sfârşit. Aşa că avem la dispoziţie câteva opţiuni. Am putea să te batem până obţinem răspunsul dorit de la tine. Am discutat asta. E o problemă tactică, nu? Dar ne-am gândit că ne-ai putea trimite într-o direcţie greşită, iar acum timpul e

foarte scurt. Era cea mai bună opţiune pentru tine, nu-i aşa?

Aşteptă un comentariu din partea mea, dar nu avu parte de aşa ceva.

— Aşa că iată ce vom face, continuă el. Picard o să meargă cu tine, ca să-l aduceţi încoace. Când o s-ajungeţi în locul unde e ascuns, Picard o să mă sune. Pe mobil. Ştie numărul pe dinafară. Apoi vă întoarceţi toţi trei aici. S-a-nţeles?

N-am răspuns.

— Unde e? întrebă brusc Kliner.

Am dat să-i răspund, dar Kliner ridică mâna şi mă opri.

— Cum ziceam, să terminăm cu prostiile, zise el. Ai stat acolo şi ţi-ai pus mintea la lucru. Nu mă-ndoiesc că ai încercat să te gândeşti la o modalitate de a-l scoate din joc pe Picard. Dar nu vei putea să faci asta.

Am ridicat din umeri, fără să spun nimic.

— Două probleme, zise Kliner. Mă îndoiesc că ai putea să-l scoţi din joc pe Picard. Mă îndoiesc că ar putea s-o facă cineva. Nimeni n-a făcut-o vreodată. Iar numărul meu de mobil nu e scris pe nicăieri. E în capul lui Picard.

Am ridicat iarăşi din umeri. Kliner era un tip deştept. Din cel mai rău soi.

— Dă-mi voie să mai fac câteva precizări, continuă el. Nu ştim exact cât de departe e Hubble. Iar tu n-o să ne spui adevărul în privinţa asta. Aşa că o să-ţi spun ce-o să facem noi. O să-ţi dăm o limită de timp.

Se opri din vorbit şi se duse la locul unde şedea Finlay. Ridică pistolul şi lipi vârful amortizorului de urechea lui Finlay. Apăsă până când Finlay se lăsă într-o parte în scaun.

— Domnul detectiv de aici o să fie dus într-o celulă, spuse el. Va fi legat cu cătuşele de gratii. Dacă Picard nu m-a sunat până mâine în zori, o să trag cu puşca în celula detectivului şi-o să-l fac terci. Apoi o s-o pun pe încântătoarea Roscoe să-i cureţe măruntaiele de pe peretele din spate cu un burete. După care o să-ţi mai dau o oră la dispoziţie. Dacă Picard nu mă sună până în momentul

când răsare soarele, o să începem să ne ocupăm chiar de încântătoarea Roscoe. O să sfârşească în nişte dureri îngrozitoare, Reacher. Dar mai întâi va suferi numeroase experienţe sexuale. Multe de tot. Ai cuvântul meu că aşa va fi, Reacher. O să fie o treabă murdară. Foarte murdară, într-adevăr. Eu şi primarul Teale am petrecut o oră plăcută discutând exact ce anume îi vom face lui Roscoe.

Kliner îl forţa practic pe Finlay să se ridice de pe scaun prin apăsarea exercitată cu pistolul pe ureche. Finlay îşi ţinea buzele strâns lipite. Kliner se uita zeflemitor la mine. I-am zâmbit şi eu. Kliner era un om mort. Era un om mort care tocmai sărise de pe o clădire înaltă. Încă nu se lovise de pământ. Dar sărise.

— Ai priceput? îmi zise Kliner. Sună mâine la ora şase, ca să-i salvezi viaţa domnului Finlay, sau la şapte, ca să salvezi viaţa domnişoarei Roscoe. Şi nu-ncerca vreo manevră cu Picard. Nimeni altcineva nu-mi ştie numărul de telefon.

I-am răspuns din nou ridicând din umeri.

— Ai priceput? mă întrebă el din nou.

— Cred că da, am spus. Hubble a fugit şi nu ştii cum să-l găseşti, aşa-i? Asta vrei să-mi spui?

Nimeni nu vorbi.

— Nu poţi să-l găseşti, aşa e? am spus. Eşti inutil, Kliner. Eşti un rahat inutil. Te crezi tare deştept, dar nu eşti în stare să-l găseşti pe Hubble. N-ai fi în stare să-ţi găseşti nici găoaza dacă ţi-aş da o oglindă pe băţ.

Auzeam că Finlay nu mai respiră. Îşi zicea, probabil, că mă joc cu viaţa lui. Dar bătrânul Kliner îl lăsă în pace. Se mişcă în aşa fel încât ajunse din nou în câmpul meu vizual. Se făcuse palid la faţă. Îi puteam mirosi stresul.

Tocmai mă obişnuisem cu ideea că Hubble era încă viu. Toată săptămâna fusese mort, iar acum era din nou viu. Era viu şi se ascundea pe undeva. Stătuse ascuns toată săptămâna în timp ce toţi ceilalţi îl căutau. Era fugar. Nu fusese scos din casă luni dimineaţa. Ieşise singur. Primise telefonul acela care-i spunea să rămână acasă, mirosise

pericolul şi fugise ca să-şi salveze viaţa. Şi nu putuse fi găsit. Paul Hubble îmi oferise acea mică marjă de care aveam nevoie.

— Ce ştie Hubble de-l vreţi voi atât de mult? am spus.

Kliner ridică din umeri spre mine.

— E singurul rămas de izbelişte, spuse el. De toate celelalte m-am îngrijit. Şi n-am de gând să dau faliment acuma doar pentru că un nemernic ca Hubble umblă brambura şi trăncăneşte cu gura aia a lui proastă. Aşa că am nevoie de el acasă. Acolo unde-i e locul. Prin urmare, o să te duci să mi-l aduci.

M-am aplecat în faţă şi l-am privit drept în. Ochi.

— Nu poate să se ducă fiu-tău să ţi-l aducă? am spus pe un ton liniştit.

Nimeni nu scoase o vorbă. M-am aplecat şi mai mult.

— Spune-i băiatului tău să ţi-l aducă, am spus.

Kliner rămase tăcut.

— Unde ţi-e băiatul, Kliner? l-am întrebat.

N-a spus nimic.

— Ce s-a-ntâmplat cu el? am spus. Ştii?

Ştia, dar nu ştia. Vedeam asta. Nu acceptase ideea. Îl trimisese pe fiu-său după mine, iar acesta nu se-ntorsese. Aşa că ştia, dar n-o recunoscuse faţă de sine însuşi. Faţa lui dură se înmuie. Ar fi vrut să ştie. Dar nu putea să mă întrebe. Ar fi vrut să mă urască fiindcă-i omorâsem băiatul. Dar nici asta nu putea s-o facă. Pentru că, dacă ar fi făcut-o, trebuia să admită că era adevărat.

M-am uitat fix la el. Ar fi vrut să ridice puşcociul ăla mare şi să mă transforme într-o ploaie roşie. Dar nu putea. Pentru că avea nevoie de mine să-l aduc pe Hubble înapoi. Se frământa. Voia să mă împuşte pe loc. Dar patruzeci de tone de bani erau mai importante pentru el decât viaţa fiului său. L-am privit ţintă în ochii lui morţi. Fără să clipesc. I-am spus încetişor:

— Unde ţi-e băiatul, Kliner?

Tăcerea se înstăpâni în cameră vreme îndelungată.

— Scoateţi-l de-aici, zise Kliner. Dacă nu ieşi de-aici într-un minut, Reacher, o să-l împuşc pe detectiv chiar acum.

M-am ridicat în picioare. M-am uitat pe rând la toţi cinci. Am dat din cap către Finlay. Am pornit spre ieşire. Picard mă urmă şi închise uşa fără zgomot.

TREIZECI.

Picard şi cu mine am ieşit trecând prin camera comună. Era pustie. Învăluită în tăcere. Sergentul de serviciu plecase. Probabil că Teale îi spusese să se ducă acasă. Filtrul de cafea era pornit. Îi simţeam mirosul. Am văzut biroul lui Roscoe. Am văzut avizierul mare. Ancheta cu privire la Morrison. Era gol. Nu se făcuse nici un progres. Am ocolit biroul de recepţie. Am deschis uşile mari din sticlă etanşeizate cu cauciuc rigid. Am ieşit în după-amiaza luminoasă. Picard îmi făcu semn cu ţeava pistolului să mă sui la volanul Bentley-ului. Nu l-am contrazis. Am traversat parcarea ca să ajung la maşină. Niciodată în viaţa mea nu fusesem mai aproape de panică. Inima îmi bătea mai-mai să-mi iasă din piept şi respiram scurt şi des. Puneam un picior în faţa celuilalt şi foloseam fiecare strop de putere numai ca să-mi păstrez controlul. Îmi spuneam că atunci când voi fi ajuns la portiera dinspre volan a maşinii ar fi bine să am cât de cât habar despre ceea ce trebuie să fac în continuare.

M-am urcat în Bentley şi am condus maşina până la restaurantul lui Eno. Am dus mâna la spate şi am scos dintr-un buzunar al scaunului o hartă. Am mers prin parcare în soarele strălucitor al după-amiezii şi am intrat în local. Ne-am aşezat într-un separeu pustiu. Am comandat cafea şi ouă.

Strigam către mine însumi să dau ascultare celor învăţate în treisprezece ani grei de meserie. Cu cât e mai scurt timpul, cu atât mai calm trebuie să fii. Dacă ai la dispoziţie doar o încercare, atunci fă în aşa fel încât să conteze. Nu-ţi poţi permite să ratezi numai fiindcă n-ai planificat cum trebuia. Sau pentru că ţi-a scăzut glicemia şi ţi s-a făcut rău

şi-ai ameţit dimineaţa. Aşa că m-am forţat să înghit ouăle şi să beau cafeaua. După care am dat la o parte cana şi farfuria goale şi am întins harta pe masă. Am început să-l caut pe Hubble. Putea fi oriunde. Dar eu trebuia să-l găsesc. Aveam la dispoziţie doar o încercare. Nu puteam să alerg de colo-colo. Trebuia să-l găsesc în mintea mea. Trebuia să fie un proces mental. Trebuia să-l găsesc mai întâi în mintea mea şi apoi să mă duc direct la el. Aşa că m-am aplecat peste masa de restaurant. M-am uitat fix la hartă. M-am uitat vreme îndelungată.

Am petrecut aproape o oră în compania hărţii. Deodată, am împăturit-o şi am pus-o pe masă. Am luat cuţitul şi furculiţa din farfuria unde fuseseră ouăle. Le-am ascuns în buzunarul pantalonilor. M-am uitat în jurul meu. Chelneriţa a venit la masă. Cea cu ochelari.

— Pui la cale o călătorie, dragă? m-a întrebat ea.

M-am uitat la ea. Îmi vedeam imaginea reflectată în ochelarii ei. Vedeam silueta masivă a lui Picard uitându-se urât către mine din separeul din spatele meu. Aproape că-i simţeam mâna strângându-se pe mânerul pistolului de calibrul 38. Am încuviinţat din cap.

— Asta-i ideea, am spus. O călătorie importantă. Călătoria unei vieţi.

N-a ştiut ce să-mi răspundă la asta.

— Păi atunci să ai grijă, da?

M-am ridicat şi-am lăsat una din sutele lui Charlie pe masă. Poate că erau bani adevăraţi, poate că nu. Puteau fi cheltuiţi la fel de bine. Şi am vrut să-i las un bacşiş mare. Eno primea o mie de dolari murdari pe săptămână, dar nu ştiam cât de mult dădea mai departe. La cum arăta individual probabil că nu dădea nimic.

— Poate ne mai vedem, domnule, spuse fata cu ochelari.

— Poate, am spus.

Picard m-a împins pe uşă afară. Se făcuse patru după-amiaza. M-am grăbit să ajung la Bentley. Picard mă urma cu mâna în buzunar. M-am urcat la volan şi am pornit motorul.

Am ieşit din parcare şi am pornit spre nord, pe vechiul drum regional. Am parcurs douăzeci şi doi de kilometri în circa douăsprezece minute.

Picard mă pusese să iau Bentley-ul. Nu maşina lui. Trebuia să fie un motiv pentru asta. Nu doar că avea nevoie de spaţiu suplimentar ca să-şi întindă picioarele. Ci pentru că maşina bătea la ochi. Ceea ce însemna că se luaseră măsuri suplimentare de siguranţă. M-am uitat în oglindă şi am zărit un sedan banal. Cam la o sută de metri în urmă. Cu doi tipi la bord. Am dat din umeri. Am încetinit şi m-am uitat spre stânga la depozitele aflate la capătul drumului regional. Am cotit pe rampă şi apoi pe căile de acces. Ajuns pe autostradă, am mers cât de repede se putea. Timpul avea o importanţă crucială.

Drumul ne-a făcut să ocolim colţul sud-estic al periferiei Atlantei. Am trecut cu bine prin intersecţiile de schimbare a autostrăzilor. M-am îndreptat spre est pe autostrada 20. Am mers mai departe, cu cei doi tipi în sedan pe urmele mele, la o sută de metri în spate, kilometru după kilometru.

— Şi unde zici că e? mă întrebă Picard.

Era prima oară când vorbea de când plecasem de la secţie. M-am uitat către el şi am ridicat din umeri.

— Habar n-am, am spus. Tot ce pot să fac e să-l găsesc pe un amic de-al lui în Augusta.

— Cine e prietenul?

— Un tip pe care-l cheamă Lennon, am spus.

— Din Augusta?

— Da, din Augusta. Acolo mergem.

Picard mormăi ceva. Ne-am continuat drumul. Cei doi indivizi au rămas în spatele nostru.

— Şi cine-i tipul ăsta din Augusta? întrebă Picard. Lennon ăsta de care zici.

— Un amic de-al lui Hubble, am spus. Cum ţi-am mai spus.

— N-are nici un prieten în Augusta. Crezi că noi nu verificăm chestiile astea?

Am săltat din umeri, fără să-i dau vreun răspuns.

— Ai face bine să nu ne tragi în piept, amice, spuse Picard. Lui Kliner nu i-ar plăcea aşa ceva. O să fie şi mai rău pentru poliţista ta. Are în el o cruzime ceva de speriat. Crede-mă, l-am văzut în acţiune.

— De exemplu?

— L-am văzut de multe ori, spuse Picard. De exemplu miercuri, la aeroport. Cu femeia aia, Molly Beth. Ţipa de mama focului, iar lui îi plăcea chestia asta. Sau duminică, acasă la Morrison.

— Kliner a fost acolo duminică? am întrebat.

— I-a plăcut la nebunie, spuse Picard. Lui şi lu' nenorocitul ăla de fiu-său. Ai făcut lumii un serviciu lichidându-l. Să-l fi văzut duminică. Le-am dat liber celor doi poliţişti. Nu era corect să-i punem să-şi lichideze şeful. Aşa că eu şi cei doi Kliner le-am ţinut locul. Bătrânul a savurat fiecare clipă. O cruzime de te bagă în sperieţi, cum ziceam. Aşa că ai face bine să faci în aşa fel încât eu să dau telefonul ăla la timp, altfel, prietenul gagicii tale va fi într-o mare belea.

Am tăcut o vreme. Îl văzusem pe tânărul Kliner duminică. Venise s-o ia pe maică-sa de la cafenea. Pe la zece şi jumătate. Tocmai se întorcea de la operaţiunea de dezmembrare a soţilor Morrison.

— Kliner cel bătrân l-a împuşcat pe fratele meu? l-am întrebat pe Picard.

— Joi noaptea? Sigur că da. Chiar cu arma aia, cu pistolul de calibrul 22 cu amortizor.

— Şi pe urmă, tânărul l-a jucat în picioare? am întrebat.

Picard ridică din umeri.

— Băiatul ăla era nebun, spuse el. Dereglat la cap.

— Iar Morrison trebuia să facă curat, nu?

— Da, aşa trebuia, bombăni Picard. Cretinul ăla trebuia să ardă cadavrele în maşină. Dar n-a mai găsit cadavrul lui Stoller. Aşa că le-a lăsat pe amândouă acolo.

— Iar Kliner a ucis opt inşi în Louisiana, aşa-i? am spus.

Picard râse.

— Opt de care se ştie. Tembelul ăla de Spirenza era pe urmele lui de un an. Căuta plăţi făcute unui ucigaş plătit. Numai că n-a existat niciodată un asemenea om. Kliner făcea totul de unul singur. Era un fel de hobby, pricepi?

— Îl cunoşteai pe Kliner pe atunci?

— Îl ştiu pe Kliner dintotdeauna. Am obţinut numirea ca om de legătură al Biroului cu Spirenza. Ca să menţin situaţia curată şi ordonată.

Am mers în tăcere vreo doi-trei kilometri. Cei doi tipi în sedanul simplu se ţineau la o sută de metri în spatele nostru. Apoi Picard se uită la mine.

— Tipul ăsta, Lennon, e cumva vreun alt şmecher de la Trezorerie care lucrează pentru fratele tău?

— E prieten de-al lui Hubble.

— Pe naiba, spuse Picard. Am verificat, n-are nici un prieten în Augusta. La naiba, n-are nici un prieten pe nicăieri. Credea că prietenul lui e Kliner, care i-a dat o slujbă şi toate cele.

Picard începu să chicotească în scaunul din dreapta. Trupul lui uriaş se zgâlţâia de voioşie.

— Aşa cum Finlay credea că-i eşti prieten, nu? am spus.

El săltă din umeri.

— Am încercat să-l ţin la distanţă, spuse el. Am încercat să-l împiedic să vină aici. Şi-acum, ce era să fac? Să mă las omorât din cauza lui?

N-am răspuns la întrebarea asta. Am mers mai departe în tăcere. Sedanul simplu stătea parcă nemişcat, la o sută de metri în spate.

— Avem nevoie de benzină, am spus.

Picard se aplecă şi văzu că acul indicatorului bate spre roşu.

— Să opreşti la prima benzinărie.

Am zărit o benzinărie lângă o localitate numită Madison. Am tras pe dreapta şi am dus Bentley-ul spre pompe. Am ales pompa cea mai depărtată şi am oprit lângă ea.

— Te dai tu jos să bagi benzină? i-am zis lui Picard.

Se uită la mine surprins.

— Nu! Ce sunt eu, băiatul de la pompă? Descurcă-te singur.

Asta era răspunsul pe care voiam să-l aud. M-am dat jos din maşină. Picard s-a dat jos pe partea cealaltă. Sedanul opri şi el în apropiere şi cei doi tipi se dădură şi ei jos. M-am uitat la ei cu atenţie. Erau aceiaşi indivizi cu care avusesem o altercaţie în New York, pe trotuarul aglomerat din faţa colegiului lui Kelstein. Tipul mai scund îşi pusese pe el trenciul kaki. I-am salutat afabil cu o mişcare a capului. Mi-am zis că mai au de trăit mai puţin de o oră. S-au apropiat de Picard şi au stat împreună, la taclale. Am desfăcut pistolul pompei şi l-am introdus în rezervor.

Era un rezervor voluminos. Aproape optzeci de litri. Mi-am vârât degetul sub trăgaciul pistolului pompei, în aşa fel încât să nu pompeze la debit maxim. Ţineam pistolul lejer, cu mâna orientată invers, şi stăteam rezemat de maşină în timp ce benzina curgea în rezervor. Mă întrebam dacă n-ar fi bine să încep să fluier. Picard şi cei doi latino-americani îşi pierdură interesul. Bătea vântul şi cei trei se zgribuleau în răcoarea serii. Am scos din buzunar tacâmurile de la Eno şi am înfipt vârful cuţitului în primul şanţ al cauciucului de lângă genunchiul meu drept. Apoi am luat furculiţa şi i-am îndoit unul dintre dinţi în afară. Am îndesat dintele în tăietura pe care o făcusem şi apoi l-am rupt. Am lăsat cam un centimetru să atârne înăuntrul cauciucului. Apoi am terminat de alimentat cu benzină şi am prins la loc pistolul de pompă.

— Plăteşti tu benzina? am strigat către Picard.

Acesta se uită în jur şi săltă din umeri. Extrase o bancnotă din sul şi-l trimise pe tipul în trenci să plătească. După care ne-am urcat în maşină.

— Aşteaptă, zise Picard.

Am aşteptat până când sedanul cel simplu porni motorul şi semnaliza de două ori cu farurile. Abia atunci am ieşit încet din benzinărie şi am accelerat uşor pe autostradă până am

ajuns la aceeaşi viteză de croazieră. Am mers ce-am mers până când indicatoarele au început să treacă fulgerător pe lângă noi. Augusta, o sută zece kilometri. Augusta nouăzeci de kilometri. Augusta, şaizeci de kilometri. Bătrânul Bentley zumzăia de zor, cu o ţinută de drum de invidiat. Cei doi tipi se ţineau de noi. Soarele care apunea în spatele meu se vedea roşu în oglindă. În faţa noastră, orizontul era negru. Departe, deasupra Atlanticului, era deja noapte. Ne-am continuat drumul.

Cauciucul din spate s-a dezumflat cam la treizeci şi cinci de kilometri de Augusta. Trecuse de şapte şi jumătate şi se întunecase. Am simţit amândoi hurducăiala provocată de roată, iar maşina refuza să mai ţină linia dreaptă.

— Dar-ar dracii! am spus. Avem pană.

— Trage pe dreapta, spuse Picard.

Am cotit pe banda de avarie de la marginea autostrăzii şi am oprit. Sedanul trase şi el pe dreapta şi opri în spatele nostru. Ne-am dat jos din maşini toţi patru. Vânticelul se înteţise şi acum era un vânt rece în toată regula, suflând dinspre est. Am început să tremur şi am deschis portbagajul. Mi-am luat geaca şi mi-am pus-o pe mine, arătându-mă recunoscător pentru căldura veşmântului.

— Roata de rezervă e sub podeaua portbagajului, i-am spus lui Picard. Mă ajuţi să scot cutia asta afară?

Picard se apropie şi se uită la cutia plină cu dolari.

— Am dat foc la altă casă, zise el râzând.

Am scos împreună cutia din maşină şi am aşezat-o pe marginea drumului. Apoi a scos pistolul şi mi l-a arătat. Haina lui uriaşă flutura în bătaia vântului.

— Să-i lăsăm pe ceilalţi să schimbe roata, îmi spuse. Tu să stai acolo, nemişcat, lângă cutie.

Le făcu semn celor doi latino să se apropie şi le ordonă să facă treaba. Cei doi găsiră cricul şi cheia tubulară.

Săltară maşina pe cric şi scoaseră roata dezumflată. Apoi aduseră roata de rezervă şi o puseră în locul celeilalte. Strânseră piuliţele cu atenţie. Eu stăteam lângă cutia plină

cu bani, tremurând în bătaia vântului, strângându-mi geaca pe lângă mine. Îmi vârâsem mâinile adânc în buzunare şi ţopăiam de pe un picior pe celălalt, încercând să las impresia unui tip pe care-l ia cu frig dacă stă pe loc şi nu face nimic.

Am aşteptat până când Picard s-a dus să verifice cât de bine erau strânse piuliţele. S-a lăsat cu toată greutatea pe coarbă şi am auzit metalul scrâşnind. Am scos cuţitul lui Morrison cu lama gata desfăcută şi am tăiat unul din pereţii laterali ai cutiei de aer condiţionat. Apoi am despicat capacul de deasupra şi celălalt perete lateral, înainte ca Picard să-şi poată pregăti pistolul, cutia se desfăcu precum un cufăr de vapor, iar vântul luă o sută de mii de dolari şi îi împrăştie înspre autostradă asemenea unui viscol.

În clipa aceea m-am aruncat peste parapetul din beton de la marginea drumului şi m-am rostogolit pe taluzul lin. Am scos la iveală pistolul Desert Eagle. Am tras în tipul îmbrăcat în trenci, care sărise parapetul după mine, dar n-am ţintit bine şi n-am reuşit decât să-i fărâm piciorul. Dincolo de el am văzut cum un camion cu parbrizul aproape acoperit de bancnotele care se lipiseră de el a ieşit de pe drum şi s-a lovit de sedanul oprit în spatele Bentley-ului. Picard se lupta cu furtuna de bancnote şi încerca să se apropie de parapet. Auzeam scrâşnetele de pneuri când maşinile de pe autostradă frânau şi coteau brusc ca să evite camionul avariat. M-am rostogolit şi, ţintind spre susul taluzului, l-am împuşcat pe al doilea latino-american. L-am nimerit drept în piept şi s-a rostogolit spre mine. Tipul în trenci se zvârcolea în partea de sus a pantei, zbierând şi ţinându-se de piciorul zdrobit şi încercând să scoată din buzunar pistolul automat pe care mi-l arătase la New York. Am tras a treia oară şi l-am nimerit în cap. Vedeam cum Picard ţine îndreptat spre mine pistolul de calibru 38. În tot acest timp, vântul şuiera, iar maşinile derapau şi se opreau pe autostradă. Vedeam şoferii care se dăduseră jos din

maşini şi acum alergau de colo-colo ca să prindă banii zburătăciţi prin aer. Era un adevărat haos.

— Nu mă-mpuşca, Picard, am ţipat. N-o să pui mâna pe Hubble dacă mă-mpuşti.

Ştia asta. Şi mai ştia că se poate considera un om mort dacă nu-l aducea pe Hubble. Kliner n-ar fi tolerat un eşec. Stătea acolo cu pistolul aţintit spre capul meu. Dar n-a tras. Am urcat în goană taluzul şi am dat ocol maşinii, forţându-l să se retragă spre trafic sub ameninţarea Desert Eagle-ului.

— Nici tu nu poţi să mă-mpuşti, zbieră Picard. Telefonul meu e singurul mod în care-o poţi salva pe femeia aia. Asta e sigur.

— Ştiu, Picard, am strigat şi eu către el. N-am să te împuşc. Dar tu o să mă-mpuşti?

Clătină din cap şi zise:

— N-o să te-mpuşc, Reacher.

Se părea că ajunsesem într-o situaţie de remiză. Dădeam ocol Bentley-ului, cu degetele albite apăsând trăgaciul pistoalelor şi spunându-ne unul celuilalt că nu o să tragem.

El spunea adevărul. Dar eu minţeam. Am aşteptat până când a ajuns pe aceeaşi linie cu camionul avariat, iar eu eram lângă Bentley. Atunci am apăsat pe trăgaci. Glonţul de calibrul 44 l-a nimerit în plin şi i-a împins trupul mătăhălos în spate, în metalul contorsionat. N-am mai aşteptat să trag a doua oară. Am trântit capacul portbagajului şi am sărit pe scaunul şoferului. Am pornit maşina, cu scrâşnet de cauciucuri. Am ieşit de pe banda de siguranţă şi am ocolit oamenii care alergau după dolari. Am trântit piciorul pe pedala de acceleraţie şi am pornit cu toată viteza spre est.

Cei treizeci şi doi de kilometri rămaşi i-am parcurs în douăzeci de minute. Adrenalina revărsată în organism mă făcea să gem şi să tremur. Mi-am forţat inima să bată mai rar şi am tras aer adânc în piept. Apoi am scos un ţipăt de triumf. Am zbierat cât am putut de tare. Picard dispăruse.

TREIZECI ŞI UNU.

Se făcuse întuneric când am ajuns la suburbiile Augustei. Am ieşit de pe autostradă de îndată ce blocurile mai înalte au început să se îndesească. Am mers pe străzile oraşului şi am oprit la primul motel întâlnit în cale. Am încuiat Bentley-ul şi am intrat la recepţie. M-am apropiat de birou. Funcţionarul se uită la mine.

— Ai o cameră liberă? l-am întrebat.

— Treizeci şi şase de dolari, mi-a zis tipul.

— Ai şi telefon în cameră? l-am întrebat.

— Sigur că da. Avem şi aer condiţionat şi televizor.

— Ai şi Pagini Aurii în cameră? l-am întrebat.

Individul încuviinţă din cap.

— Ai o hartă a Augustei? am spus.

Arătă cu degetul spre un raft din apropierea automatului pentru ţigări. Era îndesat cu hărţi şi broşuri turistice. Am scos treizeci şi şase de dolari din sulul pe care-l ţineam în buzunarul pantalonilor. Am lăsat banii pe birou. Am completat registrul. M-am semnat sub numele de Roscoe Finlay.

— Camera doişpe, spuse tipul, întinzându-mi cheia. M-am oprit să iau o hartă şi m-am grăbit să ies. Am alergat de-a lungul şirului de căsuţe şi am găsit-o pe cea cu numărul 12. Am intrat şi-am încuiat uşa. Nici nu m-am uitat să văd cum e camera. Am căutat din priviri Pagini Aurii şi telefonul. M-am întins pe pat şi-am desfăcut harta. Am deschis Pagini Aurii la litera H, pentru hoteluri.

Lista era uriaşă. În Augusta erau sute de locuri unde puteai să te cazezi. Literalmente sute de locuri. Pagini în şir acoperite cu ele. Aşa că m-am uitat pe hartă. M-am concentrat pe câte o felie lungă de vreo opt sute de metri şi lată cât patru intersecţii, de o parte şi alta a drumului principal care venea dinspre vest. Asta urma să constituie zona mea ţintă. Am eliminat locurile situate chiar pe drumul principal. Am adăugat locurile situate mai sus cu o intersecţie sau două. Am dat prioritate locurilor situate între patru sute şi opt sute de metri. Mă uitam la ceva ce

aducea cu un pătrat, lung de patru sute de metri şi lat de patru sute de metri. Am pus harta şi telefonul, alături şi am întocmit o listă de atac. Optsprezece hoteluri. Unul dintre ele era locul unde mă cazasem eu. Aşa că am luat telefonul şi am format zero, pentru recepţie. Mi-a răspuns funcţionarul de serviciu.

— Aveţi cazat aici pe cineva sub numele de Paul Lennon? l-am întrebat eu.

A urmat o pauză în care omul îşi verifica registrul.

— Lennon? Nu, domnule.

— Mulţumesc, am spus şi-am pus telefonul în furcă.

Am tras aer în piept şi-am început cu partea de sus a listei. Am format primul număr.

— Aveţi printre clienţi un tip numit Paul Lennon? l-am întrebat pe cel care mi-a răspuns.

A urmat o pauză.

— Nu, domnule, mi-a zis tipul.

Am mers mai departe cu lista. Am format număr după număr.

— Aveţi printre clienţi un tip numit Paul Lennon? îi întrebam eu pe recepţioneri.

Urma întotdeauna câte o pauză în care cei întrebaţi îşi verificau registrele. Uneori, auzeam cum erau întoarse paginile. Unii dintre ei aveau computere. Auzeam zgomotul tastelor.

— Nu, domnule, îmi spuneau cu toţii.

Stăteam întins pe pat şi ţineam telefonul pe piept. Ajunsesem la hotelul numărul treisprezece din optsprezece.

— Aveţi printre clienţi un tip numit Paul Lennon? am întrebat.

A urmat o pauză. Auzeam zgomotul paginilor întoarse.

— Nu, domnule, mi-a spus al treisprezecelea recepţioner.

— Mulţumesc, am spus, şi-am pus telefonul jos.

L-am ridicat din nou şi-am format al paisprezecelea număr. Suna ocupat. Aşa că am apăsat pe furcă şi am format al cincisprezecea număr de pe listă.

— Aveţi printre clienţi un tip numit Paul Lennon?

A urmat o pauză.

— Camera 120, mi-a spus al cincisprezecelea recepţioner.

— Vă mulţumesc, am zis şi-am pus receptorul jos.

Am rămas întins, cu ochii închişi. Am răsuflat adânc.

Am pus telefonul înapoi pe noptieră şi m-am uitat pe hartă. Al cincisprezecelea hotel se afla la trei intersecţii distanţă. La nord de drumul principal. Am lăsat cheia de la cameră pe pat şi m-am întors la maşină. Motorul era cald încă. Şederea mea durase douăzeci şi cinci de minute.

A trebuit să merg cale de trei intersecţii spre est înainte să pot coti la stânga. Apoi alte trei intersecţii spre nord până să pot coti din nou la stânga. Am parcurs un fel de spirală neregulată. Am găsit cel de-al cincisprezecelea hotel şi am parcat la uşă. Am intrat în foaier. Era un stabiliment cam părăginit. Nici curat, nici bine luminat. Arăta ca o peşteră.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă recepţionerul.

— Cu nimic, i-am spus.

M-am luat după o săgeată şi am intrat într-un labirint de coridoare. Am găsit camera 120. Am bătut la uşă. Am auzit zgomotul lanţului tras. Am rămas pe loc. Uşa s-a întredeschis.

— Salut, Reacher.

— Salut, Hubble.

S-a năpustit cu întrebări asupra mea, dar l-am împins afară spre maşină. Aveam patru ore de mers pentru toate poveştile alea. Trebuia să pornim la drum. Aveam un avans de două ore faţă de program şi voiam să menţin lucrurile aşa. Mi-am zis că s-ar putea să am nevoie de ele mai târziu.

Omul părea în regulă. Nu ajunsese o epavă. Se ascundea de şase zile şi asta-i făcuse bine. Îi îndepărtase aerul ăla mulţumit de sine pe care-l avusese. Acum părea ceva mai voinic şi mai ager. Un pic mai dur. Mai pe placul meu. Era îmbrăcat în haine ieftine de magazin universal şi purta ciorapi. Îşi pusese o pereche mai veche de ochelari, făcuţi din oţel inoxidabil. Un ceas de şapte dolari acoperea dunga

de piele palidă unde fusese Rolex-ul. Arăta ca un instalator sau ca tipul care a preluat franciza locală de tobe de eşapament.

N-avea nici o geantă. Călătorea fără bagaje. A aruncat doar o privire prin cameră şi a ieşit cu mine. Ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că viaţa lui de fugar se sfârşise. Ca şi cum avea să-i ducă dorul, până la un punct. Am trecut prin holul întunecat şi am ieşit în noapte. Se opri când văzu maşina parcată la uşă.

— Ai venit cu maşina lui Charlie? întrebă el.

— Era îngrijorată din pricina ta, i-am spus eu. M-a rugat să te găsesc.

El încuviinţă din cap, cu o privire lipsită de expresie.

— Şi de ce are geamurile fumurii?

Am rânjit către el şi am ridicat din umeri.

— Nu mă-ntreba, i-am spus. E o poveste mai lungă.

Am pornit maşina şi am plecat de lângă hotel. Ar fi trebuit să mă întrebe din prima clipă ce fac nevasta şi copiii lui, dar îl deranja ceva. Văzusem, în momentul când crăpase uşa camerei de la hotel, că îl cuprinsese un val de uşurare. Dar mândria îl făcea să aibă o uşoară reţinere. Fugise şi se ascunsese. Crezuse că se descurcă bine. Dar nu era aşa, pentru că eu îl descoperisem. Se gândea la chestia asta. Era uşurat şi dezamăgit în acelaşi timp.

— Cum naiba de m-ai găsit? m-a întrebat el.

I-am răspuns mai întâi printr-o ridicare de umeri.

— Simplu, am spus. Am antrenament din belşug. Am găsit o mulţime de tipi. Am petrecut ani în şir descoperind dezertori din armată.

Treceam prin reţeaua de intersecţii, încercând să-mi găsesc drumul spre autostradă. Vedeam şirul de lumini care se îndrepta spre vest, dar rampa de acces era ca premiul din centrul unui labirint. Parcurgeam în sens invers aceeaşi spirală neregulată pe care fusesem obligat s-o străbat la venire.

— Dar cum de-ai reuşit? Puteam să fiu oriunde.

— Nu, nu puteai. De-asta a şi fost simplu. N-aveai nici o carte de credit, nici permisul de conducere, nici un act de identitate. Nu aveai la tine decât bani gheaţă. Aşa că n-aveai cum să foloseşti avioane sau maşini închiriate. Trebuia să iei autobuzul.

Am găsit rampa de acces. M-am concentrat asupra schimbărilor de bandă şi am tras de volan. Am accelerat pe rampă şi m-am contopit cu traficul care mergea înapoi spre Atlanta.

— Asta mi-a oferit un punct de plecare, i-am spus. După care am încercat să mă pun în pielea ta. Erai îngrozit din pricina familiei. Aşa că mi-am zis că vei rămâne pe lângă Margrave, la o oarecare distanţă. Conştient sau inconştient, doreai să simţi că eşti în continuare conectat. Ai luat taxiul până la autogara din Atlanta, aşa e?

— Aşa e, spuse el. Primul autobuz care pleca de acolo mergea la Memphis, dar l-am aşteptat pe următorul. Memphis era prea departe. Nu voiam să mă duc chiar până acolo.

— Asta mi-a simplificat sarcina, am spus. Ai rămas undeva în jurul orăşelului tău, Margrave. Nici prea aproape, nici prea departe. Şi în sens invers acelor de ceasornic. Dacă au posibilitatea să aleagă liber, oamenii merg întotdeauna în sens invers acelor de ceasornic. E un adevăr universal, Hubble. Tot ce-am avut de făcut a fost să număr zilele, să studiez harta şi să ghicesc saltul pe care l-ai făcut de fiecare dată. Cred că luni ai fost în Birmingham, Alabama. Marţi ai fost în Montgomery, miercuri, în Columbus. Am avut o problemă cu ziua de joi. Am pariat pe Macon, dar mi-am zis că poate erai prea aproape de Margrave.

Hubble încuviinţă din cap.

— Joi a fost un coşmar, într-adevăr, spuse el. Am fost în Macon, într-un hotel înfiorător, n-am pus geană pe geană toată noaptea.

— Aşadar, vineri dimineaţa ai venit aici, în Augusta, am spus. Al doilea mare pariu pe care l-am făcut a fost că ai

rămas aici două nopţi. Mi-am zis că erai zdruncinat după Macon, poate că-ţi terminaseşi rezervele de energie, dar nu puteam să fiu sigur. N-a lipsit mult să mă duc la Greenville în noaptea asta, în Carolina de Sud. Dar am ghicit corect.

Hubble rămase tăcut. Crezuse că fusese invizibil, dar dăduse ocol Margrave-ului ca o baliză luminoasă care clipeşte pe cerul nopţii.

— Dar am folosit un nume fals, spuse el sfidător.

— Ai folosit cinci nume false, am spus. Cinci nopţi, cinci hoteluri, cinci nume. Al cincilea nume a fost identic cu primul, aşa e?

Era uluit. S-a gândit un pic şi a încuviinţat din cap.

— De unde naiba ai ştiut-o şi pe-asta?

— Am vânat o mulţime de indivizi, am spus. Şi ştiam câte ceva despre tine.

— Ce ştiai?

— Că eşti fan Beatles. Mi-ai spus că ai vizitat clădirea Dakota şi că te-ai dus la Liverpool, în Anglia. Ai acasă aproape toate materialele înregistrate vreodată de Beatles. Aşa că în prima noapte ai ajuns la o recepţie de hotel şi ai semnat ca Paul Lennon, aşa-i?

— Da, aşa-i, spuse el.

— Nu John Lennon, am spus. Oamenii îşi păstrează de obicei numele mic. Nu ştiu de ce, dar de regulă aşa se întâmplă. Aşadar, ai fost Paul Lennon. Marţi ai fost Paul McCartney. Miercuri, ai fost Paul Harrison. Joi, ai fost Paul Starr. Vineri, în Augusta, ai luat-o de la capăt cu Paul Lennon, nu-i aşa?

— Ba da, spuse el. Dar sunt milioane de hoteluri în Augusta. Convenţii, reuniuni de golf. Cum naiba ai ştiut unde să cauţi?

— Păi, m-am gândit, am spus. Ai ajuns acolo vineri, spre sfârşitul dimineţii, venind dinspre vest. Oamenii ca tine preferă să meargă pe drumurile bătătorite deja. Se simt mai în siguranţă aşa. Ai mers cu autobuzul patru ore, erai sătul de aglomeraţie, aveai nevoie de aer, aşa că ai mers pe

jos puţin, cam vreo patru sute de metri. După care ai intrat în panică şi te-ai abătut de la drumul principal, poate o intersecţie, două. Aşa că am avut o zonă de căutare destul de redusă. Optsprezece hoteluri. Te-am găsit în al cincisprezecelea.

Confuz, Hubble clătină din cap. Mergeam cu viteză prin întuneric. Bentley-ul masiv şi bătrân gonea voiniceşte, cu puţin peste viteza legală.

— Care-i situaţia acum în Margrave? mă întrebă el.

Asta era marea întrebare. A formulat-o ezitant, ca şi cum ar fi avut nelinişti în privinţa subiectului. Eu eram neliniştit în privinţa răspunsului. Am ridicat puţin piciorul de pe acceleraţie şi am micşorat viteza. Pentru eventualitatea că s-ar fi supărat atât de tare încât ar fi sărit pe mine. Nu voiam să distrug maşina. N-aveam timp pentru aşa ceva.

— Suntem în rahat până la gât, i-am spus. Mai avem vreo şapte ore ca să aranjăm lucrurile.

Am lăsat pentru la urmă ce era mai rău. I-am spus că Charlie şi copiii plecaseră cu un agent FBI încă de luni. Din cauza pericolului. Apoi i-am spus că agentul FBI era Picard.

În maşină s-a lăsat liniştea. Am mers aşa, în tăcere, vreo cinci-şase kilometri. Era mai mult decât tăcere. Era un vid zdrobitor de linişte absolută. Ca şi cum toată atmosfera fusese eliminată din jurul planetei. Era o linişte care-mi zumzăia şi-mi ţiuia în urechi.

Începu să-şi frământe mâinile. Apoi, începu să se legene înainte şi înapoi în scaunul mare din piele de lângă mine. Dar deodată se domoli. Reacţia lui nu s-a mai produs. N-a mai avut loc. Creierul lui s-a blocat şi a refuzat să mai reacţioneze. Ca şi cum ar fi avut un întrerupător de circuit care se activase. Era ceva prea mare şi prea îngrozitor încât să poată reacţiona. S-a mulţumit să se uite la mine.

— În regulă, spuse el. Atunci va trebui să-i aduci înapoi, nu-i aşa?

Am accelerat din nou, gonind cu toată viteza spre Atlanta.

— O să-i aduc înapoi, am spus. Dar o să am nevoie de ajutorul tău. De-aia am şi venit să te iau.

Încuviinţă din nou din cap. Trecuse de barieră. Încetase să-şi mai facă griji şi începuse să se relaxeze. Ajunsese pe acel platou unde faci ceea ce e nevoie să faci. Ştiam locul ăla. Fusesem acolo.

La treizeci şi trei de kilometri de Augusta am văzut înaintea noastră pâlpâind nişte girofaruri şi indivizi care agitau nişte lumini de avertizare. Pe celălalt sens de mers avusese loc un accident. Un camion se lovise de un sedan parcat pe banda de siguranţă. Pe o bună distanţă erau oprite tot soiul de alte vehicule. Peste tot vedeai împrăştiate pe şosea grămezi de resturi pe care se grăbea să le adune de pe jos o mare mulţime de oameni. Am trecut pe lângă accident cu viteză redusă. Hubble se uita pe geamul maşinii.

— Îmi pare tare rău pentru fratele tău. Habar n-am avut. Cred că a murit din cauza mea.

Zicând acestea, s-a prăbuşit în scaun. Dar eu voiam să-l fac să vorbească în continuare. Trebuia să rămână în stare de alertă. Aşa că i-am pus întrebarea pe care aşteptasem o săptămână să i-o pun.

— Cum naiba ai intrat în toată mizeria asta? l-am întrebat.

Ridică din umeri. Oftă din adâncul sufletului, privind prin parbriz. Ca şi cum ar fi fost imposibil să-ţi imaginezi o cale de a intra în acest joc. Ca şi cum ar fi fost imposibil să-ţi imaginezi vreo cale de a rămâne în afara jocului.

— Mi-am pierdut slujba, spuse el, ca pe o simplă declaraţie. Eram distrus. Eram furios şi dezorientat. Şi speriat, Reacher. Trăiserăm într-un vis, ştii? Un vis frumos. Duceam o viaţă perfectă, idilică. Câştigam o avere şi cheltuiam o avere. Era totalmente fabulos. Dar la un moment dat am început să aud nişte zvonuri. Că operaţiunile cu clienţi persoane fizice erau în pericol. Că activitatea departamentului meu era analizată. Mi-am dat seama dintr-odată că mă mai despărţea o chenzină de

dezastru. Şi, deodată, departamentul meu a fost închis. Eu am fost concediat. Iar odată cu asta a dispărut salariul.

— Şi? am spus.

— Îmi ieşisem din minţi. Eram foarte supărat. Mă spetisem muncind pentru ticăloşii ăia. Eram bun pe postul ăla. I-am făcut să câştige o avere. Şi m-au aruncat deodată ca pe o măsea stricată. Şi m-am speriat. Urma să pierd totul, nu? Şi eram obosit. Nu puteam s-o iau de la zero în altă parte. Eram prea bătrân şi nu mai aveam energie. Pur şi simplu nu ştiam ce să fac.

— Şi în momentul ăla şi-a făcut apariţia Kliner?

Hubble încuviinţă din cap. Arăta palid la faţă.

— Auzise ce mi se întâmplase, spuse el. Cred că Teale îi spusese. Teale ştie totul despre toată lumea. Kliner m-a sunat după vreo două zile. Nici n-apucasem să-i spun lui Charlie. Nu găsisem curajul. M-a sunat şi m-a rugat să ne întâlnim la aeroport. Era într-un avion particular, la întoarcerea din Venezuela. Am zburat împreună în Bahamas, să luăm prânzul, şi am stat de vorbă. Ca să fiu sincer, m-am simţit flatat.

— Şi?

— M-a îmbrobodit, zise Hubble. Mi-a zis să o privesc ca pe o ocazie să ies din situaţia în care mă aflam. Zicea că trebuie să renunţ la activitatea corporatistă şi să vin să-mi fac meseria cu adevărat, să câştig bani adevăraţi, cu el. Nu ştiam prea multe despre el. Ştiam câte ceva despre averea familiei şi despre fundaţie, bineînţeles, dar niciodată nu-l întâlnisem faţă în faţă. Dar era în mod evident un om foarte bogat şi prosper. Şi foarte, foarte deştept. Şi iată-ne pe amândoi în avionul lui particular, iar el îmi cerea să lucrez cu el. Nu pentru el, ci cu el. Am fost măgulit şi eram disperat şi îngrijorat, aşa că am spus da.

— Şi pe urmă? am spus.

— M-a sunat din nou a doua zi, spuse Hubble. Trimitea avionul după mine. Trebuia să zbor la uzina lui Kliner din Venezuela ca să mă întâlnesc cu el. Aşa am şi făcut. Am fost

acolo o singură zi. N-am apucat să văd nimic. Pe urmă m-a trimis cu avionul la Jacksonville. Am stat în biroul avocatului o săptămână. După asta, a fost prea târziu. N-am mai putut să ies.

— De ce? l-am întrebat.

— A fost o săptămână teribilă. Pare un interval de timp scurt, nu? Doar o săptămână. Dar m-a lucrat ca la carte. În prima zi, numai linguşeli. Numai tentaţii. Am semnat un contract cu un salariu uriaş, bonusuri, tot ce-am cerut. Am mers în cluburi şi hoteluri şi arunca cu banii în dreapta şi-n stânga de parcă dolarii curgeau de la robinet. Marţi, am început munca. Misiunea propriu-zisă a fost o provocare. A fost foarte greu după ce făcusem la bancă. Era mult mai specializată. El voia numerar, firește, dar voia numai dolari. Numai bancnote de un dolar. Habar n-aveam de ce. Şi voia evidenţe. Nişte evidenţe foarte stricte. Dar puteam să mă descurc. Iar el era un şef foarte relaxat. Fără presiuni, fără probleme. Problemele au început miercuri.

— Cum aşa? am spus.

— Miercuri l-am întrebat ce se întâmplă. Şi mi-a spus. Mi-a spus exact ce anume făcea. Dar a mai zis că acum făceam şi eu acelaşi lucru. Eram implicat, adică. Trebuia să-mi ţin gura. Joi am fost foarte nefericit. Nu-mi venea să cred. I-am spus că vreau să ies din joc. Aşa că m-a dus într-un loc oribil. Acolo era fiul său, împreună cu doi latino-americani. Mai era un tip legat cu lanţuri într-o cameră din spate. Kliner mi-a zis că era vorba de un om care ieşise din formaţie. Mi-a spus să mă uit cu atenţie. Fiul lui l-a terciuit pur şi simplu lovindu-l cu picioarele. Prin toată încăperea, chiar în faţa mea. Pe urmă, cei doi latino-americani au scos cuţitele şi l-au hăcuit pe amărâtul ăla. Era sânge peste tot. A fost îngrozitor. Nu-mi venea să cred. Am vomitat peste tot.

— Zi mai departe, am spus.

— A fost un coşmar. N-am putut să dorm în noaptea aia. Am crezut că n-am să mai pot să dorm niciodată. Vineri

dimineaţa, am zburat cu avionul acasă. Am stat împreună în avion şi mi-a povestit ce urma să se întâmple. Mi-a zis că nu doar eu voi fi hăcuit. Aceeaşi soartă o va avea şi Charlie. Discuta lucrurile astea cu mine. Care dintre sfârcuri să i-l reteze mai întâi? Pe cel drept sau pe cel stâng? Apoi, după ce noi doi vom fi murit, cu care din copii să înceapă? Cu Lucy sau cu Ben? A fost un coşmar. Mi-a zis c-or să mă bată în cuie pe un perete. Mă căcasem pe mine. Apoi am aterizat şi a sunat-o pe Charlie, insistând să luăm cina cu el. I-a spus că facem afaceri împreună. Charlie a fost încântată fiindcă domnul Kliner e o mare personalitate în acest district. A fost un adevărat coşmar pentru că eu a trebuit să mă prefac că nu era nimic în neregulă. Nici măcar nu-i spusesem lui Charlie că rămăsesem fără slujbă. A trebuit să mă prefac că mai lucram încă la bancă. Şi toată seara ticălosul a vorbit cu Charlie despre copii, zâmbindu-mi.

Am tăcut amândoi. Am ocolit colţul sud-estic al Atlantei din nou, căutând autostrada ce ducea spre sud. Luminile marelui oraş străluceau şi scânteiau pe partea dreaptă. La stânga se întindea spaţiul pustiu şi întunecos al sud-estului rural. Am găsit autostrada şi am accelerat spre sud, către un punctuleţ aflat în acel nenorocit spaţiu pustiu.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Am început să lucrez la depozit. Acolo avea nevoie de mine.

— Ca să faci ce?

— Să administrez proviziile. Aveam un mic birou acolo şi trebuia să mă ocup de obţinerea dolarilor, după care supravegheam încărcarea şi expedierea.

— Sherman Stoller era şoferul? l-am întrebat.

— Exact. I s-a încredinţat ruta Florida. Îl trimiteam cu câte un milion de dolari pe săptămână. Dacă se-ntâmpla să-şi ia o zi liberă, îi mai ţinea locul paznicul. Dar, de obicei, se ducea Sherman. Mă ajuta cu umplerea cutiilor şi cu încărcatul. Trebuia să muncim ca nişte nebuni. Un milion de dolari în bancnote de un dolar e o privelişte de coşmar. Nu

poţi să-ţi imaginezi. Era ca şi cum ai încerca să goleşti o piscină cu lopata.

— Dar Sherman fura, nu-i aşa? am spus.

Hubble a încuviinţat din cap. Am văzut licărirea ramelor de oţel în lumina difuză a bordului maşinii.

— Banii erau număraţi cum se cuvine în Venezuela, mi-a spus. Primeam totalurile exacte de acolo cam după o lună. Le foloseam ca să-mi verific formula de cântărire. De multe ori, ieşeau mai puţin cu o sută de mii. Era exclus ca eu să fi făcut o asemenea eroare. Era o cantitate neînsemnată, fiindcă, la celălalt capăt, se generau falsuri excelente în valoare de patru miliarde, aşa că nimănui nu-i păsa. Dar de fiecare dată lipsea cam cantitatea care intra într-o cutie. Asta ar fi însemnat o marjă de eroare prea mare, aşa că mi-am dat seama că, din când în când, Sherman mai şterpelea câte o cutie.

— Şi?

— L-am avertizat. Bineînţeles că n-aveam de gând să m-apuc să vorbesc despre asta. I-am spus doar să fie cu băgare de seamă, fiindcă, dacă l-ar fi descoperit, Kliner l-ar fi ucis. Şi, cu ocazia asta, era posibil să mă bage şi pe mine în belea. Eram şi-aşa destul de îngrijorat de ceea ce făceam. Întreaga operaţiune era o nebunie. Kliner importa o bună parte din banii falsificaţi. N-a rezistat tentaţiei. Mie mi se părea că, în felul ăsta, totul devenea mult prea vizibil. Teale cheltuia falsurile ca pe confetti, înfrumuseţând oraşul.

— Şi ce s-a-ntâmplat în ultimele douăsprezece luni? l-am întrebat.

A ridicat din umeri şi a clătinat din cap.

— A trebuit să oprim expediţiile, a spus el. Garda de Coastă ne venise de hac. Kliner a decis să acumulăm rezerve. S-a gândit că interdicţia nu putea să dureze. Dar a durat mult mai mult decât s-a crezut. A fost un an de coşmar. Tensiunea a fost îngrozitoare. Iar acum, când Garda de Coastă s-a retras în sfârşit, ne-a surprins nepregătiţi. Kliner îşi făcuse socoteala că, dacă a durat atât,

o să dureze până după alegerile din noiembrie. Nu suntem gata să expediem. Nu suntem deloc pregătiţi. Totul e depozitat la grămadă acolo. Încă nu e ambalat în cutii.

— Când l-ai contactat pe Joe? l-am întrebat.

— Joe? Aşa îl chema pe fratele tău? Eu îl ştiam ca Polo. Am încuviinţat din cap.

— Palo, am spus. Acolo s-a născut. E un oraş pe Leyte, în Filipine. Spitalul a fost construit într-o catedrală veche. Când aveam şapte ani, acolo am fost vaccinat contra malariei.

A tăcut o vreme, ca şi cum ar fi păstrat un moment de reculegere.

— Am sunat la Trezorerie în urmă cu un an. Nu ştiam pe cine altcineva să sun. Nu puteam să sun la poliţie, din cauza lui Morrison, şi nici la FBI nu puteam să sun, din cauza lui Picard. Aşa că am sunat la Washington şi i-am dat informaţia unui tip care-şi zicea Polo. Era un tip inteligent. Mi-am zis c-o să reuşească să se descurce. Ştiam că şansele cele mai mari le avea dacă-i ataca atunci când acumulau rezervele în depozit. Cât timp dovezile erau încă acolo.

Am văzut o benzinărie şi am luat în ultima clipă decizia să alimentez. Hubble a făcut plinul. Am găsit o sticlă din plastic într-un tomberon şi i-am spus s-o umple şi pe aia.

— Asta pentru ce e? m-a întrebat.

Am ridicat din umeri către el.

— Pentru urgenţe, am spus.

N-a insistat asupra acestui subiect. Am plătit la ghişeu şi am revenit pe autostradă, continuându-ne drumul spre sud. Mai aveam o jumătate de oră până la Margrave. Se apropia de miezul nopţii.

— Şi ia zi, de ce ţi-ai luat tălpăşiţa luni? l-am întrebat.

— Kliner m-a sunat. Mi-a spus să rămân acasă. A mai zis că or să vină pe la mine doi tipi. L-am întrebat de ce şi mi-a spus că a apărut o problemă în Florida şi că trebuie să merg acolo s-o rezolv.

— Şi?

— Nu l-am crezut. De cum a pomenit de doi tipi, mi-am şi adus aminte de cele întâmplate în Jacksonville în prima săptămână. Am intrat în panică. Am chemat un taxi şi am fugit.

— Ai făcut bine, Hubble. Ţi-ai salvat viaţa.

— Ştii ceva?

I-am aruncat o privire întrebătoare.

— Dac-ar fi spus „un tip”, nu m-aş fi prins. Adică, dac-ar fi zis, stai acasă c-o să treacă un tip pe la tine, aş fi muşcat momeala. Dar a spus „doi tipi”.

— A făcut o greşeală, am spus.

— Ştiu, spuse Hubble. Nu-mi vine să cred. El nu face niciodată greşeli.

Am clătinat din cap, zâmbind în întuneric.

— A făcut o greşeală joia trecută.

Ceasul cromat de pe bordul Bentley-ului arăta miezul nopţii. Trebuia să termin tot ce aveam de făcut până la cinci dimineaţa. Aveam la dispoziţie cinci ore. Dacă totul mergea bine, era cu mult mai mult decât era nevoie. Dac-o feşteleam, nu mai conta dacă aveam cinci ore, cinci zile sau cinci ani. Aveam dreptul la o singură încercare. O dată şi gata. În armată, umbla o vorbă: fă-o o dată şi bine. În seara asta, aveam să adaug o precizare: „şi repede”.

— Hubble, am spus, am nevoie de ajutorul tău.

Se ridică în scaun şi se uită la mine.

— Cum? întrebă el.

Am petrecut ultimele zece minute ale călătoriei pe autostradă explicându-i despre ce era vorba. O dată şi încă o dată, până când a băgat bine la cap. Am ieşit de pe autostradă în locul unde intersecta drumul regional. Am trecut ca fulgerul pe lângă depozite şi am parcurs rapid cei douăzeci şi doi de kilometri până în oraş. Am încetinit când am trecut de sediul secţiei de poliţie. Clădirea era liniştită, cu luminile stinse. În parcare nu se vedea nici o maşină. Sediul pompierilor, aflat în clădirea vecină, părea să fie în

regulă. Oraşul era tăcut şi pustiu. Singura lumină care se vedea în zonă era cea de la frizerie.

Am făcut la dreapta pe Beckman Drive şi am urcat panta care ducea la casa lui Hubble. Am cotit în dreptul familiarei cutii poştale albe şi am manevrat volanul pe aleea sinuoasă. Am oprit la uşă.

— Cheile de la maşina mea sunt în casă, zise Hubble.

— E deschis, am spus.

Se duse să verifice. Împinse uşa făcută ţăndări cu mare grijă, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie conectată la vreo bombă. L-am văzut intrând. Un minut mai târziu, ieşea. Luase cheile, dar nu s-a dus la garaj. A venit la mine şi s-a aplecat pe geamul maşinii.

— E mizerie ca la balamuc în casă. Ce s-a întâmplat?

— Ţi-am folosit casa pentru o ambuscadă. Patru indivizi au răscolit totul căutându-mă. Ploua.

S-a aplecat şi mai mult şi s-a uitat la mine.

— Ăia erau? Ăia pe care Kliner i-ar fi trimis dac-aş fi vorbit?

Am încuviinţat din cap, zicând:

— Aveau tot echipamentul cu ei.

Îi vedeam faţa în lumina slabă a cadranelor de la bordul maşinii. Avea ochii larg deschişi, dar nu mă vedea. Vedea ceea ce văzuse în coşmarurile lui. Dădu încet din cap. Apoi îşi puse mâna pe braţul meu şi îl strânse. Fără să spună nimic. După care, scoase capul din maşină şi plecă. Am rămas întrebându-mă cum naiba putusem să-l detest pe omul ăsta în urmă cu o săptămână.

Am folosit răgazul ca să-mi încarc pistolul. Am înlocuit cele patru gloanţe pe care le folosisem pe autostradă, aproape de Augusta. Apoi l-am văzut pe Hubble scoţându-şi din garaj Bentley-ul cel verde. Motorul era rece, aşa că maşina era învăluită într-un nor de aburi. Pe când trecea pe lângă mine, mi-a făcut semnul de OK cu degetul mare ridicat, iar eu am urmat norul alb pe alee şi apoi pe Beckman. Am trecut de biserică şi am cotit la stânga pe Strada Principală

într-o procesiune impozantă. Două maşini vechi minunate, mergând bară la bară prin oraşul adormit, gata să pornească la luptă.

Hubble a oprit la vreo patruzeci de metri de secţia de poliţie. A parcat lângă bordură, chiar în locul indicat de mine. A stins luminile şi a început să aştepte, cu motorul pornit. Am trecut pe lângă el şi am intrat în parcarea secţiei. Am parcat în ultimul interval şi m-am dat jos. Am lăsat toate cele patru uşi descuiate. Am scos din buzunar pistolul automat. Aerul nopţii era rece, iar liniştea era copleşitoare. Auzeam motorul lui Hubble mergând în ralanti de la patruzeci de metri. Am deblocat siguranţa pistolului Desert Eagle şi declicul a răsunat asurzitor în acea linişte absolută.

Am alergat până la zidul secţiei de poliţie şi m-am aruncat la sol. M-am furişat înainte până când am putut să văd prin partea de jos a uşilor masive din sticlă. Priveam şi ascultam. Îmi ţineam respiraţia. Am privit şi-am ascultat îndeajuns de mult ca să fiu sigur. M-am ridicat şi am pus din nou siguranţa. Mi-am pus pistolul înapoi în buzunar. Am făcut un calcul mental. Staţia de pompieri şi secţia de poliţie se aflau una lângă cealaltă la trei sute de metri de capătul nordic al Străzii Principale. Mai departe, la vreo opt sute de metri, era localul lui Eno. Mi-am zis că timpul cel mai scurt în care cineva ar putea să ajungă la noi era cam de trei minute. Două minute ca să reacţioneze şi un minut pentru o alergare rapidă dinspre Strada Principală. Aşadar, aveam la dispoziţie trei minute. Reducând intervalul acela la jumătate din motive de siguranţă, rămâneam cu vreo nouăzeci de secunde, de la început până la sfârşit. Am alergat până-n mijlocul drumului regional şi i-am făcut cu mâna lui Hubble. I-am văzut maşina îndepărtându-se de bordură şi m-am dus degrabă la intrarea în staţia de pompieri. M-am postat lângă uşa roşie şi am aşteptat.

Hubble a cotit Bentley-ul într-o curbă strânsă, de-a curmezişul drumului. A sfârşit manevra la un unghi drept,

cam paralel cu intrarea în staţia de pompieri, cu spatele spre mine. Am văzut maşina legănându-se când a trecut în marşarier. Apoi a apăsat pe acceleraţie şi sedanul a ţâşnit cu spatele spre mine.

A accelerat şi s-a izbit cu spatele în uşa staţiei de pompieri. Bătrânul Bentley cântărea probabil vreo două tone şi a smuls din ţâţâni uşa metalică. A urmat o hărmălaie asurzitoare de metal lovit şi contorsionat şi am auzit luminile din spate zdrobindu-se şi clămpănitul barei de protecţie pe betonul pardoselii. Am trecut prin spărtură înainte ca Hubble să schimbe viteza şi să se desprindă dintre dărâmături. Era întuneric acolo, dar am găsit ceea ce căutam. Era prins în partea laterală a unei maşini de pompieri, orizontal, la înălţimea capului. Un cleşte de tăiat bolţuri, o unealtă uriaşă, lungă de un metru şi douăzeci de centimetri. Am smuls-o din suport şi am alergat la uşă.

De cum m-a văzut ieşind, Hubble a descris cu maşina un cerc larg pe drum. Spatele Bentley-ului era distrus. Capacul portbagajului se bălăbănea, iar tabla era boţită şi scrâşnea.

Dar şi-a îndeplinit misiunea. După acea manevră de întoarcere largă, a aliniat maşina cu intrarea în secţia de poliţie. A oprit preţ de o secundă şi a apăsat acceleraţia până la podea. Apoi a accelerat direct către uşile masive din sticlă, de data asta cu botul înainte.

Vechiul Bentley a străpuns uşile într-o ploaie de cioburi şi a demolat biroul de recepţie, după care a ajuns în sala comună şi s-a oprit. Am alergat imediat în spatele lui. Finlay se afla în celula din mijloc. Şocul îl încremenise. Era legat cu cătuşele de mâna stângă şi de gratiile dinspre ultima celulă. În partea din spate a celulei. Nici că s-ar fi putut mai bine.

Am dat la o parte resturile biroului de recepţie şi am curăţat drumul din spatele lui Hubble. I-am făcut semn să dea în spate. A rotit de volan şi a dat înapoi în spaţiul pe care-l eliberasem. Am tras şi am împins birourile din sala

comună ca să-i eliberez calea în faţă. M-am întors şi i-am dat semnalul.

Botul maşinii era la fel de distrus ca şi spatele. Capota era încreţită, iar radiatorul, zdrobit. Un lichid verzui se scurgea din partea de jos a acestuia, în vreme ce aburul ieşea şuierând pe sus. Farurile se făcuseră zob, iar bara de protecţie se freca de cauciuc. Dar Hubble îşi îndeplinea misiunea. Cu frâna de mână trasă, ambala motorul. Exact aşa cum îi spusesem.

Vedeam cum vibrează maşina încercând să învingă forţa de frânare. Apoi vehiculul greoi ţâşni şi porni către celula din mijloc. Se izbi pieziş de barele din titan şi le desfăcu asemenea unei securi care loveşte un gărduleţ din ţăruşi. Capota Bentley-ului fu proiectată în sus, iar parbrizul explodă. Metalul rupt clănţăni şi scrâşni. Hubble frână şi opri la un metru de locul în care se afla Finlay. Maşina distrusă rămase pe loc într-un şuierat asurzitor de aburi. Praful îngroşase aerul.

M-am aruncat prin spărtură şi am fixat cleştele de tăiat pe lanţul care-l ţinea legat pe Finlay de gratii. Am apăsat pe mânerele lungi de un metru douăzeci până când cătuşele au cedat. I-am dat lui Finlay cleştele şi l-am împins prin spărtură, afară din celulă. Hubble se chinuia să iasă prin geamul maşinii. Impactul deformase uşa, care nu mai voia să se deschidă. L-am tras afară, apoi m-am aplecat pe geam şi am scos cheile din contact. După care toţi trei am fugit prin sala comună distrusă şi am călcat peste cioburile uşilor de la intrare. Ne-am aruncat în maşină, am pornit şi am ieşit cu spatele din parcare. Am schimbat vitezele şi am pornit de-a lungul drumului ce ducea în oraş.

Eliberarea lui Finlay durase nouăzeci de secunde, de la început până la sfârşit.

TREIZECI şi DOI.

Am încetinit când am ajuns la capătul nordic al Străzii Principale şi am străbătut cu viteză redusă oraşul adormit. Nimeni nu scotea o vorbă. Hubble stătea întins pe bancheta

din spate, zdruncinat. Finlay şedea alături de mine, pe bancheta din dreapta. Stătea acolo încremenit, privind prin parbriz. Cu toţii respiram cu greutate. Ne aflam cu toţii în acea perioadă de calm care urmează unei situaţii de pericol intens.

Ceasul de pe bord arăta ora unu dimineaţa. Voiam să stăm undeva ascunşi până la orele patru. Aveam o superstiţie legată de orele patru dimineaţa. O numeam ora KGB. Umbla vorba că asta era ora foarte prielnică pentru kaghebişti. La ora patru, vigilenţa victimelor scade. Fazele misiunii se desfăşurau mai uşor. Şi noi verificaserăm, când şi când, această oră. Mie-mi mersese întotdeauna bine la ora aceea. Aşa că voiam să aşteptăm până la patru, pentru ultima oară. Am cotit maşina la stânga şi la dreapta de-a lungul aleilor de acces din spatele ultimului şir de magazine. Am stins luminile şi am parcat în întuneric, în spatele frizeriei. Am oprit motorul. Finlay se uită în jur şi ridică din umeri. În fond, să te duci la frizerie la ora unu dimineaţa nu era o chestie mai trăsnită decât să intri cu un Bentley de o sută de mii de dolari într-o clădire. La fel cum nu era mai trăsnită decât să fii încuiat într-o celulă timp de zece ore de către un nebun. După douăzeci de ani la Boston şi şase luni la Margrave, nu mai rămăseseră multe lucruri care să-l mire pe Finlay.

Hubble se aplecă înainte de pe bancheta din spate. Era destul de zdruncinat. Provocase în mod deliberat trei ciocniri cu maşina. Cele trei impacturi îl lăsaseră dărâmat şi epuizat. Nu-i fusese deloc uşor să ţină piciorul pe acceleraţie şi să se îndrepte spre cele trei corpuri solide, unul după altul. Dar o făcuse. Nu oricine ar fi fost în stare. Numai că acum suferea din pricina asta. M-am dat jos din maşină şi i-am făcut semn lui Hubble să coboare şi el. Mi s-a alăturat în întuneric; stătea acolo, uşor nesigur pe picioare.

— Te simţi bine? l-am întrebat.

El ridică din umeri.

— Cred că da. M-am lovit la genunchi, iar gâtul mă doare îngrozitor.

— Fă puţină mişcare, i-am spus. Nu lăsa articulaţia să-nţepenească.

L-am ajutat să meargă un pic încolo şi-ncoace pe alee. Zece paşi înainte, zece paşi înapoi, de două ori. Şchiopăta cu piciorul stâng. Probabil că uşa se îndoise şi îi lovise genunchiul. Îşi rotea capul încercând să-şi detensioneze muşchii încordaţi de la ceafă.

— E mai bine acum? l-am întrebat.

Zâmbi, apoi zâmbetul i se schimbă în grimasă când un cartilagiu scrâşni.

— Las' că nu mor din asta, spuse el.

Finlay se dădu jos şi el şi ni se alătură pe alee. Dădu ocol maşinii, întinzându-se de parcă tocmai se trezise, începea să se lase copleşit de emoţii. Zâmbi la mine în întuneric.

— Bine lucrat, Reacher, spuse el. Tocmai mă-ntrebam cum naiba o să mă scoţi de-acolo. Ce s-a-ntâmplat cu Picard?

Am închipuit cu degetele un pistol, ca-ntr-o pantomimă copilărească. A dat din cap aprobator către mine, asemenea unui vechi partener. Era prea rezervat ca să ceară şi alte detalii. I-am strâns mâna. Mi s-a părut un lucru potrivit. Apoi m-am întors şi am bătut uşor la uşa de serviciu din spatele frizeriei. S-a deschis de îndată. Tipul mai vârstnic stătea acolo de parcă ar fi aşteptat ca noi să batem în uşă. Ţinea uşa asemenea unui valet de pe vremuri. Ne-a făcut semn să intrăm. Am intrat în şir indian într-un fel de magazie. Am aşteptat lângă rafturile pline cu ustensile şi articole de bărbierit. Bătrânul cocârjat ne-a prins din urmă.

— Avem nevoie de ajutorul vostru, am spus.

Bătrânul ridică din umeri. Ridică palma ca de mahon într-un gest care solicita răbdare. Se duse târşâindu-şi paşii până-n faţă şi se întoarse însoţit de tovarăşul lui. Bătrânul mai tânăr. Discutară cererea mea în şoapte şuierătoare şi aspre.

— Sus, zise cel mai tânăr.

Am urcat o scară îngustă. Am ajuns într-un apartament situat deasupra frizeriei. Cei doi bărbieri bătrâni ne-au condus până-n camera de zi. Au tras storurile şi au aprins două veioze chioare. Ne-au făcut semn să ne aşezăm. Încăperea era mică şi jerpelită, dar curată. Te simţeai confortabil acolo. Mi-am zis că dac-ar fi să am o încăpere a mea, mi-aş dori să arate ca asta. Ne-am aşezat. Tipul mai tânăr s-a aşezat împreună cu noi, în vreme ce cel mai vârstnic a ieşit din nou afară. A închis uşa. Am rămas să ne uităm unul la celălalt. Apoi bărbierul s-a aplecat în faţă.

— Voi, băieţi, nu sunteţi primii pe care-i ajutăm să se ascundă, spuse el.

Finlay se uită în jur şi, numindu-se cu de la sine putere purtătorul nostru de cuvânt, zise:

— Nu suntem?

— Nu, dom'le, nu sunteţi, zise bărbierul. Am avut o mulţime de băieţi care se-ascundeau cu noi. Şi fete, la drept vorbind.

— Cum ar fi? întrebă Finlay.

— Păi am avut o grămadă, zise bătrânul. Am avut băieţi din sindicatul lucrătorilor agricoli de la fermele de arahide. Am avut băieţi din sindicatul lucrătorilor agricoli de la livezile de piersici. Am avut fete de la organizaţii pentru drepturile civile pe vremea când tocmai li se dăduse negrilor dreptul de vot. Am avut şi băieţi care nu voiau să fie trimişi în Vietnam. Tot ce vrei şi ce nu vrei, noi am avut aici.

Finlay dădu din cap.

— Iar acum ne aveţi pe noi, spuse el.

— Necazuri cu cei de prin părţile locului? întrebă bărbierul.

Finlay dădu din nou din cap.

— Necazuri mari de tot, spuse el. Or să vină schimbări mari.

— Ne aşteptam la aşa ceva, zise bătrânul. Ne aşteptam de ani de zile.

— Serios? spuse Finlay.

Bărbierul încuviinţă din cap şi se ridică în picioare. Se duse la un şifonier mare. Deschise uşa şi ne făcu semn să venim şi să aruncăm o privire. Era un şifonier mare, cu rafturi adânci. Rafturile erau înţesate cu bani. Cărămizi peste cărămizi de bancnote ţinute laolaltă cu benzi elastice. Dulapul era plin de bani de jos până sus. Trebuie să fi fost vreo două sute de mii de dolari acolo.

— Banii Fundaţiei Kliner, zise bătrânul. Tot aruncau cu mălaiul ăsta-n noi. Ceva era în neregulă cu ei. Am şaptezeci şi patru de ani. De şaptezeci de ani, oamenii se pişă pe mine. Iar acum, dintr-odată, mă pomenesc că aruncă în mine cu bani. Ceva e în neregulă în povestea asta, nu?

Închise uşa şifonierului.

— Nu i-am cheltuit, zise el. N-am cheltuit nici un cent nemuncit. I-am pus în şifonier. Voi, băieţi, vă răfuiţi cu Fundaţia Kliner?

— Mâine nu va mai exista nici o Fundaţie Kliner, am spus.

Bătrânul se mulţumi să dea din cap. Aruncă o privire către uşa şifonierului în timp ce trecea pe lângă ea şi clătină din cap. Închise uşa şi ne lăsă singuri în încăperea mică şi confortabilă.

— N-o să fie uşor, zise Finlay. Suntem trei contra trei. Ei au patru ostatici. Iar doi dintre ostatici sunt copii. Nici măcar nu ştim sigur unde-i ţin.

— Sunt la depozit, am spus. Asta e sigur. Unde-ar putea să fie? Nu mai au oameni care să-i supravegheze în altă parte. Şi ai auzit caseta aia. Ecoul ăla răsunător. Ăla a fost depozitul, cu siguranţă.

— Ce casetă? se interesă Hubble.

Finlay se uită la el.

— Au pus-o pe Roscoe să înregistreze o casetă pentru Reacher, zise el. Un mesaj. Ca o dovadă că le e prizonieră.

— Roscoe? zise Hubble. Ce ştiţi de Charlie?

Finlay clătină din cap.

— Numai Roscoe, minţi el. Nimic de la Charlie.

Hubble încuviinţă din cap. Inteligentă manevră, absolventule de Harvard, mi-am zis. Imaginea cu Charlie ţinută în dreptul microfonului cu un cuţit ascuţit la beregată l-ar fi dezechilibrat pe Hubble, împingându-l înapoi peste barieră, înapoi la starea în care panica l-ar fi făcut inutilizabil.

— La depozit sunt toţi, am spus din nou. Fără îndoială.

Hubble cunoştea bine depozitul. Lucrase acolo vreme de un an şi jumătate, aproape zilnic. Aşa că l-am pus să ne descrie amplasamentul clădirilor. Am găsit un creion şi câteva foi de hârtie şi l-am pus să deseneze planurile. Am analizat în mod repetat planurile, punând la locul lor toate uşile, scările, distanţele şi alte detalii. Am obţinut un desen de care până şi un arhitect ar fi fost mândru.

Depozitul se ridica la capătul şirului de patru depozite. Era foarte apropiat ca aliniere cu cel de-al treilea, care adăpostea produse agricole. Între cele două depozite era un gard depărtat la doar un pas de pereţii laterali metalici ai clădirilor. Celelalte trei laturi erau înconjurate de gardul principal care înconjura întreg complexul. Gardul acela era apropiat de depozit în spate şi în capătul opus, dar în faţă era destul spaţiu ca să poată întoarce camioanele.

O uşă mare ocupa aproape în întregime peretele frontal. Imediat după colţul îndepărtat se afla o mică uşă pentru personal, uşă care dădea spre nivelul principal. Imediat după uşa pentru personal era o cuşcă în care era situat vinciul uşii de la intrare. Dacă făceai la stânga, dădeai de o scară metalică ce urca până la un birou. Biroul acela era cocoţat în colţul de sus şi din spatele halei uriaşe, suspendat la vreo doisprezece metri deasupra nivelului principal. Biroul avea ferestre mari şi un balcon cu balustradă de unde putea fi supravegheată activitatea din hală. În spate, biroul avea o uşă ce dădea spre o scară de incendiu exterioară, care era o altă scară metalică prinsă de peretele exterior din spatele clădirii.

— Bun, am spus. E îndeajuns de clar, nu?

Finlay ridică din umeri.

— Mă îngrijorează întăririle, spuse el. Gărzile de la exterior.

Am ridicat şi eu din umeri.

— N-or să fie întăriri, am spus. Pe mine mă-ngrijorează mai mult puştile. E un spaţiu mare. Şi mai sunt şi doi copii acolo.

Finlay încuviinţă din cap. Părea posomorât. Ştia la ce mă refeream. Puştile şi copiii nu se prea potrivesc. Am tăcut. Se apropiase de două dimineaţa. Mai aveam o oră şi jumătate de aşteptat. Urma să plecăm la trei şi jumătate. Să fim acolo la patru. Ora mea de atac preferată.

Perioada de aşteptare. Ca soldaţii în tranşee. Ca piloţii înainte de raid. Se aşternuse liniştea. Finlay moţăia. Mai făcuse asta înainte. Probabil de multe ori. Stătea întins în fotoliu. Braţul lui stâng stătea atârnat peste cotieră. Jumătate din cătuşa ruptă stătea atârnată de încheietură. Ca o brăţară din argint.

Hubble, în schimb, stătea drept în scaun. El nu mai trecuse prin aşa ceva. Se tot foia, irosindu-şi energia. Nu puteam să-l condamn. Se tot uita în direcţia mea. Avea semne de întrebare în priviri. Iar eu îi tot răspundeam prin ridicări de umeri.

La două şi jumătate, se auzi o bătaie uşoară în uşă. Uşa se întredeschise. Cel mai vârstnic dintre cei doi bărbieri era acolo. Arăta cu un deget noduros şi tremurător în cameră, exact în direcţia mea.

— Ai un musafir, fiule, spuse el.

Finlay se îndreptă de spate, iar Hubble se arătă speriat. Le-am făcut semn amândurora să stea liniştiţi. M-am ridicat şi am scos din buzunar pistolul automat. Am deblocat siguranţa. Bătrânul flutură din mâini şi se agită.

— N-ai nevoie de ăla, fiule, zise el. N-ai nevoie deloc de aşa ceva.

Era nerăbdător şi mă îndemna prin gesturi să-l însoţesc afară. Mi-am pus pistolul la loc. Am ridicat din umeri către

ceilalţi doi şi m-am dus cu bărbierul cel bătrân. M-a condus într-o bucătărioară. Acolo, aşezată pe un taburet, se afla o bătrânică. Avea tenul de aceeaşi nuanţă, ca de mahon, ca şi bătrânul, şi era la fel de slabă. Arăta ca un copac bătrân iarna.

— Ea e sora mea, zise bătrânul bărbier. Aţi trezit-o cu sporovăială voastră.

Apoi se apropie de ea, se aplecă şi-i vorbi chiar în ureche.

— Ăsta e băiatul de care ţi-am vorbit, zise el.

Bătrânica ridică privirea şi îmi zâmbi. Era ca şi cum răsărise soarele. Am întrezărit o umbră din frumuseţea pe care trebuie s-o fi avut cândva. A întins mâna şi i-am strâns-o. Parc-aş fi strâns nişte fire subţiri îmbrăcate într-o mănuşă din piele uscată. Bătrânul bărbier ne lăsă singuri în bucătărie, oprindu-se în dreptul meu, pe când ieşea.

— Întreab-o despre el, zise.

Apoi, bătrânul ieşi din încăpere. Încă o mai ţineam pe bătrânică de mână. M-am lăsat pe vine lângă ea. N-a încercat să-şi tragă mâna. A lăsat-o cuibărită acolo, ca o rămurică maronie în palma mea uriaşă.

— Nu aud prea bine, mi-a spus. Trebuie să te dai aproape de mine.

I-am vorbit în ureche. Mirosea ca o floare bătrână. Ca o floare veştejită.

— E bine aşa? am spus.

— E bine, fiule, zise ea. Te aud foarte bine.

— L-am întrebat pe fratele dumitale despre Blind Blake, am spus.

— Ştiu asta, fiule, zise ea. Mi-a spus toată povestea.

— El mi-a zis că l-ai cunoscut, i-am spus, în ureche.

— Sigur că l-am cunoscut. L-am cunoscut chiar foarte bine.

— Vrei să-mi vorbeşti despre el? am întrebat-o.

Şi-a întors capul şi m-a privit cu tristeţe.

— Ce-ar fi de povestit? S-a prăpădit de multă vreme.

— Cum era? am spus.

Continua să se uite spre mine. Ochii ei se înceţoşau pe măsură ce se întorcea în timp cu şaizeci, şaptezeci de ani.

— Era orb, spuse ea.

N-a mai spus nimic altceva o vreme. Buzele i se mişcau fără sunet şi simţeam un puls puternic în încheietura uscată. Şi-a mişcat capul ca şi cum ar fi încercat să audă ceva de departe.

— Era orb, spuse ea din nou. Şi era un băiat tare simpatic.

Bătrânica avea peste nouăzeci de ani. Se născuse odată cu secolul. Aşa că-şi amintea lucruri petrecute pe când avea douăzeci sau treizeci de ani. Nu se întorsese în timp în copilărie sau adolescenţă. Îşi rememora tinereţea. Şi spunea despre Blake că fusese un băiat simpatic.

— Eu eram cântăreaţă, iar el cânta la chitară. Ştii vorba aia de demult, că ştie să cântă la chitară de parc-ar suna din clopoţel? Aşa ziceam eu despre Blake. Îşi lua chitara aia veche şi notele se rostogoleau una după alta, mai repede decât ai fi putut să le cânţi din gură. Dar fiecare notă era ca un clopoţel din argint, care se înălţa plutind în aer. Cântam împreună cât era noaptea de lungă, iar dimineaţa mergeam pe o pajişte şi ne aşezam la umbra vreunui copac bătrân şi acolo mai trăgeam o porţie de cântat. Doar aşa, de dragul cântatului. Doar pentru că eu ştiam să cânt din gură, iar el ştia să cânte la chitară.

Fredona câteva măsuri numai pentru ea. Vocea ei era cam cu o cvintă mai jos faţă de cum ar fi trebuit să fie. Era atât de firavă şi de fragilă încât te-ai fi aşteptat la o voce piţigăiată şi tremurătoare de soprană. Dar ea cânta într-un registru jos şi răguşit de contralto. M-am întors în timp odată cu ea şi mi i-am imaginat pe amândoi pe o pajişte din Georgia. Mirosul greu al florilor sălbatice, zumzetul leneş al insectelor la amiază, ei doi rezemaţi de trunchiul unui arbore, cântând de dragul cântarului. Dând glas cântecelor ironice şi sfidătoare compuse de Blake şi pe care eu le îndrăgisem atât de mult.

— Ce s-a-ntâmplat cu el? am întrebat-o. Ştii?

Ea încuviinţă din cap.

— Doi oameni de pe pământ ştiu asta, spuse ea în şoaptă. Eu sunt unul dintre ei…

— Şi vrei să-mi spui şi mie? am zis. Într-un fel, am venit până aici ca să aflu asta.

— Şaizeci şi doi de ani, spuse ea. N-am spus nimănui în toţi aceşti şaizeci şi doi de ani.

— Dar mie o să-mi spui? am întrebat-o.

Ea încuviinţă din cap. Cu tristeţe. Cu lacrimi în ochii ei bătrâni şi înceţoşaţi.

— Şaizeci şi doi de ani, spuse ea. Eşti prima persoană care m-a întrebat.

Mi-am ţinut respiraţia. Buzele ei se zbăteau şi mâna ei îmi râcâi palma.

— Era orb, zise ea. Dar era un tip spilcuit. Ştii cuvântul? Spilcuit? Înseamnă că era puţin cam încrezut. Un tip încrezut şi cu un zâmbet larg pe buze e un spilcuit. Blake era spilcuit. Era plin de vioiciune. Mergea iute şi vorbea repede, nu stătea o clipă locului şi întotdeauna era cu zâmbetul pe buze. Dar odată am ieşit dintr-un local aici, în oraş, şi mergeam pe trotuar, râzând. Nimeni nu se mai vedea prin preajmă în afară de doi albi care veneau către noi pe trotuar. Un bărbat şi un băieţel. I-am văzut şi m-am dat jos de pe trotuar, aşa cum trebuia să facem. Am stat în colbul drumului ca să-i las să treacă. Dar bietul Blake era orb. Nu i-a văzut. S-a izbit de băiatul alb. Băiatul să fi avut zece ani, poate doisprezece. Blake l-a trântit pe băiat în ţărână. Băiatul s-a lovit cu capul de o piatră şi s-a pus pe nişte urlete cum n-ai mai auzit. Tăticul băiatului era acolo, cu el. Îl cunoşteam. Era un om important în orăşelul ăsta. Băiatul lui plângea de mama focului. Ţipa la taică-său să-l pedepsească pe negrotei. Aşa că tatăl şi-a pierdut cumpătul şi a început să-l lovească pe Blake cu bastonul. Avea o măciulie mare din argint. L-a bătut pe bietul Blake cu bastonul ăla până când căpăţâna i-a plesnit ca un pepene. L-a omorât pe loc. L-a ridicat pe băiat de jos şi s-a întors

către mine. M-a trimis până la troaca pentru adăpatul cailor ca să-i spăl măciulia bastonului de firele de păr şi de bucăţile de creier. Mi-a zis că nu suflu o vorbă nimănui despre asta, că altfel mă omoară şi pe mine. Aşa că m-am ascuns şi am aşteptat până când altcineva l-a găsit pe bietul Blake zăcând pe trotuar. Atunci am ieşit şi eu ţipând şi jelindu-mă odată cu ceilalţi. Până-n ziua de azi, n-am suflat nici o vorbuliţă nimănui despre asta.

Lacrimi mari îi izvorau din ochi şi i se rostogoleau încet pe obrajii ca pergamentul. Am întins mâna şi i-am şters ochii cu spatele degetului. I-am luat şi cealaltă mână într-a mea.

— Cine era băiatul? am întrebat-o.

— Cineva pe care l-am văzut mereu de atunci, spuse ea. Cineva pe care l-am văzut uitându-se în jur batjocoritor în fiecare zi de atunci, doar ca să-mi aduc aminte de bietul meu Blake cum zăcea acolo cu capul spart.

— Cine a fost? am spus.

— A fost un accident, zise ea. Oricine şi-ar fi dat seama de asta. Bietul Blake era orb. Băiatul n-ar fi trebuit să facă atâta zarvă din asta. Nici n-a fost rănit aşa de tare. Era destul de mare ca să se ferească şi el. Numai el a fost de vină pentru toată zarva şi scandalul pe care le-a stârnit.

— Cine a fost băiatul? am întrebat-o din nou.

S-a întors către mine şi s-a uitat drept în ochii mei. Mi-a destăinuit secretul ei vechi de şaizeci şi doi de ani.

— Grover Teale. A ajuns primar, când s-a făcut mare, taman ca tăticul lui. Crede că e împăratul lumii, dar nu-i decât un mucos răsfăţat din pricina căruia bietul meu Blake a fost omorât, fără să fie vinovat de nimic, decât că era orb şi, pe deasupra, negru.

TREIZECI şi TREI.

Ne-am îngrămădit în Bentley-ul negru al lui Charlie de pe aleea din spatele frizeriei. Nimeni n-a scos o vorbă. Am pornit motorul şi, ieşind pe şosea, am rulat spre nord. Ţineam luminile stinse şi mergeam cu viteză redusă. Sedanul mare şi negru se deplasa spre nord prin noapte ca

un animal de pradă care-şi părăseşte bârlogul. Ca un submarin mare şi negru care se desprinde de debarcader şi se aventurează în apele îngheţate. Am străbătut oraşul şi am oprit la mică distanţă de secţia de poliţie. Domnea o linişte mormântală.

— Vreau să-mi iau o armă, spuse Finlay.

Ne-am croit drum printre rămăşiţele sfărâmate ale uşii de la intrare. Bentley-ul lui Hubble stătea nemişcat în întunericul din sala comună. Pneurile din faţă explodaseră, aşa că maşina stătea cu botul lăsat în jos, îngropat în dărâmăturile celulelor. Duhnea a benzină. Probabil că se spărsese rezervorul. Capacul portbagajului stătea ridicat din pricina felului în care se deformase spatele maşinii. Hubble nici măcar nu aruncă vreo privire către maşină. Finlay se strecură pe lângă maşină în biroul spaţios din spate. Dispăru înăuntru. L-am aşteptat împreună cu Hubble pe grămada de cioburi care fusese uşa de la intrare. Finlay se întoarse din întuneric cu un revolver din oţel inoxidabil şi o cutie de chibrituri. Şi un rânjet pe faţă. Ne făcu semn să ieşim afară la maşină şi aprinse un băţ de chibrit. Îl aruncă sub partea din spate a Bentley-ului verde distrus şi ieşi afară.

— O mică diversiune, nu? zise el.

Am văzut incendiul declanşându-se pe când ieşeam din parcare. Flăcări albastre strălucitoare se rostogoleau pe mochetă ca un val pe plajă. Incendiul cuprinse aşchiile din lemn şi ieşi în exterior, hrănindu-se din imensa pată de benzină. Flăcările îşi schimbară culoarea în galben şi oranj, iar aerul începu să fie absorbit prin gaura unde fusese intrarea. În nici un minut, întreaga clădire era cuprinsă de flăcări. Am zâmbit şi mi-am continuat drumul.

Am mers cu farurile aprinse aproape pe toată distanţa de douăzeci şi doi de kilometri. Viteza mare mi-a permis să parcurg distanţa cam în douăsprezece minute. Am stins luminile şi am parcat la circa patru sute de metri de ţintă. Am întors maşina în drum şi am dat puţin înapoi. Am lăsat

maşina cu faţa spre sud, către oraş. Cu portierele descuiate. Cu cheia în contact.

Hubble căra cleştele de tăiat bolţuri. Finlay îşi controla revolverul luat din birou. Am băgat mâna sub scaun şi am scos de acolo sticla din plastic pe care o umplusem cu benzină. Mi-am vârât-o în buzunar împreună cu bastonul învelit cu piele. Era greu. Mi-am tras geaca în jos pe partea dreaptă şi am adus pistolul Desert Eagle în dreptul pieptului. Finlay mi-a dat chibriturile, pe care le-am pus în celălalt buzunar.

Am stat împreună pe întuneric, în ţărâna de la marginea drumului. Am dat din cap scurt unul către celălalt şi am pornit peste câmp, spre copacul trăsnit. Conturul arborelui se profila pe fundalul luminos al lunii. Ne-a luat cam două minute să ajungem acolo. Păşeam greu pe pământul reavăn. Ne-am oprit lângă trunchiul deformat. Am luat cleştele de la Hubble şi, după ce ne-am înţeles din priviri, ne-am îndreptat spre gardul împrejmuitor, în locul în care ocolea la mică distanţă zidul din spate al depozitului. Era patru fără zece dimineaţa.

Nimeni nu vorbise de când părăsiserăm secţia de poliţie incendiată.

De la copac până la gard erau cam şaptezeci de metri. Ne-a luat un minut ca să-i parcurgem. Am continuat să mergem până am ajuns în dreptul părţii de jos a scării de incendiu. Exact în locul unde era prinsă cu bolţuri de poteca din beton care înconjura întreaga clădire. Finlay şi Hubble au apucat de plasa din sârmă ca să o întindă puţin, iar eu am început s-o tai cu cleştele. Unealta mea trecea prin sârmă ca prin brânză. Am decupat o bucată mare de doi metri înălţime, chiar până-n locul unde începea sârma ghimpată, şi de aproape doi metri şi jumătate lăţime.

Am intrat prin spărtură şi ne-am dus până la baza scării. Am aşteptat. Dinăuntru se auzeau nişte zgomote. Mişcări şi hârşâituri, atenuate până la un vuiet profund în spaţiul imens. Am tras aer în piept. Le-am făcut semn celorlalţi să

se lipească de peretele metalic. Încă nu eram sigur în privinţa paznicilor din exteriorul clădirii. Instinctul îmi spunea că nu vor fi întăriri. Dar Finlay era îngrijorat din pricina asta. Iar eu învăţasem de multă vreme să ţin cont de ceea ce îi îngrijora pe tipii ca Finlay.

Aşa că le-am făcut semn celorlalţi să stea nemişcaţi şi m-am furişat pe după colţul clădirii masive. M-am ghemuit şi am dat drumul cleştelui de tăiat pe aleea din beton cam de la vreo treizeci de centimetri. A făcut exact atâta zgomot cât trebuia, ca şi cum cineva ar fi încercat să pătrundă pe ascuns în complex. M-am lipit de perete şi am aşteptat cu bulanul pregătit în mâna dreaptă. Finlay avusese dreptate. Exista un paznic în exterior. Dar şi eu avusesem dreptate. Nu existau întăriri. Paznicul de la exterior era sergentul Baker. Era la datorie, efectuându-şi rondul din jurul depozitului. L-am auzit înainte să-l văd. I-am auzit respiraţia agitată şi paşii pe beton. Apăru pe după colţul clădirii şi se opri la un pas de mine. Se uită la cleştele de tăiat. Avea în mână revolverul de calibru 38. De la cleşte, privirea i se mută de-a lungul gardului, până la panoul lipsă. Deodată începu să alerge către el. După care muri. Ridicasem bulanul şi îl lovisem. Dar n-a căzut. Revolverul i-a scăpat din mână. Cu picioarele înmuiate, se bălăbănea într-un cerc. Finlay apăru din spatele meu şi-l apucă de beregată. Ai fi zis că-i un băiat de la ţară care suceşte gâtlejul unei orătănii. A făcut o treabă excelentă. Baker mai avea încă prins deasupra buzunarului de la uniformă ecusonul de plastic având imprimat pe el numele lui. Fusese primul lucru pe care-l remarcasem în urmă cu nouă zile. I-am lăsat cadavrul pe potecă. Am aşteptat cinci minute. Am ascultat cu mare atenţie. Nimeni altcineva n-a mai apărut.

Ne-am întors în locul unde ne aştepta Hubble. Am tras din nou aer în piept. Am început să urcăm pe scara de incendiu. La fiecare pas, puneam cu mare grijă piciorul pe treaptă, ca să nu fac vreun zgomot. Scara era de oţel. Călcai direct pe metal şi, dacă nu erai atent, puteai să faci o hărmălaie

teribilă. Finlay urca în spatele meu, strângând balustrada cu dreapta şi ţinând pistolul în stânga. În urma lui venea Hubble, prea speriat ca să mai respire. Am continuat să urcăm. Ne-a luat câteva minute ca să urcăm doisprezece metri. Eram foarte precauţi. Ne-am oprit pe mica platformă din vârf. Mi-am lipit urechea de uşă. Linişte. Nici un sunet. Hubble a scos la iveală cheile de la biroul lui. Le-a strâns în palmă ca să le împiedice să zăngăne. A ales-o pe cea potrivită încet, cu mare băgare de seamă. A introdus-o treptat în broască. Ne-am ţinut respiraţia. A răsucit cheia. Încuietoarea a ţăcănit. Uşa s-a întredeschis încet. Ne-am ţinut respiraţia. Nici un sunet. Nici o reacţie. Tăcere. Cu mare încetineală şi atenţie, Hubble a deschis şi mai mult uşa. Finlay a preluat-o şi a împins-o şi mai mult, apoi mi-a predat-o mie. Eu am lipit-o de perete, proptind-o cu sticla de benzină pe care o pusesem în buzunar.

Lumina se revărsa din birou peste scara de incendiu, formând un cilindru strălucitor care ajungea la gardul şi terenul aflate la doisprezece metri mai jos. Reflectoarele din interiorul depozitului erau aprinse şi inundau cu lumină biroul prin ferestrele mari. Vedeam totul în birou. Iar ceea ce am văzut m-a făcut să-mi stea inima-n loc.

N-am crezut niciodată în noroc. Nici n-am avut motive. Nu m-am bazat niciodată pe noroc fiindcă n-a fost cazul. Dar acum eram norocos în stil mare. Treizeci şi şase de ani de ghinioane şi necazuri erau şterşi dintr-odată de o singură privelişte minunată. Zeii şedeau pe umărul meu, chiuind şi călăuzindu-mă. Imaginea luminoasă pe care-am văzut-o mi-a dat de înţeles că mă puteam considera învingător.

Şi asta deoarece copiii dormeau pe podeaua biroului. Copiii lui Hubble. Ben şi Lucy. Întinşi pe nişte saci de iută. Dormeau duşi, relaxaţi şi inocenţi cum numai nişte copii adormiţi pot să fie. Erau jegoşi şi cu hainele zdrenţuite. Aveau pe ei tot hainele de şcoală, de luni. Arătau ca nişte pui de bogdaproste din fotografiile sepia ale New Yorku-lui

de altădată. Dormeau duşi, întinşi pe spate. Patru dimineaţa: ora mea norocoasă.

Cele mai mari griji mi le făcusem din pricina copiilor. Ei constituiau elementul care putea să transforme toată povestea într-o încercare imposibilă. Mă gândisem la asta de o mie de ori. Derulasem în minte tot felul de strategii de război, încercând să o găsesc pe cea ideală. Nu găsisem niciuna care să funcţioneze. De fiecare dată ajungeam la câte un rezultat nefericit. Ceea ce camarazii din armată numeau rezultate nesatisfăcătoare. De fiecare dată ajungeam la situaţia în care trupurile copilaşilor erau sfârtecate de gloanţele puştilor de mare calibru. Copiii şi puştile nu se potrivesc. Şi de fiecare dată îi vedeam pe cei patru ostatici în acelaşi loc cu cele două puşcoace. Şi îi vedeam pe copiii cuprinşi de panică şi pe Charlie ţipând, pe când cele două arme Ithaca bubuiau. Toate în acelaşi loc. Nu reuşisem să găsesc nici o soluţie. Dacă aş fi putut să dau ceva din ce aveam sau din ce urma să am vreodată, aş fi dat cu dragă inimă numai să-i găsesc pe copilaşi adormiţi undeva, singuri. Şi chiar aşa se întâmplase. Chiar se întâmplase. Exaltarea îmi vuia în urechi asemenea unei mulţimi de oameni isterici pe un stadion imens.

M-am întors către ceilalţi doi. Le-am petrecut câte o mână pe după ceafă şi i-am tras aproape de mine. Le-am vorbit în cea mai slabă dintre şoapte.

— Hubble, tu iei fetiţa. Finlay, iei băiatul. Puneţi-le mâna la gură. Să nu scoată absolut nici un sunet. Duceţi-i în braţe până la copac. Hubble, după aia îi duci la maşină. Rămâi acolo şi aştepţi. Finlay, tu te întorci. Hai, la treabă. Şi fără gălăgie.

Mi-am scos pistolul Desert Eagle şi i-am deblocat siguranţa. Mi-am lipit încheietura de cadrul uşii şi am ţintit în cealaltă parte a biroului, spre uşa interioară. Finlay şi Hubble s-au furişat în birou. Au făcut-o cum trebuie. Liniştit, fără zgomot. Şi-au pus palmele peste gurile copiilor. I-au luat în braţe. S-au furişat înapoi. S-au îndreptat de

spate şi au trecut pe lângă ţeava pistolului meu de calibru 44. Copiii s-au trezit şi-au început să se zbată. Ochii lor măriţi se holbau la mine. Hubble şi Finlay i-au dus în capul scării lungi. Au început să coboare în linişte. M-am retras din cadrul uşii spre capătul celălalt al platformei metalice. Am găsit un unghi din care să-i pot acoperi pe tot drumul până-n jos. I-am urmărit cum au coborât încet scara, continuându-şi apoi drumul spre gard, trecând prin spărtură şi îndepărtându-se.

Au traversat fasciculul luminos care se întindea pe câmp, la doisprezece metri sub mine, şi au dispărut în noapte.

M-am relaxat. Am lăsat pistolul. Am ascultat cu urechile ciulite. N-am auzit nimic în afară de râcâitul slab ce se ridica din interiorul halei metalice. M-am furişat în birou. M-am târât pe podea până la ferestre. Mi-am ridicat capul încet şi m-am uitat jos. Am avut în faţa ochilor o privelişte pe care n-o voi uita niciodată. Pe partea interioară a acoperişului atârnau o sută de reflectoare. Acestea iluminau incinta cu o intensitate mai mare decât lumina zilei. Era un spaţiu mare. Trebuie să fi avut vreo treizeci de metri lungime şi cam douăzeci şi patru lăţime. Şi vreo optsprezece metri înălţime. Şi spaţiul ăsta era plin cu bancnote de un dolar. O dună gigantică de bani umplea întregul depozit. În colţul din spate, se înălţa până pe la vreo cincisprezece metri. Cobora spre podea ca o coastă de munte. Era un munte de bani. Se înălţa asemenea unui aisberg verde. Era uriaş.

L-am văzut pe Teale la capătul îndepărtat al magaziei. Stătea în partea de jos a pantei, cam la trei metri înălţime. Cu puşca pe genunchi. Grămada imensă de bancnote verzi care i se înălţa în spate îl făcea să pară minuscul. La cincisprezece metri mai încoace, l-am văzut pe bătrânul Kliner. Şedea în partea de sus a pantei. Şedea pe patruzeci de tone de bani. Cu puşca pe genunchi. Cele două puşti le erau destinate lui Roscoe şi Charlie Hubble. Acestea se vedeau ca nişte siluete liliputane la doisprezece metri sub

mine. Fuseseră puse la muncă. Roscoe avea în dotare o lopată de zăpadă. Una din uneltele acelea curbate folosite la curăţarea aleilor în statele în care ninge iarna. Roscoe împingea troienele de bani către Charlie. Aceasta îi băga în cutii pentru instalaţii de aer condiţionat şi îi îndesa cu o greblă de grădină. În spatele celor două femei se vedea un şir de cutii sigilate. În faţa lor era uriaşa grămadă de bani. Roscoe şi Charlie trudeau de zor ca nişte furnici la poalele muntelui de dolari. Aproape că mi s-a tăiat răsuflarea. Eram încremenit. Era o imagine pur şi simplu incredibilă. Am văzut camioneta neagră a lui Kliner, lângă uşa-rulou, cu spatele spre interiorul magaziei. Alături se vedea Cadillac-ul alb al lui Teale. Amândouă erau nişte maşini mari. Dar, prin comparaţie cu muntele de bani, nu însemnau nimic. Erau ca nişte jucării de plajă. Era copleşitor. O scenă fantastică, desprinsă parcă dintr-un basm. Ca o peşteră imensă dintr-o mină de smarald descrisă într-un basm cu pitici şi spiriduşi. Totul luminat feeric de o sută de reflectoare. Nişte siluete minuscule undeva, jos. Nu-mi venea să cred. Hubble spusese că un milion de dolari în bancnote de un dolar era o imagine teribilă. Eu aveam în faţa ochilor patruzeci de milioane, înălţimea muntelui a fost cea care m-a dat gata. Acesta se ridica până sus de tot. De zece ori mai sus decât cele două siluete liliputane care trudeau la nivelul solului. Mai sus decât o casă. Mai sus decât două case. Era incredibil. Depozitul era imens şi plin cu o masă compactă de bani. Fusese umplut cu patruzeci de milioane de bancnote veritabile de un dolar.

Cele două femei se mişcau cu lâncezeala pe care ţi-o dă oboseala extremă, ca doi soldaţi istoviţi la finalul unei manevre pline de cruzime. Dormeau de-a-n picioarelea, mişcându-se ca nişte roboţi în vreme ce mintea lor implora odihnă. Umpleau cutiile una după alta cu banii smulşi din grămada gigantică. Era o sarcină fără speranţe. Retragerea Gărzii de Coastă îl luase prin surprindere pe Kliner. Nu fusese pregătit. Depozitul era înţesat cu bani. Roscoe şi

Charlie erau muncite ca nişte sclavi extenuaţi. Teale şi Kliner le supravegheau ca nişte vătafi apatici, ca şi cum ar fi ştiut că se aflau la capătul drumului. Muntele uriaş de bani avea să-i îngroape. Avea să-i înghită şi să-i sufoce.

Am auzit clinchetul uşor al paşilor lui Finlay pe scara de incendiu. M-am târât înapoi, spre ieşirea din birou, ca să-l întâmpin pe platforma de afară.

— Au ajuns la maşină, mi-a spus în şoaptă. Care-i situaţia aici?

— Două puşti gata să tragă, i-am răspuns tot în şoaptă. Roscoe şi Charlie par a fi tefere.

A aruncat şi el o privire către lumina puternică şi a ascultat zgomotele slabe.

— Ce fac aici? m-a întrebat şoptit.

— Vino să vezi, i-am zis. Dar să-ţi ţii respiraţia.

Am traversat târâş podeaua biroului până la ferestre. Ne-am ridicat încet capetele. Finlay privea în jos la acea scenă fantastică. A rămas multă vreme cu privirea aţintită acolo. Ochii îi fugeau în toate părţile. A sfârşit prin a se uita la mine. Ţinându-şi respiraţia.

— Dumnezeule, şopti el.

I-am răspuns printr-o mişcare din cap. Ne-am târât înapoi spre platforma scării de incendiu.

— Dumnezeule! şopti el din nou. Îţi vine să crezi una ca asta?

Am clătinat din cap.

— Nu, i-am răspuns în şoaptă. Nu-mi vine să cred.

— Şi ce-o să facem acum? m-a întrebat.

Am ţinut palma ridicată ca să-i dau de înţeles să rămână pe platformă. M-am târât iar în birou şi m-am uitat pe fereastră. M-am uitat peste tot. M-am uitat la locul unde stătea Teale, apoi la uşa interioară a biroului, am verificat bătaia puştii lui Kliner, am evaluat unde ar putea să ajungă Roscoe şi Charlie. Am calculat unghiuri şi am estimat distanţe. Am ajuns la o singură concluzie, şi anume că problema era deosebit de dificilă.

Kliner cel bătrân era cea mai apropiată persoană de noi. Roscoe şi Charlie munceau între el şi Teale. Teale era cel periculos, pentru că se afla la capătul îndepărtat al depozitului. Când aveam să apar în capul scării interioare, toţi patru aveau să se uite în sus la mine. Kliner avea să-şi ridice puşca. Teale avea să-şi ridice şi el puşca. Amândoi urmau să tragă în direcţia mea. Kliner avea o linie de tragere la şaizeci de grade în sus, ca un vânător de raţe. Dar Roscoe şi Charlie se aflau acolo, jos, între Teale şi mine. Teale urma să tragă la un unghi mult mai mic. Era deja cocoţat la trei metri în susul pantei. Ţinta lui avea să se afle mai sus cu vreo zece metri, la o distanţă de circa treizeci de metri. Un unghi mic. Undeva între cincisprezece şi douăzeci degrade. Puşca Ithaca pe care o avea la el era făcută să

acoperi un unghi mult mai mare. Ploaia de alice ucigaşe avea să se abată şi asupra celor două femei. Focurile sale de armă aveau să le ucidă. Când Teale avea să se uite la mine şi să tragă, Roscoe şi Charlie urmau să fie condamnate la moarte.

M-am târât înapoi către scara de incendiu. M-am aplecat şi-am luat sticla din plastic plină cu benzină. I-am dat-o lui Finlay, împreună cu cutia cu chibrituri. M-am dat aproape de el şi i-am spus ce să facă. După ce ne-am înţeles prin şoapte, Finlay a început să coboare încet lungul şir de trepte. M-am târât către birou şi am lăsat pistolul Desert Eagle cu grijă pe podea, lângă uşa interioară. Cu siguranţa deblocată. Apoi, m-am târât sub fereastră. Mi-am ridicat uşor capul şi am aşteptat.

Au trecut trei minute. Priveam fix la capătul îndepărtat al uşii-rulou. Priveam şi aşteptam.

Nu scăpăm din ochi crăpătura dintre partea de jos a uşii şi podeaua din beton, chiar în celălalt capăt, în diagonală faţă de mine. Priveam şi aşteptam. Au trecut patru minute. Siluetele minuscule de jos îşi continuau truda. Roscoe şi Charlie umpleau cutiile, sub atenta supraveghere a lui Teale. Kliner se căţărase mai sus pe coasta muntelui ca să prăvălească un nou şuvoi de bancnote către cele două femei. Au trecut cinci minute. Kliner îşi pusese puşca jos. Se afla la nouă metri de ea, scormonind în grămadă, declanşând o mică avalanşă care se rostogoli la picioarele lui Roscoe. Şase minute. Şapte.

Deodată am văzut pata întunecată de benzină strecurându-se pe sub uşa-rulou. Se întindea într-o băltoacă semicirculară. Ajunse la baza dunei uriaşe de dolari, la trei metri mai jos de locul unde se afla căţărat Teale. Şi continua să se răspândească. O pată întunecată pe beton. Kliner continua să lucreze, la doisprezece metri de Teale şi tot la circa nouă metri de puşcă.

M-am târât înapoi la uşa interioară. Am apăsat clanţa şi uşa s-a deschis. Mi-am luat pistolul. Am deschis uşa pe

jumătate. M-am târât înapoi la fereastră. Priveam băltoaca de benzină care-şi mărea tot mai mult suprafaţa. Mă temusem că Teale o să simtă mirosul încă din primele momente. Asta era partea slabă a planului. Dar nu s-a întâmplat aşa. Pentru că întreg depozitul era plin de o duhoare puternică, înfiorătoare. Mă izbise cu forţa unui baros de îndată ce deschisesem uşa. Un miros greu, stătut şi scârbos. Mirosul banilor. Milioane şi milioane de bancnote de un dolar mototolite şi soioase emanau duhoarea mâinilor transpirate şi a buzunarelor murdare. Mirosul plutea în aer. Era acelaşi miros pe care-l remarcasem şi în cutiile goale din garajul lui Sherman Stoller. Mirosul acru al banilor folosiţi.

Atunci am văzut flacăra izbucnind de sub uşă. Finlay lăsase să cadă chibritul aprins. Era o flacără joasă, de culoare albastră. Pătrunsese fulgerător pe sub uşă şi înflorea peste pata de benzină ca o floare care se deschide. Ajunse la baza uriaşului munte verde. L-am văzut pe Teale întorcând brusc capul şi holbându-se la ea îngrozit.

M-am dus către uşă şi am ieşit din birou. Mi-am rezemat încheietura pe balustrada balconului şi, îndreptând pistolul în jos, am apăsat pe trăgaci şi am tras în capul lui Teale, aflat la treizeci de metri distanţă. Glonţul mare i-a intrat în tâmplă şi i-a făcut să-i explodeze craniul, împrăştiindu-l pe peretele metalic din spatele lui.

Pe urmă, totul s-a petrecut aiurea. Imaginile se derulau prin faţa ochilor mei cu acea lentoare îngrozitoare dată de faptul că mintea ta goneşte mai repede decât poţi tu să te mişti. Mâna în care ţineam pistolul se deplasa spre stânga, ca să-l urmărească pe Kliner în încercarea sa de a ajunge la puşca pe care o lăsase mai încolo. Dar Kliner s-a aruncat în dreapta, lansându-se într-un salt disperat pe coasta muntelui de bani spre punctul în care îşi lăsase Teale puşca. Nu încerca să reintre în posesia puştii sale, ci avea de gând să folosească arma lui Teale. Avea de gând să folosească aceeaşi geometrie letală pe care ar fi folosit-o Teale. Am

văzut cum mâna mea îşi schimbă direcţia mişcării. Descria graţios un arc de cerc prin aer imediat în spatele lui Kliner, care se rostogolea şi aluneca însoţit de o zburătăceală de bancnote verzi. Atunci am auzit zgomotul puternic al uşii pentru angajaţi deschizându-se brusc sub mine. Zgomotul provocat de deschiderea uşii concura cu ecourile bubuiturii care provocase moartea lui Teale; l-am văzut pe Picard împleticindu-se pe podeaua depozitului. Nu mai avea haină pe el şi sângele îi îmbibase cămaşa albă imensă. L-am văzut cum se îndreaptă cu paşi de uriaş spre cele două femei. Capul lui se întorcea, iar braţul lui drept se rotea în sus, către mine. Am văzut pistolul 38 mic, pierdut în palma sa uriaşă. La treizeci de metri de el l-am văzut pe Kliner ajungând la puşca lui Teale, acolo unde căzuse şi se îngropase în grămada de bani.

Am văzut flăcările albastre cuprinzând şi urcând pe poalele uriaşei dune de dolari. Am văzut-o pe Roscoe rotindu-se lent şi ca să se uite în sus la mine. Am văzut-o pe Charlie Hubble rotindu-se încet în cealaltă parte ca să se uite la Teale. Am văzut-o cum începe să ţipe. Mâinile ei se ridicau încet către faţă, gura i se deschidea, iar ochii i se închideau. Sunetul ţipătului ei s-a ridicat uşor către mine, încercând să răzbată prin ecoul muribund al împuşcăturii şi zgomotul uşii doborâte.

Am apucat balustrada balconului din faţa mea şi m-am tras cu o mână către ea. Am îndreptat în jos mâna în care aveam pistolul şi am tras în Picard, lovindu-l în umărul drept cu o fracţiune de secundă înainte ca arma lui să ajungă pe linia dreaptă dintre mine şi el. L-am văzut cum se prăbuşeşte la podea într-o explozie de sânge în timp ce-mi întorceam deja pistolul înapoi către Kliner.

Mintea mea era detaşată. Trata situaţia ca pe o problemă de mecanică pură. Mi-am blocat umărul în aşa fel încât reculul pistolului meu să-l împingă în sus. Asta m-a făcut să câştig o fracţiune de secundă în timp ce îndreptam cătarea armei către celălalt capăt al depozitului. Am simţit în palmă

izbitura în momentul în care gazele arse au aruncat cartuşul gol afară, introducând pe ţeava următorul cartuş. Kliner tocmai îndrepta puşca Ithaca în sus, într-o mişcare lentă însoţită de un roi de bancnote, şi tocmai acţiona mecanismul de introducere a cartuşului pe ţeava. Am auzit clănţănitul mecanismului peste vuietul împuşcăturii care-l doborâse pe Picard.

Mintea mea detaşată a calculat că bătrânul va trage doar cu puţin deasupra orizontalei ca să mă lovească cu partea de sus a ploii de alice şi că partea de jos a acesteia le va decapita pe Roscoe şi pe Charlie. Apoi mi-a comunicat că glonţul meu va avea nevoie doar de o idee peste şapte sutimi de secundă ca să parcurgă lungimea depozitului şi că ar trebui să-l lovească pe Kliner în partea din dreapta sus a corpului, ca să rotească arma departe de femei.

După asta, creierul meu şi-a încetat funcţionarea. Mi-a transmis toate informaţiile acelea şi s-a dat la o parte ca să facă mişto de încercarea mea de a-mi mişca braţul mai iute decât putea Kliner să ridice ţeava puştii Ithaca. Era o cursă desfăşurată într-o chinuitoare mişcare cu încetinitorul. Stăteam aplecat de la mijloc peste balustrada balconului ridicându-mi încet braţul de parcă aş fi ridicat o greutate imensă. La treizeci de metri depărtare, Kliner îşi ridica lent ţeava puştii, de parcă s-ar fi mişcat într-un bazin plin cu melasă. Cele două arme se ridicau împreună, lent, centimetru după centimetru, grad după grad. Sus, tot mai sus. A durat o veşnicie. A durat cât toată viaţa mea. Flăcările se dezlănţuiau la poalele muntelui de bancnote. Urcau, de neoprit, şi se răspândeau în toată grămada de bani. Dinţii gălbejiţi ai lui Kliner sticleau într-un rânjet ca de lup. Charlie ţipa. Roscoe plutea lent în jos, spre podeaua din beton, asemenea unui funigel. Braţul meu şi puşca lui Kliner îşi continuau lent chinuitoarea ascensiune.

Dar braţul meu a ajuns acolo primul. Am tras şi l-am nimerit pe Kliner sub umărul drept, iar forţa de impact a uriaşului glonţ de calibru 44 l-a făcut să se prăbuşească.

Ţeava puştii Ithaca s-a deplasat în lateral în momentul în care a apăsat pe trăgaci. Puşca a bubuit şi a trimis cartuşul direct în grămada de bani. Aerul s-a umplut instantaneu cu fâşii şi fâşiuţe din hârtie. Peste tot pluteau fragmente şi bucăţele de bancnote, împrăştiate ca de un viscol puternic şi aprinzându-se de îndată ce cădeau peste flăcările incendiu-lui.

Apoi timpul şi-a reluat scurgerea normală şi am coborât în goană treptele spre podeaua depozitului. Flăcările cuprindeau muntele soios mai rapid decât putea să alerge un om. Mi-am croit drum prin fumul gros şi le-am cuprins pe Roscoe sub un braţ şi pe Charlie sub celălalt. Le-am ridicat în picioare şi le-am dus către scară. Simţeam cum un curent puternic de oxigen pătrundea pe sub uşa-rulou şi înteţea focul. Întregul depozit era cuprins de flăcări. Uriaşa dună de bani urma să explodeze, iar eu alergam spre treptele salvatoare, trăgându-le pe cele două femei după mine.

M-am ciocnit de Picard. S-a ridicat de la podea chiar în faţa mea şi impactul m-a dezechilibrat şi am căzut. Stătea acolo ca un uriaş rănit şi urla de furie. Avea umărul drept zdrobit şi sângele ţâşnea. Cămaşa era îmbibată şi căpătase o înfiorătoare culoare purpurie. M-am ridicat împleticindu-mă de la podea, iar el m-a lovit cu mâna stângă. Impactul a fost cutremurător şi m-a împins în spate. A urmat o nouă lovitură de stânga, care m-a izbit în braţ şi m-a făcut să scap din mână pistolul Desert Eagle. Flăcările începeau să ne înconjoare din toate părţile, plămânii mă usturau şi o auzeam pe Charlie Hubble ţipând isteric.

Picard rămăsese şi el fără revolver. Stătea nesigur pe picioare în faţa mea, legănându-se înainte şi înapoi, pregătindu-şi braţul stâng pentru o nouă lovitură. M-am aruncat în faţă şi l-am izbit cu cotul în gât. L-am lovit mai tare decât lovisem vreodată pe cineva în viaţa mea. Dar el s-a scuturat şi s-a mai apropiat cu un pas. Şi-a rotit uriaşul pumn stâng şi m-a lovit cu o forţă care m-a făcut să mă

prăbuşesc în direcţia incendiului. Simţeam că respir numai fum. Picard s-a apropiat şi mai mult. Stătea în picioare, înconjurat de un vârtej de bancnote aprinse. S-a aplecat în faţă şi m-a izbit cu piciorul în piept. Ca şi cum m-ar fi izbit un camion. Geaca mea a luat foc Am dezbrăcat-o repede şi-am aruncat-o înspre el. Dar el a dat-o la o parte cu mâna şi a dat piciorul în spate ca să-mi aplice lovitura ce trebuia să-mi fie fatală. Deodată, corpul lui începu să se smucească spasmodic, ca şi cum în spatele lui s-ar fi aflat cineva care-l izbea cu un ciocan. L-am văzut apoi pe Finlay trăgând în Picard cu pistolul pe care-l luase de la secţie. A tras şase gloanţe în spinarea lui Picard. Acesta s-a întors şi s-a uitat la el. A făcut un pas către el. Rămas fără gloanţe, pistolul lui Finlay nu mai scoase decât un zgomot sec. M-am repezit la pistolul automat israelian. L-am înşfăcat de pe betonul înfierbântat şi l-am împuşcat pe Picard în ceafă. Craniul i-a explodat sub impactul glonţului imens. Picioarele i s-au înmuiat şi a început să cadă. Am tras în el ultimele patru gloanţe, până să se prăbuşească la podea.

Finlay a luat-o pe Charlie şi a fugit afară trecând prin flăcări. Eu am săltat-o pe Roscoe de la podea şi m-am aruncat către scară, trăgând-o şi pe ea după mine, afară din birou. Am început să coborâm treptele scării de incendiu exact în clipa în care flăcările năvăleau afară pe uşa biroului. Am alergat cât de repede am putut şi-am ieşit prin spărtura din gard. Am luat-o pe Roscoe în braţe şi am fugit aşa până la copac.

În spatele nostru, aerul încins a săltat acoperişul depozitului ca pe un capac de oală, iar flăcările s-au înălţat pe cerul nopţii până la treizeci de metri. Peste tot în jurul nostru pluteau fragmente de bancnote care ardeau încă. Depozitul ardea cu forţa unui furnal. Simţeam în spate fierbinţeala teribilă, iar Roscoe încerca să îndepărteze cu palmele bucăţele de hârtie cuprinse de flăcări. Ajunşi la copac, nu ne-am oprit, ci ne-am continuat cursa spre drum. Încă două sute de metri. O sută de metri. În spatele meu

auzeam scrâşnetele şi pârâitul construcţiei metalice care se dezintegra. În faţa noastră, Hubble ne aştepta lângă Bentley. A deschis portierele din spate şi a alergat spre scaunul şoferului.

Toţi patru ne-am înghesuit în spate şi Hubble a călcat acceleraţia. Maşina a ţâşnit în faţa şi portierele s-au închis. Copiii erau în faţă. Amândoi ţipau. Charlie ţipa. Roscoe ţipa. Am remarcat, cu un soi de curiozitate detaşată, că şi eu ţipam.

Hubble a parcurs în mare viteză cam un kilometru şi jumătate, moment în care a oprit maşina, iar noi ne-am dat jos din maşină. Abia ţinându-ne pe picioare, ne-am îmbrăţişat, ne-am sărutat plângând, împleticindu-ne prin ţărâna de la marginea vechiului drum regional. Cei patru membri ai familiei Hubble stăteau adunaţi laolaltă. Roscoe, Finlay şi cu mine stăteam adunaţi laolaltă. Deodată, Finlay începu să ţopăie, zbierând şi râzând ca un nebun. Toată rezerva lui bostoniană dispăruse. Roscoe se cuibărise în braţele mele. Eu mă uitam la incendiul aflat la un kilometru şi jumătate depărtare. Flăcările deveneau tot mai intense, tot mai înalte. Se întindeau către depozitele pentru fermieri din apropiere. Sacii cu azotat de amoniu şi butoaiele cu motorină explodau ca nişte bombe.

Ne-am întors cu toţii ca să privim infernul şi exploziile. Toţi şapte. De la un kilometru şi jumătate distanţă, priveam incendiul mistuitor. Limbile de foc se înălţau până la trei sute de metri. Butoaiele cu motorină explodau ca nişte obuze de mortiere. Bancnotele aprinse umpluseră cerul nopţii ca un milion de stele oranj. Părea iadul pe pământ.

— Dumnezeule! exclamă Finlay. Noi am făcut asta?

— Tu ai făcut-o, Finlay, am spus. Tu ai scăpărat chibritul.

Am râs şi ne-am îmbrăţişat. Am dansat, am râs şi ne-am bătut cu palma pe spate. Am ridicat copiii, i-am îmbrăţişat şi i-am sărutat. Hubble m-a îmbrăţişat şi m-a lovit cu palma pe spate. Charlie m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat. Am luat-o pe Roscoe în braţe şi am sărutat-o lung şi apăsat. Un sărut

care nu se mai termina. Şi-a petrecut picioarele pe după mijlocul meu şi şi-a prins braţele la ceafa mea. Ne-am sărutat ca şi cum de asta depindea viaţa noastră.

Apoi am condus încet şi liniştit maşina înapoi în oraş. Finlay şi Roscoe s-au înghesuit lângă mine, în faţă. Cei patru Hubble şedeau pe bancheta din spate. De îndată ce n-am mai zărit incendiul din spatele nostru, am văzut lumina de la secţia de politie cuprinsă de flăcări, din faţa noastră. Am încetinit în timp ce treceam pe lângă clădire. Flăcările ardeau cu sălbăticie. Clădirea avea să ardă până-n temelii. Sute de oameni se strânseseră să caşte gura. Nimeni nu se sinchisea să-l stingă. Am mărit din nou viteza şi am continuat să rulăm prin oraşul liniştit. Am făcut la dreapta pe Beckman Drive, vizavi de statuia bătrânului Caspar Teale. Am dat ocol bisericii albe. Am parcurs distanţa de un kilometru şi jumătate până la cutia poştală familiară de la numărul 25. Am cotit şi am luat-o pe alee. Am staţionat la uşă doar atât cât să poată coborî membrii familiei Hubble. Am cotit maşina şi am coborât pe alee. Am făcut cale-ntoarsă pe Beckman Drive şi m-am oprit la capătul străzii.

— Dă-te jos, Finlay.

Finlay a rânjit şi-a coborât, depărtându-se apoi în noapte. Am mers până la capătul Străzii Principale şi, de acolo, până la locuinţa lui Roscoe. Am parcat pe aleea ei. Am intrat în casă împleticindu-ne. Am tras un scrin din hol şi l-am proptit în uşa spartă, izolându-ne astfel faţă de restul lumii.

TREIZECI Şl PATRU.

Legătura dintre mine şi Roscoe n-a mers. De fapt, n-a avut nici o şansă. Erau prea multe probleme. A durat ceva mai mult de douăzeci şi patru de ore, după care s-a terminat. Eram din nou pe drum.

Era ora cinci, duminică dimineaţa, când am tras scrinul acela şi l-am proptit în uşa spartă. Amândoi eram epuizaţi. Dar adrenalina încă mai fierbea în sângele nostru. Motiv pentru care n-am putut dormi. În schimb, am discutat. Şi, cu cât discutam mai mult, cu atât mai rău stăteau lucrurile.

În cea mai mare parte a ultimelor trei zile, Roscoe fusese prizonieră. Nu fusese maltratată. Mi-a spus că nu s-au atins de ea. Fusese îngrozită, dar nu făcuseră decât s-o muncească până la epuizare. Joi, Picard o luase cu maşina lui. I-am văzut când au plecat. Le-am făcut cu mâna. Ea l-a pus la curent cu tot ce reuşiserăm să descoperim. După ce-au străbătut cam un kilometru şi jumătate pe drumul regional, individul a scos pistolul şi l-a îndreptat asupra ei. A dezarmat-o, i-a pus cătuşe şi a dus-o la depozit. A dus-o direct prin uşa-rulou şi imediat a fost pusă la muncă alături de Charlie Hubble. Cele două femei trudiseră în depozit în tot timpul cât eu stătusem ascuns sub autostrada suspendată, supraveghind zona. Chiar Roscoe descărcase camionul roşu adus de tânărul Kliner. După care l-am urmărit până la popasul acela pentru camioane din apropiere de Memphis şi mă întrebam de ce naiba era gol. Charlie Hubble se afla deja acolo şi lucra de cinci zile şi jumătate. Din seara zilei de luni, Kliner începuse deja să intre în panică. Retragerea Gărzii de Coastă se producea prea repede pentru el. Ştia că trebuie să acţioneze rapid ca să facă să dispară grămada de bani din magazie. Aşa că Picard i-a adus pe Charlie şi pe copii direct la depozit. Kliner i-a pus pe ostatici la muncă. Dormeau doar câteva ore pe noapte, lungiţi pe duna de dolari, legaţi cu cătuşele de piciorul scării ce ducea la birouri.

Sâmbătă dimineaţa, când a văzut că fiul său şi cei doi paznici nu s-au mai întors, Kliner a înnebunit. Acum nu mai avea deloc oameni. Aşa că i-a pus pe ostatici la muncă non-stop. Sâmbătă noaptea n-au dormit deloc. Au trudit întruna în încercarea deznădăjduită de a ambala în cutii imensa grămadă de bancnote. Rămâneau din ce în ce mai mult în urmă. Cu fiecare camion care-şi bascula încărcătura pe podeaua depozitului, Kliner îşi ieşea tot mai mult din minţi.

Aşa că, timp de aproape trei zile, Roscoe fusese o sclavă. Temându-se pentru viaţa ei, în pericol, epuizată şi umilită vreme de trei zile lungi. Şi fusese vina mea. I-am spus lucrul

ăsta. Cu cât îi spuneam mai mult, cu atât susţinea ea mai înverşunat că nu am nici o vină. A fost vina mea, îi spuneam. N-a fost vina ta, replica ea. Iartă-mă, spuneam. Nu am de ce, îmi spunea ea.

Ne-am ascultat unul pe celălalt. Fiecare accepta ceea ce spunea celălalt. Dar eu am rămas cu convingerea că vina îmi aparţinea. Şi nici nu eram sută la sută sigur că ea nu gândea la fel. În pofida a ceea ce spunea. Nu ne-am certat din pricina asta. Dar a fost primul indiciu abia sesizabil că relaţia noastră avea probleme. Am făcut duş împreună. Am rămas în cabina de duş aproape o oră. Ne săpuneam cu sârg ca să scăpăm de duhoarea banilor, a transpiraţiei şi a incendiului. Şi vorbeam. I-am povestit despre noaptea de vineri. Despre ambuscada pusă la cale pe furtună la locuinţa lui Hubble. I-am povestit totul. I-am spus despre genţile în care se aflau cuţite, cuie şi ciocane. I-am spus ce le făcusem celor cinci indivizi. Am crezut c-o să fie fericită când o s-audă.

Iar asta a fost a doua problemă. Nu părea să fie mare lucru când stăteam acolo sub jetul de apă fierbinte. Dar am sesizat ceva în vocea ei. Doar un tremur uşor. Nu şoc sau dezaprobare. Doar un semn de întrebare. Că poate mersesem prea departe. Auzeam asta în vocea ei. Eu simţeam că făcusem totul pentru ea şi pentru Joe. N-o făcusem pentru că aşa dorisem să fac. Era treaba lui Joe, iar oraşul şi oamenii erau ai ei. O făcusem pentru că o văzusem lipindu-se de peretele bucătăriei sale, plângând cu inima zdrobită. O făcusem pentru Joe şi Molly. Deşi simţeam că nu am nevoie de nici un fel de justificare, mă justificam.

Nu am perceput-o ca pe o problemă atunci. Duşul ne relaxase, readucându-ne în suflet puţină căldură. Ne-am dus în dormitor. Am lăsat draperiile desfăcute. Era o zi minunată. Soarele se înălţase pe cerul albastru senin şi aerul părea proaspăt şi curat. Arăta aşa cum ar fi trebuit. Ca o nouă zi.

Am făcut dragoste cu multă tandreţe, multă energie şi multă bucurie. Dacă mi-ar fi spus cineva atunci că în dimineaţa următoare voi pleca din nou la drum, i-aş fi spus că e nebun. Îmi spuneam că nu există nici un fel de problemă. Că problemele existau doar în închipuirea mea. Şi că, dacă existau, motivele lor erau întemeiate. Poate că erau efectele stresului şi ale adrenalinei. Poate că era oboseala teribilă. Poate pentru că Roscoe fusese ostatică. Poate că reacţiona aşa cum reacţionează foarte mulţi ostatici. Aceştia simt o uşoară invidie faţă de oricine nu a fost ostatic alături de ei. Un fel de resentiment slab. Poate că asta alimenta şi sentimentul de vinovăţie pe care-l aveam pentru că îngăduisem să fie capturată. Poate că… o mulţime de lucruri. Am adormit convins că ne vom trezi fericiţi şi că voi rămâne acolo pentru totdeauna.

Şi, într-adevăr, ne-am trezit fericiţi. Am dormit, cu pauze, până spre după-amiază. Apoi am petrecut două ore minunate; soarele după-amiezii se furişa pe fereastră, iar noi moţăiam şi ne întindeam, ne sărutam şi râdeam. Am făcut din nou dragoste. Bucuria de a fi din nou împreună, de a fi vii şi în siguranţă ne dădea aripi. A fost cea mai bună partidă de sex pe care am avut-o. Totodată, a fost şi ultima. Dar atunci nu ştiam acest lucru.

Roscoe s-a dus cu Bentley-ul până la Eno după nişte mâncare. După o oră, s-a întors cu veşti. Se văzuse cu Finlay. A început să vorbească despre ce are să se întâmple în continuare. Asta era marea problemă. Prin comparaţie, celelalte mici probleme păleau.

— Ar trebui să vezi secţia, mi-a spus ea. N-a mai rămas nimic mai înalt de genunchi.

A pus mâncarea pe o tavă şi am mâncat şezând pe pat. Era pui fript.

— Toate cele patru depozite au ars până la pământ, a continuat ea. Resturile aruncate de explozii au ajuns până pe autostradă. S-a implicat poliţia statului. A trebuit să fie aduse maşini de pompieri tocmai de la Atlanta şi Macon.

— Zici că s-a implicat şi poliţia statului? am întrebat.

Râzând, mi-a răspuns:

— Toată lumea s-a implicat. Toată povestea s-a amplificat ca un bulgăre de zăpadă. Din cauza exploziilor, pompierii din Atlanta au chemat echipele de dezamorsare a bombelor, iar ăştia nu pot să facă nici o mişcare fără să-i anunţe pe cei de la FBI, în caz că e vorba de un act de terorism, aşa că şi Biroul s-a implicat. După care, azi-dimineaţă a apărut şi Garda Naţională.

— Garda Naţională? am spus. De ce?

— Aici vine partea cea mai fainã, a zis ea. Finlay spune că în momentul când acoperişul a zburat de pe depozit curentul brusc de aer a împrăştiat banii peste tot. Mai ţii minte bucăţile alea aprinse care tot cădeau pe noi? Sunt milioane de dolari împrăştiaţi peste tot, pe o rază de câţiva kilometri. Vântul a risipit bancnotele pe câmp, pe autostradă, unde vrei şi unde nu vrei. Cele mai multe sunt parţial arse, desigur, dar unele au rămas întregi. De îndată ce-a răsărit soarele, mii de oameni au apărut ca din pământ şi-au început să forfotească peste tot, adunând banii de pe jos. Aşa că Garda Naţională a primit ordinul să disperseze mulţimea.

Mâncam şi reflectam la situaţie.

— Vasăzică guvernatorul a chemat Garda? am întrebat-o.

Cu gura plină de carne de pui, ea încuviinţă din cap.

— S-a implicat şi guvernatorul, a spus. Chiar acum, e în oraş. Iar Finlay a sunat la Departamentul Trezoreriei, din cauza lui Joe. Ăia au zis c-or să trimită o echipă aici. Cum îţi ziceam, ca un bulgăre de zăpadă rostogolit la vale.

— Şi altceva, ce naiba s-a mai întâmplat?

— Aici sunt probleme mari, bineînţeles. Zvonuri peste zvonuri. Toată lumea pare să ştie că, gata, s-a terminat cu Fundaţia Kliner. Finlay zice că jumătate dintre ei pretind că n-au ştiut nici o clipă ce se întâmplă, iar cealaltă jumătate sunt furioşi la culme că n-or să-şi mai primească mia de

dolari pe săptămână. Să-l fi văzut pe bătrânul Eno, când am fost să iau mâncarea. Părea foarte furios.

— Finlay era îngrijorat? am spus.

— E în regulă. Ocupat, firește. Am rămas patru persoane la departamentul de poliţie. Finlay, Stevenson, eu şi omul de la recepţie. Finlay zice că e jumătate din efectivul necesar, din cauza situaţiei de criză, dar de două ori mai mult decât ne putem permite, pentru că subvenţiile Fundaţiei vor înceta. Dar, în orice caz, nimeni nu poate să angajeze sau să concedieze oameni fără aprobarea primarului, iar noi, deocamdată, nu mai avem primar, nu-i aşa?

Şedeam în pat şi mâneam. Problemele începeau să mă apese. Până atunci, nu le văzusem limpede. Un uriaş semn de întrebare se forma în mintea mea. Era o întrebare pentru Roscoe. Voiam să o întreb imediat şi să obţin de la ea un răspuns sincer şi spontan. Nu voiam să-i ofer răgaz să se gândească la răspuns.

— Roscoe? am spus.

S-a uitat la mine.

— Ce-ai de gând să faci? am întrebat-o.

— Cred c-o să muncesc de-or să-mi sară capacele. O să fie mult de lucru. Va trebui să reconstruim întregul oraş. Poate că vom reuşi să facem ceva mai bun din el, să creăm ceva valoros. Iar eu pot să am un rol important în toată povestea asta. O să mai urc câteva trepte în ierarhie. Am emoţii. Abia aştept să se întâmple. E oraşul meu şi am de gând să mă implic cât mai mult. Poate c-o să ajung în consiliul orăşenesc. Poate c-o să candidez chiar pentru postul de primar. Ar fi o chestie nemaipomenită, nu? După toţi anii ăştia, să candideze la primărie o Roscoe, nu un Teale?

M-am uitat la ea. Era un răspuns minunat, dar nu era răspunsul potrivit. Nu pentru mine. N-am vrut s-o fac să se răzgândească. N-am vrut să exercit nici un pic de presiune asupra ei. De-aia îi pusesem întrebarea pe nepusă masă, înainte să-i fi spus ce aveam să fiu eu nevoit să fac. Voisem de la ea un răspuns sincer şi firesc. Şi-l obţinusem. Era

potrivit pentru ea. Acesta era oraşul ei. Ea putea să-l aducă pe calea cea bună. Ea era cea care trebuia să rămână acolo ca să muncească până-i sar capacele.

Dar nu era răspunsul potrivit pentru mine. Pentru că eu deja ştiam că va trebui să plec. Ştiam că trebuie s-o şterg rapid. Problema era ce avea să se întâmple în continuare, întreaga poveste scăpase de sub control. Înainte, totul era legat de Joe. Fusese o chestiune personală. Acum, devenise publică. Era ca bancnotele pe jumătate arse. Se împrăştiase în toate direcţiile.

Roscoe vorbise despre guvernator, Departamentul Trezoreriei, Garda Naţională, poliţia statului, FBI, anchetatorii Departamentului de Pompieri din Atlanta. Cinci-şase agenţii competente, toate cercetând ce se întâmplase în Margrave. Şi aveau să cerceteze cu mare atenţie. Aveau să-l numească pe Kliner falsificatorul secolului şi să afle că primarul dispăruse. Plus că fuseseră implicaţi patru poliţişti. FBI-ul o să-l caute pe Picard. O să-şi bage nasul şi Interpolul, din pricina filierei venezuelene. Presiunea o să fie imensă. Şase agenţii vor concura pe viaţă şi pe moarte ca să obţină un rezultat. Şi locul va fi răscolit şi întors pe toate feţele.

Şi, la un moment dat, unii sau alţii or să se ciocnească de mine. Eram un străin aflat la locul nepotrivit într-un moment nepotrivit. O să dureze cam un minut şi jumătate până să-şi dea seama ca sunt fratele investigatorului guvernamental mort şi ca eu am declanşat totul. Or să-mi analizeze situaţia şi cineva o să-şi spună: o răfuială. Or să mă ridice şi or să înceapă să mă prelucreze.

Nu voi fi condamnat. Nici vorbă. Nu rămăsese nici o dovadă în preajma. Fusesem cât se poate de atent. Şi mă pricepeam să-i aburesc. Puteau să-mi vorbească până-mi creştea o barbă lungă şi albă şi tot n-aveau să scoată nimic de la mine. Asta era sigur. Dar ştiam că or să încerce. Or să încerce la greu. Or să mă ţină doi ani la Warburton. Doi ani acolo, la arest preventiv. Doi ani din viaţa mea. Asta era

problema. Era exclus să stau pe loc pentru aşa ceva. De-abia-mi recăpătasem viaţa. Avusesem şase luni de libertate în treizeci şi şase de ani. Acele şase luni fuseseră cele mai fericite luni de care avusesem parte vreodată.

Aşa că trebuia să-mi iau tălpăşiţa. Înainte ca vreunul dintre ei să afle că trecusem pe-acolo. Luasem deja hotărârea. Trebuia să mă fac din nou invizibil. Trebuia să ajung cât mai departe de locul fierbinte numit Margrave, undeva unde forţele legii n-or să mă caute niciodată. Asta însemna că visurile mele legate de un viitor alături de Roscoe aveau să fie înăbuşite în faşă. Însemna că trebuia să-i spun lui Roscoe că nu merita să-mi risc doi ani din viaţă pentru ea. Trebuia să-i spun acest lucru. Am vorbit despre asta toată noaptea. Nu ne-am certat. Doar am discutat. Ştia că lucrul pe care voiam să-l fac era potrivit pentru mine. Iar eu ştiam că lucrul pe care urma ea să-l facă era potrivit pentru ea. M-a rugat să rămân. M-am gândit îndelung, dar am spus nu. Am rugat-o să vină cu mine. S-a gândit îndelung, dar a spus nu. Nu mai rămăsese nimic de spus.

Apoi am discutat despre alte lucruri. Am discutat despre ce urma să fac eu şi despre ce urma să facă ea.

Şi, încetul cu încetul, mi-am dat seama că, dacă aş fi rămas acolo, aş fi suferit la fel de mult cât aveam să sufăr pentru că plecam. Şi asta pentru că mie nu-mi trebuiau lucrurile despre care vorbea ea. Nu voiam nici alegeri, nici primari, nici voturi şi nici comitete şi comisii. Nu voiam impozite pe proprietate şi nici camere de comerţ sau strategii. Nu voiam să stau acolo degeaba, să mă plictisesc şi să mă enervez. Aşteptând ca micile resentimente, vinovăţii şi dezaprobări să crească tot mai mult şi să ne sufoce. Eu voiam lucrurile de care vorbisem. Voiam drumul deschis şi câte un loc nou în fiecare zi. Voiam distanţe pe care să le străbat şi să nu am habar unde mă îndrept. Voiam să hoinăresc. Gându-mi stătea la hoinăreală10.

Am stat şi-am discutat, nefericiţi, până-n zori. Am rugat-o să facă un ultim lucru pentru mine. Am rugat-o să se ocupe

de înmormântarea lui Joe. I-am spus că voiam să fie de faţă Finlay, soţii Hubble, cei doi frizeri şi ea. I-am spus s-o roage pe sora bătrânului bărbier să vină acolo şi să cânte un cântec de jale pentru Joe. I-am spus s-o întrebe pe bătrânică unde era pajiştea unde cântase acompaniată de chitara lui Blind Blake, cu şaizeci şi doi de ani în urmă. Am rugat-o să împrăştie cenuşa lui Joe pe iarba de pe pajişte.

Roscoe m-a dus cu Bentley-ul până în Macon. La orele şapte dimineaţa. Nu dormiserăm deloc. Am făcut o oră pe drum. Am stat pe bancheta din spate, îndărătul noilor geamuri negre. Nu voiam să mă vadă careva. Am urcat pe aleea care pornea de la casa ei şi ne-am croit drum prin trafic. Oraşul era în fierbere. Înainte să ajungem pe Strada Principală, am văzut ce agitaţie punea stăpânire pe liniştita aşezare. Zeci de maşini fuseseră parcate peste tot, la nimereală. Erau acolo care de reportaj ale tuturor reţelelor de televiziune, ba chiar şi de la CNN. M-am ghemuit pe banchetă. Oamenii se buluceau peste tot, chiar dacă era doar şapte dimineaţa. Peste tot se vedeau şiruri de maşini oficiale, de culoare bleumarin. Am întors la colţul unde se afla cafeneaua. Oamenii se buluceau pe trotuar, aşteptând să intre pentru micul dejun.

Mergeam cu maşina prin oraşul însorit. Strada Principală era înţesată de maşini. Până şi pe trotuar fuseseră parcate vehicule. Am văzut maşini ale pompierilor şi maşini de patrulare de la poliţie. Am aruncat o privire în frizerie, când am trecut prin dreptul ei, dar bătrânii nu erau acolo. Avea să-mi fie dor de ei. Avea să-mi fie dor şi de Finlay. Întotdeauna o să mă întreb ce întorsătură a luat soarta pentru el. Succes, absolventule de Harvard, i-am urat în gând. Aşa cum le-am urat şi celor doi Hubble. Dimineaţa asta era începutul unui drum lung pentru ei. Aveau nevoie de mult noroc. Mult succes şi lui Roscoe. Stăteam acolo şi-i uram, în tăcere, toate cele bune. Merita. Merita din plin.

M-a dus până la Macon. A găsit autogara Aparcat. Mi-a dat un plic mic. Mi-a spus să nu-l deschid imediat. L-am pus în

buzunar. Am sărutat-o de despărţire. M-am dat jos din maşină. Nu m-am uitat în urmă. Am auzit zgomotul cauciucurilor mari pe asfalt şi am ştiut că plecase. Am intrat în autogara. Mi-am cumpărat bilet. Apoi m-am dus peste stradă, la un magazin ieftin, şi mi-am cumpărat haine noi. M-am schimbat în cabina lor de probă, iar hainele vechi le-am lăsat în tomberon. După care m-am dus înapoi în autogară şi m-am urcat în autobuzul care ducea în California.

Am avut lacrimi în ochi cale de vreo sută cincizeci de kilometri. Apoi, vechiul autobuz a trecut hurducăind peste graniţa dintre state. M-am uitat pe geam la colţul de sud-est al statului Alabama. Am desfăcut plicul primit de la Roscoe. Era fotografia lui Joe. O luase din valiza lui Molly Beth. O scosese din ramă. O tăiase cu foarfecă pe margini ca să-mi încapă în buzunar. Pe spate, îşi scrisese numărul de telefon. Dar nu aveam nevoie de el. Îl memorasem deja.

SFÂRŞIT

1 Fulgerul de la gura coşului de fum.

2 Mai încolo, pe drum.

3 French Quarter, vechi district din New Orleans, numit de localnici şi Vieux Carré (Vechiul Pătrat), situat pe malul fluviului Mississippi.

4 Heleşteu, iaz.

5 Organisme microscopice subacvatice.

6 Nume generic dat în Statele Unite unui bărbat necunoscut. Echivalentul feminin este Jane Doe.

7 Iniţialele de la „Private First Class”, grad militar din armata americană, echivalent cu gradul de fruntaş.

8 Unitate de măsură pentru greutate, egală cu a şaisprezecea parte dintr-o livră sau cu 28.4 grame.

9Este vorba de diferenţa dintre „Stoller's Garage” şi „Stollers' Garage”.

10 Aluzie la titlul unui blues, Rambling On My Mind, atribuit, conform unor surse, lui Robert Johnson, care l-a înregistrat în toamna anului 1936.